

Keigo Higashino

XÍCH H
SAO
BĂNG



Ngọc Na
dịch



NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

SÁCH MỚI.NET - EBOOK



THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỎI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Taisuke mở cửa sổ thật chậm để khỏi gây tiếng động, và thò đầu ra nhìn trời đêm.

“Sao rồi?” Koichi hỏi.

“Hồng rồi. Trời nhiều mây quá.”

Koichi thở dài, chép miệng, “Đúng như dự báo thời tiết à...”

“Làm sao bây giờ?” Taisuke ngoái nhìn anh trai.

Đang ngó khoanh chân giữa phòng, Koichi bỗng vớ lấy ba-lô bên cạnh, đứng dậy, “Đi thôi. Nãy anh xuống thì thấy bố mẹ đang bàn bạc gì đấy dưới quán. Giờ mình chuồn đi chắc bố mẹ không biết đâu.”

“Liệu có thấy sao không nhỉ?”

“Có khi chẳng thấy gì, nhưng phải đi mới biết. Chứ lỡ mai nghe người ta kể thấy rõ lắm lại tiếc đứt ruột. Mà không muốn đi thì ở nhà.”

“Em muốn đi.” Taisuke chu môi.

Koichi lôi túi bóng đựng giày thể thao của hai anh em từ dưới bàn học ra. Hồng chỉ cậu đã giấu bố mẹ, lén đem vào đây. Koichi xỏ giày luôn trong phòng, đeo ba-lô rồi thò một chân ra ngoài cửa sổ. Tay nắm chặt khung cửa, cậu rút nốt chân còn lại ra. Phút trước còn lúng lẳng ở tư thế đu xà, phút sau cả người đã biến mất.

Taisuke ngó ra ngoài, ngay dưới cửa sổ là mái tôn nhà kho. Koichi đang đứng dưới đó, thân nhiên phủ bụi trên người. Cậu chơi trò trốn thoát này từ lâu nên giờ (đã lên lớp Sáu), cậu thành thạo lắm rồi. Taisuke mới bắt chước anh trai gài đây và tạm thời vẫn chưa nắm được yếu lĩnh.

“Cấm gây tiếng động đấy.” Dứt lời, Koichi nhẹ nhàng nhảy xuống đất trong khi Taisuke vẫn ngó kẹp hai chân vào khung cửa sổ. Koichi đứng dưới vẫy tay giục em trai nhanh lên.

Bất chước anh trai, Taisuke bám chặt khung cửa bằng cả hai tay, chầm chậm rút chân còn lại ra ngoài và dốc hết sức để tạo tư thế đu xà. Cậu thấp hơn anh trai gần hai mươi phân nên tất nhiên chân cũng xa mái tôn hơn. Taisuke muốn nhảy xuống thật khẽ, nhưng vẫn gây ra tiếng *rầm* rõ to. Cậu méo mặt nhìn Koichi. Anh trai nhăn nhó máy môi, tuy không thành tiếng nhưng nhìn khẩu hình cũng đoán được là đang mắng “Đồ ngốc.”

“Em xin lỗi,” Taisuke máy môi đáp thẫn. Sau đó, cậu khom người toan nhảy khỏi mái tôn. Thật ra bây giờ cậu thấy sợ hơn lúc nhảy khỏi cửa sổ. Mái nhà kho không quá cao mà khi chuẩn bị nhảy, Taisuke lại có cảm giác mặt đất xa kinh khủng. Thật không hiểu làm sao Koichi nhảy xuống dễ dàng đến vậy.

Nhảy thôi, Taisuke hạ quyết tâm. Đúng lúc đó, cậu nghe tiếng gọi từ phía trên vọng xuống.

“Anh Tai ơi!”

Taisuke giật mình ngẩng lên thì thấy Shizuna đang thò đầu qua cửa sổ. Cô bé có vẻ ngại ngùng, song ánh mắt vẫn dán chặt vào cậu.

“Ồi, sao lại dậy rồi!” Taisuke nhăn nhó với em gái. “Shi ngủ đi.”

“Anh đang làm gì? Anh đi đâu vậy?”

“Chẳng làm gì cả. Không liên quan đến Shi.”

“Cho Shi đi với.”

“Không được!”

“Này!” Koichi đứng dưới khẽ giục, “Lềm lềm gì thế?”

Taisuke nằm sấp trên mái tôn, nhìn xuống nói, “Nguy to, Shi dậy rồi.”

“Hả?!” Koichi há hốc miệng. “Tại mà yền ào quá đấy! Bảo nó ngủ mau!”

“Nhưng nó đòi đi cùng.”

“Đồ ngốc. Làm sao có thể... Bảo nó là không!”

Taisuke đứng dậy, ngược nhìn em gái đang thò đầu qua cửa sổ, “Anh hai bảo không được.”

Nghe vậy, Shizuna liền mếu máo, “Shi biết thừa. Các anh đi chơi riêng là xấu tính đấy!”

“Sao cơ?”

“Các anh đi xem sao băng phải không? Đều xấu tính! Shi cũng muốn đi, Shi muốn xem sao băng cùng các anh.”

Taisuke bối rối. Shizuna vờ như không biết gì, hóa ra đã nghe rõ kế hoạch thám hiểm của hai anh. Taisuke lại nằm sấp xuống, “Shi biết chúng ta đi xem sao băng rồi.”

“Thế thì sao?” Koichi khó chịu hỏi.

“Nó cũng muốn xem. Nó muốn đi với chúng ta.”

Koichi lắc đầu quây quây, “Bảo với nó con nít không được đi.”

Taisuke gật đầu, đứng dậy nhìn lên cửa sổ. Shizuna mếu máo. Trong bóng tối vẫn thấy rõ nước mắt lăn dài trên gò má bầu bĩnh. Cô bé chăm chú nhìn anh trai bằng ánh mắt nài nỉ.

Taisuke vò đầu bứt tai, khom người gọi Koichi, “Anh hai ơi.”

“Sao nữa?”

“Hay mình dẫn Shi theo nhé. Bỏ nó ở nhà tội lắm.”

“Biết tội, nhưng không dẫn được thì đành chịu chứ sao! Phải leo bao nhiêu bậc thang!”

“Em hiểu, em cũng nó là được.”

“Mày tính cũng kiêu gì? Leo người không cũng đủ mệt rồi.”

“Em làm được. Em sẽ cố gắng lắm. Dẫn Shi đi cùng đi.”

Koichi ra chỉ vài chán nản, cuối cùng vẫn vẫy tay bảo Taisuke, “Cứ xuống trước đi đã.”

“Ờ, còn Shi...”

“Mày đứng đó vướng quá. Hay mày tự bế Shi xuống?”

“A, em hiểu rồi.”

“Nhanh lên!”

Nghe Koichi giục, Taisuke tập trung nhảy xuống. *Bịch*, cậu tiếp đất bằng hông. Trong khi Taisuke xoa hông đứng dậy, Koichi đã bật nhảy, bám vào mép mái tôn rồi trèo lên. Đứng trên mái tôn, Koichi nói gì đó về phía cửa sổ. Cuối cùng, Shizuna trong bộ đồng phục thò chân ra ngoài, ngẩng lên bậu cửa.

“Không sao đâu, cứ tin anh.” Koichi khẽ trấn an cô bé.

Shizuna nhảy ra khỏi cửa sổ, Koichi liền vững chãi đỡ lấy em gái. “Thấy chưa, có sao đâu nào,” cậu vỗ về cô em bé bỏng. Để Shizuna trên mái, Koichi nhảy xuống đất rồi ngẩng lên nhìn trước mặt Taisuke, “Nào, lên đi.”

“Dạ?”

“Ngẩng lên vai anh, khẩn trương.”

Đợi Taisuke ngẩng lên, Koichi vịn tường nhà kho chầm chậm đứng dậy. Bây giờ đầu Taisuke cao hơn mái tôn một chút.

“Đến lượt mày kiêu Shi. Cẩn thận vào. Mày ngã cũng không sao, nhưng đừng để Shi bị thương.”

“Em biết rồi. Shi ơi, trèo lên vai tao. Ngẩng lên cổ ấy.”

“Quào, cao quá!”

Sau khi chắc chắn Shizuna đã yên vị trên vai Taisuke, Koichi từ từ ngẩng lên xuống. Tuy Shizuna còn bé, chân và thắt lưng Koichi hẳn vẫn chịu áp lực khá lớn khi phải gánh trọng lượng của hai đứa em trên vai.

“Anh hai có khác, siêu ghê,” Shizuna thán ngưỡng mộ.

Sau khi đưa Shizuna xuống đất an toàn, Koichi lấy áo gió trong ba-lô ra mặc cho em gái, “Em đi chân trần nhưng đừng lo, anh sẽ cõng em.”

“Vâng.” Shizuna vui vẻ gật đầu.

Ba anh em đèo nhau trên một chiếc xe đạp. Koichi phụ trách đạp xe, Taisuke ngồi sau cùng, Shizuna ngồi giữa. Taisuke đeo ba-lô của anh trai trên lưng.

“Bám chắc nhé.” Nói đoạn, Koichi bắt đầu đạp.

Đi được một lúc, bên trái xuất hiện một ngọn đồi nhỏ. Phía trước ngọn đồi là trường cấp một mà ba anh em đang theo học. Qua trường một chút sẽ thấy cổng torii nhỏ bên đường. Koichi dừng xe trước cổng. Cạnh cổng torii là cầu thang đá rộng khoảng một mét.

“Đi nào!” Koichi cõng Shizuna và bắt đầu leo lên, Taisuke theo sát phía sau.

Yokosuka được tạo thành từ biển và đồi. Địa hình gần bờ biển dốc ngược lên, tuy nhiên nhà cửa vẫn xây dựng bằng phẳng như thành phố bình

thường. Cầu thang đá mà ba anh em đang leo cũng là để phục vụ cho sinh hoạt của cư dân nơi đây.

“Mấy đũa ở trường có đến không nhỉ?” Taisuke thở hển hển.

“Đến sao được, đêm hôm thế này.”

“VẬY anh em mình có cái để khoe r ồi.”

“Đấy là nếu nhìn thấy sao băng, một cái thôi cũng được.”

Đi hết thang đá, đường bớt dốc hơn, cuối cùng một bãi đất trống rộng mênh mông hiện ra trước mặt ba anh em. Đây là bãi đất quy hoạch vừa được san lấp t ần một tháng trước để xây dựng thành phố mới. Nhiều máy móc hạng nặng như máy ủi, máy xúc vẫn đậu ngổn ngang.

Koichi c ần đèn pin soi đường dưới chân và tiến v ề phía trước. Trên mặt đất chằng đ ầy dây nhựa phân lô.

“Dừng ở đây được r ồi. Taisuke, lấy bạt nhựa ra đi.”

Nghe Koichi gọi, Taisuke mở ba-lô lấy hai tấm bạt nhựa trải ra đất. Hai anh hai bên, em gái ở giữa, ba đũa nằm ngửa trên bạt, nhìn trời đêm. Khi Koichi tắt đèn pin, không gian đen đặc đến mức xòe tay không thấy ngón.

“Anh ơi, tối quá.” Shizuna lo lắng nói.

“Dừng sợ, tay anh ở đây này.” Koichi đáp.

Taisuke chăm chú nhìn lên trời. Bầu trời đêm nay không có lấy một tia sáng. Sao thường còn chẳng thấy, huống chi là sao băng.

Vào t ần này năm ngoái, Taisuke lần đầu biết đến **mưa sao băng Anh Tiên**. H ồi ấy Koichi cũng trốn ra ngoài giống đêm nay r ồi v ề khoe với cậu em rằng vừa đi ngắm sao băng cùng bạn. Taisuke trách anh không dẫn mình theo, và năn nỉ sang năm anh nhớ rủ mình đi cùng.

Koichi kể nếu đợi khoảng một tiếng có thể thấy mười đến hai mươi ngôi sao băng. Mới nghe kể mà Taisuke đã rộn ràng phấn khích. Cậu chỉ biết v ề sao băng qua sách vở chứ chưa tận mắt ngắm lần nào.

Chờ mãi sao không xuất hiện, Taisuke bắt đầu chán nản, “Anh ơi, chẳng thấy gì nhỉ?”

“Ừm.” Koichi thở dài. “Thời tiết này chắc chịu r ồi.”

“Đã cất công tới tận đây mà... Shi cũng chán lắm nhỉ?”

Shizuna không trả lời.

“Nó ngủ lâu rồi.” Koichi nói.

Chờ thêm một lúc nữa, vẫn không thấy dấu vết sao băng. Đã thế còn có giọt lạnh lạnh rơi xuống mặt.

“Ôi, mưa!” Taisuke chồm dậy.

“Về thôi.” Koichi bật đèn pin.

Ngược với lúc đến, bây giờ mấy anh em đi xuôi xuống thang. Mưa nhỏ song vẫn đủ làm ướt các bậc đá nên phải đi đứng thật cẩn thận, nhất là với Koichi đang cõng Shizuna trên lưng.

Cuối cùng cũng xuống đến cổng torii, do Shizuna ngủ say nên ba anh em không thể đạp xe như lúc đến. Koichi tiếp tục cõng Shizuna đi bộ, Taisuke dắt xe theo sau. Mưa rả rích rơi, từng giọt tí tách trên áo gió của Shizuna.

Về tới con hẻm sau nhà, vấn đề đặt ra là làm sao đưa được Shizuna lên cửa sổ tầng hai.

“Để anh xem tình hình đằng trước. Nếu bố mẹ ngủ rồi, mình sẽ lên vào bằng cửa chính.”

“Còn chìa khóa?”

“Anh có đây.”

Koichi cõng Shizuna vòng ra trước nhà.

Taisuke dựng xe đạp gần cửa hậu rồi dùng dây xích khóa lại. Bỗng có tiếng *lịch kịch* ngay cạnh đấy. Là tiếng mở cửa. Taisuke liếc lên thì thấy một người đàn ông đang bước ra khỏi cửa hậu nhà mình. Dù chỉ nhìn được một bên mặt, cậu vẫn biết đây là người lạ. Người đàn ông bỏ đi ngược hướng Taisuke.

Cậu bé thẫn nghi hoặc, đi vòng ra trước nhà. Không thấy Koichi đâu, Taisuke đưa tay kéo cánh cửa có khắc chữ *Ariake*, ai dè mở được luôn. Trong quán tối om, cánh cửa bên trong quỳ thu ngân thì lại mở và có đèn sáng. Đó là cửa phòng của bố mẹ, nằm cạnh cầu thang.

Taisuke dợm bước tới thì thấy Koichi đi ra, vẫn cõng Shizuna. Taisuke cảm thấy có điếu là lạ, thái độ anh trai hơi khác thường thì phải, dù rằng ngược sáng nên cậu nhìn không rõ.

“Anh...” Cậu bất giác gọi.

“Đừng lại đây.” Koichi nói.

“Gì cơ?”

“Bị giết rồi.”

Taisuke chớp mắt, không hiểu anh trai nói gì.

“Bị giết rồi.” Koichi lặp lại, giọng thần thờ. “Cả bố và mẹ, đều bị giết chết rồi.”

Giờ thì Taisuke đã hiểu. Nhưng vẫn chưa ý thức được tình hình, cậu bất giác mỉm cười, để rồi mau chóng nhận ra anh trai không nói đùa. Taisuke liếc khuôn mặt đang ngủ ngon lành của Shizuna trên lưng anh.

Chân cậu bỗng bủn rủn.

Dường như mưa đã tạnh, cần gạt nước của taxi cũng dừng hoạt động.

Ra khỏi đường hầm ngầm trên Quốc lộ 16, rẽ phải ở cột đèn giao thông đầu tiên và chạy xe thêm một đoạn nữa thì cầu vượt của tuyến đường sắt Keikyū xuất hiện. Có mấy chiếc xe cảnh sát đang đậu ngay trước cầu.

Hagimura Shinji xuống taxi, chậm rãi đến gần hiện trường. Ở đó có một đường nhỏ cắt ngang đường chính tạo thành ngã tư, góc trên bên phải ngã tư là một quán cơm Tây. Quán này gắn liền với nhà ở. Cánh cửa khắc chữ *Ariake* đang mở, cảnh sát ra vào liên tục.

Hagimura nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần 3 giờ sáng. Chẳng ai hiểu kì vậy xem vào giờ này, song phía ngoài quán vẫn chằng dây thừng.

Hagimura đi ngang qua cửa quán rồi rẽ phải với ý định quan sát xung quanh, đúng lúc bắt gặp một người đàn ông. Tuy chưa nhìn rõ mặt vì trời tối, Hagimura vẫn nhận ra ông ngay nhờ tư thế cầm ô như cầm gậy đánh golf. Cả đèn cảnh sát đầu biết đạo gần đây ông nghiện chơi golf, hình như việc này bắt đầu từ khi đội trưởng hình sự rủ ông đi chơi cùng. Bản thân ông cũng rõ, rất nhiều người bàn tán sau lưng rằng đánh golf không phù hợp với vị trí của mình.

Vụt, tiếng vung ô vang lên.

”Nice shot!” Hagimura bắt chuyện.

Người đàn ông giữ nguyên tư thế sau khi vung ô, quay mặt về phía Hagimura, râu ria lởm chởm như mọi khi.

“Cậu đến sớm nhỉ?” Ông hạ ô xuống.

“Anh Kashiwabara mới là người đến sớm chứ.”

“Tôi ở lại đờn mà. Tôi được lệnh trong ngày mai phải hoàn tất báo cáo lần trước, rờnà mãi chẳng xong nên tạm chợp mắt trên sofa. Đang thiu thiu thì nhận được báo án, tôi giật mình tỉnh cả ngủ.” Kashiwabara vẫn cầnnghịch chiếc ô đen. Chắc quen tay, ông vừa nói chuyện vừa vung nhẹ như đang mô phỏng cú đánh tiếp cận về vị trí lỗ golf. Cán ô thỉnh thoảng lại vạch sạt qua đất.

“Em cũng sốc quá. Không ngờ quán ăn này lại có án mạng.” Dứt lời, Hagimura nhỏ giọng hỏi lại đàn anh, “Là giết người anh nhỉ?”

“Chắc vậy. Ông bà chủ bị đâm trong phòng khách tầng một. Cả hai đầu bê bết máu, tôi không rõ có bao nhiêu vết thương.”

“Anh xem hiện trường rờnà?”

“Tôi nhìn lướt thôi. Giám định hiện trường cũng tới ngay mà.”

“Vợ chồng họ... sao có thế?” Hagimura cau mặt. “Ba ngày trước chúng ta còn tới đây ăn trưa nhỉ?”

“Phải, tôi đã chọn cơm bò băm.”

“Cơm bò băm ngon thật, từ giờ không còn dịp nào ăn nữa rờnà. Sao lại xảy ra chuyện này chứ! Đúng là cuộc đời vô thường mà.”

Hagimura nhớ lại ba ngày trước. Sau khi đi đi đâu tra thêm về một vụ gây tai nạn bỏ trốn, anh cùng Kashiwabara ghé Ariake ăn trưa. Họ là khách quen ở đây. Đồ ăn phong phú, lại rẻ và ngon, quả là điểm đến lý tưởng cho các đi đâu tra viên hình sự vốn cầnnhiều thể lực.

“Nhà này có con thì phải.” Hagimura nhìn ngôi nhà. “Em nhớ là hai đứa con trai.”

“Ba đứa.” Kashiwabara đáp. “Lớp Sáu, lớp Bốn và lớp Một. Đứa nhỏ nhất là con gái.”

“Anh biết rõ thật.”

“Tôi vừa gặp xong. Đứa tôi gặp là con cả. Lúc tôi đến, nó đang đứng ngoài cửa. Nó cũng chính là người gọi điện báo cảnh sát.”

Hagimura cố lục lại trí nhớ. Đâu như có lần đang dùng bữa ở Ariake thì thấy một cậu bé cao lớn từ bên ngoài bước vào, song không nhớ nổi mặt

mũi.

“Anh hỏi chuyện nó r ồi ả?”

“Hỏi đại khái thôi. Khi nào người trên Sở xuống, nó sẽ phải kể lại l ần nữa, tôi nghĩ thế nên để nó nghỉ ngơi trong phòng r ồi.”

“Phòng nào ả?”

“Phòng trên t ầng hai.” Kashiwabara vung dù chỉ.

Hagimura trông theo, không thấy cửa sổ nào cả, “Hai vợ chồng bị sát hại mà lũ trẻ thoát chết à?”

“Chúng nó bảo lúc đó ra ngoài.”

“Ra ngoài? Án mạng xảy ra t ầm mấy giờ?”

“Khoảng từ 12 giờ đến 2 giờ, chắc họ bị giết giữa lúc lũ trẻ đang ở ngoài.”

“Trẻ con đêm hôm mà ra ngoài một mình?”

“Đi xem sao băng.”

“Gì cơ?!”

“Ừm...” Kashiwabara lấy sổ tay trong túi quần ra. “Thằng bé bảo, có mưa sao băng Anh Tiên nên đã đến chỗ quy hoạch thành phố mới để xem.”

“Ồ, đúng là trong cái rủi có cái may.”

“Lũ trẻ trốn bố mẹ trèo ra từ cửa sổ t ầng hai. Thằng lớn bảo lúc đó bố mẹ còn sống.”

Hagimura gạt đầu, vòng ra hẻm nhỏ sau nhà. Cửa hậu để mở, bên trong có ánh sáng hắt ra, kèm theo tiếng nói loáng thoáng của đội giám định hiện trường. Căn cửa hậu là căn phòng nhỏ lợp mái tôn, trông giống kho chứa đồ. Nhìn tiếp lên trên, Hagimura hơi giật mình.

Cửa sổ t ầng hai đang mở, một cậu bé ng ồi trên bậc cửa chăm chú nhìn trời đêm, tựa như không quan tâm đến đi ều tra viên bên dưới.

“Koichi.” Kashiwabara đã đến bên cạnh.

“Dạ?” Hagimura hỏi lại.

“Tên nó là Koichi. Thằng thứ hai tên Taisuke, con bé út là Shizuna.” Kashiwabara nhìn sổ tay, đoạn thờ dài lắc đầu. “Thật tội nghiệp!”

Một lát sau, cấp trên của họ tới cùng vài đi ều tra viên khác. Theo chỉ thị, Hagimura nhận nhiệm vụ thu thập thông tin từ hàng xóm xung quanh, còn Kashiwabara phải chờ các đi ều tra viên trên Sở xuống, vì ông không chỉ là người đ ầu tiên đến hiện trường mà thường ngày còn hay lui tới Ariake nên cũng nắm được đôi đi ều về gia đình họ, và quen biết lũ trẻ đã phát hiện thi thể.

“Thu thập thông tin gì giờ này! Mấy ai còn thức chứ?!” Đi ều tra viên lão làng Hidekazu vừa đi vừa càu nhàu.

“Bắt đ ầu từ chỗ kia nhé.” Hagimura trở qu ậy bán ramen đ ằng xa.

Đúng lúc ấy, một xe cảnh sát tiến đến. Đây hẳn là xe của Sở Cảnh sát tỉnh.

Kính mời quý khách
Thưởng thức món cơm bò băm trăm năm lịch sử
Niềm tự hào của quán chúng tôi!

Nhìn dòng chữ trên bìa thực đơn, Koichi nhớ lại nhiều năm trước...

“Nhà mình mở quán cơm Tây này từ trăm năm trước ạ?”

“Đ ồng gốc, làm gì có chuyện đó!” Yukihiro đáp trong khi vẫn luôn tay thái hành tây.

“Ở đây viết trăm năm lịch sử mà.” Koichi mới học được từ *lịch sử* ở trường.

“Trăm năm lịch sử là của cơm bò băm. Chắc mà không biết, cơm bò băm là do người Nhật nghĩ ra đấy. Ẩm thực Yokosuka nổi tiếng với cà-ri hải quân. Nhưng suy cho cùng, người Nhật muốn so tài nấu nướng thì phải so bằng món ăn do chính người Nhật sáng tạo.”

“Hừm, đọc cái này con cứ tưởng nhà mình làm cơm bò băm từ trăm năm trước.”

“Đây là do mày tưởng chứ thực đơn không ghi thế. Mà khách có tưởng theo cũng chẳng sao.” Nói rồi, Yukihiro phá ra cười làm bụng phệ rung rinh.

Bố là người suy nghĩ khá hời hợt trong hầu hết mọi việc. Chỉ cần các con khỏe mạnh và không gây phiền phức cho người khác thì chúng có làm gì ông cũng chẳng phàn nàn nửa lời. Trong kí ức của Koichi, bố chưa bao giờ nhắc cậu học bài hay phụ việc nhà. Xem chừng bố còn vụng cả tư duy kinh doanh, vì mẹ Toko hay cằn nhằn với các con.

“Bố mấy đứa đúng là không biết làm ăn. Đến khách cũng khuyên nên tăng giá, vậy mà ông ấy vẫn tự mãn rằng rẻ mà ngon là ưu điểm của quán. Mua nguyên liệu rẻ thì đã đành, đằng này ông ấy lại bảo muốn nấu món ngon đâu thể dùng nguyên liệu nửa vời. Tốn kém lắm chứ! Không hiểu nổi bố mấy đứa đang làm gì nữa.”

Lời phàn nàn của Toko cho thấy Yukihiro tuy hời hợt về mặt kinh doanh, nhưng không hề cầu thả khi nấu nướng. Ông cực kì tỉ mỉ trong khâu chọn nguyên liệu, chế biến món ăn và không bao giờ chịu thỏa hiệp.

Thật ra Yukihiro chỉ là chủ quán đời thứ hai, cụ thân sinh ra ông mới là người gây dựng Ariake. Quán tuy nhỏ, song nổi tiếng chất lượng. Rất đông thực khách nơi xa cũng cất công ghé qua thưởng thức. Từ khi tiếp quản quán, đi đâu khiến Yukihiro khó chịu nhất là nghe người ta chê đồ ăn không ngon như xưa. Có lần ông nổi giận đùng đùng, “Khách hôm nay hình như từng đến hồi ông già còn làm. Hắn bảo bây giờ nấu cay hơn. Lỡ bị gì không biết!”

Koichi chưa tận mắt chứng kiến, nhưng đã nghe Toko kể rằng từng có người trong nghề đến ăn cắp bí quyết nêm nếm, cũng có đầu bếp tập sự thành thật hỏi xin công thức.

“Bố con bảo người ta còn trẻ, nhờ vả cũng chân thành, hiềm nỗi đâu thể dạy cho họ. Giả sử là công thức tự nghĩ ra thì thôi, đằng này lại là học từ ông già. Ông nội không truyền thụ cho ai khác ngoài bố con cả.”

Koichi không hiểu công thức nấu ăn giá trị đến mức nào, chỉ biết nó rất quan trọng với bố. Trong phòng bố mẹ đặt bàn thờ Phật nhỏ, Koichi biết ở ngăn kéo bàn thờ để một cuốn sổ lớn cũ kĩ. Thi thoảng Yukihiro lấy ra đọc, lâu lâu lại viết thêm vào. Khi nói cũng biết đó là sổ ghi chép công thức nấu ăn.

Có lần Koichi đang đọc truyện, Yukihiro đột nhiên vào phòng và tát cậu một cái, “Nếu mày muốn nổi nghiệp, tao sẽ dạy cho. Đừng lén lút học mót như phường trộm cướp!”

Koichi cắn chặt răng, cố nén khóc. Sau đó, Yukihiro hỏi cậu tại sao đọc truyện.

“Tại người ta bảo ai cũng nấu được.” Koichi đáp.

“Ai cũng nấu được? Nói rõ hơn xem nào?”

“Hôm qua ở trường, có người nói dù là món ngon cỡ nào, cứ biết công thức thì ai cũng nấu được.”

“Ai bảo mày thế?”

“Bạn con.”

“Nên mày muốn nấu thử?”

Koichi gật đầu.

“Nấu ở đâu?”

“Ở nhà bạn ạ.”

“Mày định nấu gì?”

“Cơm bò băm...”

Yukihiro tắc lưỡi, buông một câu, “Tào lao!”

Một lúc sau, ông đứng dậy bảo Koichi, “Đi với bố.”

Koichi theo Yukihiro vào bếp. Bố đưa cậu con dao và bảo thái rau, “Bố sẽ dạy mày cách nấu cơm bò băm, dạy từ đầu đến cuối. Rồi mày tự ngắm xem, có phải ai cũng nấu được không.”

Yukihiro tạm đóng cửa quán. Toko kinh ngạc, cố ngăn chèn, nhưng ông gạt phắt đi, “Anh phải dạy cho thằng ranh này biết thế nào là nấu nướng. Em đừng xen vào.”

Koichi muốn bỏ chạy, song cũng hiểu nếu làm vậy, mình sẽ thực sự no đòn.

Yukihiro bắt đầu từ khâu làm nước xốt, thứ tạo nên linh hồn của món ăn. Koichi trở mắt dõi theo sự phức tạp trong từng công đoạn cùng mức độ tỉ mỉ khi đi đầu chỉnh nhiệt độ và nêm nếm gia vị. Cậu choáng váng khi nhận ra mỗi ngày bố đều nấu nướng cẩn thận nhường nào.

Yukihiro bắt tay vào làm từ sáng, tối mịt mới hoàn thành, thế mà ông còn bảo đáng lẽ phải tốn nhiều thời gian hơn mới cho ra món ngon chuẩn vị.

“Mày ăn thử xem.” Yukihiro đặt đĩa cơm bò băm vừa làm trước mặt Koichi.

Koichi xúc một thìa cho vào miệng. Quả nhiên là cơm bò băm cậu vẫn thường ăn.

“Ngon quá!” Cậu cảm thán.

“Sao? Còn nghĩ ai cũng nấu được không?” Yukihiro hỏi. Koichi lắc đầu, “Con thì chịu rồi. Cơm bò băm ngon nhường này, ngoài bố ra, người khác biết công thức cũng chưa chắc làm được.”

Nghe vậy, Yukihiro gật đầu hài lòng, cười nói, “Mày hiểu là tốt rồi. Mày cũng sẽ nấu được thôi.”

“Thật ả?”

“Bố nói dối làm gì. Chỉ hiềm...” Yukihiro bỗng nghiêm mặt dặn, “Mày không được nấu ở nhà bạn. Phải nấu ở đây, nấu cho khách ăn và thu tiền. Cơm bò băm nhà ta không phải miễn phí.” Dứt lời, ông lại cười toe.

Nhìn thực đơn, Koichi nhớ lại bao hồi ức. Tất cả đều vui nhộn, khiến cậu suýt bật cười. Song hồi ức tươi đẹp đến đâu cũng vỡ vụn ngay khi mắt rời thực đơn. Không gian để thực khách thưởng thức món ăn của Yukihiro giờ lỗ nhố toàn là cảnh sát mặt mũi hình sự.

“Cháu là Ariake Koichi đúng không?”

Nghe tiếng hỏi, cậu ngẩng lên và thấy hai người đàn ông mặc đồ vest lù lù đứng đấy.

Cả hai đều là đi đầu tra viên. Chẳng ai tự giới thiệu tên. Người có mái tóc bạc cắt ngắn ngẩng đối diện với Koichi, người cao lớn còn trẻ ngẩng ghé bên cạnh.

Sau đó, một người nữa đến, kéo ghế bên và ngồi xuống. Koichi biết người này vì ông từng tới ăn vài lần, gần đây cũng tới. Ông có vẻ thân với Yukihiro, và hay dừng lại ở quầy thu ngân để tán gẫu về golf. Đêm nay

Koichi mới biết ông là cảnh sát. Sau khi gọi điện trình báo, cậu đứng đợi ở cửa quán và ông là người đầu tiên xuất hiện, giới thiệu với cậu tên mình là Kashiwabara.

“Tôi nói chuyện với cháu được chứ?” Người tóc bạc hỏi. Koichi nhìn Kashiwabara, cậu đã kể khái quát tình hình với ông.

“Giờ không được thì để mai nhé?” Kashiwabara tỏ vẻ quan tâm.

Koichi khẽ lắc đầu, “Không sao ạ.” Thật ra cậu muốn quay vào ngay với hai em, nhưng nghĩ thiếu lời khai của mình thì khó mà bắt được hung thủ, nên cậu không thoái thác.

“Tôi cần cháu kể lại chuyện tối nay, càng chi tiết càng tốt.” Người tóc bạc yêu cầu.

“Dạ... Cháu nên kể từ đâu?” Koichi khàn giọng hỏi, yếu ớt đến mức chính cậu phải ngạc nhiên, và nhận ra mình đang run rẩy.

“Từ đâu cũng được. Chỗ nào đơn giản nhất ấy.”

Đầu óc Koichi rối bời, không sao tập trung suy nghĩ được. Cậu nhìn sang Kashiwabara.

“Cháu kể từ khúc trốn nhà đi chơi đi.”

“Vâng.” Koichi gật đầu, quay lại người tóc bạc, “Khoảng 12 giờ đêm, cháu cùng hai em trèo cửa sổ ra ngoài. Chúng cháu định đi xem sao băng Anh Tiên...”

“Tất nhiên là giấu bố mẹ?”

“Vâng.” Koichi gật đầu.

“Lúc các cháu ra ngoài, bố mẹ ở đâu?”

“Đang nói chuyện ở chỗ này ạ.”

“Trông họ thế nào?”

“Không có gì lạ... Vẫn như bình thường thôi.”

Đêm qua trước khi ra ngoài, Koichi đã lén thăm dò tình hình tầng một thì thấy bố mẹ đang nói chuyện. Cả hai đều nói nhỏ nên Koichi không nghe rõ, có lẽ vẫn là chuyện làm ăn. Cậu nhận ra, gần đây hẳn đã động đến chủ đề này, bố mẹ đều tránh để các con nghe thấy.

“Xem xong sao băng rồi về là mấy giờ?”

“Có xem xong đâu ạ.”

“Gì cơ?”

“Xấu trời nên chưa xem được đã phải về”

“Ra vậy. Mấy giờ các cháu về đến nhà?”

“Tầm 2 giờ... Mà cháu không chắc lắm. Vì một lúc lâu sau cháu mới xem đồng hồ”

“Không sao. Lúc ra ngoài cháu trèo cửa sổ, lúc về lại đi cửa chính nhỉ? Vì sao?”

“Vì cháu đang công em gái. Nếu chỉ có cháu và Taisuke, chúng cháu sẽ leo cửa sổ vào, đằng này có cả em gái nên đành chịu. Hơn nữa, nó còn ngủ quên giữa đường.”

“Cháu có chìa khóa à?”

“Vâng.”

“Lúc nào cháu cũng mang theo sao?”

“Cháu móc nó vào ví ạ.” Koichi vừa trả lời vừa tự nhủ, phải liệt kê cả chuyện này ư, có ích gì chứ...

“Bây giờ cháu hãy kể về tình hình sau khi vào quán.” Người tóc bạc thận trọng chỉ dẫn.

“Quán không bật đèn. Nghĩ bố mẹ đã ngủ nên cháu lấy chìa tự mở, vào quán mới phát hiện cửa nhà ở mở hé, có ánh đèn hắt ra.” Koichi ngoái nhìn cánh cửa phía trong quây. “Bụng bảo dạ lẽ nào bố mẹ còn thức. Nhưng hết cách rồi, muốn lên tầng hai phải đi qua đó. Cháu đành chuẩn bị tinh thần ăn mắng và đẩy cửa vào...”

Mở cửa quây là gặp ngay chỗ sơ chế nguyên liệu nấu ăn, rộng khoảng 5 m². Bên phải là chỗ để giày, từ đây bước lên là vào nhà, nhìn thẳng tới sẽ thấy cầu thang, bên trái là phòng khách kiêm phòng ngủ của bố mẹ. Không vào nhà mà mở cánh cửa trong góc chỗ sơ chế, sẽ thấy lối đi dẫn ra cửa hậu.

Liếc thấy cửa trượt phòng bố mẹ đã mở, Koichi thẫn hồn hoảng, “Thôi xong rồi.” Bố mẹ mà ngủ là phải đóng cửa cơ. Chắc phát hiện ba anh em

trốn đi chơi nên đang chờ cả bọn về rồi mới về cho một mẻ đây.

Cõng Shizuna trên lưng, Koichi lén liếc vào phòng thì...

“Cháu nhìn thấy chân.” Cậu nói với điếu tra viên.

“Chân?” Người tóc bạc nghiêng đầu.

“Chân mẹ cháu. Mẹ đang mang tất. Cháu tò mò sao mẹ lại nằm đây nên ngó hỏ vào...” Koichi nghẹn lời, không biết phải diễn tả tình huống sau đó thế nào.

Đập vào mắt Koichi là vải trắng nhuộm đỏ. Trong giây lát cậu cứ tưởng là quốc kì Nhật Bản. Vải phủ lên thân trên Toko, che khuất cả mặt bà.

Khi Koichi nhận ra không phải quốc kì mà là tạp dề thấm máu, cũng là lúc cậu trông thấy bố ngã gục trong bếp. Yukihiro nằm sấp, máu đẫm lưng áo thun.

Nhìn bố mẹ im lìm, Koichi cũng không nhúc nhích nổi, toàn thân như đông cứng. Đến khi nghe tiếng động phía sau, cậu mới hoàn hồn. Mỗi khi đóng mở, cửa quán đều khẽ cọt kẹt. Âm thanh quen thuộc từ nhỏ ấy làm Koichi bừng tỉnh. Vẫn công Shizuna, cậu chầm chậm lùi lại, mang giày và quay ra quán. Đúng lúc này, Taisuke đi vào.

Bấy giờ Koichi nói vài câu với em trai. Cậu không nhớ mình nói gì, chỉ nhớ Taisuke nghe xong liền tái mặt, người run bần lên.

“Cháu sốc đến nỗi không biết chuyện gì đang xảy ra...” Koichi cúi đầu.
“Sau khi dẫn hai em lên tầng hai, cháu xuống quán gọi máy bàn báo cảnh sát và ra chờ ngoài cửa.”

Người tóc bạc im lặng. Koichi cúi đầu nên không biết về mặt ông thế nào.

“Đêm nay tới đây thôi nhỉ?” Kashiwabara nói. “Biết đâu khi bình tĩnh hơn thằng bé sẽ nhớ ra thêm đi đâu gì.”

“Cũng phải...” Người tóc bạc gật đầu. “Tối nay lũ trẻ ngủ ở đâu?”

“Vẫn chưa quyết định. Tôi nghe nói người thân nhà họ đầu không ở gần đây. Tạm thời tôi đã liên hệ với thầy chủ nhiệm của Koichi.” Kashiwabara đáp.

“Khi nào ổn định được chỗ nghỉ ngơi đêm nay thì báo cho tôi biết nhé. Koichi.” Người tóc bạc nói. Koichi ngẩng lên thì bắt gặp vẻ mặt áy náy của ông. “Xin lỗi vì đã hỏi chuyện giữa lúc cháu kiệt quệ, nhưng chúng tôi cũng chỉ muốn bắt được hung thủ cho sớm thôi.”

Koichi lặng lẽ gật đầu.

Hai đi đầu tra viên vừa rời đi, Kashiwabara liền ngẩng sang ghé trông, “Cháu khát nước không?”

Koichi lắc đầu, “Chú ơi...”

“Sao?”

“Cháu quay lên với các em được không?”

Kashiwabara lộ vẻ bối rối, “À... Thật ra lát nữa lục soát cả tầng hai nên là... thậm chí còn phải đề nghị các em cháu ra khỏi phòng nữa.”

Koichi nhìn Kashiwabara, “Không được ở đây ạ? Chúng cháu sẽ không cản trở công việc đâu.”

“Xin lỗi cháu, không được. Hiện trường cần giám định kỹ càng hết mức có thể. Chúng tôi sẽ sắp xếp chỗ nghỉ khác cho các cháu đêm nay.”

“Chắc Shi... em gái cháu vẫn đang ngủ. Nó ngủ say lắm.”

“Không nỡ gọi em dậy hả?”

“Bình thường thì không sao, riêng đêm nay cháu muốn để nó ngủ. Nó vẫn chưa biết gì. Vì chưa biết chuyện vừa xảy ra nên nó ngủ say lắm. Ít nhất đêm nay cháu muốn nó ngủ một giấc thật ngon.”

Đang nói, Koichi bỗng nghe nóng rát trong lồng ngực. Khuôn mặt say ngủ của Shizuna hiện lên trong tâm trí cậu. Việc phải báo tin dữ cho cô bé khiến tim Koichi đập mạnh hơn cả sự thật là bố mẹ đã bị giết. Cậu tuyệt vọng, không biết phải làm gì.

Cảm xúc dâng trào trong lòng Koichi cuối cùng hóa thành nước mắt. Nhìn thấy thi thể bố mẹ, cậu không hề khóc, vậy mà giờ nước mắt cứ rùng rùng. Cậu chộp lấy tấm khăn ăn bên cạnh che mặt, không tìm được đà khóc.

Hơn 8 giờ sáng, Phòng Cảnh sát Yokosuka mở cuộc họp đầu tiên về án mạng Ariake. Hầu hết các đi điều tra viên hiện trường đều thức trắng đêm. Hagimura là một trong số đó. Anh cùng Hidekazu dạo quanh khu vực quán nhưng không thu hoạch được gì. Khuya khoắt tìm ra ai còn thức cũng khó khăn lắm rồi. Họ đến hỏi thăm cửa hàng tiện lợi và quầy bán ramen rồi lại tay trắng ra về.

Các đi điều tra viên khác cũng thế. Đội đi điều tra cơ động chưa tìm ra thông tin nào đáng chú ý. Trưởng phòng Hình sự trên Sở về chủ trì cuộc họp mà không giấu nổi vẻ nôn nóng.

Dựa trên lời khai của cậu con cả, có thể xác định vợ chồng Ariake bị sát hại trong khoảng thời gian từ nửa đêm đến 2 giờ sáng. Ghi chép cho thấy, cậu báo cảnh sát lúc 2 giờ 10 phút sáng, khớp với lời khai là đã gọi điện ngay khi phát hiện thi thể.

Hung thủ đâm chết hai vợ chồng tại phòng khách kiêm phòng ngủ bằng những hung khí khác nhau. Ariake Yukihiro bị đâm từ sau lưng bằng dao làm bếp kiểu Tây. Lưỡi dao dài gần 30 phân, xuyên thấu thân và thò ra ngực. Pháp y nhận định nạn nhân tử vong gần như lập tức.

Toko cũng bị đâm chết bằng một con dao làm bếp kiểu Tây, nhưng nhỏ hơn. Khác với chồng, bà bị đâm vào ngực, trên cổ còn dấu vết bóp cổ, và nhất đâm có thể là đòn quyết định lấy mạng bà.

Hai hung khí vẫn găm trên người nạn nhân, có thể hung thủ thấy khó rút ra, nhưng suy luận hợp lý hơn là, hung thủ cho rằng cứ để nguyên cũng không gây hậu họa gì cho mình cả, bởi hai con dao đều lấy ở bếp nhà Ariake và không có dấu vân tay để lại. Giám định cho rằng hung thủ đeo găng khi gây án.

Hiện trường có dấu vết kháng cự giằng co, đồ đạc xem chừng không bị lục lọi nhưng tiền hàng (hẳn là có) lại chẳng thấy đâu nữa. Cảnh sát phán

đoán hung thủ đã ẵm đi cả két sắt di động ở quỳ hay đại loại thế. Việc này cần phải xác minh với mấy cậu con trai.

Hiện tại vẫn chưa đủ manh mối để kết luận rằng hung thủ là một hay nhiều người, có phải người quen của nạn nhân không. Ngoài ra, không thể khẳng định hung thủ chợt nảy ý định giết người chỉ vì hắn không chuẩn bị sẵn hung khí. Bởi ai cũng biết quán cơm Tây kiểu gì chẳng có dao.

Dù sao thì việc đi đi đâu tra thu thập thông tin hôm nay rõ ràng rất quan trọng.

Cuộc họp kết thúc, ai vào việc nấy, trong đó **Phòng 1** Sở Cảnh sát tỉnh chịu trách nhiệm chính. Các đi đâu tra viên ở địa bàn án mạng như Hagimura và đồng nghiệp cũng tham gia phá án.

Hagimura nhìn sang Kashiwabara ng ỡ cạnh. Ông chống một tay lên cằm, mắt nhắm nghiền, song các ngón bàn tay kia đang gõ nhịp trên bàn cho thấy ông chưa gà gât.

“Lũ trẻ sao r ỡ ả?” Hagimura khẽ hỏi.

“Đang ở **lữ quán**.” Kashiwabara thấp giọng đáp.

“Lữ quán?”

Kashiwabara thu lại bàn tay đang chống cằm r ỡ xoa gáy, “Lữ quán ở Shioiri. Thầy chủ nhiệm của thằng lớn cũng ở cùng hay sao ấy.”

“Anh đưa chúng đến đó ả?”

“Không, tôi đưa lên xe cảnh sát thôi.”

“Tình hình sao r ỡ ả?”

“Lũ trẻ á?”

“Vâng.”

Kashiwabara thở dài đánh thượt. “Đứa con gái út vẫn ngủ. Thằng lớn bảo đừng đánh thức em gái nên cảnh sát đã bế cô nhóc lên xe.”

“Cô bé biết chuyện bố mẹ bị sát hại...”

“Vẫn chưa. Thế nên anh nó mới nói vậy.” Kashiwabara nhìn đ ồng hồ đeo tay. “Chắc thằng bé chưa kể đâu. Ông thầy chủ nhiệm sẽ nói chẳng? Trông ông ta không đáng tin lắm, chẳng biết có sao không nữa.”

Hagimura không tưởng tượng nổi phải nói thế nào với cô bé về thảm cảnh này. Anh th ầm thấy may mắn vì mình không phải làm việc đó, “Hai

đưa con trai thì sao?”

“Thằng lớn rất đi ềm tĩnh, còn trả lời mấy câu hỏi của Phòng 1. Tôi ng ỡ bên nghe mà phục nó quá chừng.”

“Thằng bé?”

“Thằng bé...” Kashiwabara lắc đầu. “Nó sốc đến nỗi không nói được gì. Lúc lên xe cảnh sát, nó vẫn đờ đẫn như con rối, ánh mắt vô hồn.”

Hóa ra nơi này có lữ quán! Koichi th ần nghĩ khi ngắm khuôn viên đẹp đẽ. Vườn tr ờng đủ loại cây cối, xen kẽ có đèn đá trang trí, ngoài ra rải rác vài tảng đá lớn phủ rêu.

“Th ầy nghĩ rất kĩ r ỡ, con thấy bảo do hỏa hoạn thì sao?” Noguchi đề xuất.

Koichi quay lại nhìn th ầy chủ nhiệm, “Hỏa hoạn... ạ?”

“Ừ. V ờ như nhà con bị cháy, bố mẹ phải nhập viện, các con được đưa đến đây. Tạm thời cứ giải thích thế, con thấy sao?” Noguchi ôn t ần hỏi. Mọi khi giọng th ầy rất chói tai, hôm nay th ầy cố gắng hạ tông xuống. Nhìn khuôn mặt g ầy gò của th ầy, Koichi tự nhủ bình thường mà th ầy nói năng thế này thì đã không bị gọi là *cái còi*.

Hai th ầy trò đang đứng ở sảnh t ầng một lữ quán, lúc này ở đây không có khách trọ nào khác.

“Con thấy sao?” Noguchi hỏi lại.

“Th ầy định nói dối em gái con ạ?”

“Trước mắt cứ nói như thế. Tạm thời thôi. Em con còn nhỏ, nếu biết sự thật, nó sẽ sốc đến mức nào chứ.”

“Một ngày kia cũng biết...”

“Tất nhiên trước sau gì vẫn kể rõ mà. Th ầy chỉ nghĩ tạm thời nói tránh lý do khiến các con phải ở đây và bố mẹ không đi cùng thôi. Đợi tâm trạng con bé ổn định hơn r ỡ lựa lúc kể thật cũng chưa muộn mà?”

Koichi cúi đầu, hai tay hết đan vào lại tách ra. Cậu hiểu ý Noguchi. Đúng là khó mà nói thẳng với Shizuna, chính cậu cũng muốn trì hoãn việc báo tin

buồn cho em gái, nhưng lòng vẫn băn khoăn, chuyện này không đơn giản là nói sớm hay muộn cũng như nhau.

“Cô Tsushima đang trông em gái con, nhờ cô ấy nói với con bé như thế khi nó thức dậy nhé?”

Tsushima là chủ nhiệm lớp Shizuna, một cô giáo có khuôn mặt tròn.

“Taisuke thì sao ạ? Nó không biết nói dối đâu. Giờ nó lại như thế...”

Từ lúc nhìn thấy xác bố mẹ, Taisuke cư xử rất khác thường. Nếu không ai thúc giục, cậu sẽ bất động mãi. Trong khi chờ cảnh sát, Taisuke chỉ ngồi thu lu, tay ôm chặt đầu gối. Tối lý quán cậu vẫn đờ đẫn, chân bước mà như bị ai kéo đi. Giờ này hẳn Taisuke đang cuộn tròn trong góc phòng. Từ đêm qua tới giờ, Koichi chưa nghe em trai nói lời nào.

“Cô Okada chủ nhiệm em trai con đang trên đường đến. Đợi cô đến rồi bàn chuyện Taisuke sau, giờ con phải quyết định xem nên nói thế nào với em gái đã.”

Koichi mơ hồ gật đầu, có quá nhiều điều cần suy nghĩ, ví như từ mai, à không, từ nay phải sống thế nào. Cậu không tìm ra câu trả lời, tâm trí hỗn loạn như có cuồn phong vừa quét qua. Cậu còn cảm thấy nếu ai đó sẵn sàng nghĩ hộ thì cậu sẽ nghe theo hết.

“Chà, thống nhất thế nhé?”

“Vâng.” Koichi đáp.

“Ồ, đúng lúc quá.” Noguchi nhìn ra sau Koichi.

Koichi ngoảnh lại thì thấy cô Tsushima dắt tay Shizuna đến gần. Shizuna mặc áo thun với quần đùi, đầu là đồ Koichi nhét đại vào túi trước khi rời khỏi nhà.

Tsushima nhìn Noguchi rồi nhìn Koichi, “Cô bé đã dậy nên tôi đưa ra đây. Chuyện đó... quyết định thế nào rồi?”

“Koichi đồng ý, cô cứ làm theo kế hoạch lúc nãy nhé.” Noguchi nháy mắt.

“Tôi hiểu.” Cô giáo gật đầu.

“Cô ơi! Taisuke sao rồi ạ?” Koichi hỏi.

“Có cô cảnh sát trông chừng giùm, con đừng lo.”

“Anh hai, chỗ nào thế này? Sao chúng ta lại ở đây? Bố mẹ đâu?”
Shizuna thắc mắc.

Koichi không biết phải trả lời từ đâu.

“Shizuna! Chuyện là thế này, hôm qua nhà con bị cháy.”

Cô giáo nói, làm đôi mắt vốn đang ngái ngủ của Shizuna bỗng mở to. Có lẽ vì quá sốc, cô bé nhất thời không thốt nên lời. “Các con đi xem sao bằng đúng không? Hóa ra lại may, chứ bố mẹ con đâu bị thương.”

“Hả...” Shizuna mếu máo như chực khóc và nhìn Koichi. “Không thể nào.”

“Thật đấy.” Koichi đáp. “Nhà cháy.”

“Nhà cháy rồi ư? Không thể sống ở đó nữa ạ?” Mắt Shizuna đỏ lên.

“Chưa cháy hết nên... không sao.”

“Phải đấy. Nhà vẫn còn, con yên tâm nhé, chỉ hiềm không vèngay được nên các con chịu khó ở tạm đây.”

“Bố mẹ đâu ạ?” Shizuna nhìn quanh.

“Như cô vừa nói, bố mẹ con đâu bị thương, đã nhập viện.”

“Vậ ạ?” Shizuna nhăn nhó nhìn Koichi. “Anh ơi, làm sao giờ...”

Koichi muốn động viên em gái, nhưng nghĩ mãi mà chẳng nặn ra lời nào phù hợp. Bởi chính cậu cũng lo lắng, bẽ tắc không biết ba anh em phải làm sao.

Lúc này, một người khác tiến về phía cậu, “Xin lỗi.”

Koichi ngẩng lên thì thấy Kashiwabara. Ông nói với hai thầy cô, “Cho tôi mượn Koichi được không. Chúng tôi chuẩn bị kiểm tra hiện trường nên muốn cậu bé đi cùng.”

“Bây giờ á?” Noguchi cất giọng the thé. “Thằng bé đã ngủ được mấy đâu.”

Kashiwabara nhìn xuống Koichi, “Không đi nổi à?”

Koichi lắc đầu, “Không sao ạ. Cháu sẽ đi.” Cậu nhìn cô giáo, “Phiền cô chăm sóc Shizuna giúp con.”

“Ừ, cứ để cô.”

“Anh hai đi đâu?” Shizuna hỏi.

“Có việc cần đi điều tra nên anh về nhà một lát.”

“Cho Shi đi với.”

“Em ở đây đi. Anh về xem tình hình trước đã.”

“Hả...”

“Con đừng làm phiền anh hai chứ.” Nghe cô giáo nhắc nhở, Shizuna đành bỏ cuộc, nhưng lại nhắc đến vấn đề khác. “Cô ơi, bệnh viện ở đâu? Chúng ta không đi thăm bố mẹ con sao ạ?”

“Một thời gian nữa nhé.” Trong lúc rời đi, Koichi vẫn nghe tiếng cô Tsushima đánh trống lảng.

Koichi cùng Kashiwabara lên xe đậu trước lễ quán. Đây là lần thứ hai cậu ngồi xe cảnh sát. Tuy từ lâu đã muốn ngồi thử một lần, nhưng đến năm mơ Koichi cũng không tưởng tượng nổi mong muốn ấy sẽ thành hiện thực theo cách này.

“Cháu có ngủ được không?” Kashiwabara hỏi. Thấy Koichi im lặng nghiêng đầu, ông lẩm bẫm. “Cũng phải.”

Xe cảnh sát đậu lộ nhờ trước quán cơm Ariake, quanh quán chằng dây thừng. Đêm qua chỗ này còn vắng vẻ, hôm nay đã đầy nhóc những kẻ hiếu kì hóng chuyện. Cách đó không xa, một người đàn ông vác camera lớn và một phụ nữ cầm micro đứng đối diện. Nhìn cảnh này, Koichi tự nhủ, tạm thời không thể để Shizuna xem thời sự.

Cậu xuống xe, được cảnh sát mở đường đưa vào. Trong quán cũng lộ nhờ cảnh sát.

Người tóc bạc lần trước tiến ra đón, “Xin lỗi vì cứ làm phiền cháu mãi.”

Koichi im lặng gật đầu.

“Nhờ cháu kiểm tra một vòng trong nhà nhé. Nếu phát hiện điều gì bất thường, dù nhỏ đến đâu cũng cho chúng tôi biết.”

“Vâng.” Koichi đáp.

Bắt đầu từ cửa quán, họ chậm rãi đi vào qua các bàn.

Thành thật mà nói, dù có đi đâu bất thường, Koichi cũng không tự tin mình sẽ nhìn ra. Bởi cậu chưa từng quan sát kĩ cả quán lẫn nhà ở. Thậm chí, có đôi lần Yukihiro thay đổi cách sắp xếp bàn ghế của quán mà cậu còn chẳng nhận thấy.

“Bên trong quây thì sao?” Người tóc bạc hỏi.

Koichi vòng vào trong quây quan sát các dụng cụ nấu ăn và gia vị. Không phát hiện điểm gì khác thường.

“Nhà cháu không có két sắt xách tay hay gì sao?”

“Két sắt ạ?”

“Thứ dùng để đựng tiền bán hàng ấy.”

Koichi gật đầu “À” một tiếng. “Tiền bán hàng ở đây ạ.” Cậu trở hộp nhôm hình vuông mỗi cạnh hơn một gang tay, đềchữ *Bột cà-ri* bằng bút dạ.

“Hả, hộp này ư?”

“Vâng.”

Người tóc bạc kéo hộp lại, mở nắp bằng bàn tay đeo găng. Trong hộp là vài tờ tiền giấy và xu lẻ.

“Cất ở đây sao...”

“Bố cháu bảo két sắt vô dụng.” Koichi nói. “Dùng nó thì khác gì chỉ cho trộm cắp chỗ để tiền chứ.”

Người tóc bạc nhìn các đồng nghiệp, rồi đóng nắp hộp.

Koichi mở cánh cửa cạnh quây, bước vào và thấy cửa phòng ngủ của bố mẹ. Với Koichi, chỗ này bây giờ thật đáng sợ. Bất buộc phải vào sao, cậu căng thẳng nghĩ.

“Trước khi vào nhà, cháu xem giúp tôi chỗ cửa hậu nhé.” Người tóc bạc đề nghị.

Koichi gật đầu, mở cửa trong góc và đi qua lối hẹp dẫn ra cửa hậu. Ở đó cũng lắp cánh gỗ và tất nhiên là khóa được. Cạnh cửa hậu đặt cái xô, trong xô cắm một chiếc ô nhựa trong suốt. Koichi dán mắt vào nó.

“Sao thế?” Người tóc bạc hỏi.

“Cái ô không phải của nhà cháu.” Koichi đáp.

“Ồ?” Người tóc bạc đến gần xô, nhưng không chạm vào ô. “Sao cháu biết?”

“Nhà cháu không ai dùng loại ô này. Với lại cắm ô vào đấy thì dùng xô sẽ rất vướng, kiểu gì cũng ăn mắng, nên anh em cháu không bao giờ làm thế.”

Người tóc bạc gật đầu, rời khỏi chỗ chiếc xô, vẫy tay gọi một đồng nghiệp và thì thầm vào tai anh ta.

Sau đó Koichi kiểm tra khắp nhà, nhưng không tìm ra thêm điểm nào đáng chú ý. Phòng ba anh em vẫn giống hệt lúc cả bọn trốn đi tối qua. Còn phòng bố mẹ, Koichi không lòng dạ nào mà quan sát kỹ. Chỉ riêng vết máu trên chiếu tatami là hằn sâu vào đáy mắt cậu.

Koichi về đến lữ quán là đã gần trưa. Bước vào phòng, cậu thấy Shizuna đang ngồi gấp giấy bên bàn thấp cỡ lớn, cô Tsushima ngồi bên cạnh. Hình như Taisuke đang ở gian kế bên, hai gian ngăn cách nhau bằng cửa lùa.

“A! Anh hai. Sao rồi ạ? Nhà mình vẫn còn chứ?” Shizuna vội hỏi.

“Không sao hết, anh bảo rồi mà.” Koichi ngồi xuống cạnh cô bé.

“Koichi! Con trông em chút nhé. Cô cần đi gọi điện thoại.” Cô Tsushima đánh tiếng.

“Vâng ạ.” Koichi đáp. Đợi cô ra ngoài, cậu nhìn lên bàn và hỏi, “Em đang làm gì thế?”

“Gấp hạc ạ. Em đang gấp ngàn hạc giấy để tặng bố mẹ.” Shizuna nói như hát, rồi thực sự ngâm nga.

Nhìn đôi tay nhỏ bé tí mẩn gấp từng con hạc, Koichi lại thấy buồn. Nỗi buồn nhanh chóng trào dâng, cuối cùng xô đổ bức tường trong lòng cậu. Koichi nắm chặt tay Shizuna, làm nát cả hạc giấy cô bé đang cầm.

Shizuna hết hoảng nhìn cậu, “Anh hai...”

“Làm thế cũng vô ích thôi.”

“Ờ...”

Koichi đứng dậy, mở cửa lùa.

“Ấy, đừng! Anh Tai bị ốm, đang ngủ đấy.”

Đúng là Taisuke đang cuộn mình trong chăn. Khi Koichi nhấc chăn lên, Taisuke lộ vẻ hoảng sợ, tay chân co quắp như rùa. Koichi nắm tay Shizuna, kéo em gái đến bên Taisuke. Cô bé mếu máo kêu đau. Koichi đưa hai tay ôm mặt cô em.

“Shi, nghe cho kỹ đây. Bố mẹ không còn nữa, chết cả rồi.”

Đôi mắt to đen láy của Shizuna đảo quanh, mặt đỏ bừng lên, “Anh nói dối.”

“Anh không nói dối. Thật ra không phải cháy nhà mà là bố mẹ bị giết, bị kẻ xấu giết.”

“Nói dối. Không phải thế. Em ghét anh nhất.” Shizuna hất tay Koichi, mặt méo xệch, tay chân khua khoắng. Cô bé gào khóc ầm ĩ.

Koichi cúi xuống, ôm Shizuna vào lòng như muốn bao bọc em gái.

Cô bé càng khóc to hơn, “Không, không!”

“Giờ chỉ còn lại chúng ta...” Koichi gắng gượng nói. Taisuke vốn đỡ dẫn, lúc này đột nhiên hét lên rồi òa khóc như muốn trút hết nỗi đau đã đè nén từ qua đến nay.

—

“Đêm qua à? Chà, tôi không chắc. Tôi nghĩ xem lại hóa đơn là biết thôi.” Người đàn ông tóc thưa vừa nghiêng đầu suy nghĩ, vừa sắp xếp kệ bánh sandwich và cơm nắm. Trên ngực anh ta là bảng tên để chữ *Quản lý*.

“Phiền anh kiểm tra giúp tôi nhé?”

Nghe Hagimura nhờ vả, tay quản lý thở dài bất đắc dĩ, rõ ràng là không muốn làm việc phiền hà này. “Chờ tôi chút.” Anh ta nói rồi quay về quầy tính tiền.

Hagimura nhìn quanh. Cửa hàng trông rất mới, tường và sàn nhà hầu như chưa hư hại. Nhìn chỗ bày rượu, anh đoán cách đây không lâu nơi này là cửa hàng rượu.

Hagimura và Kashiwabara đang dừng chân ở một cửa hàng tiện lợi ven Quốc lộ 16. Họ đến để thu thập thông tin, nhưng Kashiwabara cứ đứng ở quầy tạp chí với vẻ mặt chán nản.

“Xem nào... Đêm qua tôi chỉ bán được một cái, lúc 11 giờ 22 phút. Nhớ mới nhớ, hình như đúng là có khách đến mua thật.” Nhìn hóa đơn dài dằng dặc, tay quản lý lẩm bẩm một mình.

“Lúc ấy anh ở cửa hàng à?” Hagimura hỏi.

“Vâng. Ban đêm thường chỉ có mình tôi.”

“Anh nhớ vị khách ấy trông thế nào không?”

Quản lý cau mày ngẫm nghĩ, “Là đàn ông, tôi không nhớ trông anh ta thế nào. Tôi có nhìn mặt từng khách đâu...”

“Anh có ấn tượng gì về trang phục, vóc dáng không? Hay độ tuổi cũng được.”

Quản lý xua tay như muốn nói *tha cho tôi đi*, “Tôi đã bảo không nhớ mà! Xin lỗi nhưng đừng trông đợi gì ở tôi. Tôi vốn chẳng tự tin vào trí nhớ của mình cho lắm.”

“Vậy nếu nhớ ra điếu gì, phiền anh liên hệ với chúng tôi nhé.” Hagimura đưa mảnh giấy nhớ ghi thông tin liên lạc của đội hình sự.

“À, vâng vâng!” Tay quản lý nhận mảnh giấy, đặt sang một bên, hiển nhiên là định vứt ngay sau khi cảnh sát đi khỏi.

Hagimura gọi Kashiwabara, cả hai bước ra khỏi cửa hàng.

“Cậu làm việc chăm chỉ, đáng lẽ tôi không nên phũ phàng, nhưng xin lỗi, lượng tin kiểu này chỉ tốn công thôi.” Kashiwabara nói thẳng.

“Chưa biết thế nào mà?”

“Vô ích! Tay quản lý nói đúng, nhân viên cửa hàng tiện lợi làm sao nhớ mặt khách được. Hơn nữa, chắc gì hung thủ đã mua ô đêm qua. Ngộ nhớ hần có sẵn thì sao!”

“Nếu đúng thế thì bó tay, nhưng khả năng mua ô đêm qua cũng không thấp. Mãi nửa đêm khu này mới mưa nên rất có thể trước đó hần không mang ô theo, đúng chứ?”

Kashiwabara lắc đầu, “Điếu tra theo hướng ô là vô ích, chẳng thu được gì đâu.”

“Sao anh lại quả quyết như thế! Chắc gì đã vô ích.”

“Được, tôi hỏi cậu, tại sao hung thủ để ô lại?”

“Hần vội chạy trốn nên để quên chẳng? Khả năng cao là lúc hần bỏ trốn mưa đã ngớt hoặc tạnh hẳn, nên quên ô cũng chẳng có gì khó hiểu.”

“Cậu không nghe kết quả giám định à? Dấu vân tay trên ô bị lau sạch! Hần cố tình xóa dấu vân tay, lý nào lại ngốc đến mức để quên đi?”

“Biết đâu hần xóa dấu vân tay rồi mới gây án. Và lại, chưa thể khẳng định là hần xóa dấu vân tay. Nhớ hần đeo găng thì sao?”

Kashiwabara hừ mũi, “Cậu nghĩ hung thủ chỉ đến trộm cắp hay là người quen của nạn nhân?”

“Theo tình hình hiện trường, em nghĩ hẳn là người quen. Hẳn tấn công lúc hai vợ chồng mất cảnh giác.”

“Tôi đồng ý với cậu. Nói cách khác, không phải hung thủ đột nhập mà chính hai vợ chồng dẫn hẳn vào nhà. Giờ chưa đến mùa đông, mang găng trông rất khả nghi. Theo tôi, găng áo xong, hung thủ xóa dấu vân tay trên ô. Theo lẽ thường thì mang ô về sẽ nhanh gọn hơn chứ. Hung thủ không làm thế, là bởi cấn ô sẽ gây vướng víu khi chạy trốn, vả lại hẳn tin chắc bỏ ô lại cảnh sát cũng không tóm nổi mình. Thành ra, có thể ô là do hung thủ nhặt hoặc đánh cắp ở đâu đó.”

Lập luận của đàn anh khiến Hagimura cứng họng. Quả thật nghe rất hợp lý.

Koichi cho biết, ô nhựa đặt gần cửa hậu quán Ariake không phải của gia đình cậu. Kết quả giám định cho biết không tìm thấy dấu vân tay trên ô. Cảnh sát suy đoán đây là đồ hung thủ bỏ lại nên Hagimura và Kashiwabara mới đi tìm hiểu các cửa hàng bán ô nhựa cùng loại, thế mà...

“Em hiểu ý anh. Nhưng tìm thấy đồ hung thủ bỏ lại thì đi đi đâu tra ngồn gốc của nó cũng là chuyện bình thường mà.”

“Chuyện thường ư?” Kashiwabara vừa đi vừa nhún vai. “Nói sao nhỉ? Tôi lại cảm thấy chúng ta được cử đi dọn dẹp các đường nhánh. Còn đường chính thì Phòng 1 chiếm hết mất rồi.”

“Đường chính..?”

“Vụ nợ nần đó.”

“Quả nhiên có liên quan à?”

“Chỉ có thể là lý do đó thôi.”

Mới hai tiếng trước, đi điều tra viên tìm hiểu về các mối quan hệ xoay quanh hai vợ chồng nạn nhân đã thu được một thông tin đáng chú ý.

Chuyện là gần đây vợ chồng Ariake vay tiền của vài người quen, song không trả nổi do kinh doanh bất bát.

Cảnh sát chưa rõ số tiền là bao nhiêu, nhưng theo lời một bạn học cùng cấp hai với Yukihiro hiện đang mở phòng khám tư thì Yukihiro từng hỏi ông ta, “Càng nhiều càng tốt, nhưng trước mắt cho tớ vay 1 triệu yên được không?”

Từ đó mà suy, khoản nợ nhà Ariake là khá lớn đối với một quán cơm Tây cỡ nhỏ.

“Cơ mà người đi điều tra tình hình kinh doanh của quán lại bảo, không phát hiện khoản vay lớn nào. Họ có vay ngân hàng nhưng không trả chậm.”

“Đâu nhất thiết phải là khoản vay hợp pháp.”

“Ý anh là vay nặng lãi?”

“Có thể lắm. Mà để thường mọi chuyện còn tệ hơn ấy. Chủ quán thích cá cược nên tôi đang thiên về khả năng này.”

“Thích cá cược?” Hagimura hơi ngạc nhiên trước thông tin chưa từng xuất hiện trong quá trình điều tra.

“Hồi trước tôi tình cờ nghe được lúc ở quán ăn. Yukihiro cá cược tất tần tật từ đua xe đạp, đua ngựa đến mặt cược. Sẽ sớm tìm ra manh mối thôi.”

“Anh có định nói với các anh Phòng 1...?”

“Tôi không nói đâu.” Kashiwabara cười rung cả vai. “Để họ đi đường vòng càng lâu càng tốt. Ai bảo họ cứ xuống địa bàn là đẩy cho người ta mấy nhiệm vụ thiếu thực tế như tìm nguồn gốc cái ô, tôi chẳng muốn giúp. Mà kiểu gì họ cũng tìm ra, chỉ là sớm hay muộn thôi.”

“Ý anh là... họ bị giết vì nợ tiền cá cược?”

“Có thể lắm.”

“Chủ nợ giết con nợ làm gì chứ?”

“Thường thì không, nhưng ai dám khẳng định đây. Nói chuyện không ổn thỏa, nổi máu điên đâm chết người chẳng hạn.”

“Có lý, nhưng...”

Hagimura nghiêng đầu nghĩ ngợi. Đúng lúc này, âm báo tí tí của máy nhắn tin phát ra từ ngực áo Kashiwabara.

“Ôi trời, giục cái gì không biết.” Kashiwabara thò tay vào túi ngực và nhìn quanh. Cách đó khoảng hai chục mét có bộ điện thoại.

Hagimura nhìn Kashiwabara gọi điện, vừa châm một điếu thuốc vừa tự nhủ lần này ông nhiệt tình hơn hẳn mọi khi, phải chăng là do tiếp xúc với lũ trẻ nhà nạn nhân.

Kashiwabara đang độc thân, nhưng thật ra mấy năm trước ông từng kết hôn, cậu con trai hiện sống cùng mẹ, hình như đã học tiểu học rồi.

“Tôi chẳng làm được gì cho ra dáng người cha. Lần cuối tôi gặp con trai là lúc nó ba tuổi. Giờ chắc nó quên mặt tôi rồi. Mà có khi như thế lại tốt cho nó hơn.” Kashiwabara từng kể với nụ cười tự trách.

Hagimura đoán rằng lũ trẻ nhà Ariake đã khiến Kashiwabara nhớ đến con mình.

Kashiwabara ra khỏi bộ điện thoại với vẻ mặt nghiêm túc hơn, “Gọi taxi đi. Chúng ta đến lữ quán ở Shioiri.”

“Đến lữ quán? Có chuyện gì với lũ trẻ sao?”

“Thằng thứ hai chịu mở miệng rồi. Nó cung cấp một manh mối hữu ích, rằng đã nhìn thấy hung thủ.”

“Sao cơ?”

“Nghe bảo thầy chủ nhiệm của thằng lớn gọi tới. Thằng lớn muốn nói chuyện với cảnh sát nó quen và chỉ đích danh tôi. Tạ ơn trời đất!”

Thấy một taxi trống từ đằng xa chạy tới, Hagimura và Kashiwabara cùng giơ tay vẫy.

“Cháu nghĩ mũi hần cao. Cũng có thể không phải, cháu nhìn không rõ lắm...” Giọng Taisuke nhỏ dần. Cuối cùng cậu cúi đầu ủ rũ và nhìn Koichi bằng ánh mắt cầu cứu.

“Cố lên!” Koichi khẽ động viên.

“Mặt thì sao? Mặt hần to không?” Người đàn ông mặc vest mở sổ vẽ ra. Trông anh ta giống nhân viên văn phòng cầu khẩn hơn là cảnh sát.

Taisuke bối rối, “Không ạ, mặt hần khá gầy.”

Người đàn ông gật đầu, đưa bút vẽ sột soạt.

Koichi nhìn lên bàn, trên bàn chông chờ mười mấy con hạc giấy do Shizuna gấp. Cô bé hiện đang nằm ở gian kê bên. Không nghe tiếng khóc nữa, có lẽ cô bé mệt lả mà thiếp đi rồi.

Trưa nay, Shizuna điên cuồng gào khóc khi nghe tin bố mẹ đã qua đời, Taisuke cũng khóc toáng lên theo. Đã vài tiếng đồng hồ trôi qua, tiếng gào

thết của hai đứa em vẫn văng vẳng bên tai Koichi. Cậu cảm thấy toàn thân như phát sốt.

Người lớn trách Koichi sao lại nói cho Shizuna biết, nhưng cậu không hề hối hận. Koichi nghĩ từ nay anh em cậu nên tự quyết định chuyện của mình, bởi chỉ còn ba người họ sống tiếp cùng nhau.

Khóc một hồi, Taisuke mới bắt đầu lên tiếng. Sau khi cảm thù rửa xả kẻ sát nhân, cậu bất ngờ nhìn Koichi và nói, “Anh hai, em có nhìn thấy. Em nhìn thấy kẻ đã giết bố mẹ.”

Taisuke kể, đêm qua, lúc Koichi cùng Shizuna vào cửa trước quán ăn, một người đàn ông chạy ra từ cửa hậu.

Koichi vô cùng kinh ngạc, vội báo cho thầy giáo.

Thầy giáo báo ngay cho cảnh sát.

Không lâu sau Kashiwabara và đồng nghiệp đến nơi, một trong số họ là người đàn ông đang ng ỡ trước mặt Taisuke, nói rằng muốn phác họa chân dung hung thủ càng sớm càng tốt.

Nhóm Kashiwabara chờ ở bên ngoài. Chắc cảnh sát sợ tập trung quá đông sẽ khiến Taisuke căng thẳng, khó mà nói chuyện. Họ bảo Koichi ở lại với cậu em.

“Đại khái hấn trông thế này nhĩ?” Người đàn ông mặc vest đưa sổ vẽ cho Taisuke xem.

Trên sổ vẽ khuôn mặt một người đàn ông có cằm nhọn mũi cao. Không hiểu sao, Koichi có cảm giác chưa giống.

“Cháu nghĩ chỗ này rộng hơn.” Taisuke chỉ vào vùng trán. “Vớ lại... trông hấn có vẻ mạnh”

“Trông có vẻ mạnh?”

“Vâng.” Taisuke khẽ gật đầu.

“Nói vậy ai hiểu được.” Koichi buột miệng, “Có vẻ mạnh là sao?”

“Là...” Taisuke cúi đầu.

“Không sao, cháu thấy thế nào thì cứ nói cho tôi biết.” Người đàn ông mỉm cười r ỡ lại múa bút, sau đó đưa chân dung cho Taisuke xem. “Thế này thì sao?”

Lần này, khuôn mặt trong bản vẽ dữ dằn hơn ban nãy. Koichi không biết người đàn ông chỉnh sửa ở đâu và thế nào.

Taisuke gật đầu, “Dạ. Cháu thấy... được rồi. Trông rất giống ạ.”

“Vậy sao? Cảm ơn cháu.” Người đàn ông vui vẻ cười híp mắt. “Tôi sẽ dùng cái này làm tài liệu tham khảo đi đầu tra. Nếu nhớ thêm đi đâu gì khác, cho chúng tôi biết nhé.”

Người đàn ông cặm sỗ vẽ ra khỏi phòng, nhóm Kashiwabara đi vào, trong đó có đi đầu tra viên tóc bạc và đồng nghiệp trẻ của ông. Người trẻ từng đến quán ăn cùng Kashiwabara nên Koichi quen mặt, giờ mới biết anh ta mang họ Hagimura và người tóc bạc là Yokoyama.

“Xin lỗi! Cháu kể lại tình hình lúc bắt gặp người đó được không? Càng chi tiết càng tốt.” Kashiwabara mở lời.

Taisuke lắp bắp kể lại những gì đã thấy. Koichi ngẩn bên lắng nghe, không hiểu mấy thông tin này ích lợi chỗ nào. Chỉ là một người đàn ông mặc đồ sẫm màu, vóc dáng bình thường đột nhiên tông cửa hậu lao ra và chạy mất, tuối tác giọng nói ra sao đầu không biết.

Quả nhiên chỉ một lát sau, các đi đầu tra viên đã rời đi với vẻ thất vọng.

Đợi họ khuất dạng, Taisuke chán nản nói, “Anh hai, giá mà em nhìn kĩ hơn...”

“Đừng lo. Có bản vẽ chân dung rồi, hung thủ sẽ bị bắt sớm thôi. Còn cái ô nữa mà.”

“Ô?”

“Hung thủ bỏ quên ô. Nhất định sẽ tìm ra manh mối.”

Koichi vừa dứt lời, cửa lùa phía sau bỗng mở ra. Shizuna đang đứng đó.

“Em dậy rồi à?” Koichi hỏi.

Mắt sưng vù vì khóc, Shizuna bước đến ôm chặt Koichi, “Shi muốn trả thù. Shi muốn giết kẻ làm hại bố mẹ”

Koichi vuốt nhẹ tấm lưng nhỏ bé của em gái, “Ừm, nếu tìm được hung thủ, ba anh em ta sẽ cùng giết hẳn.”

Thấy Hagimura xuất hiện, quản lý cửa hàng tiện lợi ra chào ngán ngẩm. Hagimura chỉ biết gượng cười đáp lại.

“Anh đến bao nhiêu lần cũng vậy thôi. Tôi nói rồi, đừng trông đợi gì ở tôi.” Quản lý nhún mày.

“Tôi quay lại cho chắc mà. Anh đừng căng thẳng.”

“Nhưng anh cứ đến hoài, tôi bứt rứt lắm.” Quản lý mở ngăn kéo, lấy ra một bản photocopy. Đây là bức chân dung Hagimura mang đến hôm trước. “Tôi nói rồi, vị khách mua ô đêm đó không giống thế này. Tôi nghĩ là trẻ hơn. Mà cũng không rõ nữa, hơn mười ngày rồi còn gì.”

“Không nhất thiết phải là người mua ô. Chỉ cần thấy ai nhang nhác chân dung, anh báo cho tôi luôn nhé.”

“Hiểu mà. Đến giờ vẫn chưa nghĩ ra ai. Nghĩ ra là tôi báo ngay. Anh là Hagimura phải không? Tôi sẽ nhớ.”

Đúng lúc này, một cặp đôi bước vào. Quản lý liếc nhìn thái độ không rảnh tiếp chuyện cảnh sát. Hagimura đành nói “Nhờ anh nhé!” rồi rời đi.

Hagimura nhìn đồng hồ. Đã hơn 10 giờ đêm. Hôm nay đến đây thôi, anh thầm nghĩ và giờ tay vẫy một chiếc taxi đúng lúc chạy qua, ngửi vào xe là xoa bóp bắp chân. Tính sơ quãng đường đã cuộc bộ mấy ngày qua, anh thở dài.

Lúc Hagimura về tới Phòng Cảnh sát Yokosuka, đồng nghiệp đang tan ca. Không thấy Kashiwabara đâu, Hagimura bèn hỏi thăm đàn anh Hidekazu.

“Kashiwabara? Cậu ta đi Kinugasa.” Hidekazu đáp.

“Kinugasa?”

“Nghe nói có anh chàng tuấn nào cũng ăn trưa ở Ariake, chắc cậu ta đi tìm người này. Nhưng không biết tên, chỉ biết gã ta làm việc tại chi nhánh ngân hàng nào đó ở Kinugasa. Chắc phải tìm từng nơi mất.”

“Gã ta giống chân dung ả?”

Hidekazu lắc đầu, “Gã lùn và mập, khác hẳn chân dung. Chắc Kashiwabara hi vọng gã biết ít nhiều về người trong bức họa.”

Hagimura gật đầu, “Ra vậy.”

Taisuke trông thấy kẻ có khả năng là hung thủ. Đây là một manh mối quan trọng. Nhiêu đi điều tra viên đã cần chân dung đi tìm kiếm thông tin. Phạm vi đi điều tra tập trung vào các mối quan hệ của vợ chồng nạn nhân và các vị khách hay lui tới Ariake. Hơn mười ngày trôi qua, vẫn chưa tìm ra ai đáng nghi.

“Hay chúng ta đi sai hướng.” Hidekazu nói. “Nhỡ đâu chân dung phác họa không giống, hoặc hung thủ vốn chẳng quen biết vợ chồng Ariake. Phòng 1 cũng chưa thu được thông tin gì giá trị. Vụ này dài hơi đây.”

Không một bằng chứng nào cho thấy vợ chồng Ariake nợ nần chồng chất. Phòng 1 của Sở vốn ưu tiên đi điều tra theo hướng tiền bạc, nhưng xem xét động thái hai, ba ngày qua, dường như họ lại chuyển trọng tâm sang dò tìm manh mối quanh hiện trường án mạng.

“Bên thư viện thế nào rồi anh?” Hagimura hỏi.

“Chỗ người ta bảo trông thấy vợ chủ quán ấy hả? Chịu, tôi không rõ. Chắc không liên quan đâu.” Hidekazu lơ đãng đáp và mặc áo khoác, xem chừng chuẩn bị ra về.

Trước hôm án mạng, có người bắt gặp Toko ở cửa thư viện gần nhà. Nhân chứng là chủ cửa hàng rau và có quen Toko. Anh ta lái xe tải nhỏ giao rau chạy ngang qua đúng lúc Toko bước vào thư viện.

Thủ thư lại nói, không nhớ là trông thấy Toko, cũng không có phiếu mượn sách nào của bà. Tuy nhiên thư viện cho đọc báo và tạp chí tại chỗ, nên nhiều đi điều tra viên nhận định Toko đến đây vì lý do này.

“Tôi về trước nhé.” Hidekazu tạm biệt rồi ra khỏi phòng.

Liền đó, Kashiwabara trở về với áo khoác vắt trên vai, xách áo sơ-mi ướt sũng.

Thấy Hagimura, ông khẽ giơ tay chào rồi ngẩng phịch xuống ghế, lấy trong túi áo sơ-mi ra một điều thuốc, ngậm vào miệng châm lửa, rít một hơi thật sâu rồi nhả khói, nhưng trông không sáng khoái cho lắm. Mấy hôm nay ông hốc hác thấy rõ, sắc mặt cũng vàng vọt, chỉ riêng đôi mắt vẫn sáng quắc.

“Anh đi Kinugasa à?” Hagimura bắt chuyện.

Kashiwabara gật đầu, kéo gạt tàn về phía mình, “Tôi đi gặp một nhân viên kinh doanh của ngân hàng Shinkin. Có người bảo gã ta là khách quen

của Ariake, nhưng gã khăng định mới đến ăn khoảng ba lần. Đúng là đần độn thật thiệt.”

“Anh có cho gã xem chân dung không?”

“Có, gã bảo không có ấn tượng gì.” Kashiwabara xoay cổ làm khớp xương kêu răng rắc, lại hỏi, “Phía cậu thế nào?”

“Cũng tay trắng. Em vẫn quanh quẩn mấy cửa hàng tiện lợi và siêu thị thôi.”

“Hay hung thủ không phải người địa phương?” Kashiwabara ngậm thuốc, trải bản đồ Yokosuka ra bàn. “Xem xét thời điểm gây án, nếu hung thủ ở nơi khác thì ắt phải lái xe đến. Hẳn đậu xe ở đâu?”

“Phòng 1 đã kiểm tra camera giám sát ở bãi đỗ xe gần đó. Tiếc là không thấy ai giống kẻ trong phác họa.”

“Nếu là hung thủ, tôi sẽ không chọn bãi đỗ xe gần hiện trường. Đậu xe lề đường lại càng nguy hiểm, bởi người dân xung quanh sẽ gọi cảnh sát. Thà rằng đỗ xe ở xa hơn một chút, bù lại an toàn. Chọn một bãi đỗ có hàng ngàn xe ra vào mỗi ngày, dù lái xe đến rồi về lúc nửa đêm cũng chẳng ai nghi ngờ...” Kashiwabara đảo mắt quanh bản đồ và dừng lại ở một điểm. Ông chỉ vào đó, “Chỗ này thì sao?”

Hagimura tới gần, chăm chú nhìn bản đồ Kashiwabara đang chỉ một trung tâm mua sắm lớn ở Shioiri, bên trong có vài quán ăn, rạp chiếu phim và khu trò chơi điện tử. Tất nhiên, bãi đỗ xe cực kì rộng.

“Cách hiện trường gây án khá xa, đi bộ mệt lắm.”

“Chưa đến mức không đi nổi. Ngoài ra còn một nơi nữa.” Kashiwabara chỉ vào khách sạn nằm đối diện trung tâm mua sắm. “Bãi đỗ xe ở đây cũng rất lớn.”

“Nó có tận ba tầng hầm đỗ xe.”

“Phí gửi xe ở đây thu bằng máy tự động nhỉ?”

“Vâng, nhưng chắc cũng có người quản lý ở lối ra.”

“Tốt quá, tôi sẽ nhờ người ta xem qua chân dung.” Kashiwabara dụi điều thuốc thứ hai vừa châm vào gạt tàn, cầm áo khoác đứng dậy.

“Anh đi luôn à?”

“Đằng nào về nhà cũng chẳng làm gì.” Kashiwabara vắt áo khoác lên vai, bước ra cửa.

“Đợi chút, em đi với.” Hagimura đuổi theo.

Hai người đón taxi ở công cơ quan và quyết định đến khách sạn trước. Kashiwabara ngẩng bắt chéo chân, tay gõ nhẹ lên đầu gối, mắt đắm chiêu nhìn ra cửa sổ xe, bộ dạng bồn chồn.

“Ba anh em nhà kia... chắc sẽ phải vào trại.” Gần đến khách sạn, ông mới mở lời.

“Trại trẻ mồ côi ấy ạ?”

Kashiwabara khẽ gật đầu, “Không thể nhờ cậy họ hàng. Không phải ruột rà, bình thường lại ít gặp gỡ. Ở đó lũ trẻ cũng không thoải mái được.”

“Quán ăn Ariake thì sao?”

“Tôi chịu. Vợ chồng họ nợ ngân hàng, nên chắc sẽ phải thanh lý thôi.”

“Tiếc thật...” Từ nay không còn cơ hội ăn món cơm bò băm kia nữa rồi, Hagimura nghĩ.

Thấy Taisuke toan bỏ mô hình xe tăng vào thùng carton, Koichi ở bên cạnh liền giật lấy. “Mày vừa lấy một mô hình Gundam mini còn gì. Mày quên là chỉ được đem theo một món đồ chơi à?”

“Đây là thứ cuối cùng bố mẹ mua cho em...”

“Vậy thì bỏ Gundam lại. Người ta dạn càng ít hành lý càng tốt mà.”

“Cho em mang Gundam với cái này thôi, đi mà!” Taisuke chấp tay van nài.

“Không được. Phải dành chỗ để đựng quần hoặc tất. Thiếu đồ chơi vẫn sống được chứ thiếu đồ mặc là gay to. Sau này không ai mua cho chúng ta nữa đâu.”

Taisuke bồn chồn cúi đầu, lấy mô hình Gundam ra khỏi thùng carton. Cậu nhìn qua nhìn lại giữa hai món đồ chơi một lúc, cuối cùng cho Gundam vào thùng và để xe tăng lên bàn học.

Rời mắt khỏi em trai, Koichi quay lại với công việc của mình. Cậu đang cất đồ lót, quần áo, đồ dùng học tập vào thùng carton. Koichi đóng hành lý cả cho Shizuna nên lượng đồ khá nhiều.

Shizuna nằm trên giường, không phải đang ngủ mà đang hờn dỗi. Cô bé có hai món đồ chơi yêu thích là thổi bóng và gói hình voi. Khi Koichi nói phải chọn một trong hai, Shizuna liền bật khóc.

Thật lòng Koichi muốn để Taisuke và Shizuna mang theo những thứ chúng thích. Tuy chưa hình dung được cuộc sống ở cô nhi viện ra sao, nhưng Koichi đoán chắc không phải ngày nào cũng hạnh phúc, vui vẻ. Anh em cậu ắt phải chịu đựng rất nhiều. Khi ấy, những món đồ chơi thân thương sẽ mang lại phần nào an ủi.

Tuy nhiên Koichi cảm thấy không nên dựa dẫm vào những thứ đồ chơi đó. Thay vào đó, nên học cách tự kiềm chế ngay từ bây giờ. Linh cảm mách bảo, mối thế này đã không chịu đựng được, tương lai sẽ càng khó sống.

Đưa anh em Koichi vào cô nhi viện là quyết định của người lớn. Dù cũng được hỏi ý kiến, nhưng ba anh em đâu còn lựa chọn nào khác.

“Có rất nhiều bạn giống các con. Tuy hoàn cảnh khác nhau, nhưng đều đột ngột mất bố mẹ do tai nạn nào đó. Một số may mắn được họ hàng nhận nuôi, còn hầu hết không nơi nương tựa sẽ vào cô nhi viện. Đây không phải trường hợp hiếm gặp. Nhiều người lớn lên ở cô nhi viện, về sau vẫn đạt được những thành tựu to lớn trong xã hội. Vì vậy, điều quan trọng là ra đời các con sẽ sống thế nào kia.”

Nghe giọng điệu vừa như thuyết phục vừa như động viên của thầy chủ nhiệm, Koichi nghĩ bụng, “Con hiểu hết, hiểu rõ hơn thầy cơ.”

Cô nhi viện đã nhấn mang nhiều hành lý cũng không có chỗ để, nên mỗi người chỉ đóng gói một thùng carton thôi. Quần áo và dụng cụ học tập của ba anh em xếp gọn như đây ếp ba thùng carton. Koichi đứng lên, nhìn xuống các em.

“Xuống nhà lấy kỉ vật của bố mẹ nào. Mỗi đứa hai món, một của bố và một của mẹ.”

Taisuke uể oải bò dậy, Shizuna vẫn nằm lì trên giường.

Koichi thở dài, “Shi, đủ chưa? Không lấy thì sau này khóc lóc hối hận anh cũng kệ đấy. Chúng ta chỉ còn hôm nay thôi, từ mai không thể về đây được nữa.”

Shizuna đành buông thú nhỡ bông đang ôm và ra khỏi giường.

Ba anh em xuống cầu thang, vào phòng ngủ của bố mẹ. Đây là lần đầu tiên sau án mạng Koichi quan sát kỹ căn phòng. Lần trước xem xét theo yêu cầu của cảnh sát, thật ra cậu gần như không dám mở to mắt nhìn cho đàng hoàng.

Phòng ngủ này cũng là phòng tiếp khách của gia đình, là nơi họ ăn cơm ngày ba bữa. Phòng có bàn thấp lớn cho năm người ngồi quanh, bàn thờ Phật và TV. Tủ âm tường đặt máy sưởi chạy dầu. Mùa đông đến, nhà họ lấy nó ra và cất quạt điện vào.

Căn phòng không còn vết tích nào của vụ sát hại, vì các thầy cô trường tiểu học và hội phụ huynh đã xin phép cảnh sát cho dọn dẹp sạch sẽ. Dù vậy, Koichi vẫn thấy phảng phất mùi máu tanh.

Shizuna lại gần bàn trang điểm của Toko, ngồi xuống trước gương rồi cặm thỏi son và hộp phấn. Koichi nhớ lại cảnh cô bé chăm chú ngắm mặt trang điểm.

“Em lấy cả hai cũng được.” Koichi nói.

“Thật ạ? Nhưng...”

“Một cái phần anh. Shi giữ giùm anh nhé.”

Shizuna gật đầu.

Taisuke ngắm đồng hồ đeo tay của bố. Chiếc đồng hồ màu vàng đã cũ mà Yukihiro vẫn hay phồng mũi khoe là hàng hiệu. Cậu hỏi, “Em lấy cái này được không?”

“Được chứ.”

“Anh hai mang gì đi?”

“Anh chọn sẵn rồi.”

Dứt lời, Koichi mở ngăn kéo bàn thờ Phật.

Cuốn sổ ghi chép công thức nấu ăn vẫn nằm đó. Cậu lấy ra, lật soàn soạt. Chữ chì chít trên những trang giấy ố vàng.

“Chỉ cần cái này là đủ.” Koichi nói với Taisuke và Shizuna. “Có nó, anh có thể nấu các món của bố bất cứ lúc nào.”

Năm mới sang, cũng là lúc Hagimura cảm thấy linh tính chẳng lành sắp thành sự thật.

Đã gần sáu tháng trôi qua từ khi vợ chồng chủ quán Ariake bị sát hại, cảnh sát vẫn chưa phá án xong. Dựa vào manh mối quan trọng nhất là bức họa chân dung hung thủ, các điếu tra viên đã thẩm vấn khoảng hai nghìn người mà không tìm ra nghi phạm.

Tình trạng nợ nần của vợ chồng họ vẫn là ẩn số. Tuy nhiên, ngay trước khi án mạng xảy ra, hai người đã rút từ hai tài khoản tổng cộng khoảng 2 triệu yên. Nhân viên ngân hàng cho biết điều do chính chủ đến rút.

Vì không tìm thấy số tiền, cảnh sát nghi ngờ chính hung thủ mang đi, dù tiền vừa rút đã tình cờ bị cướp thì nghe không mấy thuyết phục. Phải chăng hung thủ biết hai vợ chồng đã chuẩn bị khoản tiền mặt lớn nên quyết định ra tay ngay trong đêm. Ai biết việc rút tiền? Và các nạn nhân rút nhiều tiền như thế để làm gì?

Điếu tra viên rà soát nhà Ariake kỹ càng đến mấy cũng không tìm ra lời giải cho những câu hỏi trên.

Một tháng trôi qua, ban chuyên án bắt đầu mất kiên nhẫn. Đối với án mạng kiểu này, giải quyết sớm đến đâu là phụ thuộc vào giai đoạn điếu tra. Ấy vậy mà, dù đã huy động đông đảo nhân lực miệt mài thu thập thông tin và thẩm vấn nhiều ngày liền, manh mối vẫn bóng chim tăm cá, ai nấy sốt ruột là phải thôi.

Có lần, một điếu tra viên Phòng 1 rữ rượi trở về, nhìn chân dung dán trên tường, anh ta thốt lên, “Bức họa có giống thật không trời?!”

Nghe vậy, Hagimura chợt có linh tính chẳng lành, rằng án mạng này sẽ vĩnh viễn không lời giải.

Năm mới đến trong bầu không khí ngày càng nặng nề của ban chuyên án.

Một tuần sau bài chúc mừng năm mới phát qua loa của trưởng phòng cảnh sát Yokosuka, địa bàn họ liề n có án mạng khác.

Xác một cô gái trẻ nằm lãn lóc ở bãi đất trống gần nút giao thông Yokosuka, bị hãm hiếp và siết cổ đến chết bằng một loại dây nào đấy. Cảnh sát tìm thấy túi xách chắc là của cô trong bụi cây bên cạnh, ví đã bị lấy đi. Trong túi xách có giấy phép lái xe nên xác định được ngay danh tính nạn nhân. Cô là nhân viên của siêu thị gần đó, chắc là bị tấn công trên đường về nhà.

Hagimura và đồng nghiệp lập tức có mặt theo lệnh triệu tập. Theo thông lệ, anh chịu trách nhiệm thu thập thông tin quanh hiện trường vụ án. Nhận phân công xong, anh thầ n nghĩ, vậy là hết duyên với án mạng kia rồi.

Tất nhiên ban chuyên án vụ Ariake vẫn đặt ở Phòng Cảnh sát Yokosuka, song nhân lực tham gia đã giảm đáng kể, hiện tại chỉ còn hơn hai chục người, mà con số cũng chỉ trên danh nghĩa, chứ thực tế chẳng mấy khi thấy mặt đồng nghiệp Phòng 1 xuống đây. Hagimura và Kashiwabara đều ở ban chuyên án, song giờ chỉ thụ động chờ tin.

Một đêm lạnh giá đi đi ều tra về hai người vào quán bánh cá hầm. Án mạng cô siêu thị sắp giải quyết xong. Cảnh sát đã bắt giữ một thanh niên học cùng cấp ba với cô. Bạn học đều biết hẳn từng đeo bám nạn nhân. Bằng chứng quyết định để bắt giữ là dấu vân tay của hắn trên chiếc túi xách bị quăng trong bụi cây.

“Vụ nào cũng phanh phui dễ dàng thế này thì tốt quá!” Hagimura cảm thán.

Kashiwabara nghe ra ý anh, liề n hỏi, “Cậu muốn nhắc đến vụ Ariake?”

Hagimura gật đầu, xắn nhỏ khoai tây bằng đôi đũa dùng một lần, “Đồng ý là không có bằng chứng nào khác ngoài chân dung và cái ô được cho là của hung thủ, lại thêm án mạng phát sinh nửa đêm nên không tìm ra nhân chứng... Cơ mà sao lại đến mức đi vào ngõ cụt chứ? Rõ ràng là người quen gây án, anh không nghĩ chỉ cần làm rõ các mối quan hệ xoay quanh vợ chồng Ariake là tìm ra hung thủ sao?”

Kashiwabara vừa rót bia cho mình vừa lắc đầu, “Vẫn không tìm ra thì làm sao bây giờ! Cậu biết tôi đã cần phác họa đi hỏi bao nhiêu người không?!”

“Biết chứ. Em biết anh chạy đôn chạy đáo hơn bất cứ ai. Vì thế em mới bực điên người.”

“Tôi tin chắc hung thủ không phải người quen! Ít nhất cũng không phải người hay qua lại với hai vợ chồng. Bởi tôi đã xem xét tất cả các đối tượng đó, không sót một ai.”

“Nếu không quen, còn lâu vợ chồng họ mới mời vào nhà lúc nửa đêm.”

“Khó hiểu thật. Tôi tìm gặp cả b ồ cũ của bà vợ cơ.”

“Em biết, không thu hoạch được gì.”

“Ừ. Chỉ tổ đi mua đường thôi.” Kashiwabara nốc bia ừng ực.

Khoảng hai tuần sau vụ án, nhóm đi ều tra quan hệ xã hội của vợ chồng Ariake đã tập trung vào quá khứ Toko.

Không tìm thấy manh mối nào quanh hai vợ chồng, cảnh sát chuyển sang tìm hiểu quá khứ từng người. Và họ đặc biệt quan tâm đến chi tiết hai vợ chồng chưa làm thủ tục kết hôn chính thức, cả hai đều có con riêng. Koichi và Taisuke là con ruột Yukihiro. Taisuke chào đời không lâu thì mẹ l ữ trẻ ốm chết. Shizuna là con gái Toko, hộ khẩu không ghi tên cha. Nói cách khác, cô bé là con ngoài giá thú.

Toko từng làm gái quán bar ở Yokohama, gặp gỡ một người đàn ông r ồi sinh hạ Shizuna. Có tiếp viên làm cùng Toko thời ấy cho biết, người đàn ông kia là quản lý ở một công ty, vợ con đang hoàng. Dẫu vậy, Toko vẫn chấp nhận sinh con và nuôi dạy một mình.

Họ thật của Toko là Yazaki. Shizuna theo họ mẹ, nhưng nhà trường đ ồng ý cho cô bé dùng họ Ariake để tránh bạn học thắc mắc tại sao Shizuna khác họ với hai anh trai.

Vì lẽ gì Ariake Yukihiro và Yazaki Toko không làm thủ tục kết hôn? Câu trả lời nằm ở người đàn ông mà Toko từng qua lại, tức bố Shizuna.

Người này kể, khi Toko quyết định sinh Shizuna, cả hai đã thống nhất là ông ta không nhận con, bù lại sẽ chu cấp một khoản nhất định đến khi đứa bé trưởng thành. Giao hẹn thêm là nếu Toko kết hôn, ông ta li ền ngừng chu cấp. Có lẽ Toko tiếc khoản tiền ấy nên mới hoãn kết hôn, và Yukihiro cũng nghĩ chẳng cần vội vàng làm gì.

Khi Kashiwabara đến gặp, người đàn ông cầu nài, “Tôi còn không biết là Toko đang sống chung với một chủ quán ăn đấy. Cô ta lừa tôi kha khá

tiền rưỡi.” Nhưng khi tra cứu sao kê ngân hàng, cảnh sát phát hiện ra rằng việc chu cấp đã gián đoạn hơn một năm.

Kashiwabara hỏi giờ có định đón Shizuna về nuôi không, người đàn ông không chỉ gạt phắt “Đùa à!” mà còn bõ thêm. “Tôi có muốn đưa bé đâu, tại Toko sống chết đòi sinh nên tôi mới nhượng bộ đấy. Thành ra chưa gặp nó lần nào, mà chẳng biết nó có phải con mình thật không.”

Kashiwabara kể, nghe đến đây ông suýt lao vào đấm hấn ta. Dù không phát hiện điểm nào chứng tỏ người đàn ông này liên quan đến vụ án, vài điếu tra viên bận tâm về các mối quan hệ phức tạp vẫn kiên trì theo dõi thêm một thời gian, cuối cùng chỉ tốn công vô ích.

“Anh biết không, từ khi trên Sở lập ban chuyên án, tỉ lệ phá án gần đây gần như đạt 100%, cao hơn hẳn Tokyo với Osaka.”

“Mới nghe lần đầu đấy.”

“Vụ Ariake sẽ ra sao nhỉ?”

Kashiwabara trầm ngâm, vẻ mặt chua xót, “Ai biết! Có thể ba năm sau sẽ chỉ còn chúng ta và lũ trẻ nhớ về vụ việc.”

Hagimura thở dài, “Lời tiên đoán chẳng tốt đẹp gì.”

“Tôi có muốn nói thế đâu!”

Dứt lời, Kashiwabara uống cạn bia.

Tiếc là tiên đoán của Kashiwabara lại thành sự thật. Đùng nói ba năm, mới một năm trôi qua mà ở cơ quan họ chẳng còn ai nhắc đến vụ Ariake nữa. Trên Sở vẫn tiếp tục điếu tra, nhưng không thấy thông báo gì về tiến triển.

Thêm một thời gian nữa, chính Hagimura cũng quên bằng ba anh em nhà Ariake.

Tự dưng bị lay vai, Taisuke choàng tỉnh. Cậu ngỡ ngác nhìn quanh thì thấy Koichi đứng ngay bên cạnh.

“Mày sao vậy? Anh đã dặn phải hoàn thành bài tập cơ mà!”

“A... Em ngủ quên.” Taisuke nuốt nước bọt đánh rột, nhìn lên bàn mới thấy cuốn vở đang mở đã ướt đẫm nước bọt.

“Bó tay. Thôi, lát nữa anh giúp may làm.”

“Ui, thật ả? May quá!”

“Chỉ tối nay thôi. Giờ thì mau chuẩn bị đi.”

“Xong rồi. Em chuẩn bị từ hôm qua cơ.”

Taisuke leo lên thang của giường hai tầng bên cạnh. Cậu ngủ giường trên, còn Koichi ngủ giường dưới. Kể từ khi mấy anh em vào cô nhi viện đến giờ, vị trí ấy chưa từng thay đổi.

Khi Taisuke cặm ba-lô leo xuống, Koichi mở rèm dưới của giường tầng còn lại trong phòng, bảo cậu bé mập mập đang đọc truyện tranh dưới ánh đèn bàn.

“Tsuyoshi, như sáng nay đã kê, giờ tao với Taisuke ra ngoài xú. May làm giống mọi khi giúp tao nhé.”

Cậu bé tên Tsuyoshi chớp đôi mắt tròn. “Muộn thế này còn đi đâu? Lộ ra là ăn mắng đấy.”

“Không liên quan gì đến may. Nếu may giúp tao trót lọt, lần sau tao lại đãi may ramen.”

Tsuyoshi liền vui vẻ gật đầu. Lúc nào cậu ta cũng thèm ăn, đến nỗi bác gái ở nhà ăn phải thương tình cho cậu ta suất đầy hơn mọi người.

Koichi mở cửa sổ thám thính tình hình bên ngoài, rồi ngoái lại gật đầu với Taisuke, “OK! Thời cơ đây rồi!”

Taisuke thò tay vào gầm giường lôi cuộn dây leo núi bằng nhựa ra.

Lần đầu tiên Taisuke sử dụng nó là năm lớp Tám. Khi đó cậu rất sợ, giờ thì quen rồi. Cậu ròng dây qua chân giường và thả phần còn lại ra ngoài cửa sổ.

Koichi mang găng tay, luồn dây vào dụng cụ leo núi gọi là vòng số 8 đã gắn ở thắt lưng rồi nhảy phóc lên cửa sổ.

“Anh xuống trước nhé.” Dứt lời, Koichi thoăn thoắt trượt xuống trong tư thế mặt quay vào tòa nhà.

“Đỉnh thật!” Tsuyoshi thốt lên đầy ngưỡng mộ.

Tao cũng siêu lảm đay, Taisuke nghĩ bụng và nhảy lên bệ cửa sổ, cách mặt đất khoảng năm mét. Giữ vững nguyên tắc hạn chế nhìn xuống, cậu bắt đầu trượt theo dây, hơi vụng về Tất nhiên, cách dùng vòng số 8 là Taisuke học của anh trai.

Sau khi tiếp đất an toàn, cậu vẫy tay với Tsuyoshi đang ngó theo. Cậu ta bắt đầu thu dây.

“Chẳng biết Shi ra được không.” Taisuke băn khoăn.

“Yên tâm đi.” Koichi rảo bước.

Hai anh em đi dọc tòa nhà đến bãi đỗ xe đạp trong khuôn viên. Shizuna đã chờ sẵn, cô bé khoác áo cardigan bên ngoài đồ thể thao.

“Lâu quá! Em lạnh run người rồi này!”

“Mày đến sớm thật.” Taisuke nói. “Ra kiêu gì thế?”

“Em không dùng cách thô lậu như các anh đâu.”

“Chắc dùng mỹ nhân kế với Kawaguchi chứ gì?” Koichi cười nham hiểm. “Mới lớp Bảy mà đã...”

Kawaguchi là sinh viên đến đây làm tình nguyện, phụ trách việc gác đêm.

“Chà, nói sao ta... Mà mau đi thôi, lạnh quá.”

Koichi và Taisuke lấy xe đạp ra. Cả hai đều do Koichi đem về. Cậu nói là xe cũ mua bằng tiền làm thêm, chẳng rõ thực hư thế nào. Quản lý cô nhi viện cũng không làm to chuyện khi chưa có bằng chứng cho thấy cậu ăn cắp.

Để Shizuna ngồi sau xe, Koichi bắt đầu nhấn bàn đạp.

Taisuke phóng theo.

Tình huống này khiến kí ức đau đớn lại hiện về trong tâm trí Taisuke dù cậu chẳng muốn. Bởi thế khi nghe Koichi nhắc đến kế hoạch tối nay, Taisuke đã không muốn đi. Koichi liề n bảo, “Đừng trốn tránh! Có trốn cũng chẳng ích gì. Không ai giúp được chúng ta hết. Hãy quay về và tự bắt đầu lại!”

Koichi đã lên lớp Mười hai, mùa xuân sang năm sẽ rời cô nhi viện. Cậu nói có một việc phải hoàn thành trước lúc rời đi.

Ba anh em dùng xe g ãn điếm đến rồi nằm dài trên cỏ.

“Mưa sao băng Sư Tử tức là các ngôi sao thuộc chòm Sư Tử trở thành sao băng ạ?” Shizuna thắc mắc.

“Không, chẳng liên quan gì đến chòm Sư Tử. Chỉ là chòm Sư Tử tình cờ nằm ở hướng có sao băng thôi.”

Nghe Koichi giải thích, Shizuna thốt lên, “Gì vậy chứ!”

Bầu trời không một gợn mây, khác hẳn đêm hôm ấy. Khi mắt đã quen với bóng tối, họ nhận ra tinh tú giăng đầy trên cao. Và rồi...

Như thể bù đắp cho đêm ác mộng năm xưa, sao băng nối nhau bay ngang qua nền trời tối đen. Shizuna reo lên, “Oaaa!”

Taisuke im lặng. Cảnh tượng đẹp đến nỗi cậu không thốt nên lời, thế mà nước mắt cứ trào ra.

“Chúng ta...” Koichi nói. “Chúng ta cũng như sao băng.”

Chưa hiểu ý anh trai, Taisuke im lặng lắng nghe.

“Cứ bay vô định, chẳng biết sẽ cháy rụi ở đâu. Tuy nhiên...”

Koichi hít một hơi thật sâu, tiếp tục.

“Ba chúng ta gắn bó chặt chẽ với nhau, lúc nào cũng có **mỗi dây ràng buộc**, nên không phải sợ gì hết.”

Kim đồng hồ vừa điểm 2 giờ, Minamida Shiho xuất hiện ở đầu cầu thang, nhìn quanh quán và nhanh chóng nhận ra Hisanobu Takayama. Cô mỉm cười bước tới.

Shiho mặc bộ đồ màu xám nhạt. Thân hình cao thon nên chỉ mặc váy thường vẫn khoe được đôi chân dài miên man. Đây là điểm khiến Takayama mê mẩn.

“Xin lỗi, anh chờ lâu chưa?”

“Không, anh vừa đến thôi, còn chưa kịp gọi gì mà.”

“May quá!” Shiho cởi túi đeo vai, ngẩng xuống ghé đối diện Takayama rồi đứng dậy như chợt nhớ ra điều gì. “Chúng ta nên ngồi cạnh nhau thì hơn.”

“Ồ, vậy hả?”

“Bởi mình sẽ cùng nghe anh ta giải thích mà.”

Dứt lời, cô ngẩng xuống bên Takayama một cách tự nhiên. Mùi thơm như hoa tràn ngập khoang mũi anh. Shiho vẫy phục vụ và gọi một cốc trà sữa hoàng gia, Takayama gọi cà phê.

“Chọn món nào đắt hơn đi.” Shiho nói.

“Tại sao?”

“Dù sao anh ta cũng là người trả tiền. Anh đừng ngại. Mình chịu nghe anh ta nói chuyện còn gì.”

“Ừm, nhưng mà...”

Takayama cầm thực đơn xem giá. Đúng là trà sữa hoàng gia mà Shiho gọi đắt hơn cà phê, nhưng chỉ đắt hơn có hai trăm yên. Lợi nhỏ đã hí hửng... tâm lý bình dân của Shiho khiến tim Takayama đập nhanh hơn.

“Em thực sự xin lỗi.” Shiho chấp tay. “Tự đứng lại kéo anh vào chuyện này.”

“Đừng bận tâm. Lãi suất ngân hàng vẫn thấp nên anh đang phân vân chưa biết làm gì. Phải nói là vừa đúng lúc.”

“Anh nói vậy em cũng an tâm hơn. Dù sao thì em sợ nhất là gây phiền phức cho anh Takayama.”

“Em đừng khách sáo.” Takayama vươn tay cầm cốc, uống một ngụm cho đỡ khô cổ. Nghe cô gọi tên mình, tới giờ anh vẫn thấy xốn xang.

“Sao anh ta đến muộn thế nhỉ? Bắt mình chờ lâu quá, lạ thật đấy.” Dứt lời, Shiho liếc “A!” một tiếng, đứng dậy bước sang chiếc bàn cách đó vài mét, có một thanh niên mặc vest nâu đang ngẩng quay lưng lại. Cô vòng ra phía trước người ấy, cười nói. “Anh, sao lại ở đây? Bọn em ngẩng kia nãy giờ rồi.”

“Hả?” Thanh niên ngoái lại, nhìn thấy Takayama liếc đứng lên. “A, xin lỗi. Ôi không, tôi sợ ý quá.” Cậu kẹp cặp vào nách, tay cà phê đá tay biên lại đi sang bàn Takayama và Shiho.

“Cậu đến khi nào?”

“À... khoảng hai mươi phút trước.”

“Ừm, hình như lúc tôi đến cậu đã ngẩng ở đấy rồi.” Takayama nhớ lại.

“Vậy à? Xin lỗi vì đã không nhận ra. Tôi cứ nghĩ anh sẽ đến cùng Shiho.”

“Lúc em đến anh cũng có nhận ra đâu?”

Nghe Shiho bắt bẻ, thanh niên tỏ ra xấu hổ, “Cũng phải. Thật ngại quá.”

“Thế nên anh mới không đạt được chỉ tiêu của ngân hàng đấy.”

“Đã bảo đừng nói vậy mà.” Thanh niên vẫn đứng, lấy danh thiếp từ túi trong áo vest. “Chắc anh nghe Shiho kể rồi, đây là chút thông tin về tôi.”

Danh thiếp ghi: Komiya Yasushi, Phòng Kinh doanh, Ngân hàng Sankyo chi nhánh Nihonbashi.

Takayama có mở tài khoản ở Ngân hàng Sankyo. Chắc Shiho nhớ ra nên mới nhờ đến anh. Cô kể rằng đàn anh thời đại học đang gặp khó khăn do không hoàn thành chỉ tiêu, nên mong anh giúp đỡ.

“Cảm ơn anh lắm! Anh đã giúp tôi rất nhiều.” Yasushi cúi đầu lia lia.

“Anh ng ỡ xuống cái đã. Đừng nói chuyện dễ gây chú ý.” Shiho nhắc.

“À, vậy tôi xin phép.” Cuối cùng Yasushi cũng ng ỡ xuống.

Thanh niên này mang bộ dạng điển hình của nhân viên ngân hàng. Tóc rẽ ngôi vừa vắn, chải chuốt gọn gàng. Kính gọng vàng không quá thời trang, màu cà-vạt cũng đơn điệu. Người không cao lắm, nhưng khi ng ỡ lại có cảm giác rất cao, có lẽ là nhờ ng ỡ thẳng lưng.

Thấy Yasushi chững chạc, Takayama cũng an tâm hơn. Anh không giỏi giao tiếp với người lạ.

“Anh, em vẫn chưa nói chi tiết với anh ấy đâu. Thật ra em cũng chưa hiểu lắm, mong anh giải thích cặn kẽ.”

“À, tất nhiên r ỡ. Vậy tôi sẽ giải thích cho hai người nhé.” Yasushi mở cặp lấy một tờ giấy, đặt trước mặt Takayama và Shiho. “Tôi xin giới thiệu về trái phiếu đô-la do Công ty Tài chính Châu Âu phát hành. Thời hạn khoảng hai năm và lãi suất hằng năm là 4,3% tính bằng đô-la Mỹ.”

“Tức là trong hai năm không thể hủy hợp đ ồng ạ?” Shiho hỏi.

“Hủy thì hủy được, nhưng tỉ ền gốc không đảm bảo. Vì công ty tài chính dùng tỉ ền khách gửi đ ầu tư vào các kênh khác nhau để thu lợi nhuận mà, vốn đ ầu tư phập phù dễ gây ra thua lỗ. Nên em cứ đợi đến ngày đáo hạn thì gốc và lãi đ ều đảm bảo.”

“Công ty tài chính anh nói đấy có ổn không? Sẽ không phá sản chứ?” Shiho ngờ vực hỏi.

“Trên đời làm gì có công ty nào chắc chắn không phá sản.” Yasushi đáp và mở sổ tay, “Ừm... Có bảng xếp hạng cho công ty dạng này...”

Theo Yasushi, **Moody's** xếp nó vào hạng *Aaa*, còn **S&P** xếp vào *AAA*. Takayama không hiểu cậu nói gì, nhưng công ty đó xem chừng đáng tin cậy.

Shiho hỏi thêm vài câu nữa. Yasushi cẩn thận giải đáp từng câu một. Dù là đàn anh, song cậu không hề tỏ vẻ b ề trên, nói năng với Shiho rất khách sáo lịch sự. Thái độ chân thành ấy khiến Takayama có cảm tình, tự nhủ gửi gắm cho người này cũng yên tâm. Thật ra khi nghe họ trao đổi về sản phẩm đang được mời chào, Takayama cũng không hiểu mô tê ra sao, bởi anh mù tịt tài chính.

“Anh à! Anh thấy thế nào ? Em nghĩ là ổn đấy.” Shiho hỏi Takayama.

“Cũng được. Tùy em quyết.” Takayama trả lời. Câu “Tùy em quyết” khiến anh rung động vì cảm giác như mình đã xem Shiho là bạn đời.

“Anh bảo tối thiểu là 2 triệu yên đúng không?” Shiho hỏi lại.

“Được thế anh sẽ rất biết ơn.”

“Em nói qua điện thoại rồi, em chỉ có 500 nghìn yên, còn lại anh ấy trả cũng được chứ?”

“Tất nhiên! Nhưng chỉ một người đứng tên thôi.”

“VẬY DỪNG TÊN ANH ẤY ĐI.”

“Ừ. Tuy nhiên hết hạn hai năm, gốc và lãi sẽ được gửi cả vào tài khoản anh Takayama. Không sao chứ?” Yasushi nhìn Takayama và Shiho để xác nhận.

“Không sao hết.” Shiho đáp ngay. “Đoạn sau bọn em tự lo liệu. Chưa biết lúc đó thế nào. Có khi toàn bộ tài sản của em đều chuyển sang tài khoản anh Takayama rồi ấy chứ.”

Nghe vậy, Takayama thấy người nóng bừng lên, bất giác nhìn Shiho. Trông cô vẫn thản nhiên như thể phát ngôn vừa rồi chẳng phải chuyện gì quan trọng. Cô còn nhìn anh như tìm kiếm sự đồng thuận, “Anh nhỉ?”

“Ừm.” Giọng anh hơi khàn đi.

“Anh xin lỗi! Chúng ta kí hợp đồng tại đây luôn được không?” Yasushi lấy trong cặp ra đủ loại giấy tờ.

Đầu tiên là kí và đóng dấu hợp đồng, tiếp theo là kí và đóng dấu giấy rút vốn. Đến mục điền số tiền, Takayama bỗng ngừng lên, “Hay để tôi chi hết được không?”

“Ý anh là sao?”

“Tôi sẽ chuyển 2 triệu yên luôn, cho đỡ rắc rối.” Anh nhìn sang bên cạnh. Shiho cũng đang điền giấy rút vốn với số tiền 500 nghìn yên.

“Không vấn đề gì, nhưng...” Yasushi nhìn Shiho.

“Không được!” Shiho kiên quyết phản đối. “Em không muốn anh Takayama gánh hết! Em đã rủ rê anh ấy, nên em cũng sẽ bỏ tiền.”

“Nhưng...”

Cô lắc đầu, “Em không chấp nhận! Thật ra em muốn góp một nửa cơ.”

Takayama cười khở, thờ dãi đáp, “Anh hiểu rồi. Em bướng thật đấy.”

“Em muốn sòng phăng trong chuyện tiền bạc thôi.” Dứt lời, cô lại đi lên giấy tiếp.

Đi lên xong, Takayama và Shiho đưa sổ tiết kiệm cho Yasushi. Yasushi kí vào giấy biên nhận rồi trả lại cho hai người.

“Chờ tôi khoảng hai mươi phút nhé? Tôi sẽ làm thủ tục ngay.” Yasushi ôm cặp đứng lên.

“Anh đi cẩn thận.” Shiho nhẹ nhàng vẫy tay.

Yasushi đi về phía cầu thang, được mấy bước đã quay lại. Cậu áy náy nhìn Takayama, “Tôi quên mất một việc quan trọng. Hôm nay anh có mang thẻ bảo hiểm không?”

“Thẻ bảo hiểm y tế nhỉ? Cô ấy có dặn nên tôi mang theo đây.” Takayama lấy thẻ trong túi áo khoác đưa ra.

“Anh ạ, sao lại cần cái này?” Shiho bất mãn hỏi.

“Anh xin lỗi, gần đây thủ tục rườm rà hơn, nên...”

Sau khi Yasushi rời đi, Shiho gọi thêm ly nước cam, “Anh muốn uống gì nữa không?”

“Không cần đâu, anh vẫn còn cà phê.”

“Em thực sự xin lỗi, tự dừng lại nhờ anh việc vô lý như vậy...”

“Có gì đâu, anh hiểu mà. Anh thấy khá hay đấy chứ. Để tiền nhàn rỗi thì phí lắm.”

“Cảm ơn anh.” Shiho mỉm cười.

Dù mới quen biết chưa đầy một tháng, nhưng qua việc hôm nay, Takayama cảm thấy khoảng cách đôi bên đã thu hẹp đáng kể. Tất nhiên còn quá sớm để cầu hôn, chỉ là trực giác mách bảo, cứ đà này chắc chắn anh sẽ thỏa nguyện.

Người đẹp như vậy sẽ thành vợ mình... Takayama nghĩ người ngắm Shiho đang uống nước cam bên cạnh. Chỉ thế thôi đã đủ khiến anh hạnh phúc rồi.

“Sao anh?” Nhận ra ánh mắt Takayama, Shiho chớp chớp mắt.

“À không, không có gì.” Takayama nhìn đi chỗ khác, anh vốn chẳng phải kiểu người có thể leo lẻo mấy câu “Anh say đắm em mất rồi.”

Yasushi quay lại, trán lấm tẩm mồ hôi, “Xin lỗi vì bắt hai người chờ lâu. Trước tiên, tôi xin phép trả sổ tiết kiệm, hai người kiểm tra lại nhé.” Cậu lấy hai cuốn sổ ra khỏi cặp, đặt trước mặt Takayama và Shiho.

Takayama cầm sổ xem, quả nhiên đã hụt 1,5 triệu yên.

“Còn đây là thẻ bảo hiểm. Cảm ơn anh nhiều lắm! Trong vòng một tuần trái phiếu sẽ được gửi đến, có vấn đề gì cứ liên lạc với tôi ạ.” Yasushi lịch sự dặn.

“Anh đạt chỉ tiêu chưa?” Shiho hỏi.

Yasushi mỉm cười nhẹ nhõm, gật đầu đáp, “Tất nhiên rồi. Chân thành cảm ơn hai người.”

“Lần sau đừng quên viện bọn em nữa nhé.”

“Ngại quá! Anh nhất định sẽ đền đáp xứng đáng.” Yasushi cầm biên lai trên bàn, đứng dậy. “Thôi, tôi xin phép. Hôm nay tôi biết ơn nhiều lắm! Mong hai người tiếp tục ủng hộ Ngân hàng Sankyo.”

Yasushi gặp người lia lịa và rời đi.

Takayama mỉm cười dõi theo, rồi nhận xét, “Cậu ta có vẻ hiền lành nhỉ?”

“Bởi vậy mới không hoàn thành chỉ tiêu đấy. Nghe nói anh ấy không bán theo kiểu ép buộc được.” Nhìn đồng hồ đeo tay, Shizuna ra chiều hoảng hốt. “Thôi chết! Đã giờ này rồi á! Em phải đi đây.”

“Em trốn việc à?”

“Sắp có cuộc họp. Anh Takayama cứ thông thả nhé.”

“Thôi, anh cũng đi luôn.”

Hisanobu Takayama bắt taxi trước quán cà phê. Tiễn anh xong Shiho mới cất bước. Không lâu sau, điện thoại trong túi cô đổ chuông.

“Alo?”

“Quý khách cảm thấy thế nào?”

“Tuyệt! *No problem.*” Cô đáp và nhìn quanh.

Ariake Taisuke đứng bên kia ngã tư với bộ vest nâu, kính gọng vàng, đóng bộ điển hình của nhân viên ngân hàng.

“Một tháng triệu rưỡi bọ. Chẳng béo bỏ tẹo nào!”

“Biết sao giờ. Chỉ thị của anh Ko mà! Em định lấy nốt nửa triệu kia.”

“Mày sẽ làm được thôi. Thằng kia mê mày như điên đồ r ồ.”

“Tất nhiên! Anh nghĩ em là ai?”

Taisuke nở nụ cười xấu xa, “Thôi, nói chuyện sau nhé.”

“Vâng.” Dứt lời, Shizuna cúp máy và khẽ vẫy tay với Taisuke.

Taisuke xuống ga Monzen–Nakacho thuộc tuyến tàu điện ngầm Tozai. Đi bộ dọc theo đường Kasaibashi một đoạn, cậu rẽ vào chung cư màu xám trước đại lý xe hơi. Chung cư khá cũ, thời buổi này r ồ vẫn chưa được trang bị khóa tự động.

Taisuke leo thang bộ lên tầng ba, dừng chân ở căn 305. Phía trên cửa gắn đèn LED to cỡ hạt gạo. Sau khi chắc chắn đèn đang tắt, Taisuke mới lấy chìa khóa. Nếu đèn sáng thì phải rời đi ngay, đây là quy tắc Koichi đặt ra khi gắn đèn. Bởi tín hiệu đó đồng nghĩa với việc bên trong có người phục kích. Không chỉ cảnh sát mà rất nhiều người khác cũng đang truy lùng họ.

Căn hộ chỉ có một phòng nhưng rộng rãi thoải mái, kê hai giường đơn vẫn đảm bảo không gian cho Koichi làm việc. Tuy nhiên, ở đây không có các nội thất cần thiết cho hộ gia đình bình thường như bàn ăn, sofa.

Koichi đang ngủ ở bàn máy tính. Anh vốn sợ nóng nên ở nhà thường chỉ mặc áo ba lỗ.

“Xem chừng thuận lợi nhỉ?” Koichi cất tiếng, mắt vẫn dán vào màn hình máy tính.

“Shi bảo anh r ồ à?” Taisuke cởi áo khoác, tháo cà-vạt và ngủ xuống giường.

“Ừm, nó tạt qua Koishikawa xong mới đến đây.”

“Koishikawa?” Taisuke hỏi r ồ gật đầu. “Tay thầy giáo kia á?”

“Hắn muốn thảo luận về chuyến du lịch nên gọi nó đến gần trường. Thầy bà gì mà mất nết! Giải lao giữa giờ cũng tranh thủ gọi cho con gái nhà người ta.”

“Chuyến đi suốt nước nóng mà hôm trước Shi nói à?”

“Chắc vậy.”

“Anh định để nó đi?”

“Tất nhiên là không!” Koichi xoay ghế lại, nhạt phong bì bên cạnh ném cho Taisuke.

Taisuke mở ra xem. Bên trong đựng trái phiếu đô-la Mỹ mệnh giá 2 triệu do Hisanobu Takayama đứng tên sở hữu. Tất nhiên đây chỉ là đồ giả.

“Thấy anh siêu chưa?!” Koichi cười tự mãn.

“Dù vẫn như mọi khi, nhưng khâm phục anh ghê! Ai nghĩ đây là đồ giả chứ?”

“Tuần sau nhớ gửi qua bưu điện như thường lệ nhé.”

“Vậy là hai năm tới chúng ta có thể yên tâm nhỉ?”

“Mong thế. Chỉ sợ Takayama cần tiền đột xuất.”

“Tài khoản của anh ta còn hơn 5 triệu yên, với lại nghe nói anh ta còn các khoản tiền gửi khác. Nếu không gặp chuyện gì nghiêm trọng, anh ta sẽ không chọn cách phiền phức như hủy hợp đồng đâu.”

“Chắc thế. Mà chính vì vậy chúng ta mới nhắm vào anh ta.” Ngồi trên ghế, Koichi duỗi người vươn vai, đôi vai trần nổi cơ bắp cuộn.

Kế hoạch trái phiếu đô-la dùng để bẫy Hisanobu Takayama là một trong những phi vụ họ thích nhất. Không cần ép buộc mà vẫn moi được tiền, và rất lâu sau đối phương mới nhận ra mình bị lừa.

Nhược điểm của kế hoạch này là không kiếm được nhiều tiền. Hiện nay, ngân hàng quy định phải chứng minh chính chủ nếu muốn rút từ 2 triệu yên trở lên. Đôi khi rút dưới 2 triệu cũng cần xuất trình giấy tờ để chứng minh thân phận, nên họ mới mượn thẻ bảo hiểm y tế của Takayama. Tuy nhiên, chỉ với thẻ đó thì khó mà rút được hơn 2 triệu yên, do trên thẻ không có ảnh.

Chính vì thế, Shizuna mới kiên quyết từ chối khi Takayama đề nghị thanh toán toàn bộ số tiền. Taisuke tiếc nuối nghĩ, giá mà luật xác minh danh tính chưa ra đời, họ sẽ moi hết 5 triệu yên chứ đâu chỉ dừng ở 2 triệu!

“Nhân tiện, đã đến lúc nộp quỹ khoản doanh thu quý giá.” Taisuke kéo cặp lại.

Cậu rút phong bì ngân hàng, đặt trước mặt Koichi và thở một hơi dài. Những lúc thế này, cậu luôn râm ran tự hào.

Koichi liếc vào trong phong bì, gật gù, “Nửa triệu yên còn lại phải trông cậy vào diễn xuất của Shirō.”

“Shirō bảo sẽ có cách. Nó tự tin lắm, còn hỏi ‘Anh nghĩ em là ai’ cơ.”
Taisuke nhớ lại cuộc điện thoại với Shizuna.

“Không sao đâu. Con bé sẽ làm được thôi.” Koichi cười.

Ba anh em đã chiếm của Takayama 1,5 triệu yên, nhưng vẫn có thể lấy thêm nửa triệu yên nữa. Việc này không quá khó, chỉ cần Shirō bảo Takayama rằng “Em cần tiền gấp, anh trả em nửa triệu yên nhé.” Takayama đầu tư 1,5 triệu yên nhưng nhận được trái phiếu trị giá 2 triệu yên nên hẳn sẽ yên tâm đưa 500 nghìn yên cho Shizuna. Tất nhiên, với điều kiện là lúc ấy anh ta chưa nhận ra đây là trò lừa đảo.

Toàn bộ kế hoạch tác chiến đều do Koichi soạn ra, và Taisuke phải công nhận là hay.

“Anh đang làm gì?” Taisuke vừa thay đồ vừa hỏi.

“Thu thập thông tin về đối tượng tiếp theo.” Koichi quay lại với màn hình máy tính.

“Anh chọn đối tượng chưa?”

“Tương đối rồ.”

“Tiếp theo là ai? Bác sĩ à?”

“Không phải bác sĩ! Thôi, đợi Shirō tới rồ anh nói một thể.”

“Dù làm gì thì cũng là đại gia nhỉ?”

“Tất nhiên. Chúng ta nhắm vào bọn thừa tiền thôi.”

“Em sẽ đóng vai gì? Lại nhân viên ngân hàng à?”

“Không, không chơi chiêu ấy nữa. Mà sẽ là nhà buôn đá quý.”

“Nhà buôn đá quý? Lần đầu em đóng vai này!”

“Nghiên cứu cho kỹ vào. Phải dụ người ta mua viên kim cương 10 triệu yên cơ đấy.”

“Thật?!”

“Kịch bản thì giờ mới viết, nhưng anh định chơi một ván lớn.”

Taisuke dấm tay phải vào lòng bàn tay trái, đứng lên. Cậu mở tủ lạnh lấy một lon bia rồ bật nắp.

“10 triệu à? Phải dốc hết sức thôi.” Dứt lời, cậu uống bia.

Họ bắt đầu hành nghề lừa đảo từ ba năm trước, khi Shizuna vừa rời khỏi cô nhi viện đã dính bẫy kinh doanh chứng chỉ.

Lúc ấy, Koichi đang làm trong một công ty thiết kế nhỏ. Công việc này do đàn anh ở trường dạy nghề mà Koichi theo học sau khi tốt nghiệp cấp ba giới thiệu. Taisuke đổi chỗ làm xoay xoay, thường gọi là *làm nghề tự do*, nghe thì thoải mái nhưng thật ra chẳng bền chặt ổn định gì cả.

Hai anh em sống cùng nhau, về sau Shizuna cũng chuyển tới. Cô làm việc tại một quán ăn gia đình, thu nhập không đủ để ở riêng.

Một ngày nọ, Shizuna đang mua đồ thì một phụ nữ khoảng ba mươi tuổi, ăn vận chỉnh chu lại gần bảo, “Em rất phù hợp với hình mẫu lý tưởng của chị, nên chị không tìm được mà đến bắt chuyện với em.” Cô ta xin ba mươi phút vì có chuyện muốn nói và rủ Shizuna vào quán cà phê.

Người phụ nữ tự nhận là chuyên gia tư vấn thẩm mỹ. Một trong những công việc của chị là giới thiệu chuyên gia làm đẹp xuất sắc cho các thẩm mỹ viện trên thế giới. Vì vậy chị đang tìm kiếm nhân lực cho vị trí này. Theo chị ta, nhân lực xuất sắc là những cô gái trẻ đẹp, bởi chuyên gia làm đẹp mà xấu thì khách hàng khó lòng tin vào thẩm mỹ viện được. Lời giải thích quả rất thuyết phục.

Shizuna đã tin sái cổ. Cô nghĩ làm chuyên gia thẩm mỹ nghe cũng hay. Hơn nữa, vì được khen xinh nên cô thấy lâng lâng. Tuy nhiên, bà chị kia bảo không thể vào thẩm mỹ viện làm ngay được. Trước hết, Shizuna phải lấy chứng chỉ chuyên gia bằng cách tham gia khóa học qua video và giáo trình. Sau khi Shizuna thi đỗ, chị ta sẽ giới thiệu cho cô vô số cơ hội việc làm. Cả bộ giáo trình có giá gần 300 nghìn yên. Khi ấy, Shizuna không trăn trở nên đành đi vay tiền.

Shizuna giấu việc này với Koichi và Taisuke. Không phải cô sợ ăn mắng, mà do ngại thơ nghĩ rằng sẽ âm thầm thi lấy chứng chỉ để tạo bất ngờ cho hai anh.

Vấn đề là ba anh em sống cùng một phòng, việc giấu giáo trình quả là quá khó. Taisuke thì thôi, chứ Koichi rất nhạy bén. Shizuna làm sao giấu

được. Quả nhiên Koichi nhanh chóng phát hiện sự việc. Hơn nữa, anh còn lập tức nhận ra chân tướng đằng sau mấy cuốn giáo trình.

“Em bị lừa rồi.” Anh bình tĩnh giải thích về chiêu trò kinh doanh chứng chỉ. Chúng bán giáo trình với giá rất cao và gửi tài liệu đăng hoàng trong một, hai tháng đầu. Sau đó người mua không sao liên lạc được với chúng nữa. Tất nhiên, giới thiệu công việc cũng chỉ là nhắm nhí.

Thoạt đầu Shizuna chỉ nghĩ đơn giản là trò trẻ con của mình bị Koichi bắt bài, nhưng càng nghe cô càng tái mặt, nhận ra mình đã sập bẫy.

“Em phải hủy hợp đồng và đòi lại tiền.”

Koichi lắc đầu, “Vô ích thôi. Hết thời hạn hủy hợp đồng rồi.”

“Vậy em đến đồn cảnh sát báo mình bị lừa.”

“Cảnh sát chẳng giúp được gì đâu. Đến trung tâm hỗ trợ người tiêu dùng thì may ra còn được tiếp.”

“Được, em sẽ đến.”

“Đẹp đi, chỉ tốn phí thời gian. Trung tâm hỗ trợ người tiêu dùng mà không liên lạc được với chúng thì giải quyết kiểu gì?”

Shizuna sắp khóc đến nơi, cô ủ rũ hỏi, “Làm sao đây? Chẳng lẽ đành chịu?”

“Chịu là chịu thế nào?!” Taisuke phản bác. “Tại sao? Tại sao phải chịu? Anh không thấy cay à?”

“Mày im đi!”

“Im sao nữa? Ba trăm ngàn đấy! Nào phải khoản tiền nhỏ! Sao Shi lại phải trả nợ vì chuyện vô lý như vậy?!”

“Mày lắm mồm quá!”

“Em không từ bỏ đâu! Không thể hiểu nữa!”

Koichi gãi đầu, thờ dãi nhìn Taisuke, “Từ bỏ gì? Anh nói thế bao giờ.”

“Nhưng...”

“Nói chung chỉ cần lấy lại ba trăm ngàn là được chứ gì?”

“Vâng, nhưng anh nói cứ như hết cách rồi, nên...”

“Khó mà lấy lại tiền từ chỗ bọn chúng. Lấy được cũng rất tốn công.”

“Thế phải lấy từ đâu?”

Koichi hừ mũi, nhìn hai em. “Hai đứa biết câu ‘tiền không tự sinh ra cũng không tự mất đi, nó chỉ chuyển từ túi người này sang túi người khác’ chứ? Tiền không đứng yên một chỗ mà qua tay rất nhiều người. Tiền của Shizuna đã vào tay chúng, ta lấy lại ở chỗ khác là xong.”

“Chỗ khác là chỗ nào?” Taisuke thắc mắc.

Koichi nhếch mép cười, “Chà, chỗ nào nhỉ?”

Sau đó, ý tưởng do Koichi đề xuất khiến Taisuke và Shizuna phải á khẩu. Anh muốn bẫy người khác bằng chiêu trò y chang, kinh doanh chứng chỉ!

“Trên đời này, không biết lừa người thì sẽ bị người lừa. Nhìn đám chính trị gia với quan chức mà xem, rất một lũ lừa dân để vét đầy túi riêng. Dân biết được sẽ nổi dậy chặc? Toàn bỏ cuộc đấy thôi. Tóm lại, thằng nào giỏi thằng đó thắng. Nếu bị kẻ khác lừa, ta phải lừa lại. Kẻ bị ta lừa không muốn bị thiệt thì đi mà lừa lừa người khác.”

“Giống trò *Old Maid* ấy hả?”

Nghe Taisuke hỏi, Koichi gật đầu đáp, “Chính xác.”

Koichi yêu cầu Shizuna tái hiện chi tiết tình huống lúc bị lừa. Anh phân tích thật kĩ, viết kịch bản rồi bắt Shizuna và Taisuke tập luyện không biết bao nhiêu lần. Số giáo trình Shizuna đã mua, Koichi đem đến văn phòng thiết kế đóng gói lại như mới. Tiếp theo là ra phố tìm kiếm mục tiêu. Đối tượng phải là những cô gái trẻ khá tự tin về ngoại hình, không bằng lòng với cuộc sống hiện tại và ôm nỗi bất an mơ hồ cho tương lai. Tóm lại là giống Shizuna lúc bị lừa.

Taisuke cho rằng chọn típ người ôn hòa sẽ dễ đối phó hơn, Shizuna phản đối ngay. “Người tự nghĩ là mình kiên định mới dễ bị lừa.”

“Như Shi hả?”

“Đúng!” Shizuna gật đầu với vẻ cay cú.

Hai anh em nhắm vào cô gái trẻ đang mua sắm tại trung tâm thương mại Yurakucho. Qua cách chọn mỹ phẩm, họ đoán cô ta rất quan tâm đến việc làm đẹp. Shizuna bắt chuyện và rủ cô gái vào quán cà phê. Tận dụng kinh nghiệm bị lừa của mình, cô đã khiến cô ta xiêu lòng. Lần đó Taisuke xuất hiện với túi giấy đựng giáo trình, “Giáo trình này rất khan hiếm, chúng tôi chỉ còn đúng một bộ. Nếu hôm nay cô đăng kí, tôi sẽ giao nó cho cô luôn.”

Đây đúng là câu chốt hạ. Cô gái lập tức kí hợp đồng. Taisuke và Shizuna dẫn cô ta đến văn phòng cho vay nặng lãi để vay ngay 300 nghìn yên. Cô gái không mảy may nghi ngờ, nhận giáo trình Taisuke đưa rồi vui vẻ ra về.

Vài ngày sau, kẻ lừa đảo gửi tiếp giáo trình cho Shizuna với nội dung sơ sài hơn hẳn giáo trình tháng trước. Họ bèn chuyển luôn cho cô gái đã mắc lừa. Đúng như Koichi dự đoán, đó là lần cuối Shizuna nhận giáo trình, cho nên không còn gì để gửi cho cô gái nữa.

“Nguy hiểm thật! Quả nhiên em đã bị lừa.” Shizuna cắn môi. “Nếu không có anh Ko, chắc em chỉ biết cam chịu.”

Koichi bật ngón cái, đắc thắng nói, “Miễn là chúng ta đoàn kết, mấy chuyện này chỉ là muỗi.”

Taisuke đang chuẩn bị bữa tối thì có tiếng mở cửa. Shizuna bước vào.

“Chào cả nhà.” Cô khịt khịt mũi, nhìn Taisuke cười gượng. “Lại cà-ri à? Anh biến tấu chút coi?”

“Biến tấu rồi đấy. Tối nay tao nấu cà-ri rau củ.”

“Gì cơ? Anh chỉ ném đồ thừa trong tủ lạnh vào thôi mà bày đặt. Tuần nào anh Ko lo bữa tối, em mới thấy háo hức khi đến đây.” Shizuna ngõ xuống giường, vút túi xách và túi giấy sang một bên, “A... Mệt quá.”

Vẫn ngõ trước máy tính, Koichi xoay người về phía cô và bắt chéo chân, “Tâm trạng tay thầy giáo thế nào?”

“Tất nhiên là không tệ. Hấn gọi cái em đến ngay còn gì.”

“Bàn chuyện du lịch hả?”

Shizuna gật đầu, mặt ỉu xìu, “Hấn nói nên đi sớm để kịp ngắm lá đỏ, lại còn chuẩn bị sẵn một đống tài liệu hướng dẫn du lịch. Hấn định chọn quán trọ mà phòng nào cũng có bồn tắm lộ thiên.”

“Khi nào đi?”

“Thứ Bảy của tuần thứ hai tháng sau.”

Koichi nhìn lịch dán tường, “Còn ba tuần chứ mấy.”

“Mau hạ màn thôi!” Taisuke nhẹ tay khuấy cà-ri. “Ông thầy cấp hai này dành dụm được ít hơn chúng ta tưởng. Thà lấy độ nửa triệu rưỡi cắt đứt sớm cho xong. Cứ dùng chiêu bán bảo hiểm nhân thọ như mọi khi là được mà.”

Koichi khoanh tay nhìn em gái, “Hiện tại em thấy sao?”

Shizuna nhú mày, nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Khó nói lắm. Anh nhận xét đúng, hẳn keo kiệt lại rất cảnh giác. Hình như hẳn nghi em tỏ ra thân thiết hòng bán bảo hiểm.”

“Sự thật là vậy mà.” Koichi cười đáp.

Song song với Hisanobu Takayama, ba anh em còn nhắm vào một thầy giáo độc thân, 35 tuổi, dạy khoa học tự nhiên ở trường cấp hai Koishikawa. Shizuna gặp hẳn tại buổi tiệc mai mối hằng tháng Chín. Sau khi đi đầu tra cụ thể, Koichi xếp hẳn vào nhóm C, tức là chẳng trông mong kiếm được hơn 1 triệu yên nhưng cũng đáng để gài bẫy. Nhóm B là những kẻ có thể moi hơn 1 triệu yên, Takayama thuộc nhóm này. Trường hợp không áng chừng nổi mức thu hoạch tối đa thì xếp vào nhóm A. Từ trước đến giờ họ chỉ gặp hai đối tượng như vậy.

“Nếu em đi suốt nước nóng cùng tay thầy giáo, không chừng hẳn lại cho cả đồng tiền.”

Nghe Shizuna nói, Taisuke liêng cao giọng, “Ê! Quy tắc là không sử dụng trò đó mà!”

“Em biết. Em nói chơi thôi.”

“Đừng đùa kiểu ấy! Dù bọn tao gặp chuyện gì đi nữa...”

“... cũng không để em phải bán thân. Biết rồi, khổ lắm, nói mãi!”

Shizuna sốt ruột xoa tay.

Bị chặn họng, Taisuke nín lặng, bất lực nhìn Koichi. Thấy anh trai chậm rãi chớp mắt, gật đầu như muốn nói “Quy tắc sẽ không thay đổi, đừng lo,” Taisuke mới lại tập trung nấu cà-ri.

Tiền không tự sinh ra cũng không tự mất đi, chỉ chuyển từ túi người này sang túi người khác, thế nên phải tìm cách để tiền chảy vào túi mình. Đây là khẩu hiệu của ba anh em khi chính thức dấn thân vào con đường lừa đảo. Tuy nhiên Koichi đã đặt ngay ra vài quy tắc. Một trong số đó là tuyệt đối

không lợi dụng thân thể Shizuna. Anh bảo, loại đàn ông bắt em gái bán thân thì chết đi cho rồi.

Tất nhiên Taisuke tán thành ngay. Cậu tuyên bố thà để cậu đi ngủ với mấy mục sồn sồn lắm tiền còn hơn.

“Trời, không được! Thế cũng là bán thân! Anh em mình không làm mấy chuyện ấy! Chúng ta chỉ dựa vào kỹ năng lừa gạt thôi!” Koichi quả quyết.

Lời Koichi lúc ấy vẫn văng vẳng bên tai Taisuke. Cậu biết Koichi sẽ không để em gái đi nghỉ với ai, nhưng Shizuna mới đáng lo. Mỗi khi kế hoạch bế tắc, cô lại bảo “Làm bừa đi.” Dù biết em chỉ nói suông, Taisuke vẫn canh cánh trong lòng, vì chính Shizuna còn đặt ra đi đâu khoản “Cho phép người ta hôn và cho sờ ngực qua lãn áo.”

Koichi khoanh tay suy nghĩ nãy giờ, lúc này lên tiếng, “Chốt thời hạn nào! Phải xử lý xong trong tháng này. Mục tiêu là bảo hiểm trị giá 500 nghìn. Em bảo không đạt chỉ tiêu của công ty rồi khóc lóc với hấn xem.”

“Có ổn không đây.” Shizuna nghiêng đầu trầm tư.

“Triển khai chiến thuật ghen tuông nữa. Taisuke, tới lượt mày lên sàn đây.”

“Chơi luôn!”

“Nếu vẫn không cắn câu thì thôi. Hấn chỉ thuộc nhóm C, không đáng đầu tư nhiều thời gian công sức. Chúng ta còn kế hoạch khác lớn hơn.”

“Kế hoạch lớn?” Mặt Shizuna sáng bừng lên. Mỗi lần bắt tay vào phi vụ mới, cô đều tỏ ra háo hức.

“Chi tiết để ăn cơm xong hẵng bàn, kéo hưng phấn quá ảnh hưởng đến tiêu hóa.” Koichi sờ cằm đầy ẩn ý.

Bữa tối là nhiệm vụ của Koichi và Taisuke, hai nhân khẩu nhà này. Họ thay phiên nhau mỗi người một tuần. Shizuna thuê căn hộ bên Hamacho, Nihonbashi, sinh sống ở đó và không cất giữ bất cứ thứ gì liên quan tới hai anh. Tương tự, ở đây cũng không tồn tại bằng chứng nào cho thấy Shizuna từng qua lại.

Hiện tại, Koichi đã xin nghỉ ở văn phòng thiết kế, nhưng không bỏ hẳn nghề mà vẫn nhận thầu phụ, bởi mạng lưới quan hệ trong ngành thiết kế rất có ích cho nghề chính.

Nghề chính ở đây tất nhiên là lừa đảo!

Khi Shizuna mắc bẫy kinh doanh chứng chỉ và ba anh em dùng mảnh khoe để lấy lại số tiền bị mất, không ai nói sẽ coi đây là nghề chính, nhưng rõ ràng chỉ cần họ đồng tâm hiệp lực thì đi lừa tiền cũng không khó khăn gì. Ít nhất, một lần nữa Taisuke cảm nhận được sức mạnh của mối dây gắn kết cả ba.

Về sau, một sự cố xảy ra đã khiến họ quyết tâm tận dụng nguồn sức mạnh này. Không thể tin được Koichi lại là nạn nhân của sự cố ấy.

Vào buổi sáng sau một kì nghỉ dài, Koichi đến văn phòng thiết kế như thường lệ, nhưng văn phòng đã trống trơn. Máy ảnh kĩ thuật số, máy tính, máy photocopy, máy in, bảng màu mẫu, mực in, giấy, bút chì, bút bi, khăn giấy, gạt tàn... đều biến mất, không sót lại thứ gì. À không, vẫn còn một thứ là chìa khóa văn phòng đang nằm lạng lẽ trên bệ cửa sổ đã tháo rèm cuốn.

Koichi kể, bấy giờ anh không hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra. Cũng phải thôi, Taisuke tự nhủ, ai chẳng hoang mang khi công ty tự dưng bốc hơi. Tất nhiên đại diện văn phòng đã mất tích. Và như một motif quen thuộc, đám chủ nợ điên tiết kéo đến. Lúc này Koichi mới biết văn phòng nợ rất nhiều tiền.

Đám chủ nợ ráo riết thúc giục, Koichi chẳng biết giải thích ra sao bởi chính anh cũng là nạn nhân, không chỉ mất việc mà còn bị nợ hai tháng lương. Chưa kể Koichi vừa mua máy ảnh kĩ thuật số hơn 400 nghìn yên theo lời khuyên “Nên sắm thiết bị cá nhân” của sếp. Tất nhiên, nó cũng không cánh mà bay. Chắc chắn từ đầu ông chủ đã ử mưu cuỗm đồ chạy trốn nên mới dụ Koichi mua máy ảnh.

Ngoài ra còn tồn đọng một số hợp đồng khách hàng đã thanh toán trước, trong đó có vài biên lai do Koichi kí nhận. Người ta lấy đó làm căn cứ yêu cầu anh hoàn tiền.

Koichi đành hứa sẽ hoàn thành công việc mình đảm nhận. Anh mượn máy móc thiết bị của người quen trong giới để làm việc, tất nhiên mọi chi phí anh tự gánh vác, lấy từ số tiền mà Taisuke và Shizuna đi làm thêm kiếm được.

Giải quyết mọi việc xong xuôi, Koichi sụt hấn bốn cân.

“Giờ anh chẳng tin ai hết, chỉ tin hai đứa thôi.” Mặt mày hốc hác, Koichi bảo các em. “Biết rõ thói đời mà còn mắc lừa, xấu hổ quá đi! Nhất định anh sẽ không phạm sai lầm tương tự nữa!”

“Anh có làm gì sai đâu.” Taisuke an ủi. “Anh bị lừa mà. Sao phải xấu hổ!”

Mắt Koichi vẫn hừng hực lửa giận, vẻ mặt nghiêm túc hơn, “Anh từng nói r ồi, trên đời chỉ có lừa người hoặc bị người lừa. Biết thế mà còn bị lừa. Ngu quá! Chưa kể lại gây phiền phức cho hai đứa, thật không đáng mặt làm anh. Anh đúng là đ ột ồi!”

Koichi cúi đầu ủ rũ, Shizuna bèn đặt tay lên vai anh, “Anh Ko, hay bọn mình cũng lừa người đi.”

Koichi ngẩng đầu nhìn cô. Taisuke cũng nhìn em gái chăm chăm. Cả hai chưa hiểu cô muốn nói gì.

“Thật vô lý! Tại sao chúng ta xui xẻo đến vậy? Bố mẹ bị giết, mấy anh em phải ra đường, tiền bán nhà thì bị họ hàng ở đâu đâu chiếm mất. Khó khăn lắm mới được sớm tối có nhau thì bị hết kẻ này đến kẻ khác lừa tiền. Nực cười! Vô lý hết sức! Anh Ko này, trên đời chỉ có đi lừa hoặc bị lừa đúng không? Bị lừa hoài thì ngu ngốc quá. Chúng ta đi lừa đi!”

“Đi lừa là sao?” Taisuke hỏi.

“Như lần các anh giúp em lấy lại số tiền bị lừa đấy. Chúng ta phối hợp rất tốt còn gì. Cứ thế phát huy thôi. Chúng ta sẽ lập thật nhiều phi vụ, lừa hết tiền của mọi người!”

“Làm thế bậy lắm, anh hai nhỉ?”

Koichi không gạt đầu đồng tình. Anh vẫn bất động, mặt cúi gằm.

Khoảng một tuần sau, người ta tìm thấy đại diện văn phòng thiết kế ở bán đảo Oga tỉnh Akita. Đã chết, nghe nói nhảy lầu tự tử và để lại di thư. Nội dung di thư là: Ông ta góp vốn cho một dự án thành lập công ty công nghệ thông tin, dự định sau này sẽ phụ trách bộ phận thiết kế của họ. Toàn bộ tài sản tính mạng đổ vào đó mà công ty không có dấu hiệu khởi động, kẻ lôi kéo đầu tư biến mất, mặc kệ ông ta với khoản nợ kêch sù cùng nỗi niềm tuyệt vọng. Ông ta đành bỏ trốn, song vì không có can đảm tiếp tục cuộc sống như vậy nên tìm đến cái chết.

Tin này có lẽ là cú hích quan trọng ảnh hưởng đến quyết định của Koichi. Không lâu sau đó, anh tuyên bố, “Chúng ta đi lừa thôi, quyết không chịu khổ nữa.”

Shizuna nắm chặt hai tay. Taisuke gật đầu. Hai người cảm thấy, Koichi mà đã nói vậy, thì đây hẳn là con đường tốt nhất dành cho họ.

“Vũ khí lợi hại nhất chúng ta có là nhan sắc của Shizuna, phải tận dụng cho tốt. Trên đời có hàng tá đàn ông thừa tiền nhưng thiếu gái. Một trong các nguyên tắc của chúng ta là chỉ nhắm vào những tên này chứ không lừa người nghèo.” Koichi nói.

Dù chưa từng bàn bạc, cả ba đã tự phân công lao động từ lúc nào. Koichi chịu trách nhiệm lập kế hoạch và đi điều tra đối tượng, Taisuke và Shizuna là người thực thi. Quy trình cơ bản là, đầu tiên Shizuna đưa đám đàn ông vào tròng, sau đó Taisuke xuất hiện ở bước lừa tiền.

Trên thực tế, sự nghiệp mới của ba anh em tiến triển khá thuận lợi. Shizuna không những xinh đẹp mà còn được trời phú khả năng nắm bắt tâm lý đàn ông. Chỉ trò chuyện vài câu là cô biết đối phương thích mẫu phụ nữ nào.

Về phần Taisuke, Koichi và Shizuna nhận xét cậu là *thiên tài bất chước*. Cậu có thể hóa thân vào mọi vai, từ tiếp thị bảo hiểm, nhân viên ngân hàng, thầy bói, cầu thủ bóng chày đến trai bao... Một khi cậu đã nhập vai thì dù nhìn thế nào người ta cũng không thể nghĩ cậu làm nghề gì khác.

Shizuna còn bảo, “Nếu anh làm diễn viên, có khi giờ đã đặt chân vào Hollywood rồi.”

Taisuke không chắc lắm. Cậu chỉ cố diễn cho khéo để khỏi vướng đường hai người kia, nhưng dần dà lại tìm thấy niềm vui và lẽ sống trong công việc này. Cậu háo hức mỗi khi nghĩ tới nhân vật mình sắp đóng. Quá trình tìm hiểu vai diễn cũng rất thú vị. Dù trước đây đã đổi việc nhiều lần, chưa bao giờ Taisuke tận hưởng cảm giác mãn nguyện đến thế.

Ba anh em ăn cà-ri xong, Koichi lấy tài liệu ra và bảo, “Nào, đến lúc bắt tay vào kế hoạch tiếp theo.”

“Anh đừng vòng vo nữa, nói toẹt ra đi.” Shizuna chu môi.

“Đây là mục tiêu lần này.” Koichi đặt tài liệu lên bàn kính. Tập tài liệu đính kèm ảnh một người đàn ông chừng ba mươi tuổi, cảm nhọn, không đến mức đẹp trai song cũng ưa nhìn.

Shizuna nhận xét, “Người này ổn hơn nhiều so với mấy tên trước.”

“Đây là Togami Yukinari, cậu ấm của một chuỗi quán ăn.”

“Ta sẽ gạ bán viên kim cương 10 triệu yên cho hắn?” Taisuke hỏi.

“Đúng.” Koichi vui vẻ gật đầu. “Phải gạ hắn mua bằng được. Và tất nhiên là mua tặng Shizuna.”

Shizuna liếm môi, bật ngón tay cái, “Em đã sẵn sàng.”

Kawano Takeo xếp các tập quảng cáo lên bàn cứ như nhân viên kinh doanh du lịch, rồi lấy ra một bảng biểu với đủ loại số liệu viết tay.

“Anh tìm hiểu khá kỹ rồi, Hakone được đấy. Anh thấy ba khách sạn này thuận tiện cho việc đi lại. Cả ba đều thuộc phân khúc tầm trung, đồ ăn có vẻ ngon, giá xấp xỉ nhau. Đây, anh so sánh thử rồi.” Takeo đẩy bảng biểu về phía Shizuna.

Hình như là bảng so sánh chi phí trọ tại ba khách sạn. Tất cả đều do Takeo móc hầu bao, đáng lý đâu cần đưa cô xem. Chẳng lẽ hắn muốn ám chỉ “Vì cô mà tôi dốc ra rất nhiều tiền”? *Anh cứ như vậy nên mới không được lòng phụ nữ đấy*, Shizuna rửa thầm trong bụng.

Tất nhiên Shizuna không thể hiện ra mặt. Cô mỉm cười phụ họa, “Trông đầu được ạ.”

“Vậy để anh quyết nhé?”

“Vâng. Khổ nỗi em vẫn chưa biết có xin nghỉ được không.”

Takeo sầm mặt, “Hôm đấy là cuối tuần mà...”

Shizuna lắc đầu, “Nhân viên bán hàng làm gì có cuối tuần ạ. Khách của em cả tuần đi làm, chỉ cuối tuần mới thành thời cho em nói chuyện thôi.”

“Vậy sao...” Takeo hờn dỗi.

Với mái tóc mỏng, má xệ, bụng phệ, trông Takeo tã đến độ nhìn không ra mới 35 tuổi. Theo như Koichi tìm hiểu, Takeo học đại học chuyên ngành Hóa, ra trường làm cho một công ty dược phẩm, không hòa nhập được nên nửa năm là nghỉ. Hiện tại Takeo đang dạy khoa học tự nhiên ở một trường cấp hai, song chẳng thân với ai trong trường, học sinh cũng coi hấn như kẻ lập dị.

Thật ra Takeo không lập dị, chỉ đơn giản là kém giao tiếp xã hội. Hấn cũng muốn hẹn hò và kết hôn như bao người nên đã lên mạng đăng kí tham gia tiệc mai mối, đến nơi lại không đủ can đảm để bắt chuyện với ai. Khi Shizuna chủ động tiếp cận, thoát đầu giọng hấn còn lạc đi vì căng thẳng, ánh mắt nhút nhát như chó con.

Dắt mũi một người đàn ông như vậy quá đơn giản đối với Shizuna. Sau bữa tiệc, ngày nào hấn cũng nhắn tin cho cô. Cả hai cùng đi ăn ba lần, trong đó có một lần đi xem phim. Mới thế thôi mà Takeo đã phởn chí, tự coi mình là bạn trai của Shizuna.

Mấy anh em đang định triển khai kế hoạch lừa ti ền thì Takeo chợt rủ Shizuna đi suối nước nóng. Vì chắc mẫm Takeo không biết cách hẹn hò nên Shizuna khá ngạc nhiên về sự chủ động này. Qua trò chuyện mới vỡ lẽ, Takeo tham gia diễn đàn trực tuyến để tiện thảo luận khi gặp chuyện khó trao đổi với người quen, rồi ai đấy trên diễn đàn khuyên hấn rủ bạn gái đi suối nước nóng để thắt chặt tình cảm, Shizuna th ần mắng đúng là đ ờ rỗi hơi bày chuyện t ần phào.

Hiện giờ hai người đang ng ồi ở quán cà phê trên t ầng hai một hiệu sách lớn cạnh ga Ikebukuro. Shizuna nhấm nháp h ồng trà và nhìn ra cửa sổ.

Trước cửa hàng tiện lợi có một thanh niên mặc sơ-mi kẻ ca-rô lỏe loẹt, để tóc dài, đeo kính gọng đen, tay c ầm túi giấy. Lần đầu thấy tạo hình này, Shizuna đã phì cười, th ần nghĩ cứ thế đặt vào **Akihabara** thì sẽ hài hòa với khung cảnh đến mức không thể tin nổi.

Shizuna lần tìm điện thoại trong túi xách dưới g ầm bàn, vì chỉ cần nhấn phím tắt nên mò mẫm bằng tay là đủ.

Thanh niên đứng trước cửa hàng tiện lợi lập tức có phản ứng. Cậu rút điện thoại trong túi ra xem r ồi cúp máy. Đã nhận được tín hiệu.

“Khi nào Yukari mới được nghỉ?” Takeo hỏi.

“Để em xem...” Shizuna nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Chắc em phải hoàn thành chỉ tiêu rồi mới lên lịch cho việc khác được.”

“Chỉ tiêu nghiêm ngặt vậy sao?”

“Tất nhiên rồi.” Shizuna gật đầu. “Em không kiếm được hợp đồng thì công ty thuê em làm gì? Thành tích giảm sút đôi chút thôi là bị đánh vào lương ngay.”

“Ồ.” Takeo vẫn ù ù cạc cạc. Hắn phản ứng rất chậm khi nghe đến công ty hay doanh nghiệp. Có lẽ trong tiềm thức Takeo luôn trốn tránh nó. Shizuna thấy tội thay cho học sinh nào được ông thầy này hướng nghiệp.

“Vậy anh kí hợp đồng là được phải không?” Takeo vuốt ngược mái tóc mỏng ra sau, miệng lẩm bẫm.

Cố kìm lại tiếng reo “Đúng rồi đấy,” Shizuna mỉm cười, “Em không muốn làm phiền anh Takeo đâu. Anh phải tốn tiền cho chuyến du lịch nữa mà.”

“Ừ, vấn đề là đi về xong, tiền tiết kiệm còn bao nhiêu. Nếu dư dả, anh sẽ giúp em một chút.”

Chậm tiêu vậy, Shizuna sốt ruột mắng thầm. Anh nắm rõ chi phí đến mức ghi ra giấy cho tôi xem cơ mà...

Vốn chẳng bao giờ tiêu xài hoang phí, Takeo tiết kiệm được gần 10 triệu yên. Đi đâu này cũng cho thấy hắn vô cùng keo kiệt. Shizuna từng nghĩ hắn đề phòng mình nên không chịu mua bảo hiểm. Gần đây cô mới vỡ lẽ, đơn giản là do hắn không muốn tiêu tiền thôi.

Takeo chợt nhìn ra sau Shizuna. Cô cũng cảm thấy có người đang tiến lại gần. Giây tiếp theo, một thanh niên đến cạnh bàn họ. Chính là người tóc dài đứng trước cửa hàng tiện lợi ban nãy.

“Biết ngay mà!” Thanh niên nhìn cô chăm chăm, cười bảo. “Đúng là Yukari.”

“A.” Shizuna thốt lên “Anh Yamada...”

“Nhìn bóng lưng là anh nhận ra ngay. Chà... Em đang làm việc hả?” Thanh niên tươi cười nhìn hai người.

“Không ạ...”

“Thật ư? Cuối tháng đến nơi rồi, anh tưởng em đang chạy chỉ tiêu chứ. Liệu có đạt không?”

“Em đang cố ạ.”

“Này...” Takeo xen vào. “Bạn em à?”

“Không phải...”

“Tôi là cứu tinh của Yukari.” Thanh niên đáp rồi quay sang cô tìm sự đồng tình, “Nhỉ?”

“Cứu tinh?” Takeo cau mày.

“À, ừm, anh Yamada, bọn em đang bàn chuyện quan trọng. Em xin lỗi, hẹn anh lần sau nhé?”

“Ồ, thế à? Có gì khó khăn phải liên hệ với anh ngay đây. Nhớ chưa?”

“Vâng, cảm ơn anh”

“Hôm trước đi công viên giải trí vui nhỉ? Khi nào đi tiếp nhé.”

“Vâng, nhất định rồi.”

Thanh niên tóc dài rời đi với nụ cười ranh mãnh. Dù biết chân tướng của nhau, Shizuna vẫn ớn lạnh sống lưng vì biểu cảm ấy.

“Ai đấy?” Takeo chắt vấn.

“Đàn anh hồi cấp ba ạ. Em tình cờ gặp anh ấy ngoài phố. Biết em đang phải chạy chi tiêu bán bảo hiểm, anh ấy kí hợp đồng tại chỗ luôn...”

“Ồ...” Takeo lộ vẻ tổn thương. “Hai người cùng đi công viên giải trí sao?”

“Em bảo muốn cảm ơn, anh ấy liền yêu cầu em cùng đi công viên giải trí. Chỉ một lần thôi.”

“Nói thế này thật không phải, nhưng cậu ta hơi kì quặc đấy. Chắc là otaku à!”

“Em không rõ anh ấy làm gì, được cái giàu lắm. Nếu thành tích thấp quá em đành nhờ anh ấy vậy.”

“Nhờ cậu ta?” Takeo trừng mắt, “Em định nhờ tên khốn otaku đó?”

“Khôn cấp quá thì chỉ còn cách ấy thôi.” Shizuna lạnh nhạt nói rồi nhấp một ngụm hồng trà.

Takeo với lấy tách cà phê. Tách va lạch cạch vào đĩa lót, cho thấy hắn đang mất bình tĩnh.

“Anh không đồng ý! Chỉ vì muốn kí hợp đồng mà hẹn hò với cậu ta ư. Nực cười!”

“Hẹn hò gì đâu. Bọn em đi công viên giải trí thôi.”

“Nhưng xem ra tên đó coi em là bạn gái rồi.”

“Làm gì có chuyện!”

“Dù sao thì anh cũng không muốn em làm thế. Đừng tái phạm nữa.”

“Chậc...” Shizuna cúi đầu.

Takeo đặt mạnh tách cà phê xuống bàn, “Bao nhiêu?”

“Gì cơ?” Cô ngẩng lên.

“Chỉ tiêu ấy! Em thiếu bao nhiêu?”

Nhìn Takeo giận sôi máu, Shizuna bất giác muốn liếm môi. Song cô phải cố kìm nén mà ngậm ngừng mở miệng.

Qua ống nhòm, Taisuke thấy Shizuna và Takeo bước ra khỏi hiệu sách. Shizuna khoác tay phải Takeo, cùng băng qua đường, đi vào ngân hàng.

Taisuke rời mắt khỏi ống nhòm, nhìn đồng hồ đeo tay. Đã hơn 6 giờ. Hôm nay hai anh em còn một sự kiện quan trọng phải tham dự. Không thể đến muộn chỉ vì dành quá nhiều thời gian để úp sọt tên thầy giáo cấp hai này.

Taisuke lại giơ ống nhòm lên quan sát. Thông thường, những kẻ ngỗ ở băng ghế dài và nhìn qua ống nhòm để khiến người khác nghi ngờ, nhưng chỉ cần ăn mặc như otaku thì sẽ không ai chú ý đến nữa.

Cuối cùng hai người cũng ra khỏi ngân hàng. Shizuna nói gì đó với Takeo rồi bắt một chiếc taxi chạy ngang qua, vẫy tay tạm biệt Takeo và lên xe. Takeo lưu luyến nhìn taxi lăn bánh.

Taisuke cũng đứng dậy, chạy ra lòng đường, giơ tay gọi taxi. Lên xe là yêu cầu tài xế chở đến Aoyama. Đúng lúc này điện thoại đổ chuông, là

Shizuna.

“Yamada đây!”

“Giao dịch hoàn tất. Đã gửi một *củ*.”

“Ngon!” Taisuke lắc đầu. Một *củ* là 1 triệu yên. Tên Takeo keo kiệt hẳn đã nỗ lực để bạn gái khỏi rơi vào tay otaku.

“Giờ em về trụ sở ở Nihonbashi, đóng gói lại xong mới đến Aoyama.”

“Ừm. Tao đi trước kiểm tra tình hình.”

Taisuke cúp máy, gỡ kính và tóc giả, lấy chiếc gương ra rồi nhanh chóng chỉnh lại kiểu tóc. Cậu không có nhiều thời gian để *đóng gói lại* như Shizuna.

Vừa xuống Aoyama, Taisuke lao ngay vào nhà vệ sinh của cao ốc gần đó, lấy trong túi giấy ra túi xách đựng sơ-mi và áo khoác. Thay đồ xong, Taisuke nhét chiếc áo vừa cởi, đạo cụ hóa trang và túi giấy vào túi xách rồi ra khỏi nhà vệ sinh.

Cửa tiệm cậu cần đến nằm trên đường Kotto, tấm biển treo ở ngoài đề chữ *Baron*. Taisuke đứng trên vỉa hè bên kia đường, rút điện thoại ra áp vào tai vờ như đang nghe. Tất nhiên, mắt vẫn dán chặt vào cửa Baron. Nam thanh nữ tú trong độ tuổi từ hai mươi đến giữa ba mươi ăn diện đẹp để lần lượt bước vào. Có cặp đôi nam nữ, có nhóm bạn cùng giới, cũng có người đi một mình.

Tối nay, một bữa tiệc nhỏ sẽ diễn ra ở đây. Và nhân vật quan trọng với anh em Taisuke cũng tham gia.

Taisuke nhìn đồng hồ, đã sắp 7 giờ. Một chiếc taxi đỗ lại, một người đàn ông mặc áo khoác da màu nâu xuống xe. Vừa thấy mặt anh ta, Taisuke liền đối chiếu với tấm ảnh đang hiển thị trên màn hình điện thoại. Đợi người đàn ông vào tiệm, Taisuke mới bấm nút gọi.

“Văn phòng Kế hoạch Art xin nghe.” Giọng Koichi vang lên.

“Mục tiêu đã vào trong. Hấn không dẫn theo ai, đi taxi đến.”

“Đúng như dự tính. Khách khứa thuộc tầng lớp nào?”

“Đủ thể loại. Con gái đi một mình cũng không lộ liễu. Anh tính sao?”

Nghe Taisuke hỏi, Koichi im lặng vài giây, “Thôi, cứ hành động theo kế hoạch ban đầu. Shizuna đi một mình để gây chú ý. Mày vào cùng nó.”

“Vâng.”

Taisuke cúp máy rồi lại nhìn Baron. Đột nhiên có người vỗ vai cậu từ phía sau. Ra là Shizuna. Cô diện váy xám với áo khoác ngoài. Hình như đã trang điểm lại, trông nhã nhặn hơn ban nãy một chút.

“Trang điểm thế này ổn hả?”

“Anh không hài lòng à?”

“Không phải, tao sợ chưa đủ quyến rũ thôi.”

“Kẻ địch nhìn trang điểm gọi cảm nhĩ ầu đến phát chán ra rồi. Nào, đi thôi, anh Kasugai.”

“Đi thôi, cô Saori.”

Chờ dòng xe cộ thưa bớt, cả hai băng qua đường.

Mới nhìn chất lỏng màu đỏ chảy từ bình gạn vào ly thủy tinh, Togami Yukinari đã thấy là rượu ngon. Anh lắc nhẹ ly, quan sát rượu vang bám trên thành ly lặn lẽ trượt xuống. Tốc độ và độ bám gần giống với tưởng tượng của anh. Yukinari lại lắc ly để ngửi mùi thơm rồi nhấp một ngụm. Rượu đậm đà, có vị chát của **tannin**, đồng thời vẫn cảm nhận được vị ngọt nhẹ, quả không tệ. Anh nghĩ rất hợp với món bê cốt lết.

“Rượu có xuất xứ Piedmont.” Cậu trai trẻ cần bình rượu giới thiệu, chắc đang học việc để làm **sommelier**. Chiếc nơ đeo cổ trông không hợp với cậu lắm.

“Ở Bắc Ý nhỉ?”

“Vâng, thân chai có đề Gran Reserva. Reserva nghĩa là...”

“Được rồi, tôi biết.” Yukinari giơ tay phải ngăn cậu ta nói tiếp. Anh không thích nghe giới thiệu trong lúc nếm rượu, vì như thế rất dễ tạo ra định kiến.

Yukinari nhấp thêm một ngụm, lặn lẽ nhắm mắt rồi tưởng tượng về bữa ăn. Thực khách cảm thấy thế nào nếu thưởng thức rượu vang khi hương vị món cốt lết còn đọng trong khoang miệng? Kết hợp rượu cùng xốt bò có hợp không?

Reserva tức là thời gian ủ rượu bắt buộc về mặt pháp lý. Yukinari không rõ năm hay sáu năm, nhưng sao cũng được, quan trọng là hương vị có hợp với món ăn hay không.

“Không tệ.” Yukinari đưa ra kết luận rồi đặt ly lên bàn, lòng lại băn khoăn vấn đề khác. Đó là giá cả. Nếu đưa rượu này về bán ở quán, chắc giá phải đội lên hơn bảy ngàn yên. Như vậy là quá đắt với các cặp đôi đến ăn tối trong tâm trạng thoải mái.

Yukinari lấy sổ tay trong túi, thàn nghĩ cứ ghi lại tên rượu đã, giá cả có thể thương lượng thêm tùy theo số lượng mua.

Anh rời bàn, quan sát xung quanh.

Dù nhìn giống tiệc đứng, đây thực chất là một buổi nếm thử rượu vang Ý. Trên bàn bày các món ăn cùng loại rượu gợi ý phù hợp.

Khách mời đa phần làm trong ngành ăn uống, thi thoảng còn bắt gặp vài gương mặt nổi tiếng. Tuy nhiên cũng không ít người nằm ngoài hai nhóm này. Nghe đâu một số thư mời được bán đấu giá trên mạng. Có lẽ ban tổ chức cho rằng thà như vậy còn hơn để vắng khách nên nhắm mắt làm ngơ.

Yukinari dừng lại ở bàn bày rượu vang trắng cùng cá tươi ướp **marinade**. Chọn loại vang trắng nào chính là một trong những vấn đề khiến anh trăn trở dạo gần đây. Anh vừa nhắc ly thì giọng một cô gái lọt vào tai, “Hôm trước có người giới thiệu cho tôi một quán cơm Tây ngon lắm.”

Bị thu hút bởi cụm từ *quán cơm Tây*, Yukinari hơi quay đầu sang. Một đôi nam nữ đang đứng ngay bên cạnh. Thoạt nhìn anh tưởng họ là tình nhân, song lại cảm thấy không giống lắm, bởi người đàn ông khá nhún nhường.

“Quán cơm Tây cũng không nhiều. Tên gì vậy?” Anh ta hỏi.

“**Togami-tei** ạ. Tên lạ anh nhỉ?”

Yukinari bất giác cứng người. Anh không ngờ quán ăn cô gái nhắc tới lại là Togami-tei.

“Anh muốn uống thêm không?” Một cô phục vụ cười hỏi.

“A, cảm ơn...” Yukinari chìa ly rộng ra. Song tâm trí anh chỉ tập trung vào cuộc đối thoại bên cạnh.

“À, tôi nghe qua rồi. Quán này có mấy chi nhánh ở Tokyo đấy. Tôi chưa ăn bao giờ, ngon lắm cơ à? Hôm đó cô gọi món gì?”

“Thịt bò hầm. Bạn đi cùng tôi gọi hải sản chiên xù, cũng tẩm tặc khen ngon đấy.”

“Ồ, để rồi tôi dẫn bà xã đi thử.”

“Không phải phụ nữ nào cũng thích quán ăn ấy đâu. Nếu muốn đưa chị nhà đi, tôi nghĩ anh nên hỏi ý chị trước.”

Đang định ném vang trắng, Yukinari bỗng khựng lại. Anh không thể làm ngơ trước nhận xét này.

“Ồ, vậy ư? Sao cô lại nghĩ thế?”

Người đàn ông thắc mắc, Yukinari cũng đồng tai lên nghe. “Một lời khó nói hết. Tôi nghĩ nếu là phụ nữ thì sẽ hiểu. Mà cũng có thể chỉ là ý kiến chủ quan của tôi thôi.”

“Tò mò ghê. Cô làm tôi thấy hứng thú rồi đấy.”

“Hay anh cứ đi một lần xem sao. Đi rồi sẽ biết anh ạ.”

“Ừm, cũng phải. Được, tôi sẽ thu xếp thời gian đi thử xem sao.”

Thấy hai người chậm rãi rời đi, Yukinari vội đặt ly vang trắng đang uống dở lên bàn rồi đuổi theo.

Cả hai sánh bước bên nhau, nói cười rôm rả. Cô gái cao ráo, trông qua chỉ ngoài đôi mươi. Người đàn ông cũng trẻ, nhưng chắc hơn tuổi hơn cô gái, vóc người tầm thước, toát ra tác phong của một nhân viên kinh doanh.

“Xin lỗi...”

Nghe tiếng gọi vọng theo, hai người dừng chân, ngoái lại với vẻ ngơ ngác.

Yukinari sững sờ. Cô gái thật xinh đẹp, đẹp hơn nhiều so với hình dung của anh khi nhìn từ phía sau.

“A... Xin lỗi vì đường đột xen ngang. Thật ra tôi tình cờ nghe được cuộc nói chuyện vừa rồi của hai vị.”

Hai người nhìn nhau, cô gái nghiêng đầu bối rối.

“Quán cơm Tây ấy...” Yukinari giải thích. “Hai vị đã nhắc đến Togami-tei nhỉ?”

“À...” Cô gái gật đầu. “Đúng vậy, có vấn đề gì sao?”

“Tôi muốn hỏi đi đâu gì khiến cô không hài lòng ạ?”

“Sao cơ?”

“À, lúc này cô bảo không phải phụ nữ nào cũng thích Togami-tei ấy. Cô giải thích cụ thể hơn được không?”

Lúc này, người đàn ông bước lên trước một bước, “Xin lỗi, nhưng anh là ai?”

“A, tôi vô ý quá. Tôi nên tự giới thiệu trước mới phải.” Yukinari lấy danh thiếp từ túi áo khoác ra. “Đây là danh thiếp của tôi.”

Danh thiếp ghi: Togami Yukinari, Giám đốc Điều hành, công ty TNHH Togami-tei.

Cô gái mở to mắt, người đàn ông cũng chết lặng.

“Ôi không! Tôi nói linh tinh gì thế này...” Cô gái đưa tay che miệng.

“Trời, xin lỗi anh.” Người đàn ông lập tức đổi thái độ, gập người lia lịa. “Chúng tôi không ngờ người của quán ăn ở ngay bên cạnh. Chúng tôi không cố tình bình phẩm đâu, mong anh đừng để bụng. Thật ra quý cô đây khen đồ ăn của Togami-tei rất ngon.”

Yukinari lắc đầu, “Tôi không để bụng, ngược lại còn thấy may mắn ấy chứ. Tại hiếm khi được nghe khách hàng nhận xét thẳng thắn. Tôi chỉ muốn biết suy nghĩ của quý cô thôi.” Anh nhìn chằm chằm vào cô gái.

Cô bối rối cúi đầu, chớp mắt, “Xin lỗi anh. Tôi không có ý gì sâu xa cả. Anh đừng bận tâm, cứ coi như cảm tưởng của một cô gái trẻ thôi.”

“Cảm tưởng này rất quan trọng đấy ạ. Xin cô nói thẳng cho tôi biết.”

“Nào nào, mong hai người bình tĩnh.” Người đàn ông xen vào. “Quý cô đây là con gái nhà khách hàng của chúng tôi chứ không làm trong ngành dịch vụ ăn uống. Tôi nghĩ cô ấy thực sự nhớ miệng thôi. Vấn đề này xin dừng lại ở đây nhé?”

“Không, tôi không hề có ý trách móc. Tôi thật lòng muốn nghe đánh giá của cô mà. Mong cô hiểu cho.” Yukinari gãi đầu.

Như đã hiểu tâm tư của anh, người đàn ông bảo cô gái, “Cô thấy sao, Saori? Anh ấy đã chân thành đến vậy, hay cô cứ nói ra suy nghĩ của mình đi?”

“Mong cô giúp cho.” Yukinari cúi người.

“Khó xử quá. Sao lại thành ra thế này...” Cô thở dài. “Phải nói ngay bây giờ ạ?”

“Ý cô là...?”

“Nếu được, tôi muốn đến một lần nữa để tự mình xác nhận rồi mới nói với anh.”

“Đến quán ăn của tôi?”

Cô gái gật đầu, “Tôi không muốn đưa ra những nhận xét thiếu trách nhiệm với người đi đầu hành quán ăn. Ngộ nhớ ý kiến ấy là do ảnh hưởng của tâm trạng nhất thời, tôi sẽ gây phiền phức cho anh mất.”

“Không sao, như thế này cũng rất đáng để tham khảo rồi.”

“Tôi không đồng ý. Tôi không muốn tùy tiện phát ngôn ở đây để mai sau hối hận. Tôi sẽ thu xếp thời gian quay lại Togami-tei. Nếu ấn tượng vẫn giống lần trước, tôi sẽ nhắn cho anh nhé. Gửi vào email này được chứ ạ?”
Cô nhìn danh thiếp của Yukinari.

“Vâng, nhưng...” Yukinari những muốn nghe ngay và luôn. Tuy nhiên cô chưa muốn, anh cũng không ép được. Bên cạnh đó, hiếm có cô gái nào cân nhắc nghiêm túc đến thế chỉ để trình bày cảm nhận cá nhân. Riêng lý do này cũng đủ khiến Yukinari muốn nghe ý kiến của cô cho bằng được. Và anh muốn nghe trực tiếp chứ không phải qua email.

“Được rồi, thỏa thuận thế. Nếu gửi email, cô Saori cũng dễ viết ra cảm xúc thật hơn.” Người đàn ông toan kết thúc cuộc trò chuyện.

Yukinari vội hỏi, “Khoan đã. Khi nào cô đến Togami-tei?”

“Tôi chưa biết nữa...”

“Chọn được ngày thì báo tôi nhé. Nếu được, sau khi dùng bữa, cô có thể dành cho tôi năm mười phút không?”

“Email không được sao?”

“Xin cô đấy!”

Yukinari lại cúi mình, và nghe tiếng cô thở dài.

“Thôi được. Tôi sẽ báo. Mong anh đừng hi vọng quá. Tôi không biết nhiều quán ăn, cũng chẳng rành ẩm thực.”

“Ý kiến của những vị khách như vậy càng giá trị. Cảm ơn cô.”

Cô gái cười khở, nhìn người đàn ông đi cùng, “Tự đứng lại thành thế này...”

“Có sao đâu. À, phải rồi. Tôi quên chưa tự giới thiệu, đây là danh thiếp của tôi.” Người đàn ông đưa danh thiếp cho Yukinari.

Danh thiếp ghi: Kasugai Kenichi, Tổ 1 Phòng Kinh doanh, Cortesia Japan trụ sở Tokyo.

Yukinari có biết Cortesia, đây là công ty chuyên kinh doanh vàng bạc đá quý, “Không liên quan đến ngành ăn uống nhỉ?”

“Tôi nói từ đầu rồi mà. Biết cô đây thích rượu vang nên tôi nhờ người quen trong ban tổ chức tiệc gửi thư mời.”

“Tên cô là...” Yukinari lại nhìn cô gái.

“Tôi tên Takamine, Takamine Saori.”

Saori lấy thẻ sinh viên trong túi xách ra. Cô là sinh viên năm bốn của một trường đại học nữ sinh ở Kyoto, hiện đang bảo lưu để đến Tokyo trải nghiệm cuộc sống.

“Thật tao nhã!”

“Tốt nghiệp mà chưa biết gì về xã hội thì quá là mạo hiểm, anh không nghĩ thế ư?” Ánh mắt Saori đầy thách thức, xem ra tính cách có phần mạnh mẽ.

“Cũng có lý.” Yukinari đáp. Cô gái này không tùy tiện phát ngôn dù chỉ là nêu cảm tưởng về quán ăn. Có lẽ với người như cô, việc dành thời gian tìm hiểu thế giới trước khi bước ra xã hội là đi đâu tất nhiên.

Sau đó, Kaori và Kasugai cùng rời bữa tiệc. Yukinari ở lại thử rượu tiếp, nhưng không sao tập trung nổi. Hình bóng Saori cứ lớn vờn trong tâm trí. Anh không rõ là do mình để tâm đến ý kiến của cô về Togami-tei, hay đã bị chính con người cô thu hút.

Bữa tiệc kết thúc lúc 9 giờ hơn. Yukinari bắt taxi về nhà ở Meguro. Nhà này do Masayuki bố anh mua chừng mười năm trước. Đây vốn là nơi ở của một gia đình người Đức nên công vào cực kì cao. Cũng vì thế mà dù bên ngoài trông khá giống nhà Nhật, bên trong lại có rất ít phòng kiểu truyền thống.

Masayuki đang nghe điện thoại ở phòng khách. Chắc ông cũng vừa về nên vẫn chưa cởi vest. Qua giọng điệu nghiêm khắc của ông, Yukinari đoán được người ở đầu dây bên kia là quản lý quán ăn nào đó.

“Dù sao thì cũng đừng tái phạm nữa! Nhớ kĩ cho tôi!” Nói xong, Masayuki cúp máy.

“Có chuyện gì vậy ạ?” Yukinari hỏi.

“Không có gì. Chỉ là mua nhầm nguyên liệu, thành ra thiếu suất ăn định sẵn thôi. Có phải trẻ con đâu cơ chứ!” Masayuki tặc lưỡi, cởi áo khoác.

“Thử rượu vang thế nào?”

“À, con thấy có vài loại không tệ, nhưng không loại nào thực sự đặc sắc.”

Masayuki cười nhạt, “Thôi, anh cứ cân nhắc cho kĩ. Bố cũng từng đau đầu vì mấy chuyện này rồi.”

“Con sẽ không bắt chước bố.”

“Tất nhiên. Quán ăn của anh mà, tất cả do anh chịu trách nhiệm và quyết định.”

“Con hiểu!” Yukinari rời phòng khách lên cầu thang. Phòng của anh ở tầng hai.

Anh sắp tiếp quản một quán ăn mới của Togami-tei. Địa điểm đã có, thi công đang xúc tiến. Mỗi ngày anh đều nghĩ về nó và bận rộn chuẩn bị đủ mọi việc. Nguyện vọng lớn nhất của anh là biến nó thành quán ăn mang phong cách riêng. Tất nhiên, nếu không làm khách hàng hài lòng thì tất cả đều vô nghĩa.

Hình bóng Takamine Saori lại thoáng qua tâm trí. Anh thực sự muốn nói chuyện với cô ngay bây giờ.

Chính giữa chiếc nhẫn đính một viên đá chói lọi, bao quanh là các viên đá nhỏ trong suốt xếp khít nhau.

Taisuke chớp chớp mắt, “Đẹp dữ! Ở đâu ra vậy anh?!”

Koichi cầm nhẫn bằng đầu ngón tay, cười ranh mãnh, “Anh lấy đạo cụ chụp ảnh ra chế lại thôi. Nhìn kiểu gì cũng thấy giống thật, đúng không?”

“Em mượn xem thử.” Taisuke nhận chiếc nhẫn và quan sát tỉ mỉ.

Vì lần này phải vào vai người kinh doanh đá quý, gần đây Taisuke luôn chú ý tìm hiểu những kiến thức liên quan. Đặc biệt, cậu khá rành về Cortesia Japan, nơi *Kasugai Kenichi* đang làm việc. Nhẫn đính hôn của công ty có một điểm đặc biệt, đó là chữ *C* trong *Cortesia* sẽ xuất hiện ở đâu đó trên đế đính kim cương.

Mặt bên đế chiếc nhẫn Taisuke đang cầm cũng trang trí bằng chữ *C* và chữ *C* ngược. Đây là kiểu thiết kế chính thống.

“Chắc mang cái này đi lừa được đấy.” Taisuke cầm kính lúp lên soi nhìn.

“Ừ, anh Tai ra dáng phết! Nhìn y hệt tay buôn đá quý chuyên nghiệp luôn.” Shizuna ở bên trên chọc.

“Đá cubic zirconia đây mà!” Taisuke nói.

“Tất nhiên rồi.” Koichi bật cười. “Kim cương thật mấy triệu yên cơ. Nhưng mà nhìn ra nó là giả à? Khá đấy!”

Taisuke rời mắt khỏi kính lúp, “Bên ngoài thì y đúc kim cương, nhìn bằng kính lúp mới thấy đường cắt khá thô. Hơn nữa, màu tia sáng quá đậm. Rồi là đồ nhân tạo.”

“Ồ!” Koichi và Shizuna nhìn nhau.

“Em nghĩ thế.” Taisuke trả nhìn cho Koichi. “Tiếc là em không chắc lắm. Em chưa thấy kim cương thật bao giờ nên chẳng biết đối chiếu kiểu gì.”

“Thất vọng quá đi! Mà thôi, đành chịu vậy!” Koichi cẩn thận cất lại nhìn vào hộp rồi lấy hộp khác ra. Anh mở nắp, xoay về phía Taisuke. “Cái này thì sao?”

Trong hộp cũng là nhìn, nhưng nhìn này dính dày đặc đá nhỏ thay vì một viên đá lớn.

“Là sản phẩm mới của Cortesia!” Taisuke trả lời ngay. “Vẫn chưa bán tại Nhật.”

“Chợ đen ghê thật. Mới đó mà đồ dỏm đã ngấm xuất hiện trên thị trường. Anh tìm được ở Okachimachi đấy. Họ bảo người tinh ý nhìn qua là biết hàng giả ngay, còn dân nghiệp dư không phân biệt nổi đâu.”

“Em chịu. Em mới xem hình thôi mà.”

“Đưa em xem với.” Shizuna ở bên chìa tay ra. Vừa cầm nhìn, cô liền đeo ngay vào ngón áp út. Chiếc nhìn sáng lấp lánh dưới ánh đèn huỳnh quang. “Dễ thương quá! Em thích lắm.”

“Anh đã chinh cỡ nhìn theo ngón tay Shi. Sớm muộn gì cũng thành đồ của em, đừng lo, nhưng đeo trong nhà thôi, đừng mang ra ngoài.”

Shizuna liền bĩu môi, tháo nhìn, “Gì chứ! Chán thật!”

“Anh định bán cho Yukinari à?” Taisuke hỏi.

“Chuẩn! Cái gắn viên kim cương to bự lúc này 6,5 triệu, chiếc nhẫn thiết kế này 3,5 triệu, vị chỉ 10 triệu. Có thể thêm vài số lẻ cho hợp lý hơn.”

“Sẽ không bị phát hiện là giả chứ?”

“Phụ thuộc vào khả năng của hai đứa thôi. Chỉ cần dụ Yukinari mua rồi tặng ngay cho Shizuna, hẳn sẽ không có cơ hội kiểm tra kỹ chiếc nhẫn, không bao giờ.”

“Yukinari... không rành đá quý chứ?” Shizuna lo lắng.

Koichi cầm tờ giấy trên bàn lên.

“Togami Yukinari, 28 tuổi, tốt nghiệp Khoa Kinh tế Đại học Keimei. Ra trường làm việc tại quán ăn của bố. Sắp quản lý quán riêng ở Kichijoji. Sở thích là nghe nhạc, đi bộ leo núi, câu cá. Thời đại học từng tham gia câu lạc bộ xe đạp. Chưa ở riêng bao giờ. Mẫu xe ưa chuộng là Legacy Touring Wagon. Nghệ sĩ yêu thích: không có, đúng hơn là gần như mù tịt về giới giải trí. Nhãn hàng yêu thích: không có. Thường cắt tóc ở tiệm gần nhà, chưa từng nhuộm tóc. Ông bố là Togami Masayuki, chủ sở hữu chuỗi quán cơm Tây Togami-tei, hiện sở hữu bốn chi nhánh ở Tokyo, một ở Yokohama và một ở Osaka. Phát đạt khá nhanh trong mười năm qua. Dự kiến sẽ mở chi nhánh mới, do Yukinari toàn quyền phụ trách. Nhà Togami ở Meguro, nhưng hình như trước đây họ sống ở Yokohama.”

Koichi đọc liề n một mạch rồi nhìn Taisuke và Shizuna, “Hai đứa thấy sao? Hồ sơ không đề cập đến việc Yukinari rành đá quý. Theo ngu ồn tin chưa kiểm chứng, trước giờ hẳn chỉ có một bạn gái, đã chia tay từ thời đại học. Yukinari không mấy dính dáng đến nữ giới, nói dễ nghe là do tính tình chất phác, nói khó nghe là do vụng về. Yukinari sẽ không nghi ngờ chiếc nhẫn đâu. Anh nói rồi, thành bại phụ thuộc vào khả năng diễn xuất của hai đứa.”

Taisuke nhận tờ giấy của Koichi và đọc lại. Quả nhiên không có gì đáng lo. Đồng thời cậu cũng khâm phục Koichi vì có thể đi đầu tra chi tiết đến thế chỉ trong thời gian ngắn. Lần nào cũng vậy, khả năng thu thập thông tin tài tình của Koichi luôn gây ấn tượng mạnh cho cậu.

Đối tượng lần này do Koichi phát hiện khi trà trộn vào một bữa tiệc độc thân. Togami Yukinari nằm mơ cũng không ngờ trong đám đàn ông tụ tập nhằm tìm bạn gái lại có kẻ lừa đảo đến sẵn m ãi.

Koichi kể, việc Yukinari rơi vào tằm ngấm chỉ là ngẫu nhiên. Biết Yukinari kinh doanh chuỗi quán cơm Tây, Koichi bắt đầu quan tâm đến con người này. Sau khi tình cờ nghe lỏm được vài chuyện, anh tin đây là đối tượng thích hợp nhất cho phi vụ tiếp theo.

Koichi xếp Yukinari vào nhóm A. Nói cách khác, nếu kế hoạch suôn sẻ, món hời thu được sẽ cực kì lớn.

“Tối nay đấy nhé. Shi tự tin chứ?” Koichi hỏi.

Anh đang nhắc đến lời hẹn của Shizuna và Yukinari hôm thử rượu. Cô sẽ dùng bữa tại Togami-tei chi nhánh Hiroo rồi gặp anh ta.

“Tất nhiên! Có chiến lược đằng hoàng rồi mà.” Shizuna tự tin đáp.

“Cơ mà suôn sẻ thật. Không ngờ Yukinari dễ cắn câu thế. Kế hoạch của anh hai lúc nào cũng hoàn hảo!”

“Công nhận. Vừa thả miếng mồi tên Togami-tei, hắn đã đớp chặt lấy làm em nhìn cười muốn nội thương.”

Nghe Taisuke và Shizune nhận xét, Koichi gật đầu mãn nguyện, “Chính vì thấy Yukinari quá chuyên tâm với nhà hàng, anh mới nhắm vào hắn. Theo một nghĩa nào đó, có thể nói hiện tại Yukinari không quan tâm đến đàn bà, chỉ tâm tâm niệm niệm quản lý cho tốt quán ăn sắp được giao phó, nên sẽ muốn nghe bất kì nhận xét nào về Togami-tei. Tất nhiên hắn sẽ sập bẫy hai đứa thôi. Kết quả này tạm thời chưa liên quan đến sức hấp dẫn của Shi.”

“Hự, đau lòng ghê!”

“Anh nói là tạm thời mà! Từ giờ nhờ vào Shi đấy, nhất định em phải cưa đổ hắn.”

“Cứ để em! Em bắt mạch được hắn rồi.” Nghe Koichi khích tướng, Shizuna càng thêm sục sôi ý chí.

“Tốt! Anh tin ở Shi.” Koichi lại ngó vào ghế, nghiêm túc nhìn các em. “Anh có chuyện muốn nói với hai đứa. Xong vụ này, chúng ta sẽ rửa tay gác kiếm. Togami Yukinari là mục tiêu cuối cùng.”

Taisuke lập tức mở to mắt.

“Anh Ko, ý anh là sao?” Shizuna cũng hoang mang.

“Không hiểu tiếng mẹ đẻ à?! Cuốn được tằm của Togami Yukinari rồi, chúng ta sẽ bỏ nghề này, không đi lừa đảo nữa.” Koichi chậm rãi nói.

“Sao lại thế?” Taisuke hỏi.

Koichi thở dài, “Đâu thể lừa đảo mãi được. Sớm muộn gì mày với Shizuna cũng phải dựng vợ gả chồng và xây tổ ấm. Bởi thế, cải tà quy chính càng sớm càng tốt.”

“Đột ngột quá... Shi nhỉ?” Taisuke tìm kiếm sự đồng tình.

Shizuna cũng gật đầu, “Đúng đấy ạ. Sao lại quyết định vội vàng thế. Khó khăn lắm chúng ta mới thuận lợi như bây giờ.”

Koichi lắc đầu, “Không đột ngột đâu. Anh cần nhắc lâu rồi. Nếu cứ tiếp tục, một ngày kia chúng ta sẽ gặp nguy hiểm. Ai biết khi nào và ở đâu chúng ta đột nhiên chạm trán nạn nhân. Đúng như Shi nói, chúng ta đang rất thuận lợi, nhưng quan trọng là biết rút lui đúng lúc. Anh quyết rồi, không thể thay đổi. Đây là phi vụ cuối cùng.”

Xem chừng Koichi đã hạ quyết tâm. Những lúc thế này, ai khuyên can gì cũng vô dụng. Hơn nữa, Taisuke và Shizuna hiểu rất rõ, quyết định của Koichi luôn luôn chính xác.

“Anh đã nói vậy thì cứ vậy đi.” Taisuke đáp.

“Còn Shi?”

“Em cũng đồng ý.”

“Được, đây là vụ cuối! Có nhiều tiền rồi, chúng ta mở một quán nhỏ ở đâu đó nhé.” Koichi mỉm cười.

Hơn 6 giờ rưỡi, Yukinari bước vào Togami-tei chi nhánh Hiroo. Quán rất đông khách. Nhìn thấy khách quen ngồi ở quầy thu ngân, Yukinari nhỏ giọng chào hỏi lúc đi qua, trong số đó có cặp vợ chồng già tháng nào cũng đến một lần kể từ khi khai trương. Sau vài câu tán gẫu, anh tiếp tục đi vào. Các bàn hầu như đã kín khách.

Takamine Saori ngồi ở bàn nhỏ sát tường, đang uống trà, chắc đã dùng bữa xong.

Yukinari quay ra quầy xem biên lai. Anh muốn biết cô gọi món gì.

Kiểm tra rồi, anh lại tiến về chỗ Saori. Cô nhận ra, ngừng đầu lên. Nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, Yukinari chợt khựng lại, trái tim rung động.

Chính anh cũng không rõ tại sao.

“Cô gọi món cốt lết à?” Anh hỏi.

“Vâng. Rất ngon ạ.”

“May quá. Tôi nghĩ đây được chứ?” Anh chỉ vào ghế đối diện. Nghe cô đáp “Vâng, mời anh,” Yukinari mới nghĩ xuống. Anh vậy phục vụ lại và yêu cầu một tách cà phê.

“Không ngờ cô đến một mình. Tôi cứ định nghĩ cô đi cùng bạn.”

“Tôi cũng định thế. Tiếc là bạn tôi có việc đột xuất, nên...”

“Ra vậy. Cô đổi sang ngày khác cũng được mà?”

“Tôi nghĩ đến phương án này rồi. Hiềm nỗi đã hẹn anh tối nay, sợ thay đổi lại phiền cho anh...”

Yukinari lắc đầu quây quậy, “Làm gì có. Đầu tại tôi nài nỉ cô mà. Ôi, thực sự rất xin lỗi vì đã khiến cô lo lắng chuyện không đâu.”

“Anh đừng bận tâm, tôi không ngại đi ăn một mình.” Saori mỉm cười uống trà.

Phục vụ đã mang cà phê tới. Sau khi nhấp một ngụm, Yukinari nghĩ thẳng lưng và nhìn cô.

“Vậy, giờ cô có thể cho tôi biết quán chúng tôi còn thiếu sót gì không?”

Nghe vậy, Saori vội xua tay, “Chưa đến mức gọi là thiếu sót. Có lẽ người khác không để ý, chỉ là tôi hơi lấn cấn thôi. Nếu anh coi trọng quá, tôi xấu hổ lắm.”

“Tôi vẫn muốn nghe để tham khảo. Xin cứ nói thẳng cho tôi biết.”

Yukinari đặt hai tay lên đầu gối.

Saori do dự trong chốc lát rồi gật đầu như đã hạ quyết tâm, “Thôi được. Vậy tôi xin mạn phép nói thẳng. Tôi bận tâm về quầy thu ngân.”

“Quầy thu ngân có vấn đề gì sao?”

“Đa phần người nghĩ ở đó là khách quen. Họ trò chuyện với nhân viên, tạo nên bầu không khí vui vẻ như một gia đình.”

“Vậy thì sao?”

“Các quán ăn ở Pháp hay Ý cũng có khách quen, nhưng tôi hiếm khi thấy cảnh này. Người ta không xếp chỗ nghĩ ở quầy thu ngân.”

“Ý cô là không nên xếp chỗ nghĩ ở đó?”

Saori lắc đầu, “Không. Ý tôi là những người đến lần đầu sẽ thấy hơi khó chịu. Cảm giác như mình bị coi là người ngoài cuộc ấy.”

“Cô cả nghĩ rồi. Đúng là so với quán ăn Pháp hay Ý, tỉ lệ khách quen có thể cao hơn, nhưng đây cũng là thế mạnh của quán ăn kiểu Tây. Đến thêm vài lần, cô sẽ quen với bầu không khí này thôi.”

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Chỉ vì một bữa ăn mà phải quen với bầu không khí của quán ăn, anh không thấy lạ sao?”

“Vậy ư? Nhưng...” Yukinari chợt cười gượng. “Xin lỗi cô. Tôi hỏi xin lời khuyên rồi lại bác bỏ nó, đến bó tay luôn.”

“Xin lỗi nếu lỡ làm anh mất vui. Dù sao cũng chỉ là ý kiến của một tay mơ, anh đừng để bụng.”

“Không, tôi sẽ cân nhắc. Tôi chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này.” Yukinari lấy sổ tay trong túi ra, ghi rằng *Xem lại cách tiếp khách quen*.

“Mà này...” Saori bổ sung, “Đồ ăn thực sự rất ngon đấy.”

“Cảm ơn cô.”

Saori nhún vai mỉm cười. Nhìn nụ cười ấy, Yukinari lại thấy tim mình đập mạnh.

Quan sát phản ứng của Togami Yukinari, Shizuna cảm thấy cô đã làm chủ được tình hình. Quả nhiên anh ta không chỉ thật thà, hết lòng với công việc, mà còn chẳng biết nhiều về thói mưu mô xảo quyệt của phụ nữ. Yukinari nằm mơ cũng không ngờ cô gái Takamine Saori đang nghiêm túc trình bày suy nghĩ lại tìm cách dụ anh ta vào bẫy.

Không sao đâu, sẽ thuận lợi thôi, Shizuna tự động viên. Rất hiếm khi cô phải làm thế.

Thật ra, Shizuna mơ hồ cảm thấy lần này hơi khác mọi lần, bản thân cô cũng không rõ nguyên nhân. Nếu buộc phải nói, dường như cảm giác tội lỗi đang lan tỏa trong lồng ngực. Không phải cảm giác này chưa từng xuất hiện, nhưng cô luôn dễ dàng đẩy nó ra khỏi đầu, bởi niềm tin *kẻ bị lừa mới có lỗi* lúc nào cũng chiến thắng.

Song tối nay hơi khác. Nếu mọi khi Shizuna luôn ở thế trên và xem thường đối phương, thì ngược lại hôm nay cô có cảm giác như bị ai theo dõi.

Chẳng lẽ vấn đề nằm ở quán ăn. Từ lúc bước vào, Shizuna đã thấy b ần ch ần vô cớ như bị ai gõ vào cánh cửa cũ kĩ trong góc khuất tâm h ần. Tuy nhiên cô không thấy khó chịu, thậm chí còn vô tình buông lỏng cảnh giác. Điều này khiến cô bối rối.

Vì đây là quán cơm Tây ch ăng, Shizuna nghĩ. Không gian rộng và sang trọng hơn hẳn Ariake của bố mẹ khi xưa, nhưng b ầu không khí rõ ràng có điểm tương đ ồng. B ầu không khí ấy đưa cô về với ấu thơ, với những năm tháng h ần nhiên chưa từng nghĩ đến việc lừa lọc người khác.

“Có chuyện gì sao?” Yukinari hỏi, vẻ hơi b ần ch ần.

“À, không có gì ạ.” Shizuna lắc đ ầu.

“Cô còn nhận xét nào nữa không? Gì cũng được. Cô cứ thoải mái nêu quan đ iểm. Những ý kiến không bị ảnh hưởng bởi định kiến hay kiến thức chuyên môn rất quý giá với chúng tôi.” Giọng Yukinari vẫn nhiệt tình như cũ.

Shizuna đặt tách trà xuống, nhìn quanh và nói, “Còn một đ iểm nữa ạ.”

“Đ iểm gì?” Yukinari nhòai người tới, tò mò hỏi.

“Là chỗ ng ồi bên trong, ban nãy tôi mới đ ể ý.”

“Bên trong?”

Ở không gian tách biệt phía trong cùng kê bốn cái bàn. Khách ng ồi đó dường như đ ều là cặp đ ôi.

“Ánh sáng hơi khác nh ỉ?” Shizuna nói.

Yukinari g ật đ ầu, “Khu vực đó được thiết kế riêng cho các vị khách muốn dùng bữa một cách yên bình với người họ coi trọng. Thường là các cặp đ ôi. Chúng tôi giảm sáng cho thêm phần kín đáo thân mật.” Nói đoạn, anh nhìn Shizuna. “Có gì không ổn sao?”

“Ý tưởng khá hay, chỉ là góc chiếu sáng chưa tốt.”

“Góc chiếu sáng?” Yukinari kinh ngạc, lại nhìn vào bên trong.

“Vì trong không gian tối, ánh sáng mạnh chiếu từ một hướng sẽ tạo bóng đ ối trên mặt họ, trông không đẹp cho lắm.”

“Ồ, thật sao?”

“Ví dụ, trong bóng tối mà rọi đèn pin từ dưới cầm lên, trông sẽ rất đáng sợ đúng không? Lấy ví dụ cho rõ thì chính là như vậy.”

“Ra thế. Tôi chưa từng nghĩ tới. Nhưng bản thân họ làm sao biết mặt mình trông thế nào?”

“Khi nhìn người đối diện, họ sẽ tự hình dung ra bản thân trong ánh đèn. Phụ nữ rất để ý đến cảm nhận bên ngoài về mình mà.”

Yukinari lắc đầu thán phục, “Đây là đi đầu mà đàn ông không nghĩ đến. Cô lại cho tôi thêm một nhận xét có giá trị. Cảm ơn cô.” Yukinari ghi vào sổ tay, rồi lại nhìn bên trong, “Có lẽ ngoài chi nhánh mới, tôi phải xem xét vấn đề chiếu sáng ở cả các chi nhánh khác.”

“Chi nhánh mới?”

“Thật ra, chúng tôi sắp mở chi nhánh mới ở Azabu Juban. Tôi phụ trách mọi việc từ khâu chuẩn bị khai trương đến đi đầu hành hoạt động, nên gần đây luôn đau đầu nghĩ xem phải làm những gì. Vì vậy tôi rất muốn nghe ý kiến của cô.”

Đúng như Koichi đi đầu tra, Shizuna gật gù tự nhủ.

“Ồi thật ả? Vậy thì còn gì bằng!”

“Đây là cơ hội hiếm có nên tôi muốn tạo ra khác biệt độc đáo so với các quán đang có. Nói thì dễ, làm mới khó.”

“Anh muốn một quán ăn thế nào?”

Mắt Yukinari liền sáng lên như thể anh chỉ chờ câu hỏi này.

“Nói ngắn gọn, tôi muốn nó là nơi khách hàng có thể thoải mái chuyện trò. Theo tôi, các chi nhánh Togami-tei trước giờ quá kiêu cách, không khuyến khích người ta giao lưu.Ồn ào là không nên, nhưng tán gẫu trong bữa ăn thì phải có chứ. Ai đấy có thể cho rằng chuyện trò vui vẻ hay không là việc của khách, nhưng theo tôi, nó còn phụ thuộc vào cách bài trí quán ăn và thái độ phục vụ của nhân viên.”

Nhìn Yukinari cười để lộ hàm răng trắng tinh, Shizuna chợt nghĩ, chắc anh ta chưa từng tiếp xúc với ác ý ẩn sâu trong lòng người. Một cơn bốc đồng trời dấy, thôi thúc cô mở mắt cho cậu ấm này về nhân loại xấu xa để anh ta phải thất vọng. Mặt khác, cô lại ghen tị với sự trong sáng của anh.

“Thật ra...” Yukinari nói tiếp, thái độ cứ như học sinh tiểu học vừa nghĩ ra trò nghịch ngợm mới. “Tôi muốn dùng một món làm điểm nhấn.”

“Món gì ạ?”

“Đó là...” Anh ta thì thầm. “Cơm bò băm.”

“Hả?” Shizuna tròn mắt kinh ngạc. “Cơm bò băm ấy ạ?”

Yukinari gật đầu cái rụp, “Tất nhiên không chỉ có vậy. Thực đơn lập sẵn sẽ bắt đầu với các món thịt, cá, và kết thúc bằng cơm bò băm. Các món lên trước đều được thiết kế dựa trên tiêu đề đó. Và trọng điểm là để khách hàng thưởng thức cơm bò băm một cách thỏa mãn hết mức có thể.”

“Chắc ngon lắm đây, chỉ sợ no quá!”

“Khẩu phần từng món đều được điều chỉnh để phụ nữ có thể thưởng thức trọn vẹn bữa ăn.”

“Anh tự tin về cơm bò băm nhỉ?”

Nghe Shizuna nói, Yukinari thu cầm lại, hơi ưỡn ngực ra chiều tự hào, “Quán chúng tôi được như hôm nay là nhờ cơm bò băm. Vì nhiều người thích nó, lượng khách mới tăng dần lên.”

“Biết vậy tôi đã gọi cơm bò băm.”

Yukinari mỉm cười lắc đầu, “Tiếc là cơm bò băm của chi nhánh này không phải chính gốc. Mỗi lần mở quán mới, bố tôi đều yêu cầu quản lý phải tự tạo ra món cơm bò băm của riêng mình. Ông không tiết lộ công thức gốc với ngay cả cấp dưới. Nói cách khác, tuy gọi chung là cơm bò băm của Togami-tei, nhưng có nhiều phiên bản lắm.”

“Ở chi nhánh sắp khai trương cũng là cơm bò băm mới ạ?”

“Không, lần này sẽ giữ hương vị nguyên bản.” Yukinari tuyên bố. “Tôi muốn quay về điểm xuất phát và bán cơm bò băm của người sáng lập Togami-tei. Tôi đã thuyết phục bố, mãi gần đây bố mới đồng ý.”

“Bố anh cho công thức ạ?”

“Tôi hỏi xin mà, và tốn rất nhiều công sức mới tái tạo được hương vị gốc. À, thật ra tôi sắp tổ chức buổi nếm cơm bò băm. Cô tham dự nhé, nếu tiện. Tôi rất hi vọng cô sẽ đến.”

“Tôi ư? Tôi đến cũng được ạ?”

“Tôi mời cô mà. Ý kiến của cô còn giá trị hơn của chuyên gia ẩm thực. Không, phải nói là tôi rất muốn nghe cô nhận xét.”

Thấy Yukinari nhiệt tình mời mọc, Shizuna cười thẫn. Vừa hay cô đang tìm cách để gặp anh lần nữa. Buổi nếm thử cơm bò băm cũng không tệ, chỉ cần thảo luận với Koichi, anh sẽ nghĩ hộ Shizuna lời bình phẩm mang dáng dấp tay mơ nhưng lại khiến chuyên gia phải sửng sốt. Ý kiến *khách đến lân đầu dễ thấy khó chịu vì bầu không khí do khách quen tạo ra*, cũng là do Koichi mách nước.

“Ồi, muộn thế này rồi ư?” Yukinari nhìn đồng hồ đeo tay và thốt lên. “Xin lỗi vì đã giữ cô lâu quá. Tiếp theo cô có bận gì không?”

“Không, tôi không bận gì.” Shizuna mong ngóng anh ta ngỏ lời mời.

“Thật sao? May ghê.”

Nhưng dường như Yukinari không hề có ý định đó. Shizuna đành cần túi xách lên.

“Thôi... tôi xin phép đi thanh toán...”

“Sao thế được.” Yukinari đưa tay phải ra ngăn cản. “Hôm nay tôi mời cô tới, sao dám bắt cô trả tiền. Cứ để tôi đãi bữa này.”

“Nhưng...”

“Cô đã đưa ra các đóng góp hết sức quý báu, vậy là đủ rồi. Xin cô đừng bận tâm chuyện tiền nong.”

Yukinari nói bằng giọng dứt khoát làm người ta không phản bác nổi. Chất giọng ấy khiến Shizuna cảm thấy đáng tin cậy. Cô thẫn nghĩ có lẽ anh ta không hẳn là công tử bột.

“Vậy thì... cảm ơn anh.” Shizuna cúi mình.

Cô rời khỏi bàn, Yukinari liền đi theo như để tiễn cô.

Quầy thu ngân vẫn còn khách. Họ đang cùng uống rượu rất náo nhiệt.

“Có lẽ cô nói đúng.” Yukinari cất tiếng khi đã ra khỏi quán ăn và chờ thang máy. “Việc khách quen quá nổi bật quả không hay. Nhưng đâu thể vì thế mà lơ họ. Đúng là bài toán khó.”

“Anh đừng bận tâm quá.”

“Không, hiếm có cơ hội xây dựng quán ăn từ đầu, tôi không muốn làm qua loa.”

Yukinari dứt lời đúng lúc cửa thang máy mở. Một người đàn ông tóc bạc, mặc vest xám bước ra. Nhìn thấy Yukinari, ông ta dừng lại, “Anh đến đây làm gì?”

“Còn bố? Tối nay bố đi Yokohama mà?”

Nghe thế, Shizuna giật mình nhìn chăm chăm vào người đàn ông. Togami Masayuki?

“Kế hoạch thay đổi. Còn anh, làm gì ở đây?” Nói đoạn, Masayuki liếc sang Shizuna.

“Con muốn nghe nhận xét của cô ấy. Người con gặp ở buổi thử rượu mà hôm trước con kể đấy.”

“À, ra thế.” Masayuki gật đầu. “Cảm ơn cô đã đến... Vậy, ý kiến của cô bé là?”

“Con sẽ nói bố nghe sau. Rất hữu ích ạ.”

“Thật sao? Tốt quá.”

Masayuki cười với Shizuna. Cô cảm nhận được sự bao dung trong nụ cười của ông.

“Thôi, tôi xin phép.”

“Để tôi đưa cô xuống.” Yukinari đề nghị.

“Tới đây được rồi ạ. Cảm ơn anh vì bữa ăn.” Shizuna bước vào thang máy.

Ra khỏi tòa nhà, đi bộ một quãng ngắn thì điện thoại đổ chuông.

“Ở làn đối diện.”

Giọng Taisuke vang lên. Shizuna nhìn quanh, và thấy một xe van màu xanh đậu bên kia đường, Taisuke đang ngồi bên trong. Shizuna sang đường, ngồi vào ghế phụ. Từ đây trông ra, chệch đằng trước bên phải chính là tòa nhà nơi Togami-tei tọa lạc.

“Sao rồi?” Taisuke hỏi.

“Cũng tạm tạm. Chắc không để lại ấn tượng xấu đâu.”

“Nhưng không hẹn hò sau bữa tối nhỉ. Anh hai bảo nếu có hẹn, tao phải bám theo quan sát tình hình. Còn mang cả dụng cụ hóa trang, giờ vô ích rồi.”

Shizuna cau mày, “Hắn cứng nhắc lắm. Em mà không dẫn dắt, còn lâu hẳn mới chịu chủ động.”

Taisuke cười khùng khục, “Có vẻ thế thật.”

“Bọn em đã hẹn gặp lại, anh đừng lo.”

“Khá đấy.” Taisuke đang định khởi động xe thì khựng lại. “Ô, hẳn ra kìa.”

Yukinari ra khỏi tòa nhà, theo sau là Masayuki. Chắc họ đã xong việc. Hai người gọi taxi và rời đi.

“Cha con họ tài thật! Làm ăn phát đạt, kiếm được bọn ti ền.” Shizuna dõi theo taxi, tấm tắc cảm thán rồi quay sang Taisuke, không ngờ lại thấy mặt cậu cứng đờ, mắt ngó trừng trừng, bộ dạng nghiêm túc chưa từng có. “Anh sao thế?”

“Người kia... Người đi đằng sau, là bố Yukinari?” Taisuke hốt hốt hỏi.

“Vâng, thì sao?”

“Là kẻ đó!” Taisuke lầm bầm.

“Hả?”

“Đêm hôm ấy... Đêm bố mẹ bị giết, kẻ đi ra từ cửa hậu nhà mình... chính là kẻ đó!”

Nghe Taisuke kể, Koichi thấy mặt mình cứng lại.

“Chắc chứ? Mà dám khẳng định không?” Anh gằn giọng, nhìn em trai.

“Em không... Nhưng giống lắm. Em nghĩ là lão ta.”

“Nghĩ thì ích gì!”

“Có cách nào xác minh đâu... Em chỉ biết nói là giống thôi.” Taisuke ngồi trên giường, đan chặt hai tay, mắt rực cháy như muốn truyền đạt hết suy nghĩ trong lòng.

Koichi nhớ lại mười bốn năm trước. Taisuke sốc đến nỗi cầm nín vì cái chết của bố mẹ, tự đứng lại thốt ra một câu mà đến giờ Koichi vẫn nhớ như in, “Anh hai, em có nhìn thấy. Em nhìn thấy kẻ đã giết bố mẹ.” Ánh mắt Taisuke bây giờ y hệt khi ấy. Cầm phẫn cùng ăn năn ắt hẳn đang sống dậy trong tâm khảm cậu.

Koichi nhìn Shizuna. Cô ngồi bệt dưới đất, lưng tựa vào thành giường. Như mọi khi thì Shizuna sẽ lên tiếng đầu tiên, cho anh biết về tình hình hành động, không ngờ tối nay vừa về tới, lại là Taisuke mặt mũi tái nhợt mở lời, “Em nhìn thấy kẻ h ồi đó.”

Koichi đứng dậy, mở tủ quần áo, lôi ra một hộp carton nhỏ. Anh mở nắp hộp, bên trong là tài liệu dày cộp, chứa đựng các thông tin liên quan đến án mạng của bố mẹ, phần lớn đều thu thập trên báo. Suy cho cùng, nguồn tài liệu mà trẻ con kiếm được cũng có hạn.

Koichi mở một trang báo, đưa cho em gái, “Shi, nhìn kĩ xem, giống Masayuki không?”

Bài báo đăng bức chân dung được vẽ lại theo miêu tả của Taisuke.

Shizuna nhìn chằm chằm vào bức vẽ rồi hơi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, “Cũng có nét giống... Nhưng không hoàn toàn.”

Taisuke ng ỡ cạnh cúi xuống liếc chân dung, bối rối gãi đầu, “Lúc ấy em còn hoảng loạn. Hơn nữa, đó là lần đầu tiên em mô tả chân dung nên không giải thích rõ được. Thật ra em muốn vẽ khuôn mặt như Masayuki cơ.”

Koichi đóng tập tài liệu và ng ỡ xuống ghế, “Nhi ều năm qua r ỡ, kí ức của mày thay đổi thì sao?”

“Làm gì có! Tin em đi! Em hối hận lắm, bắt gặp hung thủ mà không làm gì được. Có chết em cũng không quên nổi bản mặt ấy. Chết cũng không! Không ngày nào em không nghĩ tới, thậm chí nằm mơ còn thấy. Cho nên, kí ức của em không hề thay đổi! Không hề!”

Nhìn vào mắt cậu em đang ráo riết giải thích, Koichi không nỡ nghi ngờ thêm. Tim anh đau nhói mỗi khi nghĩ đến gánh nặng tâm lý mà Taisuke phải chịu từ tấm bé khi nhìn thấy mặt kẻ giết chết bố mẹ.

Koichi khoanh tay, “Giống thôi thì làm được gì.”

“Em không nghĩ là trùng hợp đâu. Bố mẹ từng mở quán cơm Tây. Masayuki cũng đang kinh doanh quán cơm Tây. Biết đâu lão ta và bố có liên quan trong công việc?”

Koichi gật đầu. Nghe có lý lắm.

“Để anh đi đâu tra thử...”

“Đi đâu tra kiểu gì ạ?” Shizuna hỏi.

“Anh sẽ nghĩ cách. Tóm lại cứ giao việc này cho anh. Phát hiện được gì sẽ báo hai đứa.”

Shizuna lặng lẽ gật đầu, nhưng Taisuke dường như chưa bằng lòng.

“Sao thế Taisuke? Có ý kiến gì?”

“Không, mà...”

“Nghĩ gì mau nói toẹt ra! Chẳng giống mày chút nào.”

“Em chỉ nghĩ, phải chăng hai người không tin em?”

“Tại sao?”

“Lão ta có thể là hung thủ, là kẻ sát hại bố mẹ đấy. Sao hai người bình tĩnh thế? Đáng lẽ phải choáng váng, phải kích động hơn chứ?” Taisuke dẫu môi.

Koichi thở dài, “Anh hiểu cảm giác của mày. Đâu phải anh không choáng váng. Nếu Masayuki thực sự là kẻ mày đã nhìn thấy thì bất ngờ quá ấy. Vấn đề là chưa có bằng chứng. Anh ghét cảm giác thấp thỏm vì chuyện này lắm. Chúng ta toàn hi vọng rồi lại thất vọng đấy thôi.”

“Đúng vậy, anh Tai.” Shizuna tham gia. “Tìm được bằng chứng rồi hãy phấn khởi. Em không muốn phải thất vọng nữa, nhất là về chuyện này...”

Nghe hai người nói, Taisuke từ bất mãn chuyển dần sang bất lực, cuối cùng cậu khẽ gật đầu, “Em hiểu rồi. Chỉ mình em nhìn thấy hung thủ. Em nói giống thế nào đi nữa cũng không thể chứng minh.”

“Đừng trẻ con thế! Anh đã bảo sẽ đi điều tra mà. Quay lại việc chính, tình hình tối nay ra sao? Thuận lợi chứ?” Koichi nhìn các em.

“Đóng góp của anh Ko rất hiệu quả.” Shizuna đáp. “Yukinari khá dễ tâm đến vấn đề khách quen. Khi em nhắc đến chuyện chiếu sáng, hắn suy nghĩ nghiêm túc lắm.”

“Bỏ công anh tìm hiểu trước. Còn cuộc hẹn lần sau?”

“Xong luôn! Hắn mời em đến buổi ném thử cơm bò băm.”

“Cơm bò băm? Có cả buổi ném thử kiểu ấy à?”

“Yukinari dặn em nhất định phải đến. Xem chừng hắn không giỏi tán gái, lần tới em sẽ chủ động tấn công.”

Trông Shizuna phấn chấn, Koichi tin tưởng gật đầu, đồng thời cũng để ý thấy Taisuke đắm chiêu nghĩ ngợi.

Hai ngày sau, Koichi đi Yokohama.

Ra khỏi ga Sakuragicho, anh đi về phía Nam, dọc theo con đường đầy hàng ăn. Ngay trước cây cầu bắc qua sông Oka có một quán giải khát tên Cây Ngựa. Nhìn từ bên ngoài, quán giống nhà làm bằng các khúc gỗ, trong quán cũng sử dụng rất nhiều gỗ tự nhiên.

Áp quỳ là chiếc bàn cao dài làm bằng gỗ tẩm xẻ dọc thân cây. Koichi ngồi vào, gọi một tách cà phê. Quán có mỗi mình anh là khách. Ông chủ râu rậm nhưng hỏi đầu thu tiền thực pha cà phê cho anh.

“Quán mình mở bao lâu rồi chú?” Koichi bắt chuyện trong khi nhấm nháp cà phê.

“Hai mươi lăm năm.” Không hiểu sao ông chủ lại hạ giọng. “Cũ kĩ hết rồi. Dụng cụ nào cũng cần sửa, khổ nỗi tiền đâu cơ chứ.”

“Lâu năm phết chú nhỉ? Chắc quanh đây cũng thay đổi nhiều đúng không ạ?”

“Chà... Chắc không thay đổi mấy nữa. Chật ních, hết đất phát triển rồi.” Ông chủ lau bát đĩa và nghiêng đầu suy nghĩ.

“Hồi nhỏ cháu từng đến đây. Cháu nhớ có một quán cơm Tây, chú biết không ạ?”

Chủ quán gạt đầu cái rụp, “Togami-tei chứ gì? Ở chéo bên kia đường. Giờ thành cửa hàng đĩa CD và DVD cũ.”

“Ồ, vậy sao, quán đó...”

“Giờ chuyển qua bên Kannai. Cậu không biết Togami-tei á? Đạo này nó mở chi nhánh khắp nơi đấy.”

“Hình như cháu từng thấy ở Ginza.”

“Quán ăn đầu tiên ở ngay đằng kia. Quán nhỏ thôi mà hồi ấy đã rất đắt khách. Nhiều lúc phải xếp hàng cơ. Có người sốt ruột còn bỏ xếp hàng chạy sang quán tôi.” Ông chủ vui vẻ kể, kí ức này xem chừng không khiến ông khó chịu.

“Sao lại đông khách thế ạ?”

“Quán có cơm bò băm nổi tiếng lắm. Còn được báo đài giới thiệu nữa. Tôi có ăn mấy lần, công nhận ngon.”

Shizuna kể là sẽ đến buổi nếm cơm bò băm. Togami Yukinari định dùng món này làm điểm nhấn trong thực đơn của chi nhánh mới.

“Chủ quán là người thế nào ạ?”

“Chủ quán mang họ Togami, nên quán mới có tên Togami-tei. Ông ta nhiệt huyết với công việc lắm, lúc khai trương có sang đây chào hỏi. Nghe đâu từng học nghề ở nơi khác, đủ khả năng thì tự mở quán. Thoạt tiên buôn bán khó khăn vì vắng khách, tới năm thứ ba tự dưng phát lên. Nãy có kể đấy, khách phải xếp hàng dài cơ mà. Tôi đang ngưỡng mộ con người số đó thì ông ta chuyển đi Kannai. Chắc tại ở đây nhỏ quá. Có lẽ đã kiếm bộn tiền. À quên, tôi cho cậu địa chỉ bên Kannai nhé?”

“Dạ thôi ạ. Cháu tự tìm được. Cảm ơn chú.”

“Chuyên đi Kannai phải mười năm rưỡi. Từ đó thuận buồm xuôi gió, chi nhánh mọc khắp nơi. Bỏ xa tôi.”

Koichi gật đầu, uống cạn tách cà phê. Theo anh tìm hiểu, quán Togami-tei đầu tiên chuyên đến Kannai vào mười hai năm trước. Hai năm sau, Masayuki chuyển nhà. Quả nhiên ông ta đã giàu hơn nhiều.

Bố mẹ Koichi bị sát hại cách đây mười bốn năm, ứng với thời điểm Togami-tei phát đạt (nếu lời kể của ông chủ ở đây là đúng). Thật vô lý khi vừa phất lên, chủ quán lại đi Yokosuka giết người cướp của.

Koichi trả tiền cà phê và rời khỏi quán. Anh nhìn cửa hàng băng đĩa cũ nằm chéo bên kia đường. Mặt tiền bằng kính, dẫn áp-phích phim và ảnh nghệ sĩ. Không vào trong nên khó mà biết chính xác, nhưng Koichi ước chừng nó chỉ rộng hơn Ariake một chút thôi. Nếu làm ăn tốt đến mức khách phải xếp hàng dài, thì tất nhiên sẽ muốn chuyển đến chỗ khang trang hơn.

Đang quay ra ga Sakuragicho, Koichi chợt nhớ một chuyện nên chuyển hướng về ga Hinodecho, vừa đi vừa rút điện thoại bấm một dãy số. Anh không cho Taisuke và Shizuna biết rằng mình vẫn giữ liên lạc với người này.

Đầu dây bên kia bắt máy. Koichi cho biết anh đang ở ga Hinodecho và muốn gặp mặt. Người ta lập tức nhận lời, điểm hẹn là ga Yokosuka Chuo.

Lâu rồi Koichi mới lại đi tàu tốc hành Keikyu. Đứng bên cửa, anh nhìn cảnh vật vùn vụt lướt qua và nhớ về những ngày xa xôi.

Anh từng rất yêu vùng đất này, bao quanh là núi và biển, dễ dàng trông thấy trời sao.

Koichi khẽ lắc đầu, không cho phép bản thân chìm đắm trong nỗi buồn. Anh tự nhủ, chẳng phải mà đã quyết định từ bỏ chốn xưa, không bao giờ nhìn lại ư?

Đến ga Yokosuka Chuo, Koichi gọi lại cho người nọ và được báo là đang ở quán cà phê tự phục vụ gần đó. Koichi nhanh chóng tìm thấy quán. Anh bước vào với đôi chút hồi hộp, dù thi thoảng vẫn gọi điện, nhưng nhiều năm chưa gặp mặt rồi.

Người nợ ngẩng ở quỳ quay mặt ra đường. Nhìn chéo từ phía sau, trông ông không thay đổi nhiều, chỉ là tóc đã điểm bạc, tấm lưng dưới lớp áo vest xám già hơn.

Mua cà phê xong, Koichi tiến đến gần. Người nợ lập tức nhận ra và ngoái lại. Đứng hình vài giây, ông mở to mắt ngạc nhiên, “Koichi à, lớn thế này rồi cơ đấy!”

Koichi ngẩng xuống cạnh ông, cười gượng, “Lần trước chú cũng nói y chang. Từ đó tới giờ cháu có cao thêm chút nào đâu.”

“Thế à? Hình như đúng thật.” Người đàn ông mỉm cười. Ông vẫn để râu mọc lởm chởm quanh miệng như mười bốn năm trước.

Người này là Kashiwabara thuộc Phòng Cảnh sát Yokosuka, vẫn làm đi điều tra viên như trước. Kashiwabara chủ động liên lạc với Koichi sau khi anh rời cô nhi viện không lâu. Ông bảo đã xin số điện thoại ở cô nhi viện. Kể từ đó, mỗi năm ông gọi điện một hai lần, như thể lâu lâu nhớ ra thì gọi, cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ đơn giản hỏi thăm tình hình hiện tại mà thôi.

Koichi nói dối Kashiwabara, rằng anh không hề gặp lại Taisuke và Shizuna. Nghĩ đến những việc ba anh em đang làm, anh biết mình tiếp xúc với cảnh sát tại chức là hết sức nguy hiểm.

“Lần gần nhất chúng ta gặp nhau là bốn năm trước nhỉ?” Kashiwabara nói.

“Vâng, vì vụ đánh bạc...”

“Đúng rồi.”

Bốn năm trước, Kashiwabara bảo có chuyện muốn nói nên gọi anh ra gặp. Trước đó không lâu, cảnh sát triệt phá một băng ghi độ đua ngựa và đánh bạc ở Yokohama, tịch thu giấy tờ sổ sách, và thấy có tên Ariake Yukihiro trong danh sách khách hàng. Cố nhiên, đó là bố của Koichi.

Yukihiro từng mắc nợ đến 3 triệu yên. Người ta cho rằng ngay trước khi bị sát hại, hai vợ chồng đi vay tiền người quen để trả khoản này. Nhận định là băng ghi độ có thể liên quan đến vụ sát hại vợ chồng chủ quán cơm Tây, cảnh sát Yokosuka bèn lật lại hồ sơ. Việc Kashiwabara gọi Koichi ra gặp cũng là một phần của cuộc đi điều tra. Tuy nhiên sau cùng cảnh sát vẫn không

tìm ra manh mối. Kết quả cho thấy băng nhóm này rất ít khả năng liên quan trực tiếp đến án mạng.

“Hôm nay cháu có chuyện gì gấp à?” Kashiwabara hỏi.

“Không có gì gấp cả. Cháu có việc ở gần đây nên muốn gặp chú chút thôi. Cháu làm phiền lúc chú bận ạ?”

Koichi nói xong, ông đi đầu tra viên liền cười lộ cả hàm răng ố vàng vì thuốc lá.

“Cảnh sát quen bền vững, bạn thì cũng chỉ chạy loong toong cho người ta thôi. Nói chuyện phiếm đôi chút chẳng ảnh hưởng gì. Đạo này lại không có nhiều việc cần chạy nên khá thoải mái. Vụ án năm ấy là lần gần nhất tôi cày cật lực đến vậy.”

Koichi hiểu cụm từ *vụ án năm ấy* là ám chỉ vụ nào.

“Đã mười bốn năm trôi qua... Nhanh thật!” Koichi nói. “Sắp hết thời hiệu rồi chú nhỉ?”

Kashiwabara gật đầu, hớp một ngụm cà phê.

“Gần đây có vài động thái xem xét lại việc đi đầu tra. Chắc cháu sẽ thắc mắc giờ mới xem xét lại thì để làm gì, đúng không? Các vụ án xảy ra liên tiếp, vụ nào không giải quyết được cứ dờn lại mãi, sắp hết thời hiệu thì vội vàng lôi ra. Ai cũng biết làm vậy chỉ tốn công vô ích. Suốt mười lăm năm trời còn không tìm được manh mối, làm sao tự dưng có phát hiện mới ngay trước khi thời hiệu hết hạn được. Đơn giản chỉ đối phó giới truyền thông thôi.”

Koichi gật đầu. Có thể bản thân Kashiwabara đã quên, bốn năm trước ông từng nói tương tự. Sau khi xác định băng nhóm đánh bạc kia không liên quan, Phòng Cảnh sát Yokosuka và Sở Cảnh sát tỉnh Kanagawa lại ngưng đi đầu tra vụ sát hại vợ chồng chủ quán Ariake.

“Quả thật chẳng có tiến triển gì nhỉ?” Koichi hỏi.

Kashiwabara lộ vẻ rầu rĩ, “Manh mối duy nhất là bức phác họa, nhưng mười bốn năm rồi, khuôn mặt người ta cũng thay đổi.”

“Chẳng lẽ không tìm được ai giống chân dung hết ạ?”

“Chỉ giống thì có đấy. Thỉnh thoảng qu ần chúng vẫn cung cấp một số thông tin. Mỗi lần như vậy chúng tôi lại bay đi xác minh ngay. Không riêng Kanagawa hay Tokyo, chúng tôi còn đến cả Saitama và Tochigi. Tất cả đều tay trắng trở về”

“Giờ danh sách còn không ạ?”

“Cháu muốn nói tới những người giống bức họa à? Tất nhiên, tôi nghĩ là còn lưu trữ, nhưng mà sao?”

“Dạ không có gì, cháu định xin chú cho xem thử thôi.”

Kashiwabara tỏ ra ngờ vực, nhìn lom lom vào Koichi. Koichi né tránh ánh mắt ông, đưa cà phê lên miệng.

“Vì sắp hết thời hiệu rồi, đằng nào cảnh sát cũng không làm được gì nhiều, nên cháu định sẽ thử một vài việc trong khả năng của mình. Tìm kiếm thông tin trên mạng internet chẳng hạn.”

“Thế thì cần gì danh sách. Cháu có âm mưu gì?”

“Âm mưu gì được... Cháu muốn xem xét những người trong danh sách một lần nữa.” Koichi nhìn qua vách kính ra ngoài đường, một bên má anh cảm nhận được ánh mắt bỏng rát của Kashiwabara.

“Cháu tìm thấy kẻ tình nghi...” Kashiwabara hỏi. “... và muốn xác minh xem tên người đó có trong danh sách hay không chứ gì?”

Koichi hơi hoảng khi bị vạch trần. Không hổ danh đi ều tra viên. Nói trúng tim đen anh ngay! Koichi cười cười lắc đầu, “Nếu thế thật, cháu sẽ báo với chú đầu tiên. Còn giờ, cháu chỉ muốn tự tìm hiểu trong khả năng của mình thôi. Cháu không muốn ng ồi im chờ thời hiệu kết thúc.”

Kashiwabara nhìn Koichi bằng ánh mắt sắc bén riêng có của cảnh sát. Koichi cảm nhận được một sức mạnh đang cố xuyên thấu nội tâm mình. Cuối cùng, Kashiwabara buông tiếng thở dài, ánh mắt sắc bén dịu lại.

“Không thể để danh sách tu ần ra ngoài. Hơn nữa, không phải cảnh sát ng ồi im. Ban nãy nói rồi, chúng tôi đang xem xét lại trước khi thời hiệu kết thúc. Chắc sẽ tìm đến những người giống bức họa lần nữa.”

“Thế thì tốt quá.”

“Nhân tiện, hai đứa em thế nào rồi? Đến giờ vẫn không liên lạc với nhau à?”

“Vâng. Giờ chúng nó ở đâu, sinh sống ra sao, cháu không hề hay biết.”

“Dù sao cũng là anh em máu mủ. Gia đình sống cùng nhau vẫn hơn.”

Giọng Kashiwabara mang âm hưởng như đang chất chứa tâm sự của chính mình. Koichi nhớ lại câu chuyện anh được nghe bốn năm trước. Kashiwabara có một đứa con với người vợ cũ, đứa trẻ mắc bệnh bẩm sinh và nhập viện, phẫu thuật nhiều lần vẫn không cứu được. Nghe nói nó mất ngay trước khi lên cấp hai, đồng phục cũng chuẩn bị đầy đủ rồi, vậy mà...

“Chú vẫn ở một mình sao?”

“Ừ.”

“Chú không tái hôn à?”

Nghe Koichi nói, Kashiwabara lúc lắc vai, cười xòa.

“Ai thêm lấy lão già vô tích sự như tôi. Koichi mới là người nên cưới vợ đi chứ?”

“Cháu chưa nghĩ tới.”

“Xây dựng gia đình mới cũng tốt. Mà thôi, nghe tôi nói thì không có sức thuyết phục lắm.” Kashiwabara vừa dứt lời thì chuông điện thoại trong túi áo reo vang. Ông xin lỗi và nhận điện, nói được hai ba câu thì cúp máy, bảo Koichi. “Xin lỗi cháu, tôi bị gọi về rồi. Lâu lắm cháu mới đến thăm, vậy mà... Thật ngại quá.”

“Dạ không sao, cháu phải xin lỗi vì đã gọi chú ra trong giờ làm việc mới đúng.”

“Giữ liên lạc nhé.” Kashiwabara cầm tách cà phê lên và dậm bước, thỉnh thoảng nhìn lại, ngoái nhìn Koichi. “Phát hiện ra đi đâu gì phải báo cho tôi biết! Không được tự ý hành động đâu đấy, nhớ chưa?”

“Cháu biết rồi,” Koichi đáp.

Nhìn theo Kashiwabara khuất dần ngoài quán, Koichi nghĩ mình vẫn chưa thể hé lộ về Togami Masayuki.

Taisuke bảo ông ta giống kẻ cắp bắt gặp ở cửa sau, chỉ thế thôi thì chưa đủ để kết luận ông ta là hung thủ. Hiện tại, Masayuki đơn giản là bố của con mình. Nếu tiết lộ với Kashiwabara, nhất định ông sẽ đeo bám Masayuki và ba anh em phải dừng kế hoạch đang tiến hành. Không những thế, Kashiwabara sẽ đi điều tra Masayuki, từ đó có khả năng phát hiện sự tồn tại của cô gái mang tên Takamine Saori, rồi sinh nghi khi biết cô gái chính là

Shizuna. Koichi không đủ tự tin là sẽ lấp liếm trót lọt nếu bị Kashiwabara chất vấn.

Bữa tiệc tri ân khách hàng do Togami Yukinari lên kế hoạch được tổ chức tại Togami-tei chi nhánh Hiroo. Bình thường quán đóng cửa vào Chủ nhật, riêng hôm nay thì mở cửa đón khách mời từ 5 giờ chiều, bữa tiệc chính thức bắt đầu lúc 6 giờ.

Mang danh tiệc tri ân, thực tế là buổi ném thử để lắng nghe đánh giá, cảm tưởng về thực đơn mới nhằm chuẩn bị cho chi nhánh sắp khai trương ở Azabu Juban. Các vị khách quen được nhận thư mời đều biết đi đâu này, họ đến tham dự với tâm trạng háo hức muốn biết con trai Masayuki sẽ phát huy năng lực tới đâu. Yukinari cũng tự nhận thức được không ít người sẽ cố tình đưa ra những đánh giá khắt khe với mình.

Hơn 5 rưỡi, khách hàng lục tục kéo đến. Trong số đó có vài gương mặt Yukinari biết rõ. Một số người nôn nóng đã chúc mừng anh luôn, chắc coi hôm nay như màn ăn mừng sớm việc khai trương quán mới.

6 giờ mới khai tiệc, nhưng quán đã bày thức uống và đồ ăn nhẹ để những người tới sớm có thể nhâm nhi trong lúc chuyện trò. Chỗ ngồi đã được xếp sẵn, nhưng một vài khách vẫn đứng uống rượu như dự tiệc đứng.

Yukinari đang nói chuyện với họ thì người phụ trách tiếp tân đi vào.

“Thưa cậu, vị khách ngoài kia không có thư mời, nên giải quyết thế nào ạ?” Anh ta vừa nói vừa đánh mắt ra cửa.

Vị khách nọ chính là Takamine Saori, vẻ mặt bối rối.

“Tôi biết rồi.” Nói xong, Yukinari tiến ra đón cô.

Nhìn thấy anh, Saori lộ vẻ nhẹ nhõm như tìm thấy phao cứu sinh.

“Cô không nhận được thư mời à? Hình như gửi rồi mà nhỉ?”

“Tôi nhận rồi. Song sợ đánh mất nên nhờ người bạn định đi cùng giữ hộ, vì tôi thấy trong thư mời ghi rằng có thể đi hai người...”

“Lát nữa bạn cô đến sau, đúng không?”

“Cô ấy mới gọi điện báo có việc đột xuất, không đến được. Ừm... Nếu bắt buộc phải có thư mời thì tôi không vào cũng được ạ.”

“Cô nói gì thế, không sao cả. Tôi đã mời cô rồi mà. Nào, mời cô đi hưởng này.”

Yukinari xem sơ đồ xếp chỗ rồi đưa Saori vào tận nơi. Là bàn trong góc.

“Mời ngài, cô cứ tự nhiên nhé.”

“Khoan đã...” Saori nhìn quanh, thì thầm. “Trông tôi có kì quá không? Ai lại đến nơi thế này một mình.”

“Sao mà kì! Cô đừng bận tâm.”

“Mọi người đâu có đôi có cặp, riêng tôi dùng bữa một mình, ngại ngại sao ấy.”

“Thế à...” Yukinari nhìn quanh một lượt và nghiêng đầu dăm chiêu. Anh thấy ăn một mình cũng không sao, nhưng một cô gái trẻ có thể sẽ bận tâm nhỉ?

“Anh không dùng bữa à?” Saori hỏi.

“Có chứ, tối nay tôi cũng tham dự. Nếu không dùng bữa trong cùng một bầu không khí với mọi người thì sẽ khó nắm bắt vấn đề” Nói đến đây, chùng như nghĩ ra, Yukinari mở lời. “Vốn dĩ tôi định ăn một mình, nếu cô không chê thì chúng ta ghép bàn nhé?”

Gương mặt lo âu của Saori bỗng chốc bừng sáng, “VẬY anh dùng bữa cùng tôi đi. Có anh ngài cùng, tôi an tâm hơn, sẽ đỡ ngại hơn khi ở lại đây.”

“Được. Để tôi cho người thu xếp.”

Rời khỏi bàn Saori, Yukinari tự hỏi không biết đề xuất của mình có táo tợn quá không. Anh lo là cô nhận lời chỉ vì khó từ chối chứ không phải thật lòng.

Đông hồ điểm 6 giờ, quản lý quán ăn phát biểu ngắn gọn xong, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Trước tiên là các món khai vị. Món nào cũng ít, có lẽ vì Yukinari muốn khách hàng nếm thử được nhiều.

Mỗi lần đưa thức ăn vào miệng, Saori đều gật gù hoặc tỏ ra suy ngẫm. Mọi hành động của cô đều không thoát khỏi sự quan sát của Yukinari.

“Cô thấy có điểm nào bất ổn không?” Yukinari hỏi.

“Dạ không, ngon lắm ạ.”

“Chắc cô ngại nói thật trước mặt tôi nhỉ? Dùng bữa xong sẽ có phiếu khảo sát, nhờ cô đi điền giúp tôi nhé. Nhận xét gay gắt cỡ nào cũng không sao.”

“Gay gắt gì chứ...” Cô mỉm cười, gật đầu. “Nhưng anh đã bỏ công ra mời, nên tôi xin phép được viết hết những gì mình nghĩ.”

“Vâng, tôi chỉ mong thế.”

Yukinari cúi mình tỏ rõ sự chân thành, bụng bảo dạ, “Đúng là một cô gái đặc biệt,” có cả sức mạnh nội tâm lẫn lòng trung thực. Phải như người khác, cuộc nói chuyện này đã toàn những câu xã giao sáo rỗng.

“Tối nay bố anh không đến ạ?” Saori hỏi.

“Bố tôi không đến.” Yukinari trả lời dứt khoát. “Bữa tiệc hôm nay tôi tổ chức vì bản thân, không liên quan đến bố. Khách mời cũng do tôi quyết định.”

“Ra thế.”

“Có vấn đề gì với bố tôi sao?”

“Không có gì.” Cô lắc đầu, rồi ngược nhìn Yukinari. “Quán Togami-tei đầu tiên là ở Yokohama nhỉ?”

“Phải. Nó ở khoảng giữa Sakuragicho và Hinodecho.”

“Anh đến Yokosuka bao giờ chưa?”

“Yokosuka? Chưa từng, tôi không đi đây đó mấy. Yokosuka làm sao cơ?”

“Không sao, chỉ là tôi có người quen sống ở đấy.”

“Vậ à?” Yukinari gật gù, không khỏi thắc mắc tại sao Saori hỏi thăm về Masayuki xong tự dưng lại quay sang Yokosuka.

Khi Yukinari rời chỗ để đi họp với quản lý quán ăn, một phụ nữ đã gọi anh lại. Bà là khách quen của quán từ lâu.

“Yukinari, cô gái kia là ai thế? Xinh ghê! Bạn gái cậu sao?”

Yukinari vội xua tay, “Không phải, chỉ là một vị khách thôi ạ.”

“Ở ngoài nhìn vào lại thấy khác đấy. Vợ chồng tôi đang bảo nhau cưới cùng cậu Yukinari đã tìm được một cô gái tốt rồi.”

“Không phải mà bác. Thật đấy, bác tha cho cháu đi.”

Yukinari toát mồ hôi lạnh và nhanh chóng bỏ chạy, nhưng anh không thấy khó chịu, ngược lại, trong đầu anh bỗng lóe lên suy nghĩ, tiến tới với Saori cũng không tởm.

Các món ăn tiếp tục được đưa lên, cuối cùng cũng đến lúc cơm bò bằm được dọn ra trước mặt các thực khách. Yukinari bỗng thấy hồi hộp. Anh không muốn bỏ qua bất kỳ biểu cảm nào của khách hàng khi họ thưởng thức món này.

Phản hồi rất tốt, đúng như mong đợi. Thậm chí còn có người thốt lên, “Lần đầu tiên tôi được ăn cơm bò bằm ngon thế này.”

Yukinari yên dạ tiến bước, và thành lĩnh sửng sốt. Saori có phản ứng khác thường, gò má tái xanh, mặt đanh cứng. Yukinari nhận ra mắt cô đỏ hoe. Đôi mắt ấy đang nhòa lệ.

Taisuke dừng chơi game để xem đồng hồ thì thấy sắp 8 giờ tối. Đã gần hai tiếng trôi qua kể từ khi bữa tiệc bắt đầu. ước chừng món tráng miệng sắp ra, cậu tắt game, đặt điện thoại lên ghế phụ lái. Cậu tựa vào dây an toàn, dõi nhìn tòa nhà chênh chếch phía trước. Togami-tei Hiroo nằm trong tòa nhà đó.

Vẫn như lần trước, cậu đang đợi Shizuna. Nếu cô đi đâu cùng Yukinari, cậu sẽ bám theo, nhưng cậu nghĩ hôm nay lại hoài công thôi. Với kinh nghiệm của Taisuke, chỉ có hai loại đàn ông khù khờ về phụ nữ. Loại thứ nhất rất cố gắng để trở nên thu hút đối với phái nữ, nhưng người ta chẳng thèm ngoái nhìn anh ta lấy một lần. Loại thứ hai không hẳn là không thu hút phái nữ, nhưng vì quá chuyên tâm cho một vấn đề khác, nên vẫn không có duyên với các cô gái.

Trong đa số các trường hợp, loại thứ nhất vẫn tích cực với các cô gái hơn. Dù không có can đảm mời các cô gái đi chơi, thì vẫn đủ độ lì để chờ các cô ngỏ lời trước. Đối với Shizuna, thu phục loại này dễ như ăn bánh, cũng không tốn quá nhiều thời gian và công sức để moi được tiền.

Togami Yukinari rõ ràng thuộc loại thứ hai. Tối nay anh mời Shizuna đến bữa tiệc vì công việc. Hiên nhiên anh không ghét cô, nhưng anh cố hủ, không chịu thể hiện những cảm xúc ấy ở nơi làm việc. Đúng hơn là anh

chẳng nghĩ ra được chuyện như mời cô đi đâu đó sau bữa tiệc, càng không tưởng tượng được cô muốn anh ngỏ lời mời. Trong đầu anh không có ý nghĩ như vậy.

Lúc ra khỏi nhà Taisuke đã nói, lọt lỏi như Shi cuối cùng cũng gặp một ca hóc búa rồi. Koichi gật gù công nhận, có lẽ thế thật.

Vài ngày trước Koichi đã đi Yokohama, thăm địa điểm mở quán Togami-tei đầu tiên để thu thập thông tin liên quan đến Masayuki.

“Không lẽ nhân người thật?” Koichi nói. Vào thời điểm xảy ra vụ án, Masayuki đang chuyên tâm kinh doanh, không có lý do gì để đột nhập quán cơm Tây ở Yokosuka, cũng không có dấu hiệu nào cho thấy mối liên hệ giữa Togami-tei và Ariake.

Taisuke luôn kính nể khả năng đi đầu tra phân tích của anh mình. Anh hai đã nói thì chắc chắn là đúng.

Tuy nhiên...

Cứ sốc khi nhìn thấy mặt Masayuki tối hôm trước, ở chính nơi này, vẫn còn đọng lại trong lòng Taisuke tới tận bây giờ. Mười bốn năm trôi qua, đúng là kí ức có thể đã thay đổi, không loại trừ khả năng nhận nhầm người. Cậu hiểu. Dù vậy, khuôn mặt Masayuki vẫn trùng với khuôn mặt người đàn ông cậu bắt gặp vào đêm xảy ra vụ án. Hai khuôn mặt khớp nhau, không lệch một li, như thể được đò lại từng đường nét.

Taisuke lúc lác đầu, quyết định không nghĩ đến chuyện này nữa. Phân tâm linh tinh rồi sao nhãng việc bọc hậu cho Shizuna thì toi. Cậu lại đưa mắt về phía tòa nhà.

Togami Yukinari xuất hiện. Taisuke giật bản mình, ngẩng thẳng dậy. Bởi vì Shizuna cũng xuất hiện bên cạnh Yukinari. Hơn nữa, Yukinari còn choàng tay sau lưng cô.

Hai người đợi đèn chuyển sang xanh rồi cùng nhau qua đường. Taisuke nghiêng đầu thắc mắc. Nếu chỉ tiễn thôi, không lý gì Yukinari lại đi cùng. Shizuna vẫn cúi đầu. Trông có vẻ không được khỏe. Một chiếc taxi màu đen dừng lại trước mặt hai người.

Cửa sau mở ra.

Phải chăng là... Taisuke vừa nghĩ vừa nỡ máy. Linh cảm của cậu rất chính xác. Đỡ Shizuna lên xe rồi, Yukinari cũng ngẩng vào ghế sau.

Taisuke cho xe chạy gần như cùng lúc với chiếc taxi. Cậu duỗi tay trái chộp lấy điện thoại đang để bên ghế phụ lái, vừa xem xét xung quanh có xe cảnh sát hay không, vừa bấm máy.

“Chuyện gì thế?” Koichi bắt máy ngay, chắc ít nhiều có linh cảm là cậu sẽ gọi lúc này.

“Shi rời quán ăn cùng Yukinari. Cả hai lên taxi đi rồi.”

“Chỉ hai người rời quán thôi à?”

“Vâng. Hai người sóng vai bước ra. Yukinari còn choàng tay qua lưng Shi nữa chứ!”

“Lạ nhỉ?”

“Lạ gì đâu! Chắc Shi tán đổ hẳn rồi đấy!”

“Kể cả thế, nhưng không khách nào ra khỏi quán thì lạ quá. Yukinari rời đi tức là tiệc phải kết thúc rồi, chứ chẳng lẽ hẳn về trước khách à!”

Koichi nói đúng. Thật tinh táo làm sao, Taisuke thán phục.

“Hai đứa đi về hướng nào?” Koichi hỏi.

“Vừa ra đại lộ Roppongi, đang chạy về hướng Tameike.”

“Tiếp tục bám theo! Đừng để mất dấu.”

“Em hiểu rồi. Lỡ hai đứa vào khách sạn hay nhà nghỉ thì em sẽ làm như mọi khi nhé.”

Trong trường hợp này, cậu sẽ gọi điện cho Shizuna, báo tin cha hoặc mẹ cô gặp tai nạn. Lý do khẩn cấp như thế thì không thằng đàn ông nào nỡ giữ cô lại.

“Cũng được, nhưng anh nghĩ chúng nó không vào những chỗ như thế đâu.” Koichi nói. “Dù sao đi nữa, mày cứ bám theo cẩn thận.”

Sau khi đáp gọn “OK,” Taisuke cúp máy.

Chiếc taxi chở Shizuna và Yukinari chạy từ đường Uchibori sang đường Kajibashi, rẽ vào Shinohashi. Trông hướng di chuyển, Taisuke đã đoán được điểm đến. Rõ ràng là Nihonbashi. Căn hộ của Shizuna ở Nihonbashi Hamacho.

Sau khi băng qua ngã tư Suitengumae, taxi rẽ trái. Không nghi ngờ gì nữa. Yukinari định đưa Shizuna về nhà.

Taxi dừng trước tòa nhà màu xám đậm. Yukinari xuống xe trước, Shizuna xuống ngay sau. Taisuke nhìn chăm chăm vào hai người, cân nhắc xem phải xử lý thế nào cho phù hợp nếu Yukinari định vào nhà Shizuna.

Thế nhưng Yukinari chỉ nói với Shizuna vài câu rồi ngẩng lên vào xe. Đợi taxi đi khuất, Shizuna mới lên nhà.

Taisuke đậu xe bên vệ đường, tắt máy xuống xe và lao vào chung cư.

Taisuke có chìa khóa nhà Shizuna phòng khi cần, lúc này bèn tự mở cửa điện tử ở sảnh để vào. Căn hộ của cô trên tầng năm. Trong khi chờ thang máy, cậu sốt ruột giậm chân liên tục.

Đến căn hộ số 503, Taisuke bấm chuông và xoay tay nắm. Cửa không khóa.

Shizuna ngồi trên sàn giữa nhà, áo khoác cũng chưa cởi. Cô nhìn Taisuke với khuôn mặt tái mét.

“A, anh Tai...”

“Sao vậy?” Taisuke cởi phăng giày bước vào, “Sao lại nhờ Yukinari đưa về? Không khỏe à?”

Shizuna lắc đầu, “Không phải. Em xin lỗi, em... phá hỏng kế hoạch mất rồi.”

“Phá hỏng rồi? Là sao? Giải thích đằng hoàng xem nào.”

Taisuke ngồi xếp bằng cạnh Shizuna. Cậu lo lắng nhìn mặt cô, bỗng giật mình. “Shi khóc à?”

Lớp trang điểm dưới mắt cô tèm lem hết cả.

“Em cố gắng kiềm chế rồi nhưng nước mắt cứ tuôn ra. Thực sự xin lỗi.”

“Nên tạo mới hỏi có chuyện gì. Mau trả lời đi xem nào.” Taisuke nóng nảy vỗ hai tay vào đầu gối.

Shizuna nhú mào, cắn chặt môi. Nhìn cô, Taisuke càng thêm nôn nóng.

“Shi, đủ rồi đấy!”

“Cơm bò băm...”

“Gì cơ?”

Shizuna nhìn Taisuke. Ngực cô đập phồng như đang cố đi đầu chính hơi thở, rồi cô lại cất tiếng, “Món cuối cùng được mang ra là cơm bò băm. Món cơm bò băm mà hắn ta, mà Togami Yukinari vẫn luôn tự hào.”

“Vậy thì sao?”

“Nó giống lắm.”

“Giống cái gì?”

Như do dự, Shizuna liếm môi rồi mới nói, “Giống của nhà mình...”

“Của nhà mình?”

“Giống cơm bò băm bố từng nấu cho chúng ta! Cơm bò băm của Ariake. Cơm bò băm em ăn tối nay có hương vị y hệt.”

Nghe Shizuna kể lại xong, Koichi vẫn khoanh tay nín lặng, đôi mắt nghiêm nghị nhìn đăm đăm vào một điểm vô định trong khoảng không.

Taisuke ngồi trên giường, chờ phản ứng của anh trai. Cậu đưa Shizuna về đây khoảng mười phút trước. Thấy Koichi thẫn mắc vì không hiểu chuyện gì xảy ra, cậu bảo anh trước hết hãy nghe Shizuna nói đã.

“Không thể nào!” Koichi vẫn nhìn đăm đăm vào khoảng không, bật thốt. “Chuyện này khó tin quá!”

“Nhưng là sự thật. Anh à, tin em đi. Nên em mới không kiềm được nước mắt. Hương vị thật là hoài niệm mà, cơm bò băm của bố...” Shizuna giải bày với khuôn mặt ủ rũ.

Koichi nhìn Shizuna lom lom, “Em nhớ hương vị bố nấu á? Mười bốn năm rồi đó.”

“Nhớ chứ sao không! Quên thế nào được, em thích nó lắm mà.”

“Vả lại bây giờ vẫn ăn đấy thôi.” Taisuke nói. “Thỉnh thoảng anh hai có nấu cho bọn em còn gì?”

Koichi chậm rãi lắc đầu, “Cái đó khác. Nó không phải cơm bò băm của bố.”

“Em biết. Món anh Ko nấu không phải cơm bò băm của bố.” Shizuna nói.

“Thật ư?” Taisuke nhìn Koichi.

“Ừ, không phải. Cơm anh nấu là đi tắt đón đầu, chứ làm đúng công thức của bố thì mất thời gian lắm.”

“VẬY mà em chẳng biết...” Taisuke gãi đầu xấu hổ.

“VÌ màY có phân biệt được mùi vị gì đâu.” Koichi nhìn Shizuna, vẻ mặt dửng dưng. “Đúng là có chút khác biệt, Shi nhận ra à?”

“Tất nhiên. Cho nên em mới bất ngờ, không nghĩ tối nay sẽ gặp lại nó.”

Koichi lại khoanh tay, ng ưỡn dựa hẳn vào ghế nhìn lên trần nhà, “Thế thì đúng là hương vị của bố r ồi.”

“Không sai vào đâu được.” Shizuna đáp.

“Được r ồi,” Koichi nói, và đứng lên khỏi ghế, “Taisuke, đưa chìa khóa xe anh mượn chút.”

“Anh định đi đâu?”

“Siêu thị. Nhớ không nhầm thì ở Tsukishima có cửa hàng mở cửa 24/7 nhỉ?”

“Siêu thị? Để làm gì?”

“Còn phải hỏi? Đi mua nguyên liệu nấu cơm bò băm.”

Taisuke và Shizuna cùng ngạc nhiên kêu lên, “Nấu ngay bây giờ á?”

“Đúng vậy. Hôm nay không bỏ qua bước quan trọng nữa, anh sẽ tái tạo đúng hương vị bố làm cho Shi ăn thử, để so sánh với cơm bò băm Shi ăn ở Togami-tei. Chỉ có thể kiểm chứng bằng cách này thôi.”

Dứt lời, Koichi li ền chộp lấy áo khoác và ra khỏi nhà.

Hai tiếng sau, nhà dậy mùi thơm nước xốt. Koichi buộc khăn lên đầu và tất bật trong bếp. Anh rất giỏi nấu nướng, nhưng Taisuke chưa bao giờ thấy anh nấu gì với thái độ hào hứng đến thế.

“Em ăn ở tiệc tri ân r ồi, mà nghe mùi thơm em lại đói kinh khủng.” Shizuna thề lười.

“Mà quan trọng là Yukinari thế nào? Tự dưng Shi khóc chắc hẳn phải hết hoảng lắm?” Taisuke hỏi.

Lúc này đã bình tĩnh hơn, Shizuna đáp, “Ừm, mấy người xung quanh cũng ngó lom lom, ngại muốn chết. Yukinari hỏi em khó chịu chỗ nào à, em không trả lời, nên hẳn bảo thôi cứ ra ngoài trước đã, r ồi đỡ em dậy, lấy áo khoác của em và đưa em về nhà. Em bị sốc, cứ ngơ ngơ lên taxi theo lời Yukinari.”

“Trời đất! Hẳn không hỏi lý do màY khóc à?”

“Ừm. Trên taxi cũng chỉ hỏi nhà ở đâu thôi.” Shizuna lẩm bẩm nói thêm, “Hắn khá chu đáo...”

Taisuke nhìn Koichi, “Anh hai thấy sao về kế hoạch của chúng ta? Tình tiết tối nay có khiến cục diện xấu đi không? Shi cứ lo là đã phá hỏng kế hoạch rồi kìa.”

“Tính sao với kế hoạch...” Koichi nhìn vào nồi và tiếp, “Phải đợi xem mẻ cơm bò băm này.”

Taisuke và Shizuna hai mặt nhìn nhau.

Lại hai tiếng nữa trôi qua, một đĩa cơm bò băm bày ra trên bàn. Shizuna cầm lấy thìa, kéo đĩa lại trước mặt mình. Trước sự quan sát của hai anh, cô xúc một thìa cơm, đưa vào miệng, ánh mắt đầy căng thẳng.

Shizuna nhai được vài miếng, mắt bất ngờ mở lớn. Cô lại xúc thêm một thìa nữa.

“Sao?” Koichi hỏi.

Shizuna nhìn lại anh, gật đầu dứt khoát, “Đúng rồi. Đây đúng là hương vị cơm bò băm của bố.”

Taisuke cũng chop lấy thìa, xúc cơm đưa lên miệng. Chính xác là hương vị của Ariake. Cảm giác hoài niệm lan khắp khoang miệng, tưởng chừng được trở về thời điểm mười bốn năm trước.

“Có phải hương vị em ăn ở Togami-tei hôm nay không?” Koichi hỏi.

Shizuna không đáp ngay, mà ăn thêm một thìa nữa rồi nghiêng đầu dăm chiêu.

“Sao?” Koichi thúc giục.

“Ừm... Hầu như là giống, nhưng vẫn hơi khác.”

“Gì vậy? Không phải à?” Taisuke cười hỏi.

“Không phải. Cơm bò băm ở Togami-tei, ăn xong vẫn còn phảng phất dư hương giống hết cơm bò băm bố làm, nhưng cơm này không có. Cho nên, cơm em ăn ở Togami-tei mới là cơm của bố.”

Hisanobu Takayama cố hết sức để giữ bình tĩnh, thật ra thì anh sốc đến nỗi muốn ngã thụp ngay xuống.

Vừa chú ý để biểu cảm không thay đổi, Takayama vừa vươn tay lấy tách cà phê. Anh nghĩ, phải thả nhiên vào, không thể để Shiho nhận ra mình đang hoảng loạn.

Tuy nhiên cú sốc tinh thần nặng nề hơn mức anh tự nhận thức được. Đầu ngón tay rời rã, tách cà phê liên tục va lạnh canh làm anh phải đặt xuống, chộp lấy cốc nước đưa lên miệng để dòng nước làm dịu đi cổ họng bỏng rát. Hấp tấp quá nên nước tràn vào khí quản làm anh bị sặc, ướt hết quanh miệng.

Takayama rút khăn tay ra chặm, vẫn không khá hơn. Nước mắt cũng chảy ra luôn r ã. Takayama duy trì tư thế một lúc cho đến khi nói chuyện lại bình thường. Nhìn lướt qua Shiho ở phía đối diện, thấy cô gái vốn gục đầu ủ rũ giờ lại nhìn mình với ánh mắt long lanh đầy lo lắng.

“Anh không sao chứ?”

Takayama gật đầu, vẫn tiếp tục chặm khăn quanh miệng. Anh cảm thấy bản thân thật thảm hại và tự nổi giận với chính mình.

Chiều muộn hôm qua Shiho gửi email, cho biết có chuyện muốn nói, mong anh dành chút thời gian. Takayama rất hoan hỉ, lâu r ã anh chưa được gặp cô, một phần do bản thân bận rộn, đa phần là do gọi điện cô cũng không nghe máy, gửi tin nhắn thì mãi không thấy phản h ồi. Shiho giải thích, “Em được giao cho vài hạng mục mới, không có thời gian kiểm tra điện thoại.” Hiện cô đang làm trợ lý cho một nhà thiết kế thời trang.

Takayama lập tức phản h ồi là gặp khi nào cũng được nên Shiho tự đưa ra thời gian và địa điểm. Cô chọn quán cà phê nhìn ra đường Chuo ở

Ginza, chính là nơi trước đây cô từng giới thiệu với anh Yasushi của Ngân hàng Sankyo.

Takayama lảng lảng trong dạ vì lâu lắm rồi mới được gặp lại Shiho, nhưng chẳng mấy chốc anh lại bất an. Rốt cuộc chuyện cô muốn nói là gì nhỉ. Nghĩ lại thì, kể từ khi quen nhau, cô chưa bao giờ chủ động hẹn gặp anh. Hơn nữa, Shiho xuất hiện rất đúng giờ, gọi đồ uống xong liền mở lời với khuôn mặt nghiêm túc.

“Em xin lỗi vì hơi đường đột, mong anh hãy xem đây là lần cuối chúng ta gặp nhau.”

Lời cô nói khiến Takayama rơi xuống tận đáy địa ngục.

Cuối cùng, nhịp thở hỗn loạn cũng trở lại bình thường. Takayama nhấc khăn tay khỏi miệng, tiện thể đưa lên lau mặt. Mồ hôi lạnh túa đầy trên trán.

“Anh không sao chứ?” Shiho lại hỏi han.

Takayama âm ừ và cất khăn về lại túi, cầm cốc nước lên uống vài ngụm, lần này cẩn thận hơn.

“Em xin lỗi.” Shiho cúi đầu.

“Là sao hả em? Nghĩa là... em muốn chia tay với anh?” Takayama hỏi với vẻ mặt cứng ngắc đầy lo sợ.

Shiho rụt rè gật đầu, “Em biết mình đang nói ra một điều hết sức ích kỉ. Thực sự xin lỗi anh.”

“Không thể nào...” Takayama quay mặt sang một bên. “Tại sao chứ?”

“Tại vì người ta hỏi em có muốn đi Mỹ không.”

“Đi Mỹ?”

“Nhà thiết kế em đang theo học rất thân với một nhà thiết kế bên New York, và đã cho người ta xem tác phẩm của em. Người ta ước hỏi em có muốn sang đó làm việc không. Cô giáo em bảo đây là cơ hội tốt để học hỏi, nhất định đừng bỏ lỡ. Hơn nữa, em cũng muốn đi...” Shiho cúi đầu nói.

“New York ư... Trước đây em đã nói là muốn ở bên anh mãi mãi kia mà.”

“Bây giờ em vẫn muốn, nhưng ước mơ của em là trở thành nhà thiết kế. Hơn nữa, em nghĩ cơ hội sẽ không đến lần thứ hai.” Shiho lí nhí, giọng rất

yếu ớt, nhưng ý chí ẩn chứa bên trong lại hết sức vững vàng.

“Đâu phải em sẽ ở luôn bên đó? Em sẽ quay về Nhật đúng không? Cần gì phải chia tay!”

Shiho nhăn mặt đầy đau khổ, “Em không biết khi nào mới về. Có khi ở lại làm việc luôn bên ấy.”

“Kể cả thế cũng không phải đi mãi, đúng không? Em còn gia đình cơ mà.”

“Em chưa kể anh nghe ạ?”

“Chuyện gì?”

“Bố mẹ em ly hôn rồi. Em ở với bố, hai năm trước bố đã qua đời. Mẹ thì tái hôn. Cho nên, em làm gì có gia đình.”

“Nhưng mà...”

“Em xin lỗi.” Shiho cúi đầu thật thấp. “Em không muốn làm phiền anh Takayama vì ước mơ của mình. Em không thể bảo anh chờ trong khi bản thân còn chưa xác định ngày về. Anh nên tìm một cô gái tốt hơn và sống thật hạnh phúc.”

Giọng Shiho nghẹn ngào như sắp khóc. Takayama se thắt cả lòng, thì ra cô ấy cũng rất khổ sở, thì ra quyết định khó khăn này phải đánh đổi bằng rất nhiều dằn vặt.

“Anh sẽ chờ! Anh chờ cho tới khi em trở về dù bao nhiêu năm đi nữa”

Shiho ngẩng mặt lên, đúng lúc một bóng người xuất hiện ở chỗ cầu thang sau lưng cô. Là Yasushi của Ngân hàng Sankyo. Nhận ra Takayama, cậu ta mỉm cười tiến lại gần.

“Xin lỗi để mọi người chờ lâu. Rất cảm ơn bữa trước đã giúp đỡ.”

Tại sao Yasushi lại ở đây? Takayama thắc mắc. Shiho bối rối ngoái lại nhìn.

“Anh Yasushi, xin lỗi đã nhắc anh ra.”

“Không sao, em bảo có chuyện muốn nói?” Yasushi ngẩng xuống bên cạnh Shiho.

“Vụ trái phiếu bằng đồng đô-la mà gần đây chúng em đã kí hợp đồng ấy, liệu có thể hủy bỏ một phần không anh?”

“Hủy một phần? Tại sao?” Yasushi nhìn qua nhìn lại Shiho và Takayama.

“Em cần dùng tiền. Không biết anh có thể hoàn lại 500 nghìn yên em kí gửi không?”

“Đợi đã.” Takayama chen vào. “Anh chưa từng nghe em nói về việc này.”

“Vì thấy có lỗi với anh, nên em đã định tự xoay xở bằng số tiền tiết kiệm, khổ nỗi chi phí để sang bên đó, rồi nhiều thứ cần chi quá, em làm cách nào cũng không đủ.” Shiho giải bày.

“Bên đó?” Yasushi thắc mắc. “Tức là sao, anh chẳng hiểu gì cả.”

“Thật ra là...” Shiho bắt đầu kể về chuyện mình sẽ đi Mỹ.

Yasushi nghe cô nói, thỉnh thoảng liếc về phía Takayama. Khi cô kể xong, mặt cậu tối sầm lại.

“New York à...”

“Có khoản tiền cần phải thanh toán trước ngày mai. Cho nên, em mới gọi anh ra gặp. Xin lỗi đã làm phiền anh.”

“Không sao, nhưng không hủy một phần của hợp đồng được, hủy thì phải hủy hết, mà hủy bây giờ tổn thất lớn lắm. Lần trước anh nói rồi, đầu tư kiểu này là phải chấp nhận.”

“VẬY Ạ. Phải làm sao bây giờ...” Shiho cắn môi dưới.

“Shiho... em có nghĩ em đang hành động rất ích kỉ không?” Yasushi chau môi kháng nghị. “Anh rất biết ơn em đã giúp anh hoàn thành chỉ tiêu, nhưng thật không công bằng với anh Takayama nếu em hủy hợp đồng chỉ vì khó khăn riêng mình. Anh còn không chấp nhận được nữa là.”

Giọng Yasushi giờ không còn là giọng nhân viên ngân hàng nữa, mà là giọng một đàn anh đang dạy bảo đàn em. Shiho rụt cổ lại, lí nhí đáp, anh nói đúng.

“Em đi Mỹ hay đâu cũng được, miễn là đừng gây ảnh hưởng đến người khác. Nhất là anh Takayama, bạn trai của em. Rồi cuộc em đang nghĩ gì hả?”

“Thôi cậu ạ.” Takayama vội can ngăn. “Tôi cũng hi vọng Shiho có thể hiện thực hóa ước mơ. Cho nên cậu đừng nặng lời với cô ấy như thế.”

“Anh Takayama, nuông chiều quá không tốt đâu.”

“Không sao. Đây là vấn đề giữa hai chúng tôi, cậu không phải bận tâm.”

“... Anh đã nói vậy, tôi sẽ không góp ý gì nữa.” Yasushi buông tiếng thở dài, nhìn Shiho. “Việc hủy hợp đồng giờ sao đây?”

“Thôi, em sẽ tự xoay xở.”

“Xoay xở được thật?”

“Vâng, không sao đâu.”

“Thế thì anh đi đây. Đừng gây phiền toái cho bạn trai em nữa.

“Em xin lỗi,” Shiho nói, vẫn không ngẩng đầu lên.

Nhìn Yasushi sải bước đi khuất rồi, Takayama lại nhìn Shiho. Trông cô rất chán nản.

“Bàn bạc với anh cũng được mà. Sao em không nói gì về chi phí chuyến đi?”

“Vì em không biết phải bàn bạc thế nào. Em nghĩ phải chia tay với anh nữa...”

“Anh không muốn chia tay. Anh sẽ chờ em cả đời. Chờ đến khi em quay về”

“Anh Takayama...”

“Em cần bao nhiêu cho chuyến đi?” Takayama hỏi.

Taisuke đón tàu tuyến Ginza đến Nihonbashi, rồi rảo chân di chuyển sang sân ga tuyến Tozai. Khi bắt kịp Shizuna đang đi phía trước, cậu giảm tốc đi song song với cô. Shizuna nhận ra và dừng lại.

“Khoảng được bao nhiêu?” Taisuke cất tiếng hỏi, mắt nhìn xuống đường ray.

“Năm trăm.” Shizuna đáp. “Đã định lấy một triệu đấy.”

“Anh hai bảo lấy năm trăm thôi.”

“Em biết, nên mới cố kìm lại. Em nghĩ có thể moi được nhiều hơn, nhưng đành thôi.”

“Khi nào Minamida Shiho đi Mỹ?”

“Em bảo Takayama là thứ Năm bay. Tất nhiên anh ta định ra Narita tiễn.”

“Nhưng thứ Tư sẽ có email gửi cho anh ta, với nội dung ‘em sắp lên máy bay đây, sợ anh ra tiễn thì cả hai sẽ đau lòng, nên em đã nói dối...’”

“Ừ, quyết định vậy đi.”

Vừa lúc tàu đến, cả hai cùng bước lên.

“Còn thầy giáo cấp hai Kawano Takeo nữa nhỉ? Mà y tính cắt đứt với hẳn bằng cách nào?” Taisuke hỏi Shizuna.

“Cơ bản vẫn một chiêu ấy thôi. Chỉ tội thằng cha này gàn dở lắm, chắc không dễ dàng bỏ cuộc đâu. Nếu mình làm căng quá, nhất định hẳn sẽ tìm đến tận công ty bảo hiểm để hỏi cho ra nhẽ.”

“Thế thì không ổn. Hết cách, đành bỏ ra chút công sức vậy.”

Kể từ khi Koichi tuyên bố rằng bấy Togami Yukinari là phi vụ cuối cùng rồi thì ba anh em sẽ rửa tay gác kiếm, Taisuke và Shizuna bắt đầu thu dọn, tức là xử lý ngay những khâu xử lý được: gom tiền, cắt đứt quan hệ.

Hai anh em vừa về tới Monzennakacho đã ngửi thấy mùi hương thơm lừng. Koichi đang lúi húi nấu nướng trong bếp. Chiếc túi du lịch quảng chông chơ trên giường.

“Anh về khi nào đấy?” Taisuke hỏi.

“Khoảng ba tiếng trước. Anh cứ bắn khoản mãi, nên phải nấu thử ngay.”

“Xong chưa?” Taisuke nhìn vào nồi. “Mùi với bên ngoài nhìn giống lần trước mà nhỉ?”

“Cứ ăn đi đã. Vụ Takayama sao rồi?”

“Nửa triệu. Shi bắt anh ta phải nộp tiền ra một cách ngoạn mục.”

“Shi giỏi lắm!”

Được Koichi khen, Shizuna ngồi xuống giường với vẻ đắc thắng, “Mà anh đi Nagoya làm gì?”

“Hôm trước anh nói rồi đấy. Cần một loại vũ khí bí mật để tái tạo món cơm bò băm của bố.”

“Ở Nagoya có à?”

“Ừ. Khó khăn lắm mới kiếm được.”

“Tò mò ghê. Vũ khí bí mật gì thế?” Taisuke hỏi nhưng Koichi không trả lời.

Hôm trước, nghe Shizuna nói món cơm bò băm của Togami-tei mới mang đúng hương vị của Ariake, Koichi cúi đầu chìm vào trầm tư. Mãi anh mới ngẩng lên và bảo phải đi Nagoya một chuyến, đáp án đầy đủ sẽ nằm ở đó. Thông báo rất bí hiểm, nhưng anh cũng không định kể cho hai đứa em về ý nghĩa thực sự bên trong.

“Xong!” Một lúc sau, Koichi bày cơm ra bàn, “Shi, ăn thử đi.”

Ngồi trước đĩa cơm, Shizuna hít một hơi thật sâu.

“Đừng căng thẳng.” Koichi bật cười. “Thả lỏng và ăn thử xem.”

“Tại trọng trách lớn lao quá.” Nói đoạn, Shizuna bắt đầu ăn. Cô chớp chớp mắt ở thìa đầu tiên, sang thìa thứ hai, cô nhìn Koichi, mắt ngời sáng.

“Sao?” Koichi hỏi.

“Hoàn hảo!” Shizuna đáp lại. “Có hương thơm đặc trưng, chính là cơm bò băm của bố.”

“Cơm bò băm hôm trước ăn ở Togami-tei cũng thế này à?”

Đáp lại câu hỏi của Koichi, Shizuna chỉ gật đầu.

“Vậy à...”

“Anh hai, rốt cuộc là sao? Đừng úp úp mở mở nữa, giải thích rõ xem nào.”

Koichi liền mở cánh cửa dưới bệ rửa bát và lấy một chai nước tương mà Taisuke chưa thấy bao giờ.

“Đây là nước tương của một cửa hiệu lâu đời ở Nagoya. Có nhiều đầu bếp dùng nước tương để tạo nên hương vị ẩn cho cơm bò băm, và bố mình rất chuộng loại này. Ở đây cũng ghi như vậy.” Koichi cầm cuốn sổ cũ đang để trên bếp lên.

Taisuke nhận ra là cuốn sổ mà bố thường ghi chép công thức nấu ăn.

“Hôm nay anh đi mua nước tương.” Koichi nói. “Hơn nữa, còn nghe được một chuyện rất quan trọng tại cửa hiệu.”

“Chuyện quan trọng gì?” Taisuke và Shizuna hai mặt nhìn nhau.

“Togami-tei cũng mua loại nước tương này. Hơn nữa, lần đầu tiên họ mua nó là vào mười bốn năm trước.”

Nghe con số mười bốn năm, Taisuke cảm thấy một luồng điện chạy dọc cơ thể. Mặt Shizuna đanh lại.

“Chẳng có sự trùng hợp nào hết!” Koichi nói. “Masayuki đã ăn cắp bí quyết của Ariake. Taisuke!”

“Gì cơ?”

“Đêm hôm đó, người mà nhìn thấy chính là Masayuki. Mà nhận đúng người r ồi đấy.”

Togami Yukinari đang họp với văn phòng thiết kế Yamabe Hidekazu về cách trang hoàng cho quán ăn mới thì chuông điện thoại reo vang. Anh nói xin lỗi và nhìn màn hình, thấy hiển thị *Takamine Saori*, bèn xoay lưng lại với Hidekazu, nhấn nút nhận cuộc gọi r ồi dùng tay che miệng, nhỏ giọng nói, “Alo, Togami Yukinari xin nghe.”

“À, xin lỗi, tôi là Takamine Saori, người hôm trước anh mời đến quán ăn ở Hiroo đấy ạ.”

“Vâng, tôi biết. Sau đó cô có ổn không?”

“Tôi ổn. Hôm ấy làm phiền anh quá. À quên, giờ anh tiện nói chuyện chứ?”

“Thật ra tôi đang họp. Chắc sắp xong r ồi. lát tôi gọi lại nhé?”

“Tất nhiên ạ. Xin lỗi đã làm phiền anh trong lúc làm việc.”

“Có gì đâu. Vậy hẹn lát nữa.” Yukinari cúp máy, ng ồi ngay ngắn trở lại ghế.

Hidekazu nhìn anh, mặt hiện rõ câu cảm thán “Ái chà chà”. “Cuộc gọi của đối tác vui vẻ hả, cậu Yukinari?”

“Gì? Sao lại thế?”

“Vì mặt cậu khác lắm. Ban nãy cậu cau có nhăn nhó như một triết gia, mà giờ tươi tắn hẳn. Cô nào gọi à?”

Yukinari vô thức sờ mặt, r ồi vội vàng xoa tay, “Không phải đâu. Anh đừng nói linh tinh.”

“Thật không? Có phải cô gái hôm trước đến dự tiệc tri ân không?”

Yukinari chột dạ vì bị vạch trần, giờ mới nhớ tối hôm đó Hidekazu cũng có mặt tại quán ăn ở Hiroo.

“Trúng tim đen hả? Tốt! Cậu cũng nên có bạn gái rồi. Chính chủ tịch Masayuki từng bảo, Yukinari rất giỏi giải quyết công việc một cách lý trí, nhưng lại không biết rằng, lý trí thôi thì chưa đủ để người ta rung động. Có bạn gái rồi, đôi khi cậu sẽ trở trăn trở vì không hiểu nổi tâm tư cô ấy, đi đâu đó tốt cho cậu.”

Hidekazu là nhà thiết kế rất được Masayuki tin tưởng, đến nay đã trực tiếp đảm nhận trang trí nội thất cho hai chi nhánh Togami-tei. Anh hơn Yukinari đúng mười tuổi.

Yukinari nhăn mặt, “Đúng là cô ấy, nhưng quan hệ bọn em không như anh tưởng đâu. Em chỉ muốn nghe đánh giá của một phụ nữ trẻ, nên mời cô ấy đến. Vì bạn cô ấy bạn đột xuất, bọn em mới ghép bàn ngồi cùng. Thế thôi.”

“Thật đáng tiếc! Khi đàn ông lao lung cho sự nghiệp, hậu phương nên có phụ nữ chăm lo. Hay cậu thử tấn công cô ấy xem? Xinh thế còn gì.”

“Anh đừng đùa nữa. Chẳng đời nào cô ấy để ý đến một ông chú như em. Trông thế thôi chứ còn là sinh viên đấy.”

“Sinh viên?Ồ, bất ngờ ghê! Không biết cô ấy tích lũy bao nhiêu kinh nghiệm sống mới được như vậy. À, tôi không có ý nói cô ấy già, mà từ cô ấy toát ra phong thái của người trưởng thành.”

“Em biết. Em cũng thấy thế. Cô ấy kể đang học năm tư một trường ở Kyoto, vì muốn có thật nhiều trải nghiệm nên đang tạm nghỉ học. Phải chăng đây là lý do?”

“Hừm. Tôi lại không nghĩ mấy trải nghiệm ba chớp ba nháng có thể khiến người ta trở nên chững chạc được.” Hidekazu nghiêng đầu ngẫm nghĩ. “Mà thôi, dù không phải người yêu thì tiếp xúc với các cô gái trẻ cũng tốt. Quán ăn lần này nhắm đến khách hàng trẻ tuổi mà.”

“Em hiểu. Cho nên em chỉ giữ liên lạc với cô ấy thôi, không có cảm xúc nào đặc biệt cả...”

“Được rồi! Đừng nghiêm túc quá thế.” Hidekazu cười khở.

Khoảng ba mươi phút sau, cuộc họp kết thúc. Vừa rời khỏi văn phòng thiết kế, Yukinari liền lấy điện thoại gọi cho Saori.

“Vâng, alo.” Giọng nói tươi sáng vang lên.

“Togami Yukinari đây. Ban nãy xin lỗi cô nhé.”

“Tôi mới phải xin lỗi vì làm phiền lúc anh bận. Giờ nói chuyện được rồi ả?”

“Tôi vừa họp xong. Liên quan đến trang trí nội thất quán ăn sắp khai trương ấy mà.”

“Ồ, nghe hay quá!”

Saori trầm trồ, nghe chừng thực sự quan tâm chứ không đơn giản là xã giao, làm Yukinari bất giác nhớ lại chia sẻ của cô về vấn đề chiếu sáng trong quán.

“Vì mới hỏi sơ qua... cô đã khỏe hẳn chưa?”

“Tôi ổn rồi ạ. Vì việc này mà hôm nay tôi gọi cho anh đấy. Lúc ấy áy náy với anh quá. Tôi muốn nói xin lỗi và cảm ơn. Hôm nào chúng ta gặp nhau một chút được không? Tối ba mươi phút thôi.”

“Cô đừng khách sáo. Còn gặp nhau thì tất nhiên là không vấn đề. Khi nào cô rảnh?”

“Tôi muốn gặp càng sớm càng tốt, mà chắc anh bận lắm, nên đợi anh có thời gian cũng được.”

“Ừm... Để tôi xem...”

Yukinari nhớ lại lịch trình sắp tới, một ý tưởng chợt lóe lên. Hay đấy chứ! Anh bèn nói, với đôi chút lưỡng lự.

“Xin lỗi cô vì hơi gấp, hôm nay, ngay bây giờ được không?”

“Bây giờ ấy ạ? Được thôi.” Quả nhiên Saori hơi bất ngờ, nhưng không hề tỏ ra khó xử.

“Thỏa thuận nhé. Thật ra tôi muốn đưa cô đến một nơi.”

“Nơi nào?”

“Để gặp mặt tôi sẽ nói.”

Yukinari cúp máy, sau khi hẹn một tiếng nữa tại một quán cà phê ở Roppongi Hills. Anh nhận ra mình hân hoan kì lạ. Sau khi ngẫm nghĩ xem tại sao, anh đành thừa nhận không phải ý tưởng đưa Takamine Saori đi đâu đấy, mà chính việc sắp được gặp cô đã làm tim anh bùng sáng. Yukinari nhớ lại gợi ý của Hidekazu. Câu “Hay cậu thử tấn công cô ấy xem” vẫn còn văng vẳng bên tai.

Nếu Saori là bạn gái mình... Một thoáng mơ tưởng khiến Yukinari nóng bừng cả người. Trong lúc ngồi taxi đến Roppongi Hills, trống ngực anh đập nhanh hơn bao giờ hết.

Sau khi lượn qua vài hàng quán ở Roppongi Hills và mua một cốc espresso tại quán hẻm, Yukinari ít nhiều đã trấn tĩnh, và bắt đầu nghĩ về Saori theo một cách khác. Anh nhận ra mình gần như chẳng biết gì về cô. Từ lần gặp đầu tiên tại buổi thử rượu vang, anh mới ngồi chung bàn với cô hai lần tại Togami-tei, đầu chỉ để nghe cảm nghĩ của cô về quán. Anh biết cô là sinh viên, mà chưa biết cô học chuyên ngành gì, gia đình thế nào, bố cô ra sao... Đã là khách hàng của Cortesia Japan, chắc chắn phải có địa vị nhất định.

Yukinari bỗng thấy căm ghét bản thân. Không phải anh không biết giao tiếp với phụ nữ, nhưng chuyện trò chỉ loanh quanh món ăn với quán ăn, không đi động đến chủ đề gì khác nữa, anh chưa từng nghĩ đến việc hỏi thăm về cô. Hôm tiệc tri ân cũng vậy. Hỏi xong cảm nhận về các món ăn, anh huyên thuyên về chi nhánh mới. Dù Saori không tỏ ra nhàm chán hay khó chịu, nhưng chắc cô khổ sở lắm.

Chi tại mình quá tập trung vào bản thân nên mới không kịp thời nhận ra sự thay đổi bất thường của Saori. Đang yên đang lành ngồi ăn cô lại rơi nước mắt. Chắc chắn đã có điều không ổn, hoặc về tinh thần hoặc về thể chất. Tới tận bây giờ, Yukinari vẫn hối hận, tự trách sao không phát hiện sớm hơn, không quan tâm đúng mức trước khi tình hình xấu đi.

Lúc ngồi taxi đưa cô về căn hộ cũng vậy, anh không nghĩ ra lời nào để nói, sợ nhỡ miệng khiến cô tổn thương, hoặc ngược lại, bị cô khinh thường. *Thật thảm hại...* Yukinari tự nguyện rửa mình vô dụng.

Không bao lâu sau Saori xuất hiện, áo khoác xám choàng ngoài áo len trắng, chiếc quần đen càng làm nổi bật đôi chân dài miên man.

“Xin lỗi, anh chờ lâu chưa?” Cô dừng mắt ở chiếc cốc đặt trước mặt Yukinari, cà phê đã cạn.

“Không đâu, tại tôi đến sớm thôi. Cô uống gì?” Yukinari nhồm dậm.

“Tôi tự đi mua. Anh đang uống espresso đúng không? Tôi uống giống anh nhé?”

“Tất nhiên, không thành vấn đề”

Nhìn Saori đi ra quầy mua nước, Yukinari thấy lòng tràn ngập hân hoan. Dù không phải người yêu, nhưng anh rất vui vì có thể gặp gỡ một cô gái trẻ xinh đẹp như thế.

Ở bàn cách đây một quãng có hai thanh niên. Yukinari nhận ra họ vừa thì thầm với nhau vừa dõi mắt theo Saori, xem chừng định bắt chuyện nếu cô đi với bạn gái. Họ nhìn mãi cho đến khi cô quay lại chỗ ngồi, và thất vọng thấy rõ, cuối cùng ném cho Yukinari ánh nhìn thù địch. Chắc họ đang nghĩ làm sao một ông chú lại có thể hẹn hò với cô gái xinh đẹp nhường ấy, đại loại thế. Yukinari tự dưng thấy đắc thắng và muốn chế giễu bọn họ.

Saori để tách cà phê xuống bàn, đặt hai tay lên đầu gối và cúi đầu, “Tôi rất áy náy vì chuyện lần trước. Gặp lại anh xấu hổ quá, nhưng tôi nghĩ mình phải nói lời xin lỗi.”

“Cô đừng nói thế. Chính tôi mới cần kiểm điểm lại mình. Tôi đã quá chậm chạp, nên không kịp nhận ra là cô không khỏe.”

“Không phải tôi không khỏe. Mà tại ăn cơm bò băm làm tôi nhớ đến một chuyện.”

“Sao cơ?”

“Hồi tôi còn nhỏ, nhà một người bạn thân mở quán cơm Tây, hương vị cơm bò băm hôm nọ rất giống cơm bò băm ở quán nhà bạn ấy.”

“Hương vị giống? Thật á? Quán ăn ở đâu?”

“Ở Yokosuka. Mà, tôi không chắc có giống thật hay không nữa. Có thể vì đầu là cơm bò băm nên mới sinh ảo giác là giống nhau. Bố mẹ bạn ấy mất đột ngột do tai nạn, nên bạn ấy đã chuyển đến một nơi rất xa. Nhớ lại ngày xưa, tự nhiên tôi thấy đau lòng... Thật xin lỗi anh.”

“Ra thế! Cô và người bạn...”

“Từ ấy chúng tôi không gặp lại nhau nữa.” Saori cup mắt xuống.

Yukinari nghĩ cô gái này tinh tế và nhạy cảm làm sao, còn rất biết quan tâm đến người khác. Không thì chẳng lý gì nhớ lại người bạn cách mặt từ bé chỉ vì hương vị của một món ăn.

“Đáng lẽ phải xin lỗi anh, tôi lại đi biện minh bằng câu chuyện nhằm chán này.” Saori đưa tay che mặt, rồi nhấc túi giấy bên cạnh để lên đầu gối. Cô lấy trong túi ra một bọc giấy, đặt lên bàn, “Không đáng gì, mong anh nhận cho.”

Quá bất ngờ, Yukinari lắc đầu quây quây, “Cô không cần phải làm thế đâu.”

“Tại tôi áy náy lắm. Cũng không có gì to tát, nếu giúp ích được cho công việc của anh thì tốt quá...”

“Thật ngại quá.” Yukinari đón lấy bọc giấy. Tất nhiên, anh không hề khó chịu. “Tôi mở ra xem nhé?”

“Anh cứ tự nhiên, mà... anh đừng kì vọng quá.”

Yukinari cẩn thận bóc lớp giấy gói, bên trong là con dao khui rượu đựng trong bao da, chuôi hơi cong có chốt đồng.

“Phiên bản tái phát hành của Château Laguiole? Sản phẩm rất có tên tuổi đây!”

“Lần đầu gặp anh là ở buổi thử rượu, nên tự nhiên... Dù tôi nghĩ có thể anh đã có cái tốt hơn rồi.”

“Tôi chưa có cái nào tốt thế này cả. Ngại quá... Tôi xin phép nhận nhé?”

“Đây là tấm lòng của tôi mà. Anh nhận cho thì tôi vui lắm.”

“Cảm ơn cô. Tôi sẽ trân trọng nó. Chắc tôi sẽ bị bố cười vào mặt là còn quá non để dùng dao này mất thôi.” Yukinari tra con dao vào bao da, và cẩn thận bọc lại bằng giấy gói.

“Nghe nói bố anh mở quán ăn đầu tiên tại Yokohama?” Saori hỏi.

“Đúng vậy. Bây giờ tôi còn học tiểu học. Quán nhỏ lắm, bố chỉ là một đầu bếp không giỏi buôn bán.”

Lời kể của Yukinari làm mắt Saori sáng lên, “Tôi rất muốn nghe những chương đầu tiên của Togami-tei.”

Yukinari cười gượng, nghiêng đầu suy nghĩ, “Cô sẽ không thấy thú vị đâu.”

“Giai thoại thuở cơ hàn của những người thành đạt thường nhiều giá trị tham khảo, không phải sao?”

“Có thể...” Yukinari đặt lên bàn con dao đã gói lại đẹp đẽ, rồi nhìn Saori. “Thật ra bây giờ tôi muốn đưa cô đến một nơi. Dù chuyện ngày xưa không thú vị lắm, nhưng để tôi vừa giới thiệu chỗ sắp tới vừa kể cho cô nghe nhé?”

“À, anh có nói qua điện thoại rồi nhỉ? Giờ chúng ta đi đâu?”

“Cứ ra khỏi đây đã.” Dứt lời, Yukinari liền đứng lên.

Nơi họ đến cách ga Azabu Juban khoảng năm phút đi bộ, tọa lạc trên con phố có sự pha trộn giữa các cửa hàng cũ và mới. Cầu thang uốn lượn nhẹ nhàng dẫn từ mặt tiền tòa nhà lên lối vào tầng trên vẫn chưa gắn cửa. Đây là Togami-tei chi nhánh Azabu Juban, cũng là nơi Yukinari muốn cho Shizuna xem.

“Chú ý dưới chân.” Yukinari nhắc lúc đi qua cửa.

Shizuna theo sau anh, bên trong vọng ra tiếng thi công lịch kịch. Vừa băng qua hành lang vẫn còn lốt tẩm nhựa trong, Shizuna thấy hiện ra trước mặt một không gian rộng lớn. Cô dừng bước, mắt mở to đầy kinh ngạc. Đây là cảm xúc thật, không phải diễn.

“Oa, rộng quá!” Cô bất giác thốt lên.

Yukinari đang đi phía trước liền ngoái đầu lại, cười lộ hàm răng trắng tinh, “Vì chưa bày biện gì nên mới thấy rộng. Thật ra tôi muốn một nơi lớn hơn mà tìm mãi không được, nên thế này cũng khá hài lòng rồi.”

Shizuna vừa nghe những lời giới thiệu đầy tự tin của Yukinari vừa đưa mắt nhìn. Nội thất chưa hoàn thiện, nhưng đối với cô thì nơi đây vẫn vô cùng hào nhoáng. Công nhân tất bật chỗ nọ chỗ kia, không rõ làm những gì, tuy nhiên thông qua bóng dáng lảng lảng làm việc của họ, cô vẫn cảm nhận được không gian trống trải này đang dần chuyển mình thành một quán ăn mới toanh.

“Cô thấy sao? Dự định trong tháng xong phần trang trí. Sang tháng sẽ mang bàn ghế vào, cuối cùng là giai đoạn hoàn thiện.”

“Nghe tuyệt quá đi mất. Quán ăn có thể chứa khoảng bao nhiêu người ạ?”

“Tôi không có ý định nhồi nhét khách hàng. Nhiều thì chắc khoảng năm mươi người chẳng? Tôi muốn ưu tiên bài trí hơn.”

Shizuna gật đầu và nhìn quanh lần nữa. Quán ăn nằm ở góc tòa nhà nên không gian vuông vắn, hai mặt có cửa sổ. Cô tưởng tượng ra cảnh kê bàn ở đó.

“Nếu là cô, cô muốn dùng bữa tại vị trí nào?” Yukinari hỏi.

“Để tôi xem...” Shizuna tiến lại gần cửa sổ, so sánh cảnh quan bên ngoài với bên trong và thậm chí hình dung đại khái bố cục. Cô đi dọc theo cửa sổ, rồi dừng chân tại góc trong cùng. “Tùy vào khoảng cách với bàn bên cạnh, nhưng tôi nghĩ mình thích chỗ này nhất.”

“Tại sao?”

“Vì ai cũng muốn thưởng thức phong cảnh bên ngoài, mà ngồi ở vị trí dễ bị để ý thì hơi... Còn ở đây, khi tôi đến hay rời đi đều dễ di chuyển và không cần bận tâm quá nhiều.” Nói đoạn, cô nhìn về phía cột nhà hình trụ bên cạnh. “Cột này được. Khuất sau nó có cảm giác riêng tư.”

Yukinari khẽ lắc đầu và mỉm cười, “Đưa cô đến đây đúng là lựa chọn sáng suốt, tôi tự tin với cảm nhận của bản thân hơn rồi.”

Shizuna nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu. Yukinari gật đầu tiếp tục.

“Bản thân tôi cũng thấy vị trí này tốt nhất với lý do giống hệt cô. Cả về cái cột nữa.” Anh giơ tay vỗ vỗ thân cột, lướt mắt khắp quán. “Cô thấy có nhiều cột quá không?”

“Ừm...”

“Cột tuy gây cản trở, nhưng cũng có tác dụng che chắn, dù không to lắm vẫn mang lại cho người ta cảm giác an tâm. Tất nhiên, chúng tôi đã phải vất óc suy nghĩ làm sao để nó không vướng đường đi.”

“Ý tưởng hay đấy!”

“Thật ra, quán ăn đầu tiên của Togami-tei cũng có rất nhiều cột.

“Quán ăn đầu tiên ở Yokohama ấy à?”

Yukinari gật đầu, “Nó không rộng lắm, nhưng cột nhan nhản. Lúc nhỏ, với một tâm hồn trẻ thơ, tôi thấy thật phiền phức, còn nghĩ chẳng lẽ khách hàng không phàn nàn gì sao. Cho đến hôm ấy, tôi tình cờ chứng kiến một cảnh tượng thú vị...”

Thuần túy vì tò mò, Shizuna nhìn chăm chăm vào Yukinari. “Một cặp đôi trẻ tuổi vào quán. Bấy giờ tôi ngồi ở quầy, ăn suất ăn tối dành cho nhân viên, trong một lúc lơ đãng liếc về phía họ thì thấy người đàn ông ngo ngoậy không ngừng. Nhìn kĩ thì thấy anh ta giấu một chiếc hộp nhỏ dưới bàn, mắt đảo lia lịa như quan sát xung quanh, rồi mới nhẹ nhàng đặt chiếc hộp lên bàn. Là hộp nhẫn đấy.”

Tưởng tượng ra cảnh ấy, Shizuna gật đầu. Giống cảnh thường gặp trong mấy bộ phim truyền hình.

“Thật ra, từ chỗ mình tôi không nhìn thấy mặt người đàn ông, vì vướng cột. Anh ta hẳn cũng không biết tôi đang quan sát. Nếu không có cây cột, có khi anh ta đã nhận ra ánh mắt tôi, và không đủ dũng khí để hành động kịch tính như thế. Hóa ra cột nhà cũng có tác dụng đấy chứ.”

“Câu chuyện hay thật!”

“Togami-tei khi ấy nhiều cột là do không đủ kinh phí đập bỏ, đành giữ nguyên cấu trúc nội thất của quán trước. Đúng là trong cái rủi có cái may, một kí ức khó quên đối với tôi. Tôi vẫn tâm niệm khi nào có quán riêng thì đây phải là nơi các cặp đôi có thể thoải mái trao quà cho nhau mà không lo soi mói dòm ngó.” Nhìn Yukinari say sưa kể, đôi lúc cánh mũi còn phập phồng, Shizuna nghĩ thầm người đàn ông này thực sự yêu công việc, đúng hơn là anh ta muốn dùng quán cơm của mình để mang lại niềm vui cho mọi người. Luôn tâm niệm về nó, nên có nhìn hay nghe thấy gì đâu chỉ liên tưởng đến nó chẳng? Cô bỗng thấy ghen tị với tâm hồn trong sáng không tạp niệm của anh.

Chợt một nhân viên tiến lại gần, thì thầm vào tai Yukinari. Về tươi cười biến mất, anh ta trao đổi vài lời với người kia xong thì nhìn Shizuna, “Xin lỗi, tôi có việc một chút.”

“Anh cứ tự nhiên,” cô đáp.

Yukinari và nhân viên kia cầm bản vẽ thảo luận với nhau. Shizuna nhìn khắp quán thêm một lần nữa và tưởng tượng tình hình lúc hoàn công, cả khung cảnh lúc khách hàng vào đây nữa. Chưa rõ nội thất và chiếu sáng thế nào, cô bèn tự thiết kế trong đầu theo ý tưởng riêng. Yukinari mong muốn đây là nơi để các cặp đôi thoải mái lui tới. Muốn hiện thực hóa đi đâu này, cần tạo ra bầu không khí thế nào?

Shizuna đi dọc các bức tường, chợt nghĩ ở đây nên treo tranh chẳng? Một loại tranh đừng nghiêm túc long trọng quá, nhìn vào phải thấy vui...

Shizuna bỗng dừng chân.

Mày đang làm gì vậy? Cô tự mắng. Quán ăn thế nào thì mặc kệ nó chứ. Yukinari kinh doanh thất bại cũng chẳng sao. Đó không phải là chuyện mày cần quan tâm.

Sau khi Koichi tái tạo hoàn hảo hương vị cơm bò băm của Togami-tei, nói cách khác là cơm bò băm của Ariake, ba anh em đã tiến hành bàn bạc xem tiếp theo nên làm gì.

Koichi bảo, dứt khoát phải tìm được bằng chứng. “Kẻ Taisuke bắt gặp vào đêm án mạng, chín phần mười là Togami Masayuki, nhưng chỉ bảo giống thì cảnh sát sẽ không vào cuộc đâu. Cần có bằng chứng xác định lão là hung thủ.”

“Lão ăn cắp công thức của Ariake mà vẫn chưa đủ làm bằng chứng sao?”

Taisuke hỏi, Koichi chỉ lắc đầu.

“Không hẳn là ăn cắp. Nói đúng hơn, lão không ăn cắp nó.”

“Tại sao?”

“Vì công thức chi chép trong cuốn sổ anh đang giữ. Không còn ghi chép nào khác. Masayuki nấu được cơm bò băm của Ariake chỉ có thể do lão trực tiếp hỏi bố.”

“Gì thì gì, Masayuki với bố ắt là chỗ quen biết. Em bắt gặp lão vào đêm án mạng, còn chưa đủ sao?”

Koichi không tán thành, “Hương vị cơm bò băm giống nhau không chứng minh được hai người quen biết. Kể cả chỉ ra lão dùng loại nước tương kia, mà lão bao biện là trùng hợp ngẫu nhiên, thì cũng khó bác bỏ.”

“Trùng hợp đến mức này sao? Hương vị không chỉ giống, mà cực kì giống.”

“Anh nghĩ không làm gì trùng hợp như thế được, nhưng vẫn chưa đủ để thuyết phục cảnh sát.”

“Thế thì cái gì chứng minh được Masayuki là hung thủ?” Shizuna hỏi.

Koichi khoanh tay, chậm rãi nói, “Thú thật, bây giờ rất khó chứng minh. Đã mười bốn năm trôi qua, khó lòng kiểm tra chứng cứ ngoại phạm. Kể cả kiểm tra được, cũng không thể quy kết Masayuki không có chứng cứ ngoại phạm nên dứt khoát là hung thủ. Vấn đề nữa là, cảnh sát có tìm được dấu vân tay hay món đồ nào của hung thủ đâu.”

“Không lẽ bỏ cuộc?” Taisuke chu môi.

“Ai bảo bỏ. Chắc chắn sẽ có cách. Dù sao, cứ tìm hiểu xem mười bốn năm trước Masayuki đã làm gì. Như mày nói, chắc chắn lão phải có mối liên hệ với Ariake. Trước mắt cần tìm hiểu rõ ràng đã.” Nói xong, Koichi ném ánh mắt sắc lẹm về phía Shizuna, “Mọi chuyện phải trông cậy vào Shizuna.”

Shizuna im lặng gật đầu. Khi nói cũng biết chỉ mình cô mới có thể tiếp cận Masayuki.

“Nếu tìm được bằng chứng thì anh tính sao?” Taisuke hỏi. “Báo cảnh sát à?”

Koichi không trả lời ngay, mà cau mày suy tư hồi lâu.

“Anh hai...”

“Tùy vào kết quả chúng ta tìm được.” Koichi nói. “Nếu rõ ràng đến mức Masayuki không chối tội nổi, thì chúng ta sẽ nặc danh báo cảnh sát.”

“Nếu không rõ ràng?” Shizuna hỏi. “Anh định làm gì nếu kết quả không đủ thuyết phục? Vẫn báo cảnh sát chứ?”

“Chẳng báo thì sao, đúng không anh hai?” Taisuke tìm kiếm sự tán thành của anh trai.

Koichi đáp lại với khuôn mặt trầm ngâm, “Nếu là bằng chứng nửa vời, chưa chắc cảnh sát đã chịu vào cuộc. Dù họ đồng ý đi điều tra, mà Masayuki quanh co chối tội thì cũng bó tay.”

“Vậy đi điều tra thêm cho kỹ càng là được mà, không phải sao?”

“Không đâu, không được.”

“Tại sao?”

Koichi liếc nhìn qua nhìn lại giữa hai em, “Vì trước khi báo cảnh sát, chúng ta phải cắt sạch mọi quan hệ với nhà Togami. Cứ nghĩ là biết. Cảnh sát nhất định sẽ làm rõ danh tính người cung cấp thông tin, suy đoán người này ở gần Masayuki, và dần sự nghi ngờ về phía cô gái trẻ đã tiếp cận thằng con lão đạo gần đây.”

“Tiếp cận thì sao?”

Nghe Taisuke hỏi mà Koichi cạn lời, anh thở dài, “Cảnh sát sẽ nghĩ gì về cô gái dùng tên giả để tiếp cận Yukinari? Cả tay buôn đá quý giả mạo nữa.”

“Chúng ta là gia quyến của nạn nhân cơ mà. Chỉ cần nói chúng ta tiếp cận để tóm cái đuôi Masayuki.”

“Mày sẽ trả lời thế nào nếu cảnh sát hỏi lý do để mắt đến Yukinari?”

“Cứ viện đại lý do nào đó thôi.”

“Cụ thể hơn đi. Viện đại thế nào?”

Bị Koichi hỏi dồn, Taisuke ảm ức nín lặng. Koichi lắc đầu ngán ngẩm.

“Mày đừng quên chúng ta là băng nhóm lừa đảo, phải hết sức đề phòng cảnh sát để mắt tới. Còn không biết tại sao anh phải gắn đèn cảnh báo lên cửa à?”

“Em biết. Vậy, nhờ không tìm được bằng chứng vững chắc chỉ ra Masayuki là hung thủ thì phải làm sao?”

“Chỉ còn cách dùng đến phương án cuối cùng.” Koichi nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Phương án cuối cùng?” Shizuna hỏi.

“Chưa tới lúc tiết lộ. Tạm thời anh không muốn cân nhắc hạ sách đó. Giờ tập trung tìm bằng chứng đã.” Koichi nhìn hai em. “Anh nhắc lại lần nữa để hai đứa nhớ. Từ giờ, toàn bộ kế hoạch thay đổi. Đối tượng chuyển từ con sang bố, Togami Masayuki. Mục tiêu không còn là 10 triệu yên nữa, mà đổi thành bằng chứng chứng minh Masayuki giết hại vợ chồng Ariake. Khởi nói hai đứa cũng biết, đây là đối tượng đáng giá nhất từ trước đến nay. Nhóm A. À không, A+. Nhất định phải thành công.”

Lời khẳng định đanh thép của Koichi vẫn vang vọng trong tai Shizuna. Cô tự nhủ, mình phải cố gắng đáp lại kì vọng của anh, cũng là con đường duy nhất để giải tỏa cảm hận tích tụ suốt mười bốn năm qua. Koichi đã dặn, “Trước mắt, cần làm rõ mối quan hệ giữa Masayuki và Ariake. Phải hỏi kĩ chuyện mười bốn năm trước. Chắc chắn sẽ phát hiện ra mối liên hệ với Ariake.”

Shizuna tự động viên, không được để bản thân cuốn theo câu chuyện của Yukinari. Thật điên rồ khi nghiêm túc cân nhắc và góp ý về các dự tính của anh ta.

Trao đổi với nhân viên xong, Yukinari quay lại với khuôn mặt tươi cười, “Xin lỗi vì để cô đợi lâu. Vật liệu cho quầy không đúng với thiết kế.”

“Gay thật!”

“Chịu thôi, ai cũng có lúc mắc sai lầm. Quan trọng là không lặp lại lần thứ hai.”

Nhìn Yukinari cười khoe răng trắng, Shizuna chợt thấy một cảm xúc mơ hồ nhen lên trong lòng.

Rời khỏi Togami-tei Azabu Juban vẫn đang thi công, họ bước ra ngoài lúc trời đã nhá nhem. Vừa đặt chân xuống đường, Yukinari đang đi phía trước bỗng ngoái lại nhìn Shizuna như sự nhớ ra đi ầu gì.

“Cô bảo muốn nghe kể về bố tôi nhỉ? Về chương đầu của Togami-tei?”

Shizuna cười khờ, “Vâng. Anh bảo vừa giới thiệu quán mới vừa kể cho tôi nghe.”

Yukinari vỗ gáy, ngửa mặt lên trời, “Xin lỗi, tôi quên bém mất. Trong đầu chỉ toàn chuyện của mình... Thật xin lỗi cô.”

“Anh không cần xin lỗi đâu ạ. Tất nhiên, tôi vẫn rất muốn nghe.”

“Tôi sẽ kể tất tần tật cho cô nghe. Chúng ta quay lại nhé?” Yukinari xoay gót, định theo cầu thang lên lại tầng hai.

“Chúng ta... quay lại sao?”

“Tôi đã hứa vừa giới thiệu quán mới vừa kể mà.”

“Nhưng tôi xem quán mới đủ rồi...”

“A, cũng phải.” Đứng giữa cầu thang, Yukinari lại đưa tay lên đầu. “Làm sao bây giờ?”

Nhìn dáng vẻ bối rối của Yukinari, Shizuna bật cười. Bình thường thế này cô cáu tiết sốt ruột, nhưng hôm nay lại không. Một lần nữa cô nghĩ, anh chàng thật vụng về! Liên quan đến công việc thì tháo vát chủ động, còn tạo dựng mối quan hệ ngoài phạm trù công việc, anh sẽ bối rối ngay. Cô quyết định, mình phải dẫn dắt anh ta thôi.

“Tôi thấy vừa ăn tối vừa nói chuyện cũng được, anh nghĩ sao?”

“Ăn tối? A, đúng rồi. Nghe hay đấy. Khi nào cô rảnh?”

“Khi nào... là sao ạ?”

“Để xem lịch trình tuần này của tôi thế nào.” Yukinari cau mày suy nghĩ.

“Bây giờ anh bận gì à?”

“Bây giờ á? Đâu có, tôi không bận gì cả...” Nói tới đây, anh nhìn đồng hồ đeo tay như nhận ra điều gì. “Ừm, ăn tối bây giờ cũng được này. Cô không bận gì chứ?”

“Tôi không sao ạ.”

“Vậy chúng ta đi ăn tối nhé, đến giờ rồi.”

“Vâng, tôi rất sẵn lòng.”

“Ăn ở đâu đây nhỉ?”

Nhìn Yukinari đi xuống cầu thang với vẻ mặt đăm chiêu, Shizuna tự nhủ, anh ta thật thà ghê, mỗi tội hơi phiền phức. Tuy nhiên, cô không hề khó chịu.

Cuối cùng Yukinari chọn quán ăn Ý gần ga Azabu Juban. Cả bên ngoài lẫn bên trong đều khá bình dân, bàn trải khăn ca-rô giản dị. Quán này nổi tiếng với bánh mì tự làm.

“Nghe nói bánh mì ở đây phải lên men mấy tiếng đồng hồ lận. Cô chú ý nhé, xé bánh mì là thấy mùi thảo mộc thoang thoảng. Đây là điểm đặc biệt của quán này.” Dứt lời, Yukinari liền bỏ miếng bánh mì vừa xé vào miệng. Hễ nói về ẩm thực là anh sôi nổi hẳn lên.

“Anh tìm hiểu tất cả các quán ăn quanh đây hay sao?” Shizuna dò hỏi.

“Tất nhiên. Họ vừa là đối thủ vừa là chiến hữu của tôi mà.”

“Chiến hữu?”

“Đúng thế, vì cùng hợp sức đưa khách đến con phố này. Khách mà đến Ginza hay Roppongi thì đâu có gì để cạnh tranh. Muốn họ vào quán mình thì phải làm họ đến phố mình đã, trước tiên vào quán nào cũng được. Sau đó mới đến phần thi thố tài năng để giữ khách.”

Lời lẽ cho thấy Yukinari tràn ngập tự tin, rằng khách hàng chỉ cần đến quán của anh một lần, nhất định sẽ đến nhiều lần nữa.

“Vũ khí của anh là cơm bò băm kia?”

Đáp lại câu hỏi của Shizuna, Yukinari gật đầu tự hào, “Thành bại của quán đầu trông cậy vào cơm bò băm. À, ban này cô kể hương vị của nó khơi gợi hoài niệm cho cô nhỉ?”

“Xin lỗi anh vì câu chuyện ngớ ngẩn...”

“Không đâu, tôi thấy rất đặc sắc. Thật kinh ngạc khi biết có quán khác nấu được hương vị giống quán mình. Vì bố tôi có bảo đã mất rất nhiều công sức mới tạo ra được hương vị này.”

Câu chuyện đã tiến đến cốt lõi vấn đề Shizuna nhìn vào mắt Yukinari, “Hương vị ấy ra mắt ở quán Togami-tei đầu tiên nhỉ?”

“Ừ, quán ăn nhiều cột tôi đã kể đấy.”

“Cơm bò băm là át chủ bài của quán đúng không ạ?”

“Đúng. Khách hàng đón nhận, tiếng lành đồn xa, còn lên báo đài nữa nên càng lúc càng đông khách. Tuy nhiên, không phải mọi chuyện suôn sẻ ngay từ đầu. Tôi nhớ hồi mới khai trương, hầu như ngày nào cũng vắng tanh. Khoảng hai năm sau, khách mới tăng đột biến.”

“Có nguyên nhân đặc biệt gì không?”

“Có lẽ nhờ đổi mới thành công.”

“Đổi mới thế nào?”

“Chỉ thay đổi thực đơn một chút thôi, chúng tôi tăng thêm lựa chọn cho cơm bò băm, kết quả cực kì khả quan. Buổi trưa, nhân viên văn phòng lũ lượt kéo đến ăn cơm bò băm. Thời gian thấm thoắt trôi qua, không biết từ khi nào, nó đã trở thành một quán ăn có hàng dài khách đứng đợi. Nói thật, tới giờ tôi vẫn lấy làm lạ. Chỉ đổi thực đơn mà đổi vận luôn.”

Phải là đổi hương vị cơm bò băm chứ nhỉ? Shizuna tự nhủ. Chưa rõ chi tiết, nhưng dứt khoát Masayuki đã đưa công thức cơm bò băm Ariake về bán ở quán, nhờ đó cải thiện được đánh giá của khách hàng. Làm cách nào mới chứng minh được đây?

“Cơm bò băm quán mình thực sự rất ngon.” Shizuna cảm thán. “Có bí mật gì không? Hương vị ả chẳng hạn?”

Yukinari định ăn món xúp rau kiểu Ý, nghe vậy dừng tay, nở nụ cười bí hiểm, “Có nhiều bí mật lắm. Đáng tiếc, tôi không tiết lộ cho cô được.”

“Tôi thấy nước xốt có mùi thơm rất độc đáo. Sau khi ăn, cảm giác mùi thơm vẫn đọng ở môi và răng.”

Yukinari mở to mắt, thán phục nhìn Shizuna rồi lắc đầu cảm thán, “Thật đáng nể. Chưa khách nào thường thức cơm bò băm nhà chúng tôi theo cách tinh tế đến vậy. Hơn nữa, lúc đó cô mới ăn được một ít mà đã...”

“Bí mật của mùi thơm...” Shizuna quả quyết nói tiếp. “Nằm ở nước tương.”

Yukinari điếng người, “Tại sao?”

“Tôi đoán thế, chứ không phải vì có vị nước tương... Xin thông cảm nếu tôi đoán nhầm.”

“Ồ! Thật kinh ngạc!” Yukinari bỏ thìa xuống, vươn tay lấy ly vang trắng. Anh nhấp một ngụm, nuốt xuống rồi thở mạnh. “Đúng như cô nói. Chúng tôi dùng nước tương làm vị ẩn, nhưng chưa một ai chỉ ngửi mùi mà nhận ra, kể cả các nhà nghiên cứu ẩm thực. Cô thật đáng gờm.”

“Anh quá khen rồi. Tôi may mắn đoán trúng thôi.”

“Đây đâu phải chuyện đoán trúng nhờ may mắn được. Chắc cô rất am hiểu ẩm thực.”

“Không phải đâu. Thật ra, bạn tôi đã bật mí cho.”

“Bạn?”

“Người bạn mất bố mẹ do tai nạn mà tôi đã kể đây. Bạn ấy bật mí, ‘Bố tôi dùng nước tương để tạo ra vị ẩn cho cơm bò băm.’ Thành ra tôi mới hỏi thử. Quả nhiên là tôi gặp may.”

Yukinari gật gù tỏ vẻ chấp nhận lời giải thích, “Tôi hiểu. Dùng nước tương cũng không phải hiếm. Vấn đề là loại nước tương nào. Điêu này tôi chỉ chia sẻ với riêng cô thôi, loại nước tương nhà tôi dùng khá đặc biệt đấy.”

“Ồ! Nước tương gì thế ạ?”

“Chà.” Yukinari lúc lắc ngón tay. “Tôi không thể tiết lộ chuyện này, ngay cả với cô. Đây là bí mật nội bộ.”

“À, cũng phải... Chuyện quan trọng như thế làm sao bô lô ba la với người ngoài được. Xin lỗi anh vì đã hỏi đi đâu không nên.”

“Cô không cần xin lỗi. Cá nhân tôi vẫn cho là không cần thiết phải giữ bí mật. Dù có nắm hết thành phần nguyên liệu cũng chưa chắc đã tạo ra được hương vị như của nhà tôi. Suy đến cùng chỉ là cơm bò băm thôi, nhưng cách nấu phức tạp lắm.”

Shizuna tự nhủ, quả nhiên những đi đâu Koichi tìm hiểu được ở Nagoya đều chính xác. Togami-tei mua loại nước tương kia để nấu cơm bò băm.

Lúc này, món chính dọn ra. Shizuna chọn tôm càng xanh nướng, Yukinari chọn bít-tết.

“Làm sao bố anh sáng tạo ra được hương vị như bây giờ? Ông có kế không?”

Yukinari đang cắt bít-tết, nghe hỏi thì dừng tay, mắt nhìn xa xăm, “Thành thật mà nói, tôi chưa bao giờ nghe bố kể chi tiết. Tôi chỉ từng hỏi có gì gợi ý cho ông hay không, bố bảo không có gợi ý nào cả, nó là thành quả sau bao lần thất bại.”

“Thành quả ấy thu được trước khi mở Togami-tei đầu tiên ạ?”

“Tất nhiên rồi. Cơm bò băm có trong thực đơn ngay từ khi mở quán mà.”

Nhưng chưa chắc cơm bò băm mở quán đã là cơm bò băm hiện tại... Shizuna quyết định hỏi thêm một câu, “Tức là trước khi mở Togami-tei, anh đã được ăn cơm bò băm này rồi à?”

“Có lẽ.” Câu trả lời khá mập mờ.

“Có lẽ... là sao ạ?”

“Nói thật, tôi không nhớ rõ lắm.” Anh cười ngượng ngùng. “Hồi bé tôi không hứng thú với việc kinh doanh của gia đình, thậm chí còn ghét việc bố mình là đầu bếp. Tôi chỉ muốn bố cũng thất cà-vạt, đến công ty làm như những ông bố khác. Thành ra không có nhiều kỉ ức về đồ ăn bố nấu. Tôi chủ yếu ăn cơm mẹ nấu. Khi quán ăn trở nên bận rộn hơn, bữa tối tôi chuyển sang ăn suất cho nhân viên. Bạn bè xung quanh đều ghen tị vì nhà tôi là quán cơm Tây, tôi thì chán ngấy khi ngày nào cũng phải ngửi mùi xốt bò.”

Shizuna gật gù, bụng bảo dạ mình lại khác. Mỗi khi đi học về, mùi thịt nướng tỏa ra từ bếp đều khiến cô vui vẻ một cách kì lạ. Cô rất thích các món bố nấu. Có lẽ bấy giờ còn quá bé nên mới cảm thấy như vậy. Nếu liên tục ngửi cùng một mùi thêm vài năm nữa, cô sẽ giống anh không chừng.

Nói đi cũng phải nói lại, theo nội dung chuyện kể này giờ, xem ra Yukinari không nhớ hương vị cơm bò băm giai đoạn đầu của Togami-tei.

Koichi cho biết Togami-tei trở nên phát đạt gần như cùng lúc xảy ra vụ giết người cướp của tại Ariake. Khó mà tin rằng hai sự kiện này không liên quan đến hương vị giống nhau của cơm bò băm hai quán.

Shizuna bất giác nín thở, một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Phải chăng Masayuki đột nhập nhà Ariake để lấy công thức cơm bò băm? Không loại trừ khả năng lão tình cờ biết đến cuốn sổ nấu ăn và định đánh cắp, bị bắt quả tang nên mới giết vợ chồng Ariake?

Tuy nhiên, Shizuna nhận ra lập luận của mình có nhiều mâu thuẫn. Cuốn sổ công thức vẫn còn, hiện nằm trong tay Koichi. Masayuki ắt không rảnh rỗi hí hoáy chép lại ngay tại hiện trường án mạng, mà sao chụp thì không thể vì nhà Ariake không có máy photocopy. Trên hết, nghi vấn lớn nhất chính là: Liệu có ai đi giết người chỉ để lấy công thức nấu ăn không, dù món đó ngon đến đâu đi nữa?

“Cô vẫn ổn chứ?” Yukinari hỏi. “Lại thấy không khỏe à?”

“À không, không có gì. Tôi chỉ băn khoăn chút chuyện thôi. Xin lỗi anh.”

“Vậy tôi yên tâm rồi.”

Nhìn gương mặt tươi cười của Yukinari, Shizuna tự nhủ, để tóm được bằng chứng, buộc phải tiếp cận Masayuki thêm nữa.

Dùng tráng miệng xong, cô nói dối là cần vào nhà vệ sinh, và kiểm tra điện thoại. Có tin nhắn của Taisuke: *Liên lạc với tao ngay.* Shizuna gọi điện, Taisuke liền cúi kính hỏi, “Đang ở đâu đấy?”

“Một quán ăn ở Juban.”

Có tiếng tắc lưỡi ở đầu dây bên kia, “Sao không báo? Phải biết Shi ở đâu tao mới bám theo được chứ.”

“Xin lỗi, em quên mất.”

“Gì vậy?! Chẳng giống Shi chút nào! Trong khi tao phải chăm chăm trông chừng kẻ Shi gặp bất trắc.”

“Em biết. Nhưng một mình em cũng không sao.”

“Nói gì vậy hả? Chẳng may sơ sẩy thì không cứu vãn được đâu đấy.”

“Đã bảo em biết rồi mà! Cúp dây kéo lâu quá bị nghi ngờ mất.” Không chờ Taisuke đáp, Shizuna cúp máy cái rụp, và tắt luôn ngu ồn. Thật phiền phức, Shizuna thẩn cầu nàu và quay ra ngoài. Vừa đi vừa chợt nghĩ, đúng là chẳng giống mình chút nào.

Yukinari về đến nhà ở Meguro thì đã hơn 10 giờ. Ở cùng Takamine Saori thực sự rất thú vị. Dùng tráng miệng xong, hai người tiếp tục nán lại quán ăn, vừa uống cà phê vừa tán gẫu.

Không hẳn do bản thân câu chuyện, sự thật là Yukinari muốn trì hoãn giây phút chia tay nên cố gắng tìm đề tài để nói. May mắn thay, Saori có hứng thú với việc kinh doanh ẩm thực và cả Togami-tei, cuộc trò chuyện của họ cơ bản là xoay quanh chủ đề này.

Thú thật, sau khi rời quán ăn, Yukinari rất muốn mời Shizuna đi đâu đó. Ở Azabu có mấy quán bar anh thường lui tới, khổ nỗi anh không mở lời được. Saori đã gợi ý đi ăn cùng nhau, giờ mà anh gạ đi uống thì trông có vẻ a dua. Anh nghĩ, muốn đưa cô đi bar thì đáng lẽ nên đề cập ngay từ đầu.

Yukinari thấy hơi tiếc nuối, giờ thì chẳng còn lý do gì để hẹn cô nữa. Đã mời đến tiệc tri ân. Đã rủ tham quan chi nhánh Azabu Juban trước ngày mở cửa. Tiếp theo nên làm sao cho phải? Mời dự lễ khai trương? Còn lâu lắm. Với cả hôm đó cô có đến, anh cũng bận tối tăm mặt mũi, lấy đâu ra thời gian để thông thả chuyện trò?

Lòng man mác buồn, Yukinari bước vào nhà.

Đôi giày đen của Masayuki đặt ngay ngắn dưới thềm. Bản thân ông thì đang xem giấy tờ trong phòng khách, chắc là báo cáo kinh doanh của các chi nhánh. Yukinari cảm thấy gần đây bố mình không còn là đầu bếp nữa, mà đã hoàn toàn trở thành một nhà kinh doanh.

Đúng lúc này, Kimiko mẹ anh từ bếp đi ra, “Con về đây à? Ăn tối bên ngoài rồi sao?”

“Vâng, con gặp người quen nên đi ăn luôn rồi.”

Kimiko cau mày, xịu mặt phàn nàn, “Vậy phải báo cho mẹ một tiếng chứ. Mẹ chưa phần sashimi cho con đây này.”

“Xin lỗi mẹ. Con đưa người ta đi xem quán mới bên Juban rồi đi ăn luôn, nên không có thời gian báo cho mẹ.”

Masayuki ngẩng mặt lên khỏi đồng giấy tờ, “Cho người ngoài xem quán mới?”

“Có sao đâu bố. Chẳng phải chuyện gì cần giấu giếm. Hơn nữa, cô ấy còn là một quân sư khá tốt đối với con. Cô Takamine Saori lần trước bố gặp đấy.”

“A!” Masayuki dường như đã nhớ ra, rồi lại nhìn chằm chằm vào con trai. “Hai đứa gặp nhau thường xuyên nhỉ?”

“Không đến mức thường xuyên. Con đã kể với bố là hôm tiệc tri ân có khách tự nhiên không khỏe rồi nhỉ? Chính là Saori. Hôm nay cô ấy gọi cho con, nói là muốn cảm ơn vì hôm đó đã đưa cô về.”

“Ừm, ra thế.” Masayuki âm ừ, xem chừng còn muốn nói thêm điều gì.

“Hiểu lẽ nghĩa đấy! Cô ta là người thế nào?” Kimiko hỏi.

Yukinari nghĩ thầm, phiền phức rồi đây. Đáng lẽ nên giấu biệt việc gặp Saori. Từ trước tới giờ, mỗi lần Yukinari nhắc đến phụ nữ, Kimiko lại hỏi này hỏi nọ, dù đây là người hầu như xa lạ. “Chúng con gặp nhau ở buổi ném thử rượu vang. Saori còn là sinh viên. Ngoài ra, con không biết gì hơn.”

“Đi ăn với nhau rồi mà vẫn không biết gì ư?”

“Con chỉ muốn nghe nhận xét của một cô khách trẻ để phục vụ cho việc mở quán ăn thôi. Cần gì phải tường tận thân thế người ta. Hỏi nhiều quá lại thành ra số sàng ấy mẹ.”

“Thật á?” Kimiko nghiêng đầu ngờ vực.

“Đúng rồi.” Masayuki lên tiếng. “Quán ăn mới là do thằng nhóc này toàn quyên phụ trách. Nó muốn làm cách nào nào là tự do của nó. Nên cũng cần biết đánh giá của các cô gái trẻ chứ.”

Kimiko miễn cưỡng gật đầu, “Mẹ nghĩ Yukinari nên có bạn gái rồi. Nếu đây là bạn gái thì phải giới thiệu với bố mẹ nhé.”

“Không phải mà mẹ.” Yukinari cười khở.

Kimiko thở dài quay vào bếp. Yukinari cởi áo khoác, ngồi xuống sofa.

“Takamine Saori nhỉ? Cô bé nói gì về quán ăn bên Azabu Juban?” Masayuki hỏi.

“Cô ấy thích lắm, khen rằng quán rất phù hợp cho các cặp đôi hẹn hò, và nhiệt liệt tán thành ý tưởng thêm cột.”

“Không phải khen xã giao đấy chứ?”

Yukinari lắc đầu, “Saori không biết đi bơi đâu. Cô ấy từng chỉ ra các thiếu sót của Togami-tei nên con mới muốn nghe đóng góp về quán mới. Con đã kể với bố rồi, việc khách mới khó hòa nhập vào không khí quán ăn bởi ảnh hưởng quá lớn của khách quen ấy!”

“Chi nhánh Hiroo nhỉ? Nhận xét như cái tát vào mặt bố anh.”

“Người đưa ra nhận xét thẳng thắn, không dè dặt đầu rất đáng quý. Là một cô gái trẻ lại càng đáng quý hơn. Nên con nghĩ mình phải trân trọng mối nhân duyên này.”

Masayuki gật đầu, quay lại đóng giấy tờ, “Khỏi ngại biện. Bố khác Kimiko, anh muốn qua lại với ai cũng được.”

Yukinari cố kìm ham muốn phản bác là anh không ngại biện, vì càng chối càng thấy thiếu tự nhiên.

“Saori thích cơm bò băm lắm. Cô ấy tấm tắc khen ngon mãi, còn kể món này gắn liền với một kỉ niệm đặc biệt, nên con có hỏi đại khái.”

“Kỉ niệm đặc biệt?” Masayuki nhướng mắt nhìn qua bên trên kính lão.

“Cô ấy nói cơm bò băm nhà mình giống hết cơm bò băm ở quán ăn của người quen.”

Đôi mắt phía sau cặp kính lão bỗng mở to. Masayuki gỡ kính ra, hỏi dồn, “Quán ăn tên gì?”

“Con không hỏi. Saori chỉ nói quán do bố một người bạn mở. Ở Yokosuka thì phải.”

“Yokosuka?” Ánh mắt Masayuki bỗng đánh lại. “Anh không nhớ à?”

“Không nhớ đâu. Cô ấy kể thế. Sao ạ? Bố biết chuyện gì à?”

“Không phải, chỉ là...” Masayuki rời mắt khỏi cậu con trai, nhìn vợ vẫn lên khoảng không một lúc rồi lại nhìn Yukinari. “Còn gì khác không?”

“Mỗi chuyện hương vị giống nhau thôi. Có thể cô ấy nhớ. Dù sao cũng là chuyện từ hồi còn nhỏ.”

“Lớn lên không đến nữa sao?”

“Không ạ...” Yukinari sực nhớ một điểm quan trọng. “Đúng rồi, quán ăn đó giờ không còn.”

“Không còn? Tại sao?”

“Tại vợ chồng chủ quán đã mất, do tai nạn.”

“Đã mất...” Masayuki thở dốc, ngực đập phồng. “Cô bé bảo là do tai nạn à?”

“Vâng.”

“Vậy à,” Masayuki lẩm bẩm rồi lại nhìn đi chỗ khác.

“Bố biết gì về quán ăn đó chẳng?”

Nghe Yukinari hỏi, Masayuki chùng như bưng tỉnh. Ông thở dài, khẽ lắc đầu.

“Không. Ngược lại thì đúng hơn.”

“Ngược lại là sao?”

“Là bố không biết. Bố cũng từng nghe đồn đại này khác về quán xá trong ngành, nên vừa lục lại trí nhớ xem có quán nào như anh kể không. Nhưng không có, chưa nghe bao giờ.”

Yukinari gật đầu, đúng lúc Kimiko từ trong bếp đi ra, bung theo cái đĩa.

“Để hư uống lắm, nên mẹ gọt hết luôn. Con ráng ăn nhé.”

Đĩa bày lê do người quen biếu. Kimiko bảo còn bao nhiêu gọt cả, nên cũng khá nhiều. Yukinari mời bố mẹ rồi cần đĩa xiên một miếng đưa lên miệng. Ngọt thật!

“Làm gì có chuyện hương vị giống nhà mình được. Nhảm nhí!” Kimiko nói, hẳn đã nghe thấy câu chuyện của hai cha con.

“Tại sao ạ?” Yukinari hỏi.

“Tại không thể chứ sao! Chắc con không nhớ, bố con cực khổ lắm mới tạo ra được hương vị này. Anh nhỉ?” Kimiko tìm kiếm sự đồng tình của chồng.

“Đừng nhắc lại chuyện đó.”

“Sao không? Cơm bò băm sẽ là món đầu bảng ở quán mới của Yukinari, nên càng phải cho nó biết anh vất vả nhường nào chứ.”

“Đã bảo là không nhắc nữa rồi mà.” Masayuki bực bội ra mặt, và bật dậy rời khỏi phòng khách.

“Con nói gì khiến bố không vui chẳng?” Yukinari băn khoăn.

“Tại con nói hương vị giống nhau đấy.”

“Đâu phải con nói. Con chỉ thuật lại lời Saori thôi.”

“Ý mẹ là nội dung câu chuyện ấy. Vô lý đùng đùng. Cơm bò bằm của bố con là độc nhất vô nhị trên đời, không ai khác nấu được. Nếu con hiểu rõ thì đã nhận ra người ta nói nhảm r ồi.”

“Mẹ đừng quy chụp như thế. Còn chưa biết thực hư mà.”

Kimiko không định nhượng bộ, bà lắc đầu thật mạnh, “Chuyện vô lý như thế cũng nói được, là nhảm nhí. Cô ta chỉ muốn thu hút sự chú ý của con thôi.”

“Thu hút sự chú ý? Không thể nào!”

“Có thể đấy! Hôm nay cô ta chủ động gọi cho con đúng không? Lý do lý trấu, chẳng qua là cô ta muốn làm bạn gái con thôi! Cứ cẩn thận.”

Yukinari đang đưa miếng lê thứ hai lên miệng, nghe thế liền buông đĩa xuống. Anh nhìn lướt qua Kimiko, nói “Cảm ơn mẹ, con no r ồi!” và đứng lên.

“Gì vậy, không ăn nữa à?”

“Cô ấy không phải người như mẹ nghĩ đâu.” Dứt lời, anh li ền ra khỏi phòng khách.

Yukinari quay về phòng. Lúc cất áo khoác vào tủ, anh lấy cái gói ở túi trong ra. Là con dao khui rượu Saori tặng. C ần nó trong tay, anh bất giác mỉm cười.

Ngẫm lại lời Kimiko, ‘cô ta muốn làm bạn gái con...’ Anh th ầm nghĩ, được vậy thì tốt biết bao.

Nghe Shizuna báo cáo tình hình, Koichi bất giác rên r ỉ, “Yukinari không biết cơm bò bằm tạo ra khi nào, và bằng cách nào à. Chúng ta tính sai mất r ồi.”

“Hắn bảo nhờ cơm bò bằm mà quán ăn trở nên nổi tiếng, nên em nghĩ là trước đó không lâu.” Shizuna nói với vẻ không tự tin lắm.

“Anh cũng đã suy đoán như thế khi đi ều tra quán ăn ở Yokohama. Cái chúng ta c ần bây giờ không phải suy đoán, mà là bằng chứng xác thực. Vì mối liên kết duy nhất giữa Masayuki và Ariake chính là cơm bò bằm.”

“Em nghĩ không moi thêm được gì từ Yukinari nữa đâu. Chỉ còn cách tiếp cận lão già thôi.”

“Tiếp cận rồi sao? Hỏi thẳng lão tạo ra cớ bỏ bằng cách nào à? Nếu lão là hung thủ, em nghĩ lão sẽ nói thật chắc?”

Hoàn toàn cứng miệng trước câu hỏi của Koichi, Shizuna thần thờ cúi đầu.

“Trước đây, anh hai nói còn phương án nữa mà.” Đang ng ỡ xếp bằng trên giường, Taisuke xen vào. “Anh bảo trong trường hợp không tìm ra bằng chứng thì sẽ dùng đến phương án cuối cùng. Giờ anh nói đi.”

Koichi lắc đầu, “Vẫn chưa đến lúc.”

“Mười bốn năm rồi, làm gì còn bằng chứng. Tin vào mắt em thôi! Em đã nói thì không trật đi đằng nào, hung thủ chính là Masayuki!”

Koichi vẫn không đáp, cứ khoanh tay, nhắm mắt tr ầm ngâm. Bản thân anh cũng biết chỉ còn cách dùng đến phương án cuối cùng. Vào thời điểm xảy ra vụ án, cảnh sát đã không tìm nổi một manh mối nào, chứng tỏ rất ít khả năng hung thủ giữ lại bằng chứng vạch tr ần mình.

Tuy nhiên, đã dùng đến phương án cuối cùng là không còn đường quay lại. Đâm lao phải theo lao. Mặt khác, phương án này chỉ dùng được một lần, nếu thất bại, ba anh em sẽ bị cảnh sát truy lùng.

Phải cân nhắc xem có nên mạo hiểm hay không. Là anh cả, phải có trách nhiệm với tương lai của hai em mình... Koichi mở mắt ra.

“Thời Masayuki còn đi học việc... Shi có hỏi không?”

“Thời trước khi mở Togami-tei á? Em hỏi rồi.”

“Yukinari có biết bố mình học việc ở đâu không?”

“Ừm, hẳn bảo là một quán ăn từng ở Kichijoji.” Shizuna kéo chiếc túi quăng chông chơ trên giường lại gần, rút ra một tờ giấy. “Sợ quên nên em nhờ Yukinari ghi lại rồi đây. Nhà Bạc.”

Koichi nhận lấy tờ giấy, “Từng ở Kichijoji, nghĩa là bây giờ không còn nữa à.”

“Yukinari bảo không biết, vì chưa đến bao giờ.”

Koichi gật đầu, lẩm bẫm nói OK.

“Anh tính thế nào?” Taisuke hỏi.

“Kiểm tra lần cuối. Xong xuôi chúng ta sẽ xuất trận.” Koichi nhìn qua lại giữa hai đứa em. “Đến lúc triển khai phương án cuối cùng rồi.”

Hai anh em gửi xe ở bãi đỗ của trung tâm thương mại cạnh ga Kichijoji rồi đi bộ. Theo sơ đồ nhận được qua fax, từ ga họ phải đi về hướng Bắc. Lúc này vẫn còn sớm để gọi là chiều tối.

“Con phố sầm uất đấy chứ.” Taisuke nhìn quanh quất. Hôm nay cậu đóng bộ vest và thắt cà-vạt. “Lần đầu tiên em đến Kichijoji đấy.”

“Còn anh là lần thứ hai. Lần trước là để chụp ảnh công viên Inokashira cho văn phòng cũ.” Koichi nói.

Phố xá đây rầy các cửa hiệu hết sức cá tính, người trẻ ăn vận thời thượng tấp nập lại qua. Từ họ toát ra phong cách hơi khác so với giới trẻ ở Shinjuku hay Shibuya, không đu theo xu hướng mà đầu xây dựng nét đặc sắc riêng. Như Koichi phân tích, chính nhờ cách xa trung tâm thành phố một khoảng hợp lý mà Kichijoji duy trì được không khí tự do thoải mái này.

Quán rượu NAPAN mang phong cách phương Tây nằm cách nhà ga khoảng mười phút đi bộ. Trước cửa gỗ dựng bảng đen ghi thực đơn. Hôm nay là món cá vược nướng thảo mộc và cua lột.

Trên cửa treo biển *Đang chuẩn bị*, nhưng Koichi vẫn không ngần ngại đẩy cửa vào.

Trong quán khá tối tăm. Cô gái đang lau quầy bar gần cửa luống cuống nhìn hai anh em.

“A... 5 rưỡi chúng tôi mới mở cửa...”

“Không, chúng tôi được dặn là đến trước giờ mở cửa.” Taisuke lấy hộp đựng danh thiếp từ túi áo khoác, rút một tấm đưa cho cô gái. Danh thiếp này là do Koichi làm gấp đêm qua.

Danh thiếp ghi: Yamataka Nobuhisa, Đạo diễn, công ty TNHH KTS.

KTS là viết tắt từ Koichi, Taisuke và Shizuna. Yamataka Nobuhisa là do Shizuna nghĩ ra, kết quả đảo ngược họ tên Hisanobu Takayama, nạn nhân gần nhất của họ.

Cô gái nói, “Xin chờ một lát,” rồi cần danh thiếp đi vào Koichi nhìn khắp quán một lượt. Ngoài quầy bar còn năm bàn bốn chỗ, nhưng thực tế mà nói bốn người thì hơi chật. Tường dán vài tấm áp phích phim phương Tây, giá bày vài chiếc đồng hồ cổ cùng điện thoại bàn màu đen... Nội thất không có gì mới lạ, nhưng vẫn mang lại cảm giác khá nghệ thuật.

Taisuke nhìn Koichi và làm động tác chụp hình. Koichi gật đầu, lấy máy ảnh trong túi xách, giờ lên chụp qua loa vài cảnh bài trí trong quán. Lần này anh vào vai nhiếp ảnh gia đồng hành cùng đạo diễn chế tác chương trình.

“Đừng tự tiện chụp thế, không hay!” Một giọng trầm trầm vang lên.

Một người đàn ông mặc sơ-mi trắng khoác vest đen từ bên trong đi ra. Tóc mỏng húi cua càng làm nổi bật khuôn mặt tròn trịa. Thân hình cũng béo lùn. Ngoại hình không trẻ cũng chưa già lắm, chắc chỉ tầm bốn mươi.

“Anh Nomura Takao phải không ạ? Xin lỗi vì làm phiền anh giữa lúc bận rộn.”

Taisuke định đưa danh thiếp, Takao liền phát tay tỏ vẻ phiền phức.

“Ban này nhân viên đưa tôi rồi. Tôi không có nhiều thời gian đâu. Mong các cậu ngắn gọn cho.” Takao ngẩng lên ghé quầy bar. “Các cậu cũng ngẩng đầu đó đi.”

Taisuke nói “Xin phép anh,” rồi kéo ghế ở bàn bên cạnh và ngồi xuống. Koichi tiếp tục đứng nhìn quanh quất trong quán vì cho rằng như thế trông ra dáng nhiếp ảnh hơn.

“Ừm. Các cậu muốn hỏi về Togami Masayuki?” Takao hỏi.

Taisuke gật đầu, “Vâng ạ. Về Togami Masayuki và cơm bò băm của Togami-tei. Như hôm qua trao đổi trên điện thoại, chương trình sắp tới của bọn em có chủ đề *Tìm về nguồn cội các món ăn nổi tiếng*, và cơm bò băm của Togami-tei là một trong các đề cử.”

Takao lạnh lùng hừ mũi, “Hỏi luôn Togami Masayuki có phải nhanh không!”

“Tất nhiên, bọn em sẽ phỏng vấn nhân vật chính. Tuy nhiên với những chương trình kiểu này, câu chuyện bên lề cũng rất quan trọng. Bọn em cho rằng, bằng cách để người xung quanh đưa ra cảm nghĩ về quá trình đi lên của nhân vật chính, nội dung chương trình sẽ có chiều sâu hơn.”

Taisuke đối đáp trơn tru dẻo quẹo y như mọi khi. Thật ra ban đầu Koichi định đóng vai người phỏng vấn, v ềsau lại không đủ tự tin là sẽ diễn đạt như cậu em.

“Hiện giờ chúng tôi g ần như không liên lạc nữa.” Takao nhăn nhó.

“Anh từng làm cùng ông Masayuki ba năm tại Nhà Bạc, đúng không ạ?”

“Đúng. Trước đây tôi làm cho chỗ khác, nó sập tiệm thì chủ Nhà Bạc nhận vào làm, v ềsau Nhà Bạc cũng sập luôn. Đúng là xui tận mạng.” Takao nở nụ cười tự giễu.

Đúng như Takao nói, Nhà Bạc đã đóng cửa tám năm trước. Nguyên nhân là do chủ quán đột ngột qua đời. Koichi phát hiện ra bài đăng chứa thông tin này khi lên mạng tìm kiếm từ khóa *Kichijoji* và *Nhà Bạc*. Đ ồng thời bài đăng còn cung cấp một dữ kiện khác, một đầu bếp từng làm cho Nhà Bạc đã mở quán rượu kiểu Tây tại Kichijoji. Quán rượu được nhắc tới chính là NAPAN, và người đầu bếp kia là Nomura Takao.

“Togami Masayuki là người thế nào ạ?” Taisuke hỏi.

“Các cậu làm khó tôi quá. Chúng tôi làm cùng một chỗ thật nhưng không thân thiết gì cho cam. Tôi nhớ anh ta rất đam mê tìm tòi học hỏi. Ông chủ quý Masayuki lắm, khi anh ta ngỏ ý ra làm ăn riêng, ông vẫn vui vẻ ủng hộ. Masayuki mở quán ở Yokohama nên cũng không phải là đối thủ cạnh tranh.”

“Thời đó Masayuki nấu cơm bò băm đã ngon lắm r ồi ạ?” Taisuke bắt đầu hỏi vào trọng tâm.

Takao lắc đầu, “Cơm bò băm của Nhà Bạc là nấu theo công thức từ lâu của ông chủ. Thời còn ở Nhà Bạc, Masayuki cũng dùng công thức này, nghe nói khi ra mở quán mới cố gắng sáng tạo hương vị riêng.”

Taisuke khẽ liếc Koichi. Về mặt không thay đổi, nhưng rõ ràng cậu rất kích động và cố truy ền đạt cho anh mình biết. Cuối cùng họ đã l ần ra vạch xuất phát của cơm bò băm Togami-tei! Sau khi ra kinh doanh riêng Masayuki mới tạo ra nó.

“Anh còn ấn tượng nào khác v ềthời đó nữa không? Miễn là liên quan đến cơm bò băm, chuyện gì cũng được ạ.”

“Từ khi anh ta ra riêng, chúng tôi không gặp nhau nữa. Nghe nói thỉnh thoảng anh ta vẫn v ềhỏi ý kiến ông chủ. Chính tôi cũng vậy. Nghe nói thời

gian đầu anh ta kinh doanh khó khăn lắm.”

“Em có nghe. Khởi nghiệp không mấy phát đạt.”

“Không chỉ không mấy phát đạt đâu, vắng tanh như chùa bà Đanh ấy. Ít khách đến nên phải giao hàng tận nơi. Không thuê nổi nhân viên nên cô vợ đi giao, đôi khi chính anh ta đi. Đầu bếp mà tự giao hàng thì đủ biết quán xá ế ẩm đến mức nào.” Takao bắt đầu nói ro ro, xem chừng khá hứng thú khi kể về khốn khổ của người khác.

Đột nhiên, Takao đưa mắt nhìn xa xăm, “Nhắc đến giao hàng, tự dưng nhớ ra một tình tiết lý thú. Có một đêm, Masayuki về Nhà Bạc trong bộ dạng say khướt. Lần đầu tiên tôi thấy anh ta như vậy.”

“Có chuyện gì sao ạ?”

“Xích mích với khách thì phải. Không đến mức động tay động chân, chỉ đấu khẩu thôi. Khách kia không phải khách tới quán, mà là gọi giao hàng.”

“Sao mà xích mích ạ?”

“Khách chê đồ ăn dở.”

Taisuke thảng thốt, “Hả? Chê đồ ăn dở?”

“Ừ. Không rõ là chê món nào, hình như giọng điệu khó nghe lắm. Ông chủ bèn an ủi, khách mấy chỗ đấy thường thô lỗ, đừng để bụng.”

“Khách mấy chỗ đấy...” Koichi thỉnh linh chen vào, “Là chỗ nào ạ?”

“Quán nhậu.” Takao đáp ngay.

“Quán nhậu?” Taisuke hỏi. “Khách quán nhậu mà phải gọi giao đồ ăn?”

“Quán có TV to lắm, cứ đến Chủ nhật lại thành nơi tụ tập. Chắc không đủ đồ ăn nên gọi quán cơm Tây gần đó giao đến.”

“Ồ...” Taisuke gật gù với vẻ nghi hoặc. Koichi cũng cảm thấy câu chuyện khá kì lạ.

“Tiếp theo thế nào ạ?” Taisuke lại hỏi.

“Ừm...” Takao nghiêng đầu suy nghĩ. “Chuyện khá lâu rồi, tôi không nhớ rõ lắm. Anh ta say khướt, tỉnh rượu lại bình thường.”

Đối với Takao, đây là trang sử đã phai mờ, không sao nhớ được chi tiết nữa, dẫu ép là làm khó người ta, Taisuke đành hỏi thêm xem Takao còn kí ức gì về cơm bò bằm Togami-tei hay không, nhưng không có câu trả lời

nào như mong đợi của Koichi. Chứng tỏ Takao không nói quá khi bảo h ồi làm Nhà Bạc cũng không thân với Masayuki.

Taisuke làm bộ xem đ ồng hồ đeo tay, đ ồng thời liếc mắt ra hiệu cho Koichi. Ý cậu muốn hỏi ‘bây giờ tính sao,’ Koichi kh ẽ gật đ ầu.

“Cảm ơn anh đã dành thời gian quý báu cho bọn em. Nếu câu chuyện hôm nay được chọn đưa lên chương trình thì bọn em xin đến phỏng vấn lần nữa.”

Taisuke vừa dứt lời, Takao li ền b ầu môi bất bình, “Ủa? Không đưa tin về quán tôi à?”

“Nếu được duyệt, bọn em xin phỏng vấn về quán của anh sau.”

“Tức là vẫn chưa duyệt?”

“Vâng, giờ đang ở khâu chuẩn bị thôi. Từ các thông tin thu thập được, bọn em mới thảo luận và quyết định xem đưa nội dung nào vào chương trình.”

“Hừm. Biết vậy thì tôi đã buồn thêm một số chuyện về con người Masayuki r ồi...” Takao l ắm b ầm, có vẻ cũng tự nhận thức chuyện mình vừa kể không thú vị lắm, chắc tưởng nội dung phát lên TV đã được quyết định nên không dám sa đà.

“Khi nào được duyệt, bọn em sẽ liên hệ lại với anh.” Chốt hạ cuộc gặp ở đây, Taisuke đứng lên.

Ra khỏi quán rượu, đi được một quãng, Taisuke thở dài đánh thụt, “Nghe đến đoạn ra riêng sáng tạo cơm bò b ằm, em đã tưởng sẽ có thu hoạch, ai dè cái kết vô *hậu* quá! Đúng là lão bị th ọt!”

“Thôi, biết sao giờ. Để thử cách khác xem.”

“Cách khác? Anh còn manh mối nào à?” Taisuke hỏi.

Koichi chỉ cần môi im lặng. Mối quan hệ giữa Masayuki và Ariake đâu dễ bị phát hiện như vậy. Nếu Masayuki là hung thủ, nhất định lão sẽ tìm cách che giấu để không ai biết.

Hai anh em im lặng bước đi. Dọc đường có một cửa hàng đ ồng gia dụng. TV LCD trong cửa hàng đang phát trực tiếp một trận đấu golf. Koichi dừng bước.

Taisuke hỏi, “Có chuyện gì sao?”

“Takao nói là xem TV đúng không?”

“Cái gì cơ?”

“Quán nhậu mà Masayuki giao đ ò ăn tới ấy, Takao bảo ở đó có TV nên nhiều khách tụ tập.”

“À, đúng thế, thì sao?”

“Mày nghĩ bọn họ xem gì trên TV?”

“Hả?” Taisuke há hốc m òm. “Làm sao em biết được?!”

“Anh thì biết đấy.” Koichi vỗ vai em trai. “Nhanh lên. Lại phải đi một chuyến r ồi.”

Hai anh em lái xe đến Sakuragicho. Sau khi đỗ xe gần cây cầu bắc qua sông Oka, Koichi đi tới một quán giải khát. Chính là quán Cây Ngựa giống ngôi nhà làm bằng các khúc gỗ.

Anh vừa đi vào, ông chủ quán với chòm râu rậm bạc đang đứng ở quầy li ền ngẩng lên nhìn và nở nụ cười rạng rỡ.

“A, cậu khách hôm nọ!”

“Cảm ơn chú vì hôm ấy.” Koichi cúi đầu.

“Cậu đã đến Togami-tei chưa?”

“Chưa ạ. Cháu có chuyện muốn hỏi chú một chút. Mà trước hết, cho cháu hai tách cà phê đen nhé.”

Koichi giơ hai ngón tay lên, r ồi đi lại chỗ ghế ở quầy. Taisuke ng ồi vào bên cạnh, vẻ mặt khá mờ mịt, chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. Trên đường đến đây, Koichi không giải thích câu nào.

“H ồi trước ở khu này có một quán nhậu tên Sunrise đúng không ạ?” Koichi hỏi.

Ông chủ quán vừa pha cà phê vừa dậm chiêu cố nhớ, cuối cùng “A” một tiếng, ông gật đầu, “Đúng là từng có quán tên Sunrise. Nó nằm trong tòa nhà ở cuối phố. Giờ không còn nữa.” Ông mỉm cười đầy ẩn ý.

“Nó sập quán vì vụ kia chú nhỉ?” Koichi hỏi, cố nén kích động.

“Đúng vậy, vì vụ kia. Cậu cũng biết nhiều đấy chứ. Quán tôi không hoạt động kiểu ấy, nên họ làm phiền chúng tôi ghê lắm.”

Taisuke thúc cùi chỏ vào mạn sườn Koichi, “Vụ kia là sao?”

“Anh sẽ kể cho mày sau.”

Cà phê được mang ra, Koichi nhấp một ngụm, tâm trạng lẫn lộn vô vàn cảm xúc. Cuối cùng đã tìm ra mối liên hệ giữa Togami Masayuki và Ariake, nó cũng gắn liền với một kỉ niệm cay đắng của anh.

Bốn năm trước, một băng ghi độ đua ngựa ở Yokohama bị triệt phá. Trong danh sách khách hàng có tên Ariake Yukihiro. Băng này hoạt động ở một quán nhậu có TV. Cụ thể là, nhà cái sẽ cho khách xem các cuộc đua ngựa trực tiếp và bán vé cá cược tự chế. Báo chí thời đó đã đưa tin về nó, quán nhậu này có tên *Sunrise*.

“Em chưa thông lắm. Ghi độ đua ngựa là cái gì? Hình như từng nghe trên TV rồi thì phải.” Shizuna hỏi. Cô đang nằm trên giường, tay ôm chiếc gối mà Taisuke thích nhất.

“Là dịch vụ đặt cược đua ngựa cho cá nhân.” Taisuke đáp.

“Cá nhân? Họ cược tiền xong cho ngựa của mình đua với nhau à?”

“Không phải. Lấy đâu ra trò xa xỉ thế. Mày nghĩ gì vậy hả?”

“Em không biết thật mà.” Shizuna chu miệng, quay mặt về phía Koichi.

“Chắc em biết đua ngựa thông thường chứ?” Koichi hỏi.

“Vâng.” Shizuna đáp. “Kiểu mình dự đoán con ngựa thắng cuộc và mua vé cược, nếu trúng sẽ được nhận tiền thưởng, đúng không? Dù em cũng chưa chơi bao giờ.”

“Băng ghi độ là tổ chức trung gian bán vé cược. Khách dự đoán con ngựa thắng rồi nhờ họ mua vé. Băng ghi độ mua vé theo yêu cầu của khách, nếu dự đoán là chính xác, họ sẽ trả thưởng cho khách.”

Shizuna trở mình, “Tóm lại là mua vé cược thay cho những người lười đi mua?”

“Dịch vụ cũng tiện cho khách mà.”

“Họ có lấy hoa hồng trung gian?”

“Cơ bản là không. Nếu lấy thì khách tự đi mua vé cho rảnh chứ qua trung gian làm gì.”

“Tức là, họ làm dịch vụ này chỉ để quán nhậu đông khách?”

Koichi nhìn Shizuna, cười bí hiểm, “Chắc họ cũng định nguy hiểm như vậy khi bị phát hiện đấy.”

“Hả? Anh nói dễ hiểu hơn chút đi.”

“Hệ thống ghi độ có nhiều nội dung lắm. Cái anh vừa nói là dịch vụ cơ bản nhất thôi, và nó không tạo ra lợi nhuận, khách cũng chỉ có lợi là không phải tự đi mua vé. Thế thì họ kiếm tiền bằng cách nào? Đầu tiên, nhà cái sẽ thanh toán mức tiền thưởng cao hơn mức chính thống. Ở các tổ chức đặt cược hợp pháp, khoảng một phần tư giá vé được khấu trừ ngay từ đầu để làm chi phí vận hành, tiếng là mua vé 100 yên, thực tế giá trị xét trúng thưởng chỉ là 75 yên. Bảng ghi độ tính khấu trừ thấp hơn, trong khi đó tiền thưởng lại cao hơn, như thế mới kích thích khách hàng dùng dịch vụ của họ.”

“Thế thì mấy anh nhà cái sẽ lỗ à?”

Koichi buồn cười vì cụm từ “mấy anh nhà cái”, nghe cứ sao sao ấy, “Mua vé theo yêu cầu của khách tất nhiên sẽ lỗ, còn nếu họ lờ đi nguyện vọng của khách và mua theo ý mình thì sao? Khách đoán trật, mình đoán trúng, tiền thưởng là của mình rảnh.”

“Cũng có lúc dự đoán của mình trật lất chứ?”

“Tất nhiên. Nên chắc chắn nhất là chỉ nhận tiền và yêu cầu của khách chứ không mua vé. Như vậy, số tiền mua vé cược sẽ nằm trọn trong túi bảng ghi độ.”

“Nhỡ vé của khách trúng thì sao?”

“Thì trả thưởng. Trên thực tế, vé cá cược khó trúng lắm. Có trúng thì cũng số ít thôi, nên xét tổng thể, chắc chắn nhà cái vẫn lời bộn tiền. Cá độ vốn là thế, bảo sao Hiệp hội Đua ngựa Nhật Bản ăn nên làm ra. Nhưng để phòng bất trắc, nếu khách mua vé cược tỉ lệ cao, cỡ 100/1, chắc ghi độ vẫn phải mua cho an toàn.”

Shizuna nằm sấp xuống để xử lý cho hết đồng thông tin Koichi vừa cung cấp. Cô nằm sấp hồi lâu mới nằm ngửa ra, “Tên quán nhậu là gì ấy

nhỉ?”

“Sunrise.”

“Đúng rồi. Đây là hoạt động ở Sunrise à?”

“Có lẽ thế.” Koichi xoay ghế ng ồi quay mặt vào màn hình máy tính. Anh vào trang web tìm kiếm tin tức. “Trên báo viết rằng quán vận hành theo hình thức nhân viên nhận yêu cầu của khách, ghi lại số khung và mã số ngựa dự đoán vào phiếu chuyên dụng, sau đó giao cuống phiếu cho khách. Khi khách trúng, quán sẽ thanh toán cao hơn 5% so với mức trả thưởng chính thức. Thực tế thì quán không hề mua vé cược. Giống anh nói chưa?”

“Bố mình cũng nghiện trò này?” Mặt Shizuna tối s ầm.

Koichi nhăn mặt, “Có tên trong danh sách khách hàng, nên chắc là khách quen.”

Shizuna lắc đầu qu ầy qu ậy và ném chiếc gối trong tay lên tường, “Không tin được! Bố cá độ đua ngựa mà em lại chẳng biết gì cả á!”

Koichi và Taisuke nhìn nhau. Taisuke bất bình và buồn bã ra mặt. Koichi nghĩ, có lẽ mình cũng thế.

“Vì Shi còn bé quá...” Taisuke lẩm bẫm.

Shizuna ng ồi dậy, nhìn cậu lom lom, “Là sao?”

Taisuke không trả lời mà nhìn Koichi cầu cứu, có lẽ là thấy khó mở lời.

Koichi chống khuỷu tay lên bàn máy tính và đỡ lấy má, “Bố nghiện cờ bạc, nhất là cá độ đua ngựa.”

“Em chưa thấy bao giờ.” Thái độ Shizuna cực kì gay gắt.

“Thế mới nói vì Shi còn bé quá, nên không biết đấy thôi. Hôm nào quán nghỉ là bố lại đến trường đua ngựa. Đi từ sáng sớm đến tối mịt. Nghe mẹ nói, hễ thua thì bố uống rượu giải sầu rồi mới về, còn thắng thì tiêu xài hoang phí hết. Vì chuyện này mà hai vợ chồng cãi nhau suốt, nhưng bố vẫn chứng nào tật nấy.”

“Em không có chút ấn tượng nào. Hẳn là về sau em lớn hơn thì bố không đến trường đua nữa?”

“Không đến nữa. Vì bị đưa vào bài tập làm văn mà.”

“Bài tập làm văn gì?”

“Thôi anh à.” Taisuke xua tay lia lịa.

“Không kể làm sao Shi biết được.” Koichi lại nhìn Shizuna. “Taisuke đã viết vào bài tập làm văn, rằng ‘Mỗi khi nghỉ làm, bố lại đi xem đua ngựa nên con rất buồn, chỉ muốn bố chơi với chúng con nhiều hơn.’ Giáo viên chủ nhiệm đọc xong, cất công đến tận nhà nói chuyện, đề nghị bố thay đổi. Bố nhận lỗi, còn hứa với mẹ và bọn anh là sẽ không cá độ đua ngựa nữa.”

“Anh nói dối...” Shizuna hơi sốc, có lẽ là tại hình tượng người cha này quá khác ấn tượng trong kí ức cô.

Taisuke tắc lưỡi, “Nói dối làm gì? Tao còn bị bố mắng cái tội viết bậy bạ vào bài tập làm văn, vì chuyện này mà mẹ lại cãi cọ với bố.”

“Lúc đó khổ sở lắm.” Koichi cười cay đắng. Kỷ niệm tuy không dễ chịu, nhưng không thể chối bỏ sự thật rằng nó gắn liền với khoảng thời gian quý giá khi cả gia đình còn quây quần bên nhau.

“Hóa ra bố vẫn cá độ đua ngựa.” Taisuke cắn môi. “Không đến trường đua thì đến một chỗ gần hơn.”

“Đúng rồi. Vì mẹ giám sát mà. Cứ đến Chủ nhật bố lại bảo đi họp hội nhóm gì đó, và không về trễ như hồi lui tới trường đua. Giờ mới biết bố đến Sunrise. Hơn nữa, ghi độ nhận đặt cược qua điện thoại, nên không cần ra khỏi nhà vẫn chơi phà phà.”

“Anh biết từ bao giờ?” Taisuke hỏi.

“Chuyện cá cược qua ghi độ ấy hả? Hồi nhỏ anh đâu có biết.”

“Nên em mới hỏi anh biết từ khi nào? Phải biết trước thì ở NAPAN ra mới tức tốc đi Sakuragicho chứ?”

Taisuke đoán trúng phóc. Trong một thoáng Koichi không nói nên lời, anh muốn giữ bí mật với hai đứa em việc mình vẫn liên lạc với Kashiwabara.

“Bốn năm trước. Khi Sunrise bị triệt phá, vì tên bố xuất hiện trong danh sách khách hàng nên cảnh sát Kanagawa đã gọi anh.”

Taisuke đang dựa lưng vào tường bỗng đứng thẳng dậy, “Cảnh sát biết chỗ này à?”

“Thế thì tôi rồi còn gì?” Shizuna cũng biến sắc.

“Khi rời cô nhi viện anh có để lại địa chỉ liên lạc mà. Dù sau đó đã chuyển nhà vài lần, nhưng cảnh sát mà muốn thì tìm ra ngay. Việc chúng ta đang làm không bại lộ, nên đừng lo lắng quá.”

“Chắc không sao đâu nhỉ?” Shizuna vẫn hơi bất an.

“Cảnh sát không tìm ra mối liên hệ nào với kẻ giết người cướp của hả anh?” Taisuke hỏi.

“Cảnh sát chỉ làm sáng tỏ được một điều là bố mắc nợ băng ghi độ 3 triệu yên. Anh nghĩ phải nhiều lần lắm mới dãn lại thành khoản tiền lớn đến thế. Ghi độ cho nợ tiền cướp nên bố định lần sau thắng sẽ trả, dần dần món nợ phình to ra. Băng ghi độ khai rằng bố hứa sẽ trả trước khi đến hạn. Giấy nợ vẫn còn. Nhưng trước khi đến hạn bố mẹ đã bị giết rồi, nên băng ghi độ được cho là không có động cơ giết người. Mà cho dù có quá hạn đi nữa, giết con nợ cũng không giải quyết được gì.”

“Sao anh không cho bọn em biết chuyện này?” Shizuna nhìn Koichi với vẻ trách móc, mắt còn hơi đỏ lên.

“Vì không cần thiết. Thậm chí anh còn không muốn hai đứa biết bố đâm đui đờ đen nữa là.”

“Nhưng...” Shizuna bu ãn bực cúỉ đầu.

“R ấ sao nữa? Masayuki giao đ ồ ăn đến Sunrise?” Taisuke nói.

Koichi gật đầu, “Quán mà ông chủ NAPAN nhắc tới, chín phần mười là Sunrise. Masayuki hẳn đã giao hàng tới quán vài lần, gặp bố mình ở đó cũng không có gì lạ.”

“Takao kể rằng lúc Masayuki giao đ ồ ăn tới đã bị khách chê dở. Ông khách kia là bố mình chẳng?”

“Anh không dám khẳng định. Có khả năng là bố.”

“Bố chuyên đòi khắ khe với các món ăn. Chuyện quán người ta thì kệ đi lại còn...” Taisuke ng ấ xếp bằng trên giường, khoanh tay lại, cứ như người khách phàn nàn về món ăn kia nhất quyết là bố mình vậy. Bất chợt, như nhận ra đầu gì, cậu ngắng đầu lên. “Hay là...”

“Hay là sao?”

“Hay là nổi điên vì bị xúc phạm, nên Masayuki mới...”

Taisuke bỏ ngổ phần sau, nhưng Koichi đã hiểu ý cậu. Anh lắc đầu.

“Không có chuyện đó đâu. Dù gì cũng chẳng ai giết người chỉ vì chuyện còn con như thế. Nhất là nếu đúng, thì không giải thích được việc Masayuki nấu cơm bằm giống Ariake.”

“Cũng phải,” Taisuke thì thầm.

“Chưa rõ quá trình thế nào, anh chỉ nghĩ là về sau bố và Masayuki đã trở nên quen biết.” Koichi nói. “Hơn nữa còn khá thân thiết, nên bố đã tiết lộ công thức cơm bằm cho Masayuki, hoặc bố vay tiền, và công thức là điều kiện trao đổi.”

“Bố túng quẫn quá mà. Có thể lắm chứ.” Shizuna cựa quậy.

“Cùng thời điểm, Masayuki lại kẹt tiền vì kinh doanh bất bát. Giả sử bố đã chia sẻ công thức mà lão lại không có tiền cho bố vay...”

“Nên lão giết bố mẹ mình?” Taisuke cao giọng.

“Be bé cái mồm!” Koichi nhăn mặt. “Nghe người ta nói cho hết đã. Anh nghĩ không ai giết người chỉ vì không đủ tiền cho vay, song nếu trước mặt xuất hiện một cục tiền to, hoặc biết người quen của mình đang có một cục tiền to thì sao? Giữa lúc làm ăn khó khăn, biết đâu Masayuki lại sinh ác tâm.”

“Người quen nào có cục tiền to kia chứ?” Taisuke hỏi.

Koichi khịt khịt mũi, “Bố mình chứ ai.”

“Bố mình á?”

“Em hiểu rồi.” Shizuna vỗ tay đánh bốp. “Trước án mạng, bố mẹ đã đi xoay tiền để trả ghi nợ. Đặt giả thuyết bố mẹ đã xoay đủ tiền, thì đêm đó trong nhà chúng ta có 3 triệu yên.”

“Chính xác. Và Masayuki nắm được thông tin này.” Koichi nói. “Sao? Đã đủ trở thành động cơ chưa?”

Taisuke nháy xuống khỏi giường, siết nắm đấm, hùng hổ đứng giạng hai chân, “Tất nhiên. Hung thủ đích thị là Masayuki!”

“Đừng kích động. Chắc chắn Masayuki có liên hệ với Ariake, còn lại tất cả đều dừng ở mức suy đoán. Chẳng có bằng chứng nào cho thấy đêm đó nhà chúng ta có cục tiền to cả.”

“Chứ anh muốn gì nữa?” Taisuke vò đầu bứt tóc, cậu sắp không kiềm chế nổi nữa.

Shizuna phụ họa, “Đúng thế. Chúng ta đã chứng minh được người mà anh Tai bắt gặp tối hôm đó là Masayuki, còn cần gì hơn chứ?”

“Đồng ý là chúng ta đã chứng minh được. Tuy nhiên hiện tại vẫn chưa thể thuyết phục cảnh sát. Cần bằng chứng vững chắc hơn.”

“Em đã khai thác hết mức rồi mà,” Shizuna tỏ ra khổ sở.

“Đừng lo, anh không bảo Shi đi tìm bằng chứng. Hôm trước anh nói rồi đấy, chúng ta sẽ dùng phương án cuối cùng.”

“Rốt cuộc là phương án gì?” Mặt Taisuke gầy như biến dạng vì nóng nảy.

Koichi khẽ cười, “Đã không tìm ra bằng chứng thì chỉ còn một cách, là tạo ra bằng chứng.”

Yukinari chọn món salad tôm bơ, cảm nhận hương thơm của bơ lạc khi đưa vào miệng. Anh nhắm mắt, nhai và chậm rãi nuốt xuống. Dư vị cũng là một hạng mục quan trọng cần kiểm tra.

“Không tồi.” Anh mở mắt ra và nói. “Hương vị còn đọng lại, nhưng không gây khó chịu, và sẽ không ảnh hưởng đến cơm bò băm.”

Yokota đứng bên cạnh quan sát một cách căng thẳng, lúc này mới thả lỏng cơ mặt như vừa trút được một gánh nặng.

Yukinari đang ở Togami-tei Hiroo. Đã hết giờ mở cửa, quán không còn khách nào. Trên bàn trước mặt anh bày vài đĩa đồ ăn, đầu là ứng cử viên để đưa vào thực đơn của chi nhánh Azabu Juban. Yukinari đang cân nhắc các salad tùy chọn cho bữa trưa nhẹ với món chính là cơm bò băm. Nhẹ chứ không rẻ rúng. Anh muốn salad dù có đi một mình vẫn được đánh giá cao.

“Cuối cùng vẫn chọn bơ lạc nhỉ? Bơ mè xay thì sao?” Yukinari hỏi Yokota.

“Không tệ, nhưng tôi nghĩ cái này hợp với cơm bò băm hơn. Anh có muốn thử luôn phiên bản mè xay không?”

“Không cần đâu. Tôi đồng ý là bơ lạc hợp hơn. Thật may vì chúng ta có cùng suy nghĩ.”

Yokota vui vẻ gật đầu. Tuy còn trẻ, anh đã trở thành đầu bếp không thể thiếu tại chi nhánh Hiroo. Vốn dĩ, anh chính là nhân tài mà Yukinari chiêu mộ được. Lần này, Yukinari đề bạt anh lên vị trí bếp trưởng quán ăn Azabu Juban và Masayuki đã chấp thuận.

“Chọn xong salad. Xúp coi như OK. Cuối cùng là món tráng miệng, mắng mà tôi tệ nhất đấy.”

Yukinari đang cau mày ghi chép, cậu phục vụ ở lại dọn dẹp bồng tiến đến gần, “Thưa cậu, chủ tịch đến ạ.”

“Bố tôi á?” Yukinari nhìn ra sau lưng cậu ta.

Masayuki trong bộ vest xám xuất hiện ở cửa. Yokota lập tức đứng nghiêm, không nhúc nhích.

“Công việc hôm nay có gì không ổn sao?” Yukinari nhỏ giọng hỏi Yokota.

“Có gì đâu nhỉ...” Yokota nghiêng đầu suy ngẫm.

“Bố cần trao đổi với anh, được chứ?” Masayuki trăn trở.

“Được ạ. Nhưng không thể đợi về nhà rồi nói sao?”

“Bố đã định thế, nghĩ lại vẫn nên nói càng sớm càng tốt. Nghe bảo anh đang cân nhắc thực đơn ở đây.” Masayuki tiến lại gần và nhìn xuống bàn. “Salad à?”

“Thực đơn bữa trưa ạ. Con định gộp vào suất cơm bò băm. Sắp bàn bạc xong rồi, bố chờ một chút nhé.”

“Không được, bố phải nói ngay. Bố không muốn hai đứa lãng phí thời gian bàn bạc hơn nữa.”

Yukinari đang định ghi chú tiếp thì sững người trước câu nói ấy. Chưa hiểu ra sao, anh đưa mắt nhìn Masayuki.

“Ý bố là gì?”

Masayuki ngập ngừng, đoạn lại nhìn Yokota và cậu phục vụ, “Xin lỗi, tôi muốn nói chuyện riêng với Yukinari, hai cậu lánh đi một lúc được chứ?”

Yokota bối rối liếc Yukinari, nói “Vâng” rồi quay vào bếp. Cậu phục vụ đi theo.

Yukinari nhìn bố, “Lãng phí thời gian bàn bạc là sao ạ? Bố không định bảo sẽ xem xét lại việc mở quán ăn Azabu Juban đấy chứ? Đến giai đoạn

này rồi, không hủy bỏ kế hoạch được đâu.”

Masayuki phất tay, “Ai bảo thế? Cứ xuống rồi nói.” Ông kéo ghế bên cạnh lại, xuống.

Yukinari vẫn khoanh tay đứng sững.

“Bình tĩnh đi. Xuống xem nào.”

“Thế này được rồi. Bố nói đi.”

Masayuki thờ dãi nhìn lên con trai, ánh mắt đầy quyền uy. Yukinari không hề nao núng.

“Bố muốn thay đổi chính sách cho quán mới, một điểm thôi, nhưng dứt khoát phải thay đổi. Anh đừng kêu ca gì cả.”

“Thay đổi chính sách? Tại sao?! Bố bảo sẽ giao toàn quyền cho con cơ mà? Con cũng đã quyết định sẽ mở quán ăn như thế nào rồi. Con có nhờ vả bố gì đâu! Giờ bố muốn đổi ý?”

“Đúng, bố giao toàn quyền quyết định cho anh, nhưng có một việc anh đã nhờ bố. Nhớ không?”

Yukinari bất an nhìn lên trần nhà, cố nhớ lại xem mình nhờ vả việc gì, và chỉ nghĩ ra được, “Cơm bò băm...”

“Đúng vậy. Cơm bò băm. Từ trước đến nay, mỗi lần khai trương quán bố đều yêu cầu quản lý tạo ra một phiên bản mới. Bố đã tạm thời đồng ý khi anh bảo muốn kinh doanh cơm bò băm nguyên bản.”

Yukinari mở to mắt, “Bố đổi ý?”

“Chính xác. Hãy tự tạo cơm bò băm mới như các quản lý khác rồi lấy nó làm món chiến lược cho chi nhánh Azabu Juban.”

Yukinari phải bỏ khoanh tay, chuyển sang chống nạnh, nhìn xuống bố, “Khoan đã. Ý tưởng cho Azabu Juban là khôi phục hương vị ban đầu của Togami-tei. Tạo ra cơm bò băm mới, đồng nghĩa với phá vỡ ý tưởng này.”

“Đặc trưng xưa nay của Togami-tei là mỗi chi nhánh lại có đặc điểm, cá tính riêng. Nhà chúng ta không đơn giản chỉ mở các quán ăn sao chép nhau.”

“Con biết. Chính vì biết điều này nên con mới muốn giới thiệu hương vị nguyên bản. Hiện tại không chi nhánh nào cung cấp hương vị này, ngay cả ở **Kannai**, nên không phải lo là Azabu Juban sao chép chi nhánh khác.”

Masayuki vẫn không dao động, ông lắc đầu, “Các quản lý trước giờ đều khổ công sáng tạo cơm bô bằm độc đáo cho riêng mình. Không một chi nhánh nào nản lòng, và luôn đưa ra kết quả tích cực. Bởi yêu cầu anh cố gắng tương tự cũng là công bằng thôi, không phải sao?”

Yukinari nín lặng. Masayuki nói đúng. Thật ra, bản thân Yukinari không phải không áy náy. Chẳng qua anh chỉ muốn tự tay khôi phục món cơm bô bằm đã mang lại thành công cho Togami-tei, chứ không định tìm cách nhàn hạ hơn ai, anh sẵn sàng nếm trải khó khăn vất vả như các quản lý khác, khó khăn vất vả hơn càng tốt.

“Mọi chi tiết của Azabu Juban đều dựa trên ý tưởng khôi phục cơm bô bằm nguyên bản, bao gồm rượu vang, nguyên liệu, thực đơn... Giờ phải quay về vạch xuất phát sao?” Yukinari vẫn nhìn xuống bố.

“Nếu anh cho rằng các trải nghiệm này là phí công vô ích thì không đủ tố chất làm quản lý đâu, nên mau chóng tìm công việc khác đi thôi.”

Masayuki đứng dậy. “Bố đã nói ngay từ đầu là dứt khoát phải thay đổi, không kêu ca. Thời gian khai trương cũng cần bàn lại. Sau này bố sẽ không xen vào bất cứ việc nào anh làm nữa. Hứa đấy!”

Yukinari hất tóc mái lên, nhìn thẳng vào mắt Masayuki, “Sao đến hôm nay bố mới đổi ý? Cho con biết lý do!”

“Bố nói rồi còn gì. Công bằng cho tất cả.”

“Tại sao lúc trước bố đừng ý? Nói rõ như thế ngay từ đầu không phải tốt hơn à?”

“Bố xin lỗi, không chỉ với anh, mà cả với các quản lý khác. Bố đã quá ưu ái người nhà, thật chẳng giống bố chút nào. Bố phải tự kiểm điểm lại mình.”

Masayuki quay gót rời đi. Yukinari rất muốn làm ồn lên, nhưng phải kìm lại. Hành động như thế chẳng ích lợi gì cả. Anh ngửi xuống chiếc ghế Masayuki vừa ngửi, toàn thân rã rời.

“Anh Yukinari!”

Nghe tiếng gọi khẽ, anh ngẩng mặt lên thì bắt gặp ánh mắt lo lắng của Yokota.

“Cậu nghe hết rồi hả?” Yukinari hỏi.

Yokota gật đầu, tiến lại gần, “Phải thay đổi đúng vào món chính, nên sẽ hơi phức tạp.”

Chắc hẳn cậu cũng lo lắng, nhưng giọng không hề bi quan, coi như niềm an ủi lớn đối với Yukinari hiện tại.

“Đành làm lại từ đầu. Bố nói cũng đúng, không trải nghiệm nào là vô ích. Thôi cố lên!”

“Vâng,” Yokota bắt đầu thu dọn bát đĩa trên bàn.

Yukinari vừa nhìn cậu vừa nhớ lại cuộc nói chuyện với bố. Anh hiểu ý ông, mà vẫn thấy rất khó chấp nhận. Bỗng một ý nghĩ lóe lên. Chẳng lẽ...

Lần gần nhất anh nói với Masayuki về cơm bò băm là vào hôm đi ăn cùng Saori. Buổi tối về nhà, anh có kể Saori bảo là từng ăn cơm bò băm có hương vị y chang. Giờ nghĩ lại, thái độ của bố lúc đó hơi khác thường. Phải chăng câu chuyện đã gây tác động đến suy nghĩ của Masayuki? Nếu đúng, phần nào của câu chuyện là mấu chốt? Và tại sao bố không nói thẳng với con trai mình?

Yukinari rút điện thoại tìm số của Saori, sắp bấm gọi lại ngần ngừ. Anh khẽ lắc đầu.

Chưa chắc Saori đã biết câu trả lời. Hơn nữa, anh không biết phải hỏi thế nào.

Koichi cuống lên khi thấy Masayuki ra khỏi tòa nhà sớm hơn anh dự tính. Ở tòa nhà đối diện bên này đường có một quán giải khát rất tiện quan sát, nên anh vừa vào gọi một tách cà phê. Giờ lại phải vội vàng uống cạn và lao ra ngoài.

Suốt từ lúc Masayuki rời khỏi Togami-tei Kannai, Koichi vẫn bám theo để tìm thời cơ hoàn thành mục đích. Cho đến nay, mỗi tuần Masayuki đều đứng bếp vài lần ở quán chính. Lần nào cũng tự lái xe đến, gửi ở bãi đỗ xe thẳng cách quán chừng 50 mét.

Koichi định hoàn thành mục đích của mình tại bãi đỗ xe ấy, cho nên một tiếng trước giờ quán đóng cửa là anh bắt đầu đến gần theo dõi.

Không ngờ lại tính sai. Sau giờ đóng cửa, Masayuki ra khỏi quán cùng một nhân viên. Hai người cười nói đi về bãi đỗ xe. Có lẽ người kia cũng gửi xe ở đây. Hôm nay chắc phải tạm hoãn kế hoạch rồi, vì điều kiện tuyệt đối để hoàn thành mục tiêu là Masayuki phải đi một mình.

Nghĩ là nghĩ vậy, Koichi vẫn chưa từ bỏ mà bám theo chiếc Mercedes Benz của Masayuki. Bất chấp nguy cơ bị phát hiện, kì vọng thành công thôi thúc anh tiếp tục. Tuy nhiên, nếu Masayuki về thẳng nhà, nghĩa là hết cơ hội, anh sẽ phải hành động lại vào một ngày khác.

May sao, cơ hội đã quay lại. Khi nhận ra chiếc Mercedes Benz không chạy về nhà mà hướng đến Togami-tei Hiroo, Koichi bất giác vui vẻ huýt sáo.

Masayuki đỗ xe tại tầng hầm một tòa nhà gần đó. Koichi cũng đưa xe van nhỏ của mình đến một chỗ cách xe lão không xa. Sau khi chắc chắn Masayuki đã rời khỏi xe, Koichi mới mở cửa xe mình.

Koichi không rõ tại sao Masayuki đến Togami-tei Hiroo, chỉ biết lão sẽ ra sớm, căn cứ theo giờ đóng cửa của bãi đỗ xe, không ngờ còn sớm hơn cả dự đoán của anh.

Koichi vội chạy về bãi. May mắn thay, gần xe Masayuki không một bóng người. Koichi cẩn thận quan sát xung quanh rồi lục túi áo khoác lấy ra một vật. Đây là vật rất quan trọng với anh em anh, trên đời không có cái thứ hai. Koichi đã phân vân, quan trọng thế này có nên đem dùng không? Rất có thể nó sẽ không trở về với họ nữa.

Không còn cách nào khác. Koichi tự nhủ, vì nó quan trọng nhường ấy, nên mới đủ mạnh để đảm bảo kế hoạch của ba anh em thành công.

Sắp xếp xong, Koichi trốn trong xe chờ Masayuki xuất hiện.

Không lâu sau, Masayuki bận đồ vest bước ra từ sảnh thang máy. Lão đi một mình. Koichi nín thở. Masayuki vừa đi lại gần xe vừa lấy chìa khóa ra, vòng qua bên ghế lái, mở cửa.

Koichi cẩn mật nhìn cửa mở. Xem chừng Masayuki không phát hiện ra vật kia. Lão lên xe, đóng cửa.

Phải làm lại từ đầu sao, Koichi vừa thẩn rần rĩ thì cửa xe lại bật mở. Masayuki nhòai nửa người ra nhìn xuống đất, cuối cùng nhặt vật kia lên.

Koichi cực kì căng thẳng. Động thái của Masayuki sẽ quyết định hành động tiếp theo của anh. Nếu lão định cầm thứ đó lái xe đi luôn, anh sẽ chặn lão lại bằng mọi giá.

Tuy nhiên, Masayuki hành động đúng như dự liệu của Koichi. Lão để vật vừa nhặt về vị trí cũ, đóng cửa lại, nổ máy và lái đi luôn.

Khi chiếc Mercedes Benz đã khuất tầm mắt, Koichi mới xuống xe, tiến lại chỗ chiếc Mercedes Benz vừa đậu. Vật mà Koichi dùng để bẫy Masayuki nằm gần như đúng vị trí ban đầu. Anh nhặt lên bằng bàn tay đã mang găng và cho vào túi nhựa chuẩn bị sẵn.

Xong rồi! Anh thầm nhủ với Taisuke và Shizuna. Lão già đã mắc vào cái bẫy đầu tiên.

Koichi muốn cười thật to.

Thời điểm Kawano Takeo gọi cho Shizuna là chiều thứ Bảy. Nhìn số gọi đến, cô định mặc kệ, nhưng lại không muốn mọi chuyện ầm ĩ một cách ngu ngốc. Nghe hẳn thỉnh cầu “Dù thế nào anh vẫn muốn gặp em,” cô đồng ý hẹn gặp tại một quán cà phê ở Ikebukuro.

Takeo chất vấn cô về việc không trả lời tin nhắn, “Anh gọi điện cho em cũng không được là sao?”

Shizuna cúi đầu, tránh né ánh mắt Takeo, “Công việc bận quá nên... Em xin lỗi.”

“Đã ba tuần chúng ta chưa gặp nhau rồi đấy. Em có biết đi đâu này nghĩa là gì không? Bàn bạc suốt về kế hoạch du lịch mà không chốt nổi với em, nên anh không đặt phòng được. Đã hứa sẽ đi suối nước nóng, mà...”

“Em có hứa đâu. Em chỉ bảo mong là đi được thôi.”

“Khác gì nhau? Em có biết anh chuẩn bị mất công đến mức nào không?”

“Em áy náy lắm, nhưng em nhớ đã nói ngay từ đầu là rất khó xin nghỉ, do công việc...”

“Công việc! Công việc! Lúc nào cũng công việc! Bán bảo hiểm quan trọng thế à? Suy cho cùng, anh là khách hàng của em đấy. Chẳng phải anh đã kí hợp đồng để giúp em đạt chỉ tiêu hay sao? Em không nghe lời khách hàng à?” Đôi má xệ đỏ gay, Takeo xối xả tuôn ra một tràng, nước bọt bay tung tóe trước mặt Shizuna.

Shizuna ngẩng lên, nhưng không phải do nước bọt, mà do đã đợi được những lời vẫn trông chờ, “Anh mua bảo hiểm chỉ vì muốn em đi suối nước nóng với anh? Chẳng lẽ anh có ý đồ đó?”

“Gì cơ?” Takeo trợn tròn mắt.

“Anh nghĩ em là loại con gái dễ dãi vậy à?” Shizuna cao giọng chất vấn. Cô mặc kệ ánh mắt xung quanh đổ dồn về mình. Ngược lại, bị chú ý càng

hay.

“Không, ý anh không phải thế.” Takeo lấp bắp, phản ứng đúng như dự liệu của Shizuna.

“Anh vừa nói đấy thôi? Anh bảo đã mua bảo hiểm giúp em, nên em phải đi sưởi nước nóng cùng anh.”

“Anh có nói thế đâu.”

“Có! Anh vừa bảo phải nghe lời khách hàng đấy gì?”

Takeo ập úng đảo mắt nhìn quanh. Hắn đang bối rối. Chỉ một cú chốt hạ nữa thôi.

“Thật không ngờ!” Shizuna ra chi ầu uất ức đến phát khóc. “Không ngờ anh lại nghĩ về em như vậy... Em hiểu rồi. Em sẽ hủy hợp đồng bảo hiểm với anh. Trả tiền cho anh là được chứ gì?!”

“Đợi đã. Không phải như em nghĩ đâu. Anh xin lỗi, anh sai rồi. Em bình tĩnh lại đi.” Takeo cuống cào kê, không còn đâu dấu vết hẳn học ban nãy, mặt hẳn tái đi.

Shizuna đưa hai tay bưng mặt, thở hắt ra thật mạnh như thể đang cố trấn tĩnh, đồng thời quan sát động thái của Takeo qua kẽ tay. Hắn đã hoàn toàn hoảng loạn.

Lừa tiền đàn ông không khó, vấn đề là cách cắt đứt quan hệ sau đó. Khác với Hisanobu Takayama, Takeo không phải kiểu người có thể chấp nhận lý do ra nước ngoài theo đuổi ước mơ. Sau khi suy nghĩ, hắn lại đòi đi cùng chưa biết chừng. Bên ngoài là một ông trung niên, bên trong vẫn chỉ là một đứa trẻ hay vòi vĩnh. Với loại đàn ông này, chỉ có cách làm căng lên thôi.

Shizuna đang phân vân nên làm gì tiếp thì điện thoại bỗng đổ chuông. Cô thắc mắc không biết ai gọi. Taisuke đang chờ ở gần đây, nhưng cậu sẽ không liên lạc nếu chưa có tín hiệu của cô.

“Điện thoại em đang reo kìa.” Takeo nói.

“Em biết.” Shizuna cộc cằn đáp và kéo túi xách lại xem ai gọi. Trong thoáng chốc, khuôn mặt nhăn nhó dịu hẳn đi. Yukinari gọi.

Shizuna cầm lấy điện thoại và đứng lên khỏi ghế. Cô di chuyển ra chỗ khuất tầm mắt Takeo và nhấn nút nhận cuộc gọi. “Alo, Takamine Saori xin nghe.” Giọng rất khẽ nhưng vẫn tỏ rõ tươi tắn.

“À, alo. Tôi là Togami Yukinari. Bây giờ cô có tiện nói chuyện không?”

“Vâng, không sao. Chuyện gì thế anh?”

“Tôi có việc tôi muốn hỏi. Tối nay cô có thời gian không?”

“Tối nay...?”

“Cô bận thì hôm khác cũng được. Tôi chỉ muốn gặp càng sớm càng tốt.”

“Gặp ngay bây giờ cũng được ạ.”

“Thật ư? Giờ cô đang ở đâu?”

“Ở Ikebukuro. Tôi có chút việc, sắp xong rồi.” Shizuna vừa nói vừa liếc xem tình hình Takeo. Thấy hắn vẫn suy sụp như ban nãy, cô bèn nói. “Xem như xong rồi ạ.”

Sau khi hẹn gặp Yukinari, Shizuna quay về bàn, tất nhiên lại đeo lên gương mặt khó chịu. Takeo vẫn cúi đầu ủ rũ, lúc này mới ngược mắt nhìn.

“Cấp trên gọi, mắng em là đang bận bù đầu còn trốn đi đâu. Em bảo ra ngoài gặp khách hàng, ông ta lại hỏi có cơ hội lấy được hợp đồng không, em chẳng biết nói sao nữa.”

“Anh nên kí hợp đồng gì đây?” Takeo nhào người tới, mắt ánh lên nịnh nọt.

Shizuna lắc đầu, bỏ điện thoại vào túi xách, “Em không làm phiền anh đâu. Ai mà dám nữa!”

“Vậy anh phải làm sao...”

“Anh không phải làm gì cả.” Shizuna đứng dậy, lấy tiền cà phê đặt xuống bàn.

“Em, đợi đã.” Takeo phát hoảng, trông bộ dạng như sắp khóc tới nơi.

“Em muốn suy nghĩ thêm về chuyện chúng ta, nên tạm thời ngưng gặp nhau một thời gian. Khi nào bình tĩnh lại, em sẽ liên lạc với anh.”

“Yukari...”

Shizuna tiến ra cửa. Trên đường ra ga, Shizuna gửi tin nhắn cho Taisuke: *Kế hoạch giết lấy để cắt đứt với Takeo đã thành công. Yukinari gọi cho em, có chuyện gì muốn hỏi ấy, nên em đang đi Ginza gặp anh ta. Cô nhận được phản hồi của Taisuke ngay trước khi xuống ga tàu điện ngầm: Đã nhận. Giờ tao về chuẩn bị cho kế hoạch kia.*

Shizuna cất điện thoại vào túi xách, cảm giác bất an dâng lên trong lòng. Cô biết *kế hoạch kia* là gì. Koichi đi cùng Taisuke nên chắc không sao, nhưng chỉ sai sót một bước thôi, tất cả sẽ bị cảnh sát tóm gọn. Nghĩ mà bần thần.

Họ hẹn gặp nhau tại một quán cà phê ở Ginza 2-Chome. Yukinari chọn bàn gần cửa sổ, anh nhìn ra đường nhưng đang bận suy tư thì phải, chứ nếu nhìn thật, không lý nào lại không nhận thấy Shizuna đi ngang qua.

Khi Shizuna cất tiếng gọi, Yukinari mới giật mình ngoảnh lại và ngỡ ngẩn thốt lên, “Á!”

“Anh đang nghĩ đến ngắm đi đâu gì mà trông nghiêm trọng thế?”

Yukinari đưa tay lên sờ mặt mình, “Nghiêm trọng lắm à? Chết thật. Mà xin lỗi, vì đột ngột hẹn cô ra đây. Cô xong việc rồi chứ?”

“Vâng, xong cả rồi. Vốn dĩ cũng không phải việc quan trọng.” Shizuna ngẩng xuống ghé đôi diện và mỉm cười. Nụ cười hoàn toàn thật lòng chứ không phải diễn. “Mấy người bạn định đi du lịch nước nóng mà không sắp xếp được thời gian nên đành hủy. Tôi đi giải quyết việc đó.”

“Ồ, cô thích đi du lịch nước nóng à?”

“Cũng không hẳn. Tôi chỉ thích đi chơi với mọi người thôi.”

“Ra thế. Bạn đại học của cô sao?”

“Dạ không. Bạn cấp hai với cấp ba. Trường đại học của tôi ở Kyoto lận mà.”

Shizuna gán đủ loại nghề nghiệp cho các bạn mình, nào thiết kế thời trang, nào kinh doanh bảo hiểm... Gần đây, người bạn làm thiết kế đã chia tay vị hôn phu để sang Mỹ tu nghiệp thêm. Dĩ nhiên, tất cả đều là giả. Các nhân vật được nêu đầu trích xuất từ các vai diễn cô dùng để lừa tình đàn ông, cho nên cô kể rất sinh động trôi chảy.

Yukinari chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn tỏ ra bất ngờ trước tình tiết này nọ. Nhìn anh, Shizuna hơi á náy, cũng hơi trống rỗng. Những chuyện đang làm anh thích thú đều xoay quanh đám bạn hư cấu của một cô gái cũng hư cấu.

Shizuna ngừng lời, cầm lấy cốc trà đá sắp tan hết.

“Cô sao thế?”

Yukinari lúng túng hỏi. Shizuna biết, anh hỏi không phải vì cô thôi kệ, mà vì nụ cười trên môi cô đã tắt.

“Không có gì. Tự dưng tôi thấy hơi xấu hổ, nãy giờ toàn buồn chuyện tầm phào.” Shizuna giải thích với nụ cười giả tạo.

“Không đâu. Tôi thấy thú vị mà.”

Shizuna lắc đầu, “Thôi, không kể nữa. Anh bảo có chuyện muốn nói hả? Tôi tò mò muốn chết rồi đây.”

Yukinari há miệng, nhưng không ra lời. Không phải anh quên, mà đơn giản là không biết bắt đầu từ đâu. Shizuna đoán là việc khá khó nói.

“Xin lỗi, tôi hẹn gặp cô... Thật tình, là về cơm bò băm.”

“Cơm bò băm? Trong thực đơn của chi nhánh Azabu Juban ạ?”

“Không phải... Hay đúng hơn là hơi liên quan, tôi muốn hỏi cô về cơm bò băm hôm trước cô nhắc tới.”

“Tôi nhắc gì ấy nhỉ?”

“Cô bảo hồi nhỏ từng ăn cơm bò băm có hương vị rất giống cơm bò băm nhà tôi.”

“À.”

“Quán ăn đó ở Yokosuka phải không? Cô nhớ tên quán chứ?”

Shizuna hơi bần thần trước đôi mắt dò xét của Yukinari. Sao tự dưng anh lại hỏi điếu này? Tất nhiên, cô không thể nêu ra cái tên *Ariake*.

“Tên gì nhỉ... Lâu quá rồi, nên tôi...” Cô giả vờ suy nghĩ rất lung.

“Cô bảo là quán ăn nhà bạn nhỉ? Họ của bạn cô là gì?”

Câu này thì không trốn tránh được. Người bạn thân đến nỗi ăn cơm bò băm cũng làm cô hoài niệm và bật khóc trước mặt bao người mà bảo quên họ thì thật vô lý.

“Là Yazaki.”

Chính Shizuna cũng bất ngờ với cái họ mình vừa thốt ra, toàn thân nóng bừng. Yazaki là họ khai sinh của cô, đồng thời là bằng chứng cho việc cô không cùng huyết thống với hai người anh.

Shizuna không hiểu tại sao mình lại thốt ra cái họ này. Cho tới nay, đã bao lần cô bịa đại tên giả chỉ trong nháy mắt. Vậy mà giờ cô không nghĩ nổi một cái tên nào. Hơn hết, cô không muốn bịa tên với Yukinari.

“Yazaki... Thế còn tên?” Yukinari hỏi tiếp.

Lòng ngực se thắt, Shizuna cố tự trấn tĩnh và thầm nhủ mình phải hành động thật cẩn thận mới được. Rồi cô đáp, “Shizuna ạ,” đồng thời cố nén tiếng trống ngực đập thình thịch. Chuyện này tuyệt đối không thể để các anh biết. Bằng không sẽ bị các anh mắng là hành động ngu ngốc cho mà xem. Bản thân Shizuna cũng không xác định được việc mình đang làm có đúng hay không. Nếu hỏi tại sao, cô chỉ có thể đáp là muốn cho Yukinari biết tên thật mà thôi.

“Sao anh lại hỏi tên bạn ấy?” Shizuna thắc mắc.

“Vì nó chứa rất nhiều thông tin.” Yukinari lúng túng một lúc, rồi nói. “Yazaki Shizuna... Tên đẹp thật. Cô ấy là người thế nào?”

“Một cô bé hoạt bát, và rất thân thiết với các anh trai.”

Shizuna cố sức kìm nén hơi nóng đang cuộn trào trong lòng. Yukinari hỏi về mình, cái tên anh gọi cũng là tên thật của mình. Cô phấn khích không tả vì không phải nói dối nữa...

Đứng trong hẻm tối, Taisuke ngược nhìn ngôi nhà cạnh đấy. Cậu thầm cảm thán, đã bao lâu rồi mới lại làm thế này? Lần gần nhất chắc là cái đêm ba anh em trốn khỏi cô nhi viện để đi xem mưa sao băng Sư Tử. May mắn thay sau hôm ấy cậu vẫn giữ vòng số 8 lại.

Tuy nhiên, thực sự không sao chứ? Cách này do Koichi vốn thông thái nghĩ ra, nên chắc là ổn thỏa. Dù vậy, lúc Koichi chia sẻ về kế hoạch đêm nay, Taisuke đã sửng sốt. Không chỉ sửng sốt, mà còn kinh hãi.

“Anh khảo sát kỹ rồi. Anh rất tự tin. Không cần Taisuke đi cùng đâu, anh sẽ hành động một mình.”

Taisuke không thể bình thản đồng ý với dự định đó. Từ trước tới nay, mọi hành động nguy hiểm đều do hai anh em hợp sức giải quyết.

Phía trên có động tĩnh. Taisuke nháy đèn pin một lần, ngụ ý “Ổn cả.”

Không lâu sau, dây leo núi rùng xuống. Taisuke nghe rõ từng tiếng lanh canh, đó là tiếng va của vòng số 8. Koichi thoăn thoắt trèo với tốc độ không thua kém thuở bé là bao, lưng đeo ba-lô.

“Suôn sẻ không?” Taisuke hỏi.

“Suôn sẻ mới xuống chứ. Thôi, chuồn lẹ nào.”

Hai anh em lom khom chạy trốn.

Buổi sáng sau ngày nghỉ, đội trưởng Isobe gọi Hagimura Shinji đến gặp.

“Sao trông cậu mệt mỏi vậy?” Isobe rời mắt khỏi đồng hồ giấy tờ và ngược nhìn Hagimura.

“Không đến nỗi mệt lắm, chỉ là đã lâu mới lái xe đường trường nên em hơi cứng vai.”

Hôm qua anh đưa vợ và con trai đang học tiểu học về nhà ông bà ở Shizuoka chơi. Ba năm rồi ông bà mới lại có dịp gặp cháu.

“Dành thời gian cho gia đình, cảm động làm sao. Chẳng biết bao nhiêu năm rồi tôi không đi du lịch với nhà. Mà chắc mẹ vợ và mấy đứa con gái cũng chẳng muốn đi cùng tôi đâu. Cậu cứ liều liệu đấy.”

“Liều liệu thế nào ạ?”

Hagimura hỏi lại. Isobe trầm ngâm một lúc rồi cười chua chát.

“Nếu biết tôi đã không như bây giờ. Mà thôi, vào việc nhé. Tôi nhận được thông báo là đêm hôm trước có chiếc xe đáng ngờ đậu ở bờ biển Mabori. Cảnh sát địa phương đã đến kiểm tra. Đó là một chiếc **kei-car** trắng.” Isobe đưa cho Hagimura xem tấm ảnh chụp chiếc xe vuông vức với hậu cảnh là đê chắn sóng.

“Chiếc xe làm sao?”

“Dùng biển số xe để tra thông tin chủ sở hữu, thì lại thấy thông báo mất cắp khi đang đậu trên đường ở Yokohama. Thực tế là ổ khóa động cơ đã bị rút ra, xe đấu điện trực tiếp.”

“Thì sao ạ?” Hagimura thắc mắc. Trộm cắp xe là phạm pháp, nhưng không thuộc phần việc của anh. Anh đang công tác tại Phòng 1 Sở Cảnh sát tỉnh Kanagawa mà.

“Vấn đề là có rất nhiều đĩa DVD và một chiếc túi cũ trên xe.”

“DVD gì cơ?”

“Phim người lớn. Đáng tiếc, không phải hàng phi pháp, chỉ là AV bình thường có khắp mọi nơi. Tôi nghe cảnh sát Yokosuka báo lên, chứ không trực tiếp xem.”

Về mặt Hagimura bất giác dịu lại, “Em phải đi đâu tra cái gì đây?”

“Đừng vội. Giờ mới tới vấn đề chính. Đóng DVD thì thôi, còn chiếc túi? Bên trong chính là cái này.” Isobe mở ngăn kéo bàn, lấy ra vài tấm ảnh mới.

Hagimura cầm lấy tấm ảnh chụp chiếc hộp vuông. Nấp hộp vẽ mấy viên kẹo.

“Nhìn giống hộp kẹo nhỉ?”

“Đúng vậy. Tuy nhiên, bên trong không phải kẹo.” Isobe trải vài tấm ảnh ra, lần lượt là ảnh chụp ví tiền, đồng hồ đeo tay, hộp phấn trang điểm, son. Không hiểu sao thổi son lại mất nắp.

“Xin lỗi chủ cái hộp chứ, đồ đạc chẳng ra đâu vào đâu.”

“Ừm. Nhưng cảnh sát Yokosuka chỉ còn cách truy tìm trộm xe từ những thứ này. Dù nhận định là khó lòng lần ra manh mối, họ vẫn đi đâu tra kỹ càng từng vật chứng một. Và có phát hiện bất ngờ.” Isobe nhón lấy tấm ảnh chụp chiếc đồng hồ màu vàng. “Cậu xem, thấy gì không?”

Hagimura nhìn chăm chăm vào đồng hồ. Không phải hàng hiệu, đã cũ.

“Sao hả?”

“Không thấy gì đặc biệt. Nó làm sao ạ?”

“Còn cái này?” Isobe rút một tấm ảnh khác đưa cho Hagimura.

Vẫn là ảnh đồng hồ, nhưng chụp mặt sau, có khắc chữ. Hagimura ghé sát vào để nhìn cho rõ.

Chúc mừng Ariake mở cửa lại.

“Ariake?” Anh vô thức lẩm bẩm.

“Nhớ ra chưa?” Isobe cười ranh mãnh.

“Là Ariake kia sao? Quán cơm Tây ở Yokosuka.”

“Tôi chưa dám khẳng định. Cảnh sát Yokosuka đã tìm đến nơi sản xuất và cửa hàng bán lẻ, chắc sẽ có kết luận sớm thôi.”

“Đội trưởng, nếu Ariake này chính là quán ăn kia thì...”

Isobe đưa tay ra ngăn Hagimura đang kích động.

“Bình tĩnh đã. Tôi biết cậu vẫn quan tâm đến vụ đó, nên mới đưa cậu vào lại ban chuyên án đấy thôi. Nhưng đừng mang bất kì định kiến nào. Mọi định kiến đâu sẽ làm chệch hướng đi điều tra. Trước mắt, cậu xuống Yokosuka một chuyến đi.”

“Vâng.”

Về lại chỗ để chuẩn bị cho chuyến công tác, Hagimura thấy rõ người mình nóng lên. Anh không sao bình tĩnh như Isobe nhắc nhở được. Vụ án tưởng chừng phải từ bỏ vì bế tắc và sắp hết thời hiệu, bỗng lại thấy manh mối xuất hiện theo cách không ngờ.

Vừa ra khỏi Sở, Hagimura đã rút điện thoại gọi đi.

“Ồ, cậu biết tin rồi ư nhỉ?” Đường dây vừa thông đã nghe Kashiwabara hỏi, giọng điệu cho thấy ông đã đoán trước được cuộc gọi này.

“Em mới nghe. Giật cả mình. Chuyện này là sao? Đồng hồ của Ariake Yukihiro phải không anh?”

“Tôi chưa dám khẳng định. Có thể lắm. Ngoài đồng hồ còn son môi, cậu biết chứ?”

“Em xem ảnh rồi.”

“Liên hệ với nhà sản xuất thì được biết dòng son này đã ngừng sản xuất mười ba năm trước. Hộp kẹo cũng thế, lô hàng cuối cùng bán ra vào mười sáu năm trước.”

“Lâu quá nhỉ?”

“Cho nên, tôi nghĩ cái hộp đã nằm im đâu đó ít nhất mười ba năm, không ai động đến. Nói cách khác, chiếc đồng hồ đã ở yên trong hộp suốt một thời gian dài.”

Hagimura thấy tim mình đập nhanh hơn. Anh hiểu đi đâu Kashiwabara muốn nói.

“Ý anh là chiếc đồng hồ đã bị trộm đi trong án mạng năm xưa?”

“Cấp trên nhắc nhở rằng, vẫn còn quá sớm để kết luận.” Kashiwabara cười khẽ. Cũng như Hagimura, ông không kiên chế được cơn sốt sáng.

“Đã tra ra nhà sản xuất đồng hồ chưa ạ?”

“Tra ra rồi. Nó là sản phẩm của Thụy Sĩ. Chúng tôi cũng đã xác minh được đại lý nhập khẩu, đến đây lại lâm vào bế tắc. Họ phân phối cho các

nhà bán lẻ từ tận hai chục năm trước, nên không còn ghi chép chi tiết nào.”

“Đồ hồ cũ thế cơ à?”

“Nếu là quà tặng khi Ariake mở cửa lại sau thời gian tu sửa thì tất nhiên phải cũ rồi.”

Công nhận, Hagimura gật gù, điện thoại vẫn áp bên tai, “Nôn nóng ghê, chỉ muốn biết ngay đồ hồ có phải của Ariake Yukihiro hay không.”

“Tôi có một đối tượng để xác minh chuyện này. Thật ra, giờ tôi đang tính đi gặp cậu ta đây. Nếu tiện thì cậu đi cùng tôi.”

“Gặp ai cơ ạ?”

Hagimura hỏi dồn, Kashiwabara ngừng một lát như để tạo kịch tính, rồi mới đáp, “Ariake Koichi.”

Điểm hẹn là một khách sạn cạnh ga Shinagawa. Hagimura và Kashiwabara gặp nhau ở ga Yokohama trước, và ngồi chờ Koichi tại sảnh khách sạn. Trong lúc chờ, Kashiwabara kể với Hagimura rằng thỉnh thoảng ông vẫn liên lạc với Koichi, rằng vụ triệt phá băng ghi độ đua ngựa bốn năm trước chính là cơ duyên để họ kết nối lại.

“Thấy tên Ariake Yukihiro xuất hiện trong danh sách khách chơi cá độ, chúng ta đã mừng rỡ biết bao nhiêu. Cứ tưởng cuối cùng cũng tóm được đuôi kẻ sát nhân, ai ngờ...”

“Chẳng tìm thấy gì ở băng ghi độ luôn nhỉ. Nghe đâu, vì không thu hồi được số tiền đã cho Yukihiro vay nên ngay sau khi hai vợ chồng nhà ấy chết, nội bộ băng nhóm đã lục đục.”

“Anh gặp lại Koichi vào thời điểm đó à?”

“Tôi muốn hỏi xem Koichi có thông tin gì về hành vi cá độ của Yukihiro không, nhưng cậu ta mù tịt. Mặt khác, tôi cũng muốn cập nhật đôi chút với cậu ta về tiến độ đi đầu tra.”

“Ra thế.” Hagimura gật đầu.

Bốn năm trước, Hagimura được đi đầu động về đơn vị hiện tại. Nhân vụ ghi độ, cảnh sát mở lại hồ sơ vụ Ariake, Hagimura cũng tham gia, nhưng anh không hề nghĩ tới thân nhân người bị hại.

Nhìn Kashiwabara nhấp từng ngụm cà phê, Hagimura tự nhủ ông đã sâu sắc hơn nhiều. Trước kia ông không phải kiểu người quá để ý đến tâm tư của gia quyến nạn nhân. Đoán chừng ông vẫn chưa nguôi ngoai chuyện cậu con trai. Cậu con này mắc bệnh tim, phẫu thuật nhiều lần vẫn không qua khỏi. Tới giờ, Hagimura còn nhớ như in khuôn mặt Kashiwabara lúc nhận tin báo tử. Ông choáng váng ngỡ ã thụp xuống sàn, ôm đầu rên rỉ mãi không thôi, nghe như tiếng kêu thống khổ của vong linh dưới địa ngục.

Kashiwabara ngẩng lên, nhìn ra xa, “Ồ, tới rồi kìa.”

Hagimura ngoái lại, đúng lúc một thanh niên cao ráo mặc áo khoác màu nâu sẫm bước vào. Hagimura không nhận ra Ariake Koichi ngay, mà tiếp tục rà qua người này người nọ. Nhưng khi nhìn lại thanh niên kia thêm lần nữa, anh nhận ra ánh mắt u ám đã từng bắt gặp ở Koichi thời niên thiếu.

“Chào chú, chào anh! Lâu rồi không gặp.” Koichi lễ phép cúi mình, giọng nghe khác hẳn xưa kia.

“Nhận ra tôi không?” Hagimura hỏi.

“Có chứ, anh Hagimura đúng không ạ?” Koichi trả lời kèm nụ cười tươi rói.

Koichi ngỡ ã xuống và gọi phục vụ. Cà phê của Hagimura và Kashiwabara thì đâu đã cạn hẳn.

Koichi kể là đang làm cho một văn phòng thiết kế ở Tokyo, không có liên lạc với em trai em gái. Một phần là do ba anh em không rời cô nhi viện cùng thời điểm, một phần là tự lo lấy thân cũng đủ kiệt sức rồi.

Hình ảnh ba anh em thuở nhỏ bỗng hiện v ề trong tâm trí Hagimura. Anh nhớ mình từng cầu mong lũ trẻ có thể kề vai sát cánh, nâng đỡ tiếp sức cho nhau. Hiện thực lại không được ngọt ngào, làm lòng anh đau âm ỉ.

“Chú bảo có thứ muốn cho cháu xem ạ?” Sau khi kể sơ qua tình hình gần đây, Koichi nhìn Kashiwabara, xem chừng chưa biết chi tiết sự việc.

Kashiwabara âm ừ, thò tay vào túi trong áo khoác và lấy ra túi nhựa đựng chiếc đồng hồ kia, đặt nó xuống trước mặt Koichi, “Trông có quen không?”

“Sờ vào được không ạ?”

“Sờ bên ngoài túi thì được.”

Koichi vươn tay lấy túi, chăm chú nhìn chiếc đồng hồ. Hagimura mong chờ đôi mắt ấy lóe lên ngỡ ngàng, nhưng diễn biến không như anh mong đợi. Koichi chỉ hơi nghiêng đầu, ánh nhìn lộ rõ nét bối rối.

“Đồng hồ này làm sao ạ?” Koichi hỏi.

Hagimura liếc sang, vẻ mặt Kashiwabara vẫn thản nhiên, nhưng chắc là ông cũng thất vọng như anh vậy.

“Cháu xem mặt sau đồng hồ đi.” Kashiwabara nói. “Hơi khó đọc... Có ghi chữ *Ariake* đúng không? Kèm theo chữ *mở cửa lại* nữa.”

Koichi lật mặt kia chiếc túi, mắt mở to hơn trước mấy dòng chữ khắc.

“Tôi nghĩ nó liên quan đến nhà cháu. Nói cách khác, tôi đoán đây là đồng hồ của bố cháu.”

Koichi nín thở trong giây lát, đoạn cau mày đăm chiêu.

“Không phải à?” Hagimura dò hỏi.

Koichi nhắm mắt vài giây, rồi lại nhìn kỹ chiếc đồng hồ, “Cháu từng nghe nói bố được tặng đồng hồ. Chẳng rõ có phải cái này không.”

“Cháu biết ai tặng không?” Kashiwabara hỏi.

“Hình như là bạn cùng khóa. Các bạn cùng khóa thời cấp hai của bố góp tiền lại mua tặng thì phải...”

“Cháu biết bố học trường cấp hai nào không?”

“Trường nào nhỉ... Cháu nghĩ là trường công lập địa phương.”

“Vậy sẽ tra ra ngay thôi.” Hagimura nói với Kashiwabara.

“Ừm,” Kashiwabara gật đầu.

“Các chú... tìm thấy đồng hồ ở đâu ạ?” Koichi hỏi.

Hagimura im lặng để Kashiwabara xử lý, vì đồng hồ là do cảnh sát Yokosuka tìm ra.

“Ở một chiếc xe ăn cắp.” Kashiwabara đáp. “Xe bị bỏ lại chỗ đê chắn sóng Mabori. Đến giờ vẫn chưa xác định được ai đã lái chiếc xe đến đó.”

“Chỉ tìm thấy đồng hồ thôi ạ?”

“Không, còn vài thứ nữa.” Kashiwabara lại cho tay vào túi, lấy ra mấy tấm ảnh chụp ví tiền và thỏi son. Có cả tấm ảnh chụp hộp kẹo. “Sao? Cháu có chút ấn tượng nào không?”

“Cháu không dám khẳng định, vì mấy thứ này hầu như ở đâu cũng có.”

Cũng phải. Kashiwabara gật gù thu dọn đồng ảnh, tiện thể cất luôn đồng hồ vào túi.

“Chú Kashiwabara, nếu đúng là đồng hồ của bố cháu, liệu có bắt được hung thủ không?” Koichi hơi chồm người lên.

Kashiwabara liếc Hagimura, khẽ lắc đầu, “Chưa dám nói chắc. Vẫn chưa biết tại sao đồng hồ lại xuất hiện vào thời điểm này.

“Kẻ giữ đồng hồ chính là hung thủ, không phải à?”

“Có thể đúng. Cũng có thể không. Mọi chuyện từ giờ mới bắt đầu.”

“Không còn thời gian nữa. Nếu không mau chóng tìm ra...” Koichi sốt ruột nói đến đây thì khựng lại, gãi đầu như nhận ra mình đã hớ hênh. “Mà chưa biết đồng hồ có phải của bố hay không nhỉ...”

“Đúng. Nhưng tôi hứa sẽ theo vụ này đến khi hết thời hiệu mới thôi.”

Koichi cúi gập người, “Cháu cảm ơn, mọi chuyện nhờ cậy ở chú.”

Nghe Koichi kể lại tình hình, Taisuke nghiêng đầu thắc mắc.

“Sao anh không huých toẹt ra là đồng hồ của bố luôn? Có phải nhanh hơn không.”

Shizuna gật đầu, tỏ ra đồng tình với Taisuke.

Ba anh em đang bàn bạc kế hoạch tác chiến ở căn hộ của Koichi và Taisuke như mọi khi. Koichi ngồi trước máy tính, Taisuke và Shizuna mỗi người một giường, người ngồi xếp bằng, người nằm lăn lóc. Taisuke thích khoảng thời gian này nhất, vì cậu được quay về với những cảm xúc thuở nhỏ.

“Dục tốc bất đạt.” Koichi đáp.

“Tại sao?”

“Chuyện cách đây mười bốn năm rồi. Hai đứa không thấy giờ còn nhớ bố đeo đồng hồ gì mới là lạ à?”

“Thế á? Em nhớ rõ là bố rất quý chiếc đồng hồ. Cho nên lúc anh bảo chọn vật kỉ niệm mang theo em đã nghĩ đến nó ngay còn gì.” Taisuke đã

cho đồng hồ vàng vào hành trang đi cô nhi viện. Lần này cậu cũng không nữa xa nó. Koichi phải thuyết phục mãi cậu mới đồng ý. Vì đây là cách duy nhất để trả thù cho bố mẹ.

Koichi lắc đầu, “Nghe này, chúng ta nên coi như chiếc đồng hồ đã bị đánh cắp trong đêm án mạng. Cần phải khiến cảnh sát nhận định rằng kẻ giết bố mẹ đã mang nó đi.”

“Em hiểu.”

“Nếu nhìn thoáng qua mà anh đáp ngay là đồng hồ của bố, nhất định cảnh sát sẽ hỏi tại sao sau án mạng lại không nhận ra nó bị mất.”

Taisuke bất giác “A” lên.

“Bấy giờ cảnh sát đã hỏi đi hỏi lại là nhà có mất thứ gì không. Nếu đã ấn tượng sâu sắc với đồng hồ đến mức mười bốn năm sau còn nhận ra, đáng lẽ phải biết nó không còn. Tất nhiên, anh có thể giải thích vì tinh thần chao đảo nên không sâu sát hết được, nhưng thay vì ngụy biện như thế, anh nghĩ nói là không biết có phải của bố không sẽ tự nhiên hơn.”

“Liệu cảnh sát có tìm ra nó là đồng hồ của bố không?” Shizuna lo lắng hỏi.

Koichi cười khở, “Đừng coi thường năng lực cảnh sát. Kể cả anh có khẳng định là đồng hồ của bố, họ vẫn phải xác minh để làm rõ thực hư. Kết quả giống nhau thôi. Hơn nữa...” Koichi nói tiếp, “Một đáp án phải chặt vật mới thu được, sẽ làm người ta thấy giá trị hơn một đáp án gặt hái quá dễ dàng. Chắc cảnh sát sẽ nhắm đến lựa bạn cùng khóa của bố. Không biết họ tìm được bao nhiêu người, nhưng nếu họ thuận lợi tóm được bằng chứng mà chúng ta tạo ra, dứt khoát có bước nhảy vọt.”

Nhìn Koichi tràn đầy tự tin, Taisuke cũng bắt đầu cảm thấy đây là lựa chọn đúng đắn, và lại thán phục anh mình vì luôn suy nghĩ thấu đáo.

“Diễn biến sau đây mới là vấn đề này. Chúng ta đã thả thính, chỉ mong cảnh sát đớp trúng. Bằng không, cũng không thể lu loa với họ rằng thính đấy đớp đi. Nên là, cầu trời khẩn phật cho đám Kashiwabara không phải lũ ngốc.”

“Giữ liên lạc với cảnh sát không sao chứ?” Shizuna hỏi.

“Thỉnh thoảng phải liên lạc để nghe ngóng tình hình đi đầu tra. Đừng lo, họ chẳng có lý do gì để nghi ngờ anh cả. Chính Shi mới cần cẩn thận đấy.”

“Em á?” Shizuna chỉ vào ngực mình.

“Nếu kế hoạch của anh thuận lợi, tất nhiên không thuận lợi thì khó cho chúng ta quá, nhưng nếu thuận lợi, cảnh sát sẽ để mắt đến Togami Masayuki, và đi điều tra tất cả những người xung quanh lão. Lần trước anh đã nói, họ mà phát hiện ra có cô gái mang tên giả Takamine Saori, dù cô ta không liên quan đến án mạng mười bốn năm trước, họ vẫn sẽ đánh dấu hỏi thôi. Ít nhất bấy giờ Shi phải thu xếp để biến khỏi tầm mắt Togami Yukinari rồi.”

Taisuke nhận ra Shizuna hơi đổi sắc mặt trước những lời này, trông cô ngỡ ngàng và lo lắng.

“Nhiệm vụ của Takamine Saori xong rồi hả? Còn vụ công thức nấu ăn?”

Koichi gật đầu, hơi cau mày, “Tùy Shi quyết định. Vụ công thức tùy thuộc vào động thái của Togami Yukinari, dù sao đi nữa chúng ta vẫn phải trà trộn vào nhà họ. Nhưng không được mời thì có mấy đứa Shi đi nữa cũng không thể đặt chân vào.”

“Vậy anh tính sao?”

Nhìn Koichi trầm tư, Taisuke bất giác nín thở. Cậu hiểu anh trai đang nghĩ gì.

“Anh định làm cú nữa à?”

Koichi không đáp. Thay vào đó, Shizuna trên giường ngời thẳng dậy.

“Làm cú nữa? Chẳng lẽ anh định đột nhập vào nhà người ta?” Shizuna hết nhìn Koichi lại nhìn Taisuke. Cuối cùng, cô dừng mắt ở Koichi. “Không được đâu. Nhà Togami đâu phải nhà cửa bình thường.”

“Shi nói đúng, không ổn đâu anh hai. Dù em chưa thấy bao giờ, nhưng nhất định là biệt thự có trang bị hệ thống an ninh.”

“Trưa nay anh đi thám thính rồi.” Koichi nói. “Đúng như mày nói, gần nghìn camera giám sát lắm, không dễ gì đột nhập. Tuy nhiên, nhà cửa phòng bị cẩn mật cỡ nào, kẻ trộm vẫn tìm được đường vào, nghĩa là anh cũng vào được.”

“Không!” Shizuna gay gắt phản đối. “Anh đừng manh động. Anh đâu phải trộm cắp chuyên nghiệp! Nhanh nhẹn cỡ nào cũng vô ích thôi, vụ này quá nguy hiểm!”

“Em đừng ý với Shi. Dù muốn gài bẫy Masayuki, nhưng thế này thì anh sẽ bị bắt trước cả lão mất. Có đáng không?”

“Còn cách nào khác đâu? Anh nói rồi, bằng chứng chứng minh Masayuki là hung thủ, nếu không tìm ra thì phải tạo ra. Cảnh sát có để mắt đến lão ta mà tình hình vẫn như hiện tại thì không bắt nổi lão đâu.”

“Vấn đề là...”

Taisuke ấp úng một hồi, Shizuna đột ngột lên tiếng.

“Để em lo. Thế là tốt nhất. Vừa an toàn vừa kín kẽ. Chẳng phải anh nói rồi sao? Điều kiện tuyệt đối của vụ công thức nấu ăn là không được để lại vết tích. Dù anh Ko đột nhập thành công như kẻ trộm chuyên nghiệp thì cũng khó lòng đảm bảo là không lưu dấu. Nên tốt nhất để em làm cho. Cứ tin ở em.” Cô nói một lèo rồi chấp tay, “Năn nỉ anh đấy.”

Koichi chống cùi chỏ lên bàn máy tính, đưa tay ôm đầu. Hiếm khi Taisuke bắt gặp anh mình bế tắc thế này. Bản thân Koichi rõ ràng hơn ai hết mức độ nguy hiểm khi đột nhập vào biệt thự nhà Togami.

“Lão bảo sẽ đổi cơm bò băm nhỉ?” Vẫn với vẻ sù sụ, Koichi hỏi.

“Sao cơ?” Shizuna không hiểu lắm.

“Hôm nọ em đi gặp Yukinari và nghe kể mà, phải không? Kế hoạch ra mắt cơm bò băm nguyên bản ở chi nhánh Azabu Juban bỗng chốc tan thành mây khói.”

“Đúng, Yukinari kể với em như thế.”

“Đó là mệnh lệnh của Masayuki. Theo hai đứa, tại sao lão lại thay đổi quyết định vào lúc này?” Koichi nhìn các em như muốn trưng cầu ý kiến.

“Do câu chuyện của Shi tác động?”

“Có thể lão đánh hơi thấy nguy cơ khi nghe nhắc đến quán cơm Tây ở Yokosuka. Giả sử Yukinari kể luôn cả việc ông chủ quán đã chết, lão sẽ dễ dàng đoán ra là nhà Ariake. Để ai đấy phát hiện cơm bò băm Togami-tei giống với cơm bò băm Ariake thì rắc rối to. Mà chưa chắc là không còn ai phát hiện được. Vì thế, Masayuki lập tức hủy bỏ kế hoạch.”

Giả thuyết của Koichi rất có lý. Taisuke chỉ thắc mắc, sao tự dưng anh lại đề cập đến chuyện này?

“Có lý. Nhưng liên quan gì đến vụ đột nhập?” Shizuna cũng chung thắc mắc với Taisuke.

“Động não đi. Shi, à không, Saori là hiểm họa đối với Masayuki. Lão sẽ để một người như vậy quanh quần bên Yukinari sao? Nếu anh là lão, anh sẽ cấm Yukinari gặp gỡ con nhỏ luôn ấy chứ.”

“Hôm nọ không thấy Yukinari bảo gì cả. Chưa kể, chính hẳn hẹn gặp em đấy.”

“Có thể chưa bị cấm. Hoặc đã bị cấm mà chưa tiết lộ. Dù là khả năng nào, Masayuki cũng sẽ ngăn cản để hai đứa khỏi thân thiết hơn. Cho nên, mời Saori đến nhà là chuyện không tưởng.”

Rốt cuộc Taisuke cũng vỡ lẽ, “Ồ...”

“Đâu nhất thiết phải là Masayuki mời. Chỉ cần khiến cho Yukinari mời em đến nhà là được mà?”

“Shi chưa hiểu vấn đề ờ ỉ. Ý anh là Masayuki sẽ không cho phép đi đầu này xảy ra.”

“Chưa thử sao biết. Anh Yukinari không phải kiểu người bố nói một không dám nói hai.”

“Anh Yukinari?” Taisuke khẽ nhủ mày, nhìn sang Shizuna.

“A, em xin lỗi. Nhỡ miệng. Dù sao đi nữa, em chỉ muốn nói rằng Yukinari sẽ không răm rắp nghe lời bố đâu.”

“Chưa chắc. Anh thấy hẳn khá lệ thuộc ông bố đấy. Gần ba chục tuổi đầu còn ở với bố mẹ, chứng tỏ chưa tự lập được.”

“Làm gì có chuyện đó!”

Shizuna đột nhiên gay gắt, khiến Taisuke hoảng hồn há miệng. Koichi cũng trợn mắt như trúng đòn bất ngờ. Thấy phản ứng của hai anh, Shizuna luống cuống cúi đầu. Cuối cùng, cô ngẩng mặt lên.

“Nói chung, cứ tin ở em. Yukinari phải lòng em ờ ỉ. Em sẽ dắt mũi hẳn cho các anh xem. Em sẽ không để hẳn nghe theo lời bố đâu.”

Koichi chống má cười cười, “Vẫn tự tin ngời ngời như mọi khi nhỉ?”

“Tới giờ, chưa lần nào em nói làm được mà lại thất bại cả, đúng không?”

“Lần này khác những lần trước.”

“Cứ tin ở Shi đi.” Taisuke nói. “Vẫn không thành công thì nghĩ cách khác.”

Koichi thở dài, “Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Khi nào cảnh sát để mắt tới Masayuki, Shi phải rút lui ngay. Hiểu chưa?”

“Em hiểu. Cả đời cũng không gặp lại Yukinari.”

Ngồi nhìn Shizuna trả lời Koichi, Taisuke cảm nhận được ý chí và quyết tâm mạnh mẽ của cô, nhưng bên cạnh đó còn le lói một cảm xúc khác. Cậu không tài nào định nghĩa được cảm xúc này.

Hagimura đến một tiệm giày ở Kamioka, không phải để mua giày mà để gặp chủ tiệm, Muroi Tadashi.

Cả hai cùng ngồi xuống băng ghế đặt ở góc tiệm, Hagimura mở túi xách lấy túi nhựa và giải thích tại sao anh đến đây.

Tadashi nheo mắt, khiến cho các nếp nhăn ở đuôi mắt ông hẳn sâu hơn.

“Ôi ôi, cái này...” Tadashi lưu luyến lật qua lật lại chiếc đồng hồ vẫn nằm trong túi nhựa, cẩn thận quan sát chữ khắc ở mặt sau. Chân mày ông sụp xuống buồn bã. “Đúng nó rồi, chiếc đồng hồ chúng tôi tặng Ariake Yukihiro.”

“Anh mua ở đâu?” Hagimura hỏi.

“Không phải tôi mua, mà là một cậu tên Yamamoto trong đám bạn. Hình như cũng không mua ở trung tâm thương mại, mà ở một tiệm hiếm hoi nhận khắc chữ luôn. Không ngờ đến nay vẫn còn cơ hội thấy lại nó.”

Nhìn Tadashi ngắm chiếc đồng hồ với vẻ hoài niệm, Hagimura âm thầm siết chặt tay phải. Chắc Tadashi không nhầm lẫn đâu, nói cách khác, đây đúng là đồng hồ của Ariake Yukihiro.

“Làm sao đồng hồ lại ở chỗ cảnh sát hình sự? Nó liên quan gì đến án mạng nhà cậu ấy ư?” Tadashi trả lại đồng hồ và hỏi.

“Vẫn chưa có kết luận. Chúng tôi đang đi điều tra.”

“Đồng hồ xuất hiện không phải là kéo theo manh mối rồi sao? Các cậu tìm thấy ở đâu?”

“Xin lỗi anh, tôi không trả lời câu này được.”

“Chí ít cũng cho tôi biết liệu có cơ may phá án hay không chứ. Tôi rất tin tưởng vào lực lượng cảnh sát, cứ nghĩ sẽ tóm được kẻ giết cậu ấy ngay cơ. Ai ngờ không bắt được, các cậu còn để lê lét đến tận lúc gần hết thời hiệu. Thật là khó hiểu! Tôi sẵn lòng hợp tác, có yêu cầu gì cứ đưa ra. Hằng năm tôi và đám bạn nhớ đến vẫn xót xa lắm...”

Hagimura hiểu cảm giác của Tadashi, cũng rất muốn đáp ứng niềm mong đợi của ông, nhưng anh chỉ còn nước đối phó lấy lệ rồi cáo từ, giờ không phải lúc để chuyện trò dông dài.

Hagimura vừa rảo bước vừa gấp rút gọi điện.

“Sao rồi?” Hỏi đột luôn khi nhận điện hình như đã thành thói quen xấu của Kashiwabara.

“Chuẩn rồi. Đồn hồ của Ariake Yukihiro.”

“Đúng như dự đoán.”

“Giờ phải truy tìm tên trộm xe.”

“Ồ, vừa có một thông tin khá đáng ngại.” Kashiwabara hạ giọng. “Có khả năng tên trộm đã chết.”

Mỗi đợt sóng đánh, mặt biển bỗng chốc trắng xóa. Lắng xuống một lúc, đợt sóng khác lại ồ vào, bọt nước bắn cả lên chân. Hagimura lùi lại, để giày lún xuống cát ướt. Có cảm giác lạo xạo bên trong giày. Lúc về phải vào cửa hàng tiện lợi mua đôi tất mới, anh tự nhủ.

Hagimura đang ở bờ biển Hashirimizu, cách vị trí phát hiện ra chiếc xe mất cấp khoảng một cây số. Bờ biển khu này nằm cách quốc lộ một khoảng khá xa. Kashiwabara tiến lại gần anh, co ro vì lạnh.

“Cậu nghĩ sao?”

“Chuyện gì cơ?”

“Liệu có tìm thấy thi thể không?”

“Ừm...” Hagimura nghiêng đầu suy nghĩ, “Ban nãy em nghe dân trong vùng nói, ngoài khơi có vài chỗ dòng chảy rất phức tạp. Hơn nữa, bình thường sóng không mạnh lắm, nhưng mấy ngày nay lại rất dữ dội.”

“Nói chung là rất lý tưởng để tự tử nhỉ?” Kashiwabara dỗi mắt ra khơi.

Hagimura nhìn theo. Bóng tàu tuần duyên trôi nổi ngoài xa. Chưa thấy họ thông báo là sẽ đi điều tra đến khi nào.

Hôm qua, thủy thủ tàu cá phát hiện một chiếc thuyền chèo lật úp ngoài khơi Kannonzaki. Tất nhiên, trên thuyền không một bóng người. Không lâu sau, chiếc thuyền được xác định là bị đánh cắp tại bờ biển Hashirimizu. Hơn nữa, sau khi cảnh sát hình sự Yokosuka tiếp cận đi điều tra, họ tìm thấy một túi giấy rất đáng ngờ.

Trong túi giấy là găng tay lao động, kính, bút bi, bì thư. Trong bì thư là một tờ giấy ghi vài dòng.

Xin lỗi Tomoko, không thể xoay đủ tí ề. Mọi chuyện đành gửi gắm lại...

Do sự g ần gũi cả về thời gian lẫn địa điểm giữa vụ này và vụ xe mất cắp, cảnh sát Yokosuka lập tức đi điều tra xem có mối liên hệ nào giữa hai vụ không. Vì không tìm thấy dấu vân tay nào trên các món đồ khác, mọi sự chú ý đều đổ dồn về găng tay.

Đôi găng đã mòn cũ, lấm lem dầu mỡ và các vết bẩn khác. Kiểm tra lại ổ đĩa DVD và một số vật dụng trên chiếc xe bị đánh cắp, cảnh sát phát hiện ra vài vết găng trùng khớp. Tuy chưa phải kết luận cuối cùng, nhưng nhiều khả năng chiếc túi giấy là của kẻ trộm xe.

Nhưng kẻ trộm xe là ai mới được? Cho đến nay, manh mối duy nhất là cái tên Tomoko. Cảnh sát Yokosuka quyết định và soát toàn bộ đơn trình báo mất tích cho tới thời điểm hiện tại, nhờ đâu người (rất có thể là) phụ nữ tên Tomoko kia đã đến làm thủ tục trình báo và yêu cầu tìm kiếm.

Tuy nhiên không phát hiện được thông tin nào phù hợp. “Theo thư tuyệt mệnh, xem ra tên trộm đang rất cẩn thận.” Hagimura nói.

“Ừ. Chắc hẳn mắc nợ.”

“Ổ đĩa DVD trong xe thì sao? Hẳn định đem bán chắc?”

“Có thể, nhưng DVD ở đâu ra?” Kashiwabara châm thuốc, tay cầm gạt tàn di động. “Hẳn chèo thuyền ra biển rồi tr ầ mình tự tử chẳng? Tình huống như vậy không phải không có, cơ mà...”

“Anh thấy khúc mắc gì à?”

“Tôi chỉ băn khoăn sao hẳn lại chọn cách chết nhiều kẻ nhường này. Có nhiều kiểu tự tử nhanh gọn hơn. Nhảy lầu chẳng hạn.”

“Tên trộm bỏ xe ăn cắp lại rồi lang thang dọc bờ biển, vừa đi vừa nghĩ vẩn vơ. Sau đó, hẳn nhìn thấy chiếc thuyền, trong phút bốc đồng đã nảy ra ý định nhảy xuống biển tự tử. Em nghĩ vậy.”

“Sếp tôi cũng đưa ra giả thuyết y chang. Tôi vẫn cảm thấy có điểm bất thường.”

“Ý anh là dựng hiện trường giả tự tử?”

“Không phải không có khả năng này.”

“Để làm gì? Công nhận là từ xưa đã có mảnh khóc tạo hiện trường giả khiến người ta nghĩ mình đã chết hòng trốn nợ, hoặc chiếm đoạt tiền bảo hiểm. Trong các trường hợp ấy, lai lịch người tự tử luôn rõ ràng. Đằng này tên trộm còn chẳng ghi tên mình. Anh không thấy lạ sao?”

“Điểm bất thường đấy. Dù là tự tử thật hay giả, tại sao lại không ghi tên chứ?”

“Đổi ý giữa chừng? Ban đầu hẳn định để lại thư tuyệt mệnh đảng hoàng, tự đứng về sau không muốn viết nữa. Em nghĩ không phải hẳn cố tình không viết tên, mà là đổi ý.”

“Cũng có thể.” Kashiwabara tỏ ra ngờ vực, dụi điều thuốc hút dở vào gạt tàn.

“Tên trộm mà nguy tạo hiện trường, thì cũng khá mạo hiểm đấy.”

Kashiwabara liếc sang Hagimura, “Tại sao?”

“Chèo thuyền ra biển xong lại phải bơi vào bờ giữa đêm. Không phải mạo hiểm sao? Đến chuyên gia bơi lội cũng phải do dự chứ chẳng đùa.”

Kashiwabara âm ừ mở hộp thuốc lá. Vừa cho ngón tay vào hộp, ông lại ngẩng đầu lên, “Nếu có hai người thì sao?”

“Hai người?”

“Giả sử hẳn có đồng bọn? Hai tên chèo hai thuyền. Ra khơi thì một tên trèo sang thuyền cùng đồng bọn rồi lật úp chiếc thuyền mình vừa chèo, chẳng còn nguy hiểm gì nữa.”

Hagimura tưởng tượng theo giả thuyết Kashiwabara đưa ra. Cũng có lý!

“Tại sao? Làm như thế chỉ đủ để tạo ra ấn tượng là ở đâu đó có người tự tử. Thật vô nghĩa! Có lợi cho ai chứ!”

“Tại sao à...” Kashiwabara ngậm điều thuốc, lắc đầu. “Tôi không biết.”

“Anh suy diễn quá thôi.” Nói đoạn, Hagimura quay gót trở về, người đã thấm lạnh vì gió biển.

Yukinari ăn thử một miếng, tự nhiên quả nhiên không giống. Vị tương cà chua khá đậm. Nôm na là một hương vị dễ khiến người ta hoài niệm, hẳn sẽ không ít khách thích thú. Tuy nhiên, nó khác hẳn cơm bò băm nguyên bản của Togami-tei.

Yukinari chán nản tiếp tục bữa ăn. Dù đã hết hứng thú với cơm bò băm này, anh vẫn không thích bỏ bữa.

Quán cơm Tây Yazaki tọa lạc cạnh ga Shakuji Koen. Yukinari tìm thấy nó trên mạng và ghé qua xem. Lối vào có bồn hoa nhỏ, quán cũng khá trang nhã. Chưa đến giờ ăn trưa, nhưng đã có vài cô khách trẻ đang ăn bánh ngọt. Xem thực đơn thì thấy quán này mạnh về món tráng miệng. Yukinari không rành món tráng miệng, nên cũng là cơ hội để anh học hỏi, tuy nhiên đó không phải lý do thúc đẩy anh đến đây hôm nay.

Ăn hết đĩa cơm, Yukinari đứng ngay dậy. Khách trong quán chỉ có anh là nam, thành thật mà nói, anh không muốn nấn ná thêm phút giây nào nữa. Rời khỏi quán, anh bất giác thở dài đánh thượt.

Trên đường ra ga, Yukinari tự hỏi mình làm thế này để làm gì, trong khi vẫn chưa quyết định được hương vị cơm bò băm cho quán ăn ở Azabu Juban. Anh chán nản nghĩ, thay vì tốn thời gian cho việc vô bổ, đáng lẽ mình nên nghiên cứu công thức cùng các đầu bếp. Thử cơm bò băm của quán khác cũng là một khâu cần thiết cho nghiên cứu, nhưng hôm nay thì không phải vì quán ăn Azabu Juban.

Chừng nào chưa làm sáng tỏ khúc mắc, anh còn chưa thể tiến hành bước tiếp theo. Mà khúc mắc này, tất nhiên là bắt nguồn từ thái độ của Masayuki. Yukinari cho rằng bố mình đôi ý là tại câu chuyện Saori đã kể, nói khác đi là tại một quán cơm Tây ở Yokosuka có cơm bò băm giống vị của Togami-tei.

Tuy nhiên, manh mối quá ít ỏi. Gợi ý duy nhất anh có là cái tên Saori đưa cho, tên cô con gái quán cơm. Yazaki Shizuna.

Không ít quán đặt tên theo họ chủ quán, ví dụ Togami-tei. Yukinari đoán rằng quán cơm Yokosuka kia cũng thế, và bắt đầu tìm kiếm các quán cơm Tây có tên Yazaki ở vùng thủ đô. Kết quả duy nhất thu được chính là Yazaki ở Shakujii Koen. Còn một Yazaki nữa ở Kobe, nhưng nó là quán ăn lâu đời, kinh doanh từ cuối những năm 1920, làm gì có chuyện từ Yokosuka mười mấy năm trước chuyển sang.

Ra đến ga, Yukinari vừa đi về phía máy bán vé vừa suy nghĩ xem bây giờ phải làm gì. Đúng lúc này có tin nhắn đến. Cứ ngỡ là ai ở Azabu Juban, không ngờ rút điện thoại ra lại thấy tên Takamine Saori. Cô nhắn: *Tôi có chuyện cần nói với anh, khi nào tiện anh gọi lại cho tôi nhé.*

Tâm trí vốn nhỡ đã đây cơm bò băm bỗng chốc được dọn chỗ cho một mối quan tâm khác. Yukinari nóng lòng muốn biết Saori cần nói với mình chuyện gì. Tạm hoãn mua vé, anh nhấn nút gọi luôn.

Giọng Saori lập tức vang lên ở đầu dây bên kia, “Alo!”

Yukinari thấy vui vui, đoán chừng cô đang ngóng điện thoại của mình, “Togami Yukinari đây. Tôi vừa đọc tin nhắn của cô...”

“Xin lỗi đã làm phiền anh lúc bận rộn.”

“Không sao. Chuyện gì thế cô?”

“Nói qua điện thoại hơi bất tiện, hôm nào chúng ta gặp nhau được không?”

“Tất nhiên rồi. Gặp ngay hôm nay, ngay bây giờ cũng được.”

“Thật ả? Giờ anh đang ở đâu?”

“Shakujii Koen.”

“Shakujii? Ở Nerima á?” Saori hơi ngạc nhiên.

“Tôi muốn xem qua một quán cơm Tây ở đây. Vừa xong rồi. Giờ chúng ta gặp nhau ở đâu?”

“Quán cà phê Ginza bữa trước nhé?”

Yukinari nhìn đồng hồ, “OK. Năm 5 giờ tôi sẽ có mặt.”

Khi đến Ikebukuro và lên tàu điện ngầm, Yukinari đã quên băng cơm bò băm. Thay vào đó, Saori choán lấy toàn bộ tâm trí anh. Không biết cô định

nói chuyện gì? Suy đoán đầu tiên nảy ra chẳng mấy tốt đẹp. Phải chăng thông báo không gặp lại mình nữa? Vì thật ra cô đã có người yêu?

Yukinari đến quán cà phê ở Ginza 2-Chome vào lúc hơn 5 giờ một chút. Từ chỗ ngồi cạnh cửa sổ, Saori khẽ đưa tay vẫy, chắc đã trông thấy ngay khi anh bước vào. Về mặt cô khiến Yukinari yên dạ, không có dấu hiệu gì là sắp xảy ra chuyện nghiêm trọng.

“Xin lỗi, tôi đến hơi muộn. Để cô phải chờ r ồi.” Yukinari tỏ ra áy náy và ngồi xuống ghế đối diện.

“Không sao ạ, tôi vừa đến thôi. Hơn nữa, tôi mới phải xin lỗi vì đã quấy quả anh.” Saori cúi đầu.

“Cô đừng bận tâm. Không phải việc gì đáng kể. Cuối cùng còn tốn công vô ích nữa.”

Saori vẫn chưa gọi đồ uống, chắc là có ý đợi anh. Yukinari vẫy phục vụ lại. Ai nấy chọn xong, Yukinari ngại ngần hỏi.

“Cô muốn nói chuyện gì thế?”

Mặt Saori hơi sượng lại, nhưng nụ cười vẫn neo trên môi, “Chuyện là, hôm qua tôi nhận được điện thoại của nhà. Gần đây tôi không báo cáo tình hình nên chắc bố mẹ lo, gọi điện hỏi còn tiện thể mắng cho một trận.”

“Mắng gì cơ?”

“Mắng là lâu lỗng, định chơi bời tới khi nào, lo lắng không biết tháng Tư sang năm tôi có về đi học lại không.”

“À, ra thế.” Yukinari nhớ ra Saori vẫn còn là sinh viên. Cùng lúc, cảm giác chói với trào lên trong lòng ngực. Tháng Tư sang năm cô về Kyoto mất r ồi. “Dĩ nhiên là cô phải học tiếp chứ nhỉ?”

“Thật ra... tôi đang do dự.”

“Sao lại do dự?”

“Từ lâu tôi đã muốn đi du học một lần cho biết.”

“Du học nước ngoài ư?” Vừa dứt lời, Yukinari đã tự mắng mình ngớ ngẩn, du học tất nhiên là ở nước ngoài r ồi.

Saori mỉm cười, “Tôi định sau khi tốt nghiệp sẽ làm công việc kiểu giới thiệu văn hóa Nhật Bản ra các nước. Vì giấc mơ này nên tôi đã chọn học

đại học ở Kyoto, bố mẹ cũng hiểu cho tôi. Mà, muốn thế bắt buộc phải giỏi ngoại ngữ, đúng không?”

Yukinari chớp chớp mắt, nhìn Saori. Bây nay họ đã nói đủ thứ chuyện, nhưng đây là lần đầu cô đề cập đến ước mơ của mình. Anh nhận thấy ước mơ này rất phù hợp với cô.

“Du học để rèn ngoại ngữ là một ý hay.” Ngoài miệng nói vậy, trong lòng anh rối bời. Tính ra Kyoto còn dễ gặp, chứ nước ngoài thì chịu.

“Đúng thế anh nhỉ? Cách đây mấy năm có một cô người Canada đến ở trọ nhà tôi. Lần này tôi định xin tá túc ở nhà cô ấy.”

“Còn gì bằng.” Yukinari thốt ra một câu rất dối lòng.

“Hôm trước tôi gọi điện trao đổi, cô ấy vui lắm, bố mẹ cô ấy còn định sửa nhà cho phù hợp với sinh hoạt của người Nhật nữa. Tôi vội nói không cần, họ lại bảo nhà tôi đã chăm sóc con gái họ nên họ muốn đền đáp... Thành ra, tôi có việc muốn nhờ anh, dù rất sợ anh nghĩ tôi trơ trẽn.”

“Nhờ gì mới được?”

Saori chần chừ một lúc mới ngước lên, nhìn thẳng vào mắt Yukinari, “Anh cho tôi xem qua nhà được không?”

Yukinari chưa trả lời được ngay, lại đúng lúc đồng hồ đưa tới. Không hề nghĩ ngợi, anh cần luôn cái cốc trước mặt lên uống. Vị trà đá lan khắp khoang miệng.

Saori há miệng sững sốt, “Ồ... cốc đó là của tôi...”

Yukinari nhìn cái cốc trên tay và cái cốc trên bàn, sự nhớ mình gọi cà phê, “Á! Xin lỗi tôi nhầm. Làm sao bây giờ...”

Saori cười híp mắt, “Không sao ạ. Anh cứ uống đi. Tôi uống cà phê cũng được.”

“Không sao chứ? Thật xin lỗi cô.” Yukinari rút khăn tay. Thái dương anh lấm tấm mồ hôi.

“Xin lỗi anh. Đành gì của tôi trơ trẽn quá, làm anh giật mình phải không?”

“Không phải... Dù đúng là có giật mình.” Yukinari nốc trà đá ừng ực. “Tại sao cô lại muốn xem nhà tôi?”

“Anh từng kê nhà anh cải tạo lại từ biệt thự của người Đức, cho nên có rất nhiều điểm giao thoa giữa Nhật và Tây.”

“Ừm, tôi có kê nhỉ?”

Thế mà anh quên tiết. Anh có cảm giác mình chỉ nói với cô chuyện ẩm thực, chuyện quán ăn Azabu Juban thôi, hóa ra cứ chuyện nọ xọ chuyện kia. Nhà cửa chắc chỉ nhắc qua loa mà cô còn nhớ rõ như vậy. Tự dưng anh thấy lằng lằng.

“Tôi thấy để người ta sửa nhà chỉ vì mình thì không cần thiết. Nhưng xét đến việc phải sống ở đó lâu dài, tôi cũng muốn khảo sát xem làm thế nào để sinh hoạt cho thoải mái. Tất nhiên để nghe của tôi hơi bất lịch sự.”

Yukinari đặt cả hai tay lên bàn, lắc đầu dứt khoát, “Không hề bất lịch sự. Tôi sẵn lòng hỗ trợ. Cô đã cho tôi bao nhiêu lời khuyên chân thành, nên tôi cũng muốn đền đáp.”

“Thật ạ? Có gì bất tiện anh cứ nói thẳng. Tôi không để bụng đâu.”

“Tôi luôn nói thẳng mà. Chỉ băn khoăn là việc xem nhà tôi có thực sự giúp ích cho cô không thôi.”

“Nhất định sẽ giúp ích mà. Cảm ơn anh, thật đúng đắn khi hỏi ý kiến anh.” Saori cảm xúc cà phê lên, có lẽ vì đã cất được gánh nặng, nụ cười trên môi cô càng thêm rạng rỡ.

Yukinari rất sung sướng khi có cơ hội giúp đỡ Saori. Mặt khác, mây đen bắt đầu giăng kín lòng anh. Khởi phải nói, tất nhiên là tại anh có linh tính chẳng lành, rằng mình sắp không được gặp cô nữa.

Đúng một tuần sau khi phát hiện chiếc xe mất cắp đáng ngờ tại bờ biển Mabori, Hagimura tìm ra cửa hàng DVD liên quan. Cửa hàng này ở Sakuragicho, Yokohama, cách ga một quãng, ngay bên cạnh con sông Oka lững lờ trôi.

Cửa hàng là một ngôi nhà gỗ hai tầng, mặt tiền tầng một bằng kính nhưng dán kín áp phích nên không nhìn thấy tình hình bên trong. Áp phích rõ ràng không phải để quảng bá sản phẩm, mà để bảo vệ khách mua khỏi

ánh mắt tọc mạch của người qua đường. Cửa hàng kiểu này chỉ có nước ế nếu không biết cân nhắc tâm lý của các thượng đế AV.

Cửa hàng tên Good Soft, vừa bán ra vừa mua vào. Ngay dưới biển tên là tờ giấy ghi rõ *Thu mua giá cao*.

Lúc Hagimura đến, Good Soft đang vắng khách. Trong cửa hàng, ngoài DVD cũ còn có CD và sách ảnh. Sản phẩm chủ đạo đầu liên quan đến AV, lấp kín nửa số tủ trưng bày. Thậm chí có cả băng VHS mà hiện giờ đã rất hiếm. Đầu là băng sang lại. DVD chắc cũng thế.

Cửa hàng do một thanh niên tên Tsujimoto trông coi. Cậu ta gầy gò, mặt mày lấm lì, khi Hagimura bước vào, cậu ta cũng chẳng thèm lên tiếng chào. Đến lúc anh chìa thẻ cảnh sát ra, cậu ta mới giật mình, cái lưng cong như lưng tôm bật thẳng dậy.

Hagimura chìa cho Tsujimoto xem bộ ba đĩa trong số DVD thu được trên chiếc xe bị đánh cắp. Biểu cảm của Tsujimoto thay đổi thấy rõ. Tuy nhiên cậu ta nói chưa trông thấy bao giờ. Đến khi Hagimura dõn ép bằng giọng gay gắt hơn, cậu ta mới nặng nhọc thừa nhận đây là sản phẩm của cửa hàng mình, tem giá dán trên bao bì là loại tem họ dùng hai năm về trước.

Hagimura chỉ muốn hét lên sung sướng. Cuối cùng cũng tìm được nguồn gốc của đồng DVD. Khi anh hỏi tại sao lại nói dối, Tsujimoto nửa cười nửa mếu, “Chắc đây là đồ bị mất cắp.”

“Mất cắp? Khi nào?”

“Cách đây tám mươi ngày.” Tsujimoto nhìn lên tấm lịch trên tường. “Khi em đến cửa hàng thì thấy máy tính tiền xê dịch, còn nhiều chỗ khác có cảm giác bị lục lọi nữa. Nên em biết ngay là trộm đột nhập.”

Tsujimoto sống ở Kamioka, mở hàng từ 4 giờ chiều đến 11 giờ đêm, đồng nghĩa với việc nửa đêm ở đây không có ai.

“Cậu không báo cảnh sát à?”

Nghe hỏi, Tsujimoto chỉ biết nhăn nhó gãi đầu, “Ông chủ bảo phiền, khỏi báo cũng được.”

“Ông chủ là ai?”

Tsujimoto mở ngăn kéo bàn tính tiền và lấy ra danh thiếp in tên Ueda Shigeo. Ông là bác của cậu ta, hiện đang kinh doanh cửa hàng đồ cũ ở một nơi khác. Tsujimoto kể, hằng ngày cứ đến giờ đóng cửa, Ueda sẽ xuất hiện

để lấy tiền bán hàng. Nếu có mua vào, Tsujimoto phải báo cáo đây là cái gì, giá bao nhiêu.

“Ông chủ không tin em, nên chẳng bao giờ để chừa tiền lại. Chắc tên trộm thất vọng lắm. Vì trong máy tính tiền chẳng có một xu.”

“Cần mua vào mà không có tiền mặt thì làm sao?”

“Ông chủ đưa em giữ 50 nghìn yên. Thu mua cái gì em sẽ trích ra để trả khách. Sau đó ông chủ lại bù vào cho đủ 50 nghìn.”

“Tôi hiểu. 50 nghìn yên không bị trộm à?”

“Vâng, em toàn để trong ví. Vốn vẹn 50 nghìn yên, để trong máy tính tiền chẳng bỏ bèn gì. Thế mà lại may. Như cái tính ông chủ thì kiểu gì cũng bảo ‘Mất trộm là lỗi của mày, mày phải đền’ cho mà xem.”

Hagimura không nói gì, chỉ cười nửa miệng. Anh tự hỏi 50 nghìn yên liệu có đang ở trong ví Tsujimoto không. Không ít người tiêu lỗ, rồi hốt hải tìm cách bù vào sau.

“Ông ta biết là DVD bị mất mà, phải không?” Hagimura hỏi.

“Vâng. Ông chủ nói, toàn hàng chẳng biết có bán được hay không, coi như đỡ tốn công xử lý.”

Hagimura nhìn bộ đĩa DVD trên tay, “Cái này để ở đâu? Dán tem giá hai năm trước thì không phải là hàng trưng bày đâu nhỉ?”

Tsujimoto gật đầu, ngón trỏ chỉ lên trên, “Cất trên tầng hai. Có lẽ tên trộm lên vào qua cửa sổ tầng hai.”

“Tầng hai? Cho tôi xem một chút được không?”

Tsujimoto tỏ ra khó xử, “Em sẽ bị ông chủ mắng nếu tự ý cho anh xem đấy.”

“Ông chủ nhà cậu sẽ bị cảnh sát khiển trách vì không báo mất trộm. Chỉ có cậu mới giúp được ông ta thôi. Bằng cách sẵn sàng hợp tác đi điều tra.”

“Vậy thì... cũng được.” Tsujimoto đi vào trong, bất chợt dừng bước, ngoái lại hỏi. “Anh tìm thấy DVD ở đâu? Mà đi điều tra là đi điều tra cái gì?”

“Chúng tôi tình cờ tìm thấy nó khi đang đi điều tra một vụ án khác. Chẳng liên quan gì đến cậu đâu. Cho nên, xin lỗi, cậu không cần biết chi tiết, tôi cũng không có bổn phận phải trình bày.”

“Hừm... Không liên quan đến em thì thôi.”

Bên trong có một cánh cửa, mở ra sẽ thấy cầu thang dẫn lên tầng trên. Hagimura lẩm bẩm, “Thiết kế lạ ghê.”

“Nghe nói trước đây nơi này từng là quán ăn. Tsuji vừa nói vừa leo cầu thang. “Ông chủ đã phá bếp và sửa lại thành gian bán hàng như hiện tại, nên có vài chỗ hơi kì lạ.”

“Quán ăn à? Quán ăn kiểu gì?”

“Cái đó thì...” Tsujimoto tỏ ra nghi ngờ ngẫm.

Một suy nghĩ bỗng lóe lên trong đầu Hagimura, chẳng lẽ là quán cơm Tây?! Nhưng anh lập tức gạt phăng, tự trách mình rằng chuyện gì cũng liên tưởng đến Ariake là do toàn bị định kiến chi phối. Chẳng có bằng chứng nào cho thấy cửa hàng này liên quan đến vụ giết người cướp của mười bốn năm trước. Hơn nữa, đừng nói quán cơm Tây, giờ cửa hàng này còn không phải quán ăn nữa là.

Tầng hai chia thành hai phòng kiểu Nhật rộng khoảng 10 m² và 7,5 m², không phòng nào để ở hay nghỉ ngơi được. Các thùng carton chứa DVD và băng video chất thành đống, kín cả nền và nhất loạt phủ bụi dày, cho thấy một khi đã lên đây, chúng sẽ không còn cơ hội gặp ánh mặt trời.

“Trước đây cũng hay dọn kho bán hạ giá nhưng không bán được bao nhiêu, mà phiền lắm, nên giờ chỉ chất đống vậy thôi. Chẳng biết mai này giải quyết ra sao.” Tsujimoto nói cứ như chuyện không liên quan đến mình. “Giá tên trộm ôm hết đi có phải tốt hơn không.”

“Chắc chắn là không bán được à?”

“Không bán được đâu. Băng đĩa ở đây không phải do khách đem tới, mà hầu hết do ông chủ mua gom giá rẻ từ các công ty chế tác video phá sản, hoặc cửa hàng cho thuê bị đóng cửa. Phim người lớn còn vớt vát chút đỉnh, chứ ai muốn bỏ tiền ra mua một tác phẩm tiếng tăm mà hình ảnh mờ tịt, hay hình ảnh rõ nét nhưng lại là phim hạng C kinh phi thấp? Ông chủ chẳng thèm kiểm tra nội dung, nên có cả video giáo dục, kinh dị, hơn nữa là có cả video hướng dẫn quy định công ty cơ.”

Hagimura cười khở, nhìn vào thùng carton bên cạnh. Nằm trên cùng là video hướng dẫn các bài tập thể dục giảm cân.

“Ba DVD tôi vừa cho cậu xem để chỗ nào nhỉ?”

“Em không nhớ rõ lắm. Phim người lớn thì chắc để trong tủ âm tường.”

Tsujimoto toan đi về phía tủ, Hagimura liền ngăn cậu lại, “Đợi đã. Sau vụ trộm cậu có đụng vào thứ gì trong phòng này không?”

Tsujimoto lắc đầu, “Em sửa lại cửa kính thôi. Bảo là sửa nhưng thật ra cũng chỉ vá vúi qua loa.”

Hagimura nhìn cửa sổ. Có một lỗ thủng gần chốt cửa hình lưới liềm, giờ được che lại bằng mảnh nhựa dán băng keo.

“Ông chủ bảo không sửa đàng hoàng sẽ có trộm khác lẻn vào cho xem.”

“Từ bên ngoài có thể leo lên cửa sổ không?”

“Có chứ. Phía sau là con hẻm, nên khó bị bắt gặp làm.”

Hagimura gật đầu, đeo găng tay vào và tiến đến chỗ tủ âm tường, cố gắng không chạm vào bất cứ thứ gì xung quanh. Cửa lùa của tủ vẫn mở. Ngăn dưới chật đầy thùng. Ngăn trên tương tự, chỉ khác là có một khoảng trống vuông vẫn không bám bụi. Anh hỏi Tsujimoto, có phải dạo trước ở đây đặt thùng carton.

“Đúng. Em nghĩ chính là chiếc thùng dưới chân anh đấy. Mấy cái DVD anh đưa em xem hẳn là từ đấy mà ra.”

Hagimura nhìn xuống chân thì thấy là thùng đựng quýt trống không. Nếu nhét hết đồng DVD tìm được trên chiếc xe bị đánh cắp kia, có lẽ vừa đầy thùng.

“Tại sao lại chỉ lấy đĩa trong thùng này?” Anh lẩm bẩm.

“Vì toàn phim người lớn.”

“Các thùng khác cũng có mà.” Trong tủ âm tường còn mấy thùng nữa, xem chừng đều là phim người lớn. Hagimura sẫm soi trong tủ một hồi, khi đưa mắt lên đến trần tủ thì dừng lại. Tấm ván trần lệch đi, làm nóc tủ hở ra một khoảng.

“Chỗ kia từ trước đã thế rồi à?”

“Chỗ nào ạ?”

“Trần tủ âm tường. Ấy cẩn thận, đừng đụng vào đồ vật xung quanh.”

Tsujimoto cẩn thận tiến từng bước lại gần, nhìn lên trần tủ. “Em không biết.” Cậu nghiêng đầu nghĩ ngợi. “Lâu rồi em không lên kiểm tra.”

Hagimura thở dài. Đúng lúc này, một thứ lấp lóe lọt vào mắt anh. Sâu trong góc tủ. Tay đang đeo găng, anh nhấc lên và thấy nóng cả người, “Ông

chủ cậu tên Ueda nhỉ? Liên lạc với ông ấy ngay giúp tôi.”

“O? Gọi ông chủ ạ?”

“Quả nhiên, vẫn nên báo mất trộm thì hơn.”

“Vậy ạ?” Tsujimoto chán nản rút điện thoại ra, liếc nhìn thứ Hagimura đang cầm. “Cái gì đấy anh?”

Hagimura cười bí hiểm, “Không liên quan đến cậu, nhưng để tôi nói cậu nghe. Đây là nắp son.”

Ueda Shigeo có hai gò má nhọn và quai hàm bành bạnh, hơi so vai là h ầu như không thấy cổ đầu. Ông ta cứ giữ tư thế này từ lúc gặp cảnh sát, có lẽ nơm nớp sợ bị phạt vì không báo mất trộm.

“Tóm lại, anh thừa nhận số DVD đều là của nhà anh?”

Nghe Hagimura hỏi, Ueda càng rụt cổ thêm, gật đầu, “Tôi nghĩ vậy.”

“‘Tôi nghĩ vậy’ là sao?”

“À không, đúng là hàng nhà tôi đấy. Không nhầm đâu ạ.” Ông ta gật đầu lia lịa.

Trong phòng họp ở Phòng Cảnh sát Yokosuka, Hagimura và Kashiwabara đang cùng lấy lời khai của Ueda Shigeo. Trên bàn đặt số DVD và chiếc túi cũ tìm thấy trên chiếc xe bị đánh cắp.

“Thiệt hại không bao nhiêu, báo cảnh sát thì phải đi điều tra đủ thứ, phải tạm nghỉ kinh doanh. Hàng họ như nhà tôi, nghỉ ngày nào thiệt ngày ấy. Hơn nữa, tự dựng đóng cửa sẽ gây bất tiện cho khách hàng. Thành ra tôi mới quyết định không báo. Thực sự xin lỗi anh cảnh sát.” Ueda sờ gáy, gập đầu lia lịa.

Hagimura đẩy chiếc túi lại trước mặt Ueda, “Anh thấy chiếc túi này bao giờ chưa?”

Ueda tỏ ra bối rối, nghiêng đầu nghi ền ngẫm, “Cái này tôi chịu. Thật đấy. Tôi chưa thấy nó bao giờ. Không phải của tôi đâu. Hay là của Tsujimoto?”

“Tôi đã cho Tsujimoto xem ảnh chụp chiếc túi, cậu ta bảo không biết.”

“VẬY thì không phải của nhà tôi đâu.” Ueda khẳng định.

Từ trong túi, Hagimura lấy ra vài túi nhựa. Mỗi một món đồ trong túi đều được bảo quản bằng túi nhựa riêng.

“Anh có nhận ra món nào trong số này không?”

Về mặt mờ mịn, Ueda chăm chú nhìn các đồ vật trên bàn: hộp kẹo rỗng, ví tiêng, đồng hồ đeo tay, hộp trang điểm, thỏi son. Cuối cùng, Ueda vươn tay lấy chiếc túi đựng đồng hồ, quan sát kỹ lưỡng một hồi và đặt lại lên bàn. “Tôi không biết. Chẳng có cái nào của tôi cả.”

“Anh xem chiếc đồng hồ khá kỹ nhỉ?”

“Tôi từng có một chiếc na ná, nên muốn xem xét thêm, nhưng không phải.”

Hagimura nhìn Kashiwabara, đợi ông cho ý kiến.

“Tủ âm tường ở tình trạng đó từ bao giờ?” Kashiwabara hỏi Ueda.

“Tình trạng đó là tình trạng nào?”

“Chất khá nhiều DVD tởn kho... Bắt đầu từ bao giờ?”

“Ha ha... Ừm, từ bao giờ nhỉ...” Ueda khoanh tay, nghiêng đầu cố nhớ. “Lâu lắm rồi tôi không động vào nó. Lần cuối tôi mở tủ âm tường ra là khoảng một năm trước, à không, lâu hơn nữa cơ.”

“Nghe nói trên DVD mất cấp dán tem của hai năm trước?” Hagimura nói.

“A, đúng rồi. Nên tôi nghĩ là đồng DVD được bỏ vào tủ gần hai năm trước, ngay sau khi loạt tem giá được thay mới”

“Từ lúc mở cửa hàng, anh đã bỏ hàng tởn kho vào tủ âm tường rồi à?” Kashiwabara hỏi.

Ueda gật đầu lia lịa, “Đúng thế. Ban đầu thuê nhà, tôi định dùng tầng hai làm văn phòng, đi vào hoạt động mới thấy không cần nữa, bù lại cần nơi cất hàng tởn kho. Từ đó, tủ âm tường thay đổi công dụng. Không chỉ tủ âm tường, toàn bộ tầng hai đều thành nhà kho.”

“Anh cố nhớ giúp tôi,” Kashiwabara chống tay lên bàn, cúi mình nhìn xuống Ueda đang ngẩn. “Ngoài người của cửa hàng anh ra, không còn ai sử dụng hoặc từng sử dụng tầng hai nữa à? Chỉ trong thời gian ngắn thôi cũng được.”

Như bị áp lực đè xuống, Ueda ngả người ra sau tránh né, lắc đầu, “Tôi nhớ là không có. Tuy nhiên, cửa hàng tôi đã thay nhân viên vài lần, có thể ai đó để đồ cá nhân lên mà không xin phép cũng nên, tôi không nắm rõ từng li từng tí đâu.”

“Trước khi dùng làm nhà kho thì tầng hai thế nào?”

“Trước khi được dùng làm nhà kho thì tầng hai... vẫn để trống thôi. Nên tôi mới để hàng lên.”

Kashiwabara nhìn Hagimura và khẽ gật đầu. Hagimura hiểu, ông đã hỏi xong.

Xin lỗi, Ueda ngược lên nhìn hai người, ngập ngừng hỏi, “Rốt cuộc các anh đang thăm vấn tôi về cái gì? Chúng tôi chỉ để DVD không bán được lên tầng hai chứ không tàng trữ thứ gì kì lạ cả.”

“Đây không phải thăm vấn, chúng tôi chỉ nhờ anh hợp tác đi điều tra thôi.” Hagimura nói.

“Nhưng tại sao lại là cảnh sát Yokosuka? Cửa hàng tôi đâu có thuộc địa bàn quản lý của các anh?”

“Vì đồng hồ này xuất hiện trên chiếc xe mất cắp được tìm thấy ở địa bàn quản lý của Phòng Cảnh sát Yokosuka.”

“Ồ, xe bị đánh cắp à...”

“Câu cuối cùng, anh có phán đoán gì về kẻ đột nhập cửa hàng không? Không ít trường hợp nhân viên cũ lợi dụng việc biết rõ chân tơ kẽ tóc để lén vào trộm đồ ở chỗ làm cũ.”

Ueda cau mày, mím môi suy nghĩ, sau cùng lắc đầu, “Không đâu. Bất kì ai từng làm chỗ tôi đều biết tổng là lén vào cũng chẳng có gì mà lấy.”

Hagimura thở dài, xem chừng không có hi vọng thu được thông tin nào hữu ích. Anh nói với Ueda, “Cảm ơn anh. Có thể sau này vẫn cần sự hợp tác của anh, lúc đó nhờ anh hỗ trợ nhé.”

“Tôi về được chưa?”

“Được rồi.”

“Còn mấy cái này xử lý sao đây?” Ueda nhìn số DVD trên bàn.

“Trước mắt nhờ anh làm đơn trình báo mất cắp. Sau khi hoàn tất các thủ tục, chúng tôi sẽ trả lại cho anh.”

Ueda miễn cưỡng gật đầu rồi ra khỏi phòng.

Kashiwabara cười khở, “Nhìn mặt thẳng cha đúng kiểu không muốn làm đơn trình báo, cũng chẳng muốn nhận lại số DVD.”

“Thủ tục rườm rà, nhận về đồng hàng tồn kho cũng chẳng sung sướng gì. Mà anh nghĩ sao? Ueda không dính líu gì đâu nhỉ?”

“Chắc thế.” Kashiwabara ng ồi xuống ghế. “Khi xem chiếc túi, về mặt h ản không hề thay đổi, tôi không nghĩ h ản giả vờ.”

“Em cũng nghĩ thế. H ản thực sự không biết gì. Đồng băng đĩa thì chính xác là trong tủ âm tường.” Hagimura nhìn các món đồ bọc túi nhựa chuyên dụng trên bàn.

Kashiwabara nh ặt thỏi son lên, “Tên trộm làm rớt ch ăng?”

Lúc tìm thấy trên chiếc xe bị đánh cắp, thỏi son không có nắp. Tuy nhiên, thỏi son Kashiwabara đang cầm lại gắn nắp đ àng hoàng. Nắp son nằm trong tủ âm tường tầng hai của Good Soft. Chính Hagimura đã phát hiện ra nó. Khi nhìn thấy nắp, anh đã tin chắc nó là của thỏi son trên chiếc xe bị đánh cắp nọ. Do đó, anh gọi cho Kashiwabara nhờ ông đem thỏi son đến Good Soft. Thử đ ậy vào thì vừa khít.

Hiện giờ đội giám định hiện trường đang có mặt tại tầng hai Good Soft. Có lẽ sẽ sớm có kết quả thôi, nhưng trước mắt, Hagimura tin rằng kẻ trộm xe đã lên vào đây.

“Tôi vừa nói chuyện điện thoại với người ở đội giám định, cậu ta bảo hình như v ản tr ần mới bị mở ra gần đây thôi” Kashiwabara nói.

“Tr ần tủ âm tường ạ?”

Kashiwabara g ật đầu âm ừ, “Chưa đi ều tra kĩ nên không thể kết luận, chỉ biết là có vết tích cho thấy ai đó đã động chạm bên trên nóc tủ. Tuy nhiên, không phải kiểu dò xét kĩ càng mà chỉ với tay qua lối thông lên thôi.”

“Tsujimoto và Ueda đều không biết gì. Nói cách khác, chắc do tên trộm làm.”

“Có lẽ vậy.” Kashiwabara nhìn ch ằm ch ằm vào đồng đồ đ àng bày trên bàn họp. “H ồi xưa, một tên trộm có vài ti ền án đã nói với tôi rằng nếu không có thu hoạch gì lớn thì cứ mò m ẫm bên trên nóc tủ âm tường. May ra tìm thấy quỹ đen, hoặc thứ gì quý giá chủ nhà không muốn người khác biết.”

“Chuyện này em cũng từng nghe qua rồi.”

“Có khả năng hộp kẹo nằm trên nóc tủ.”

“Tên trộm đánh cắp nó?”

“Mặc kệ trong hộp có gì quý giá hay không, vẫn hơn là trắng tay ra về, nên hẳn lấy đi. Tiện tay cầm theo vài bộ DVD chẳng...”

“Được nghe lời khai của chính tên trộm thì tốt biết mấy. Giờ thì đành bó tay.”

“Còn chưa khẳng định hẳn đã chết cơ mà.”

“Biết vậy, nhưng mà...”

Đến giờ vẫn chưa làm rõ lai lịch người chèo thuyền ra và bỏ thuyền lên bờ ngoài khơi Kannonzaki. Nói cách khác, vẫn chưa tìm thấy xác chết đuối nào có khả năng là người chèo thuyền. Nếu xác bị sóng cuốn đi, thì chắc đã trôi theo kênh Uruga ra biển.

“Tên trộm sống hay chết đều không liên quan đến chúng ta. Vấn đề là ai đã giấu hộp kẹo lên nóc tủ.”

“Ừ, đúng vậy, nhưng...” Kashiwabara ngưng ngang và rút điện thoại ra. Chắc máy để ở chế độ yên lặng và có cuộc gọi đến. Sau dăm ba câu trao đổi, ông cúp máy. “Giám định hiện trường gọi, bảo là dấu vân tay của Ueda và Tsujimoto đều không khớp với dấu vân tay trên đồng hồ.”

“Quả nhiên...”

“Đã rõ, chẳng liên quan gì đến Good Soft cả.”

Hagimura gật đầu, nhìn túi nhựa đựng đồng hồ vàng trên bàn. Chỉ có đồng hồ là lưu dấu vân tay rõ ràng để đem đi đối chiếu. Sau khi đối chiếu với tư liệu mười bốn năm trước, cảnh sát đã xác định được dấu vân tay không phải của cả hai vợ chồng Ariake.

“Giờ tính sao?” Kashiwabara hỏi.

“Điều tra về Good Soft.”

“Hả? Theo kết quả giám định, sẽ yêu cầu cửa hàng nộp đơn trình báo mất cắp mà?”

“Ý em là về bất động sản.” Hagimura đáp. “Có thể hộp kẹo đã được giấu từ trước khi Ueda thuê cửa hàng. Em thấy hẳn chỉ sửa từng một thôi.”

“Có lý.” Kashiwabara gật gù, giờ ngón cái tỏ vẻ tán thành. “Thử xem sao.”

Hagimura gọi điện cho Ueda thì được biết bên cho thuê là đại lý bất động sản gần ga Yokohama, hai người liền lên đường. Tại văn phòng ở tầng một tòa nhà, họ gặp một nhân viên trẻ đeo kính. Cậu ta xem hồ sơ và cho biết, “Chỗ này thay đổi khách thuê nhiều rồi. Chủ nhà xây lên để làm cửa hàng quần áo, vì sau kinh doanh không hiệu quả nên cho thuê.”

“Có thông tin người thuê trước đó không?” Hagimura hỏi.

“Trước Good Soft ấy ạ? Để tôi xem... Một quán ăn có tên Togami-tei.”

“Tôi từng nghe cái tên này ở đâu rồi.” Đứng bên cạnh Hagimura, Kashiwabara lẩm bẩm.

Cậu nhân viên mỉm cười gật đầu, “Giờ nó đã trở thành quán cơm Tây khá nổi tiếng.”

“Quán cơm Tây?” Hagimura khá nhạy cảm với cụm từ này, anh bất giác cao giọng. “Cậu không nhầm chứ?”

Đôi mắt phía sau tròng kính tròn xoe như muốn hỏi có gì lạ vậy. “Togami-tei khởi nghiệp ở đây, vì sau nổi tiếng thì chuyển đến nơi khác, rồi lớn mạnh dần. Đầu là nhờ cơm bò băm của họ được đánh giá rất cao. Mà tôi cũng chỉ nghe đàn anh kể lại thôi.”

Hagimura và Kashiwabara nhìn nhau. Trước khi Good Soft đến thuê, đây từng là một quán cơm Tây như Ariake. Đơn giản là trùng hợp hay sao?

“Khi Good Soft mới chuyển đến, hình như họ đã sửa lại tầng một, tầng hai thì sao? Có thi công gì trên đó không?” Kashiwabara hỏi, giọng thản nhiên, nhưng Hagimura cảm thấy có lẽ ông đang cố kìm nổi sốt sắng.

Cậu nhân viên lại tìm kiếm trong hồ sơ, “Sau khi kí hợp đồng thuê, ông Ueda tự tiến hành tu sửa. Theo ghi chép, ông ta chỉ tu sửa tầng một, đúng như anh nói. Còn tầng hai, chắc là không động vào đâu.”

“Không có ghi chép nào cho thấy chủ sở hữu tiến hành tu sửa chứ?”

“Vâng. Nếu có cũng chỉ ở mức độ lau dọn vệ sinh thôi, không phải thi công gì đáng kể.”

Rời khỏi đại lý bất động sản, Hagimura nói với Kashiwabara, “Trước khi cửa hàng băng đĩa chuyển đến, ở đó từng là quán cơm Tây... Anh có nghĩ chỉ là trùng hợp không?”

Kashiwabara không khẳng định, cũng không phủ nhận, mà rút điện thoại ra, “Hỏi cậu ta thử xem.”

Lúc nghe Kashiwabara nói cần gấp gáp, Koichi đoán ngay được là chuyện gì rồi. Dầu vậy, anh vẫn cố gắng tỏ ra bình thản và hỏi lại, “Có phát hiện mới về vụ án hả chú?”

“Không hẳn là phát hiện, mà tôi có việc cần xác minh. Gặp mặt một chút được chứ? Xin lỗi nếu cháu đang bận. Cần thì tôi đi Tokyo.” Dù Kashiwabara đã cố gắng kiềm chế, nhưng rõ ràng ông đang phẫn khích vì có tiến triển tích cực.

“Không nói qua điện thoại được ạ?”

“Không phải, chỉ là tôi muốn gặp trực tiếp rồi nói. Tôi nghĩ, như vậy tốt cho cháu hơn.”

“Cháu hiểu rồi. Giờ gặp luôn cũng được ạ.”

“Tốt quá. Hẹn nhau ở đâu đây?”

“Phiên chú tới ga Tokyo nhé?”

“Được. Chắc cháu đang trong giờ làm nhỉ? Xin lỗi nhé.”

“Không sao ạ. Chuyện quan trọng mà.”

Sau khi hẹn gặp ở một quán cà phê trong ga Tokyo, Koichi cúp máy. Taisuke ngồi trên chiếc giường bên cạnh, bộ dạng bút rút.

“Cảnh sát, Kashiwabara.” Koichi cho biết.

“Có chuyện gì nhỉ?” Taisuke cau mày.

“Chắc cảnh sát đã tới cửa hàng băng đĩa, có khi lần ra cả vụ Togami-tei từng ở đó rồi cũng nên.”

“Thế á?”

“Nếu không thì gọi điện làm gì. Dù sao đi nữa, xem chừng họ đang đi đúng hướng chúng ta vạch ra.”

Koichi đứng dậy, mở tủ quần áo. Anh từng nói với Kashiwabara và Hagimura rằng mình đang làm việc cho một văn phòng thiết kế, nên phải thay đồ để khỏi bị nghi ngờ.

“Nếu cảnh sát đã để mắt đến Togami-tei, chúng ta không nên hành động thừa thãi gì nữa nhỉ?” Taisuke nói.

“Tất nhiên rồi. Chỉ là những việc cần làm vẫn phải làm, kéo cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không.”

“Việc cần làm là công thức nấu ăn kia đúng không?”

“Ừ. Mà nhấn lại với Shi, không còn nhiều thời gian. Cảnh sát sắp sờ gáy Masayuki rồi. Cứ lảng vảng quanh bọn họ sẽ rất nguy hiểm.”

“Em sẽ nhấn nó.”

Koichi gật đầu, lấy áo khoác và quần dài trong tủ ra.

“Anh hai, liệu cảnh sát có bắt Masayuki không?” Taisuke lo lắng hỏi.

“Phải bắt chứ. Chúng ta đã cố tình tổng hợp bằng chứng cho rồi.”

“Em không nghĩ Masayuki lại dễ dàng nhận tội. Dù sao những thứ cảnh sát đưa ra, lão đầu chưa thấy bao giờ. Lão sẽ bảo là bị người ta gài bẫy cho mà xem.”

“Có thể lắm. Mà nói cho đúng là chắc chắn thế, rằng ‘tôi không biết đồng hồ vàng nào của Yukihiro, cũng chẳng nhớ mình đã giấu cái gì lên trên nóc tủ âm tường ở quán cũ.’”

“Thế thì toi à?”

“Không sao đâu.” Koichi vừa thay đồ vừa nhìn em trai. “Hầu hết nghi phạm đầu chối đây đây dù cảnh sát có đưa ra bằng chứng, và thiếu gì kẻ kêu ca mình bị gài bẫy. Masayuki thích nói sao thì nói, cảnh sát chẳng thèm quan tâm đâu.”

“Vậy thì được, nhưng...”

Nhìn Taisuke ấp a ấp úng, Koichi dừng thay đồ, “Sao? Lại có vấn đề gì à?”

“Không phải, nhưng mà...”

“Có gì nói thẳng ra. Chẳng giống mày chút nào.”

“Không phải, chỉ tội em không biết diễn đạt thế nào.” Taisuke gãi gãi đầu. “Kế hoạch dàn dựng của anh là muốn cảnh sát suy luận như sau: Hung thủ giết bố mẹ chúng ta, đánh cắp hộp kẹo đựng tiền mặt và vài thứ có giá trị. Xài hết tiền, hắn giấu hộp kẹo lên nóc tủ. Sau khi hung thủ chuyển đi, quán ăn trở thành hàng băng đĩa. Về sau trộm đột nhập hàng băng đĩa, phát

hiện ra hộp kẹo trên nóc tủ, cứ nghĩ là có giá nên mới mang đi. Đúng chưa?”

“Chưa hết. Tên trộm kia đang gặp khó khăn vì nợ nần nên mới lên vào hàng băng đĩa, không thu hoạch được gì nên tuyệt vọng. Hắn đánh cắp xe và lái đi trong vô thức, đến bờ biển thì nảy ra ý định tự tử. Hắn định viết di thư cho đứa con gái duy nhất tên Tomoko, nhưng lại bỏ dở giữa chừng. Hắn trộm một chiếc thuyền trên bờ biển Hashirimizu và chèo ra khơi, rồi gieo mình tự tử. Chúng ta phải làm cảnh sát suy luận theo hướng này mới được.” Koichi bổ sung và tiếp tục thay đổi.

“Tomoko là con gái duy nhất à? Em cứ tưởng vợ.”

“Vợ hay con gì cũng được. Nói chung, người này cực kì quan trọng đối với tên trộm. Dù sao, cứ phải để lại di thư mới khiến cảnh sát tin đây là vụ tự tử.”

“Liệu cảnh sát có nghi ngờ không?”

“Ừm. Không tìm thấy thi thể, nên chắc họ sẽ nghi ngờ là ngụy tạo hiện trường.”

“Vậy có sao không?”

“Không. Tên trộm tự tử hay không cũng chẳng liên quan đến việc đi điều tra vụ giết người cướp của nhà Ariake. Điều quan trọng là phải khiến cảnh sát tin có một tên trộm. Mọi thứ đều đi đúng kế hoạch của chúng ta, nên đám Kashiwabara mới tìm ra cửa hàng băng đĩa, cho tới nay chưa có sai sót nào cả. Chỉ cần Shi hoàn thành vụ công thức nấu ăn, là chúng ta xong vai diễn của mình.”

Taisuke vẫn đăm chiêu, làm Koichi không khỏi nóng nảy.

“Mày còn gì không hài lòng nữa?”

Taisuke vội lắc đầu, “Em không ý kiến gì hết. Chỉ hiềm, hung thủ có thể quên một thứ quan trọng như vậy ư?”

“Thứ gì?”

“Hộp kẹo. Khi chuyển đi, hung thủ đã để quên nó trên nóc tủ. Liệu có chuyện vô lý như thế chẳng? Đối với hung thủ, nó là bằng chứng chí tử cơ mà.”

“Bình thường thì không thể.”

“Cảnh sát không nghi ngờ chứ?”

“Nghĩ ngờ gì? Rằng có người sắp đặt mọi thứ à?”

“Em không biết.”

“Thôi được rồi, đúng là hơi bất thường.” Koichi thừa nhận. “Tuy nhiên không thể giải thích một cách hợp lý mọi hành động của con người. Thực tế có rất nhiều điều phi logic. Hung thủ giết người cướp của giấu một thứ có thể trở thành bằng chứng kết tội mình lên trên nóc tủ, rồi quên thu hồi khi chuyên đi... Nghe không thỏa đáng lắm, cứ như kẻ ngốc ấy. Nhưng hành xử ngốc nghếch mới là con người. Thêm một điều nữa, đối với cảnh sát, nó chẳng nghĩa lý gì cả.”

“Tại sao?”

“Họ chẳng thắc mắc tại sao hung thủ lại để quên bằng chứng quan trọng đâu. Dù thắc mắc, cũng không vì thế mà bỏ qua bằng chứng khó khăn lắm mới tìm được. Chỉ cần họ không bỏ qua thì sẽ nhắm mắt làm ngơ mấy nghi vấn còn con. Cảnh sát là thế! Ở chỗ cửa hàng anh làm thêm hồi xưa, người ta từng nghi anh ăn cắp tiê của họ. Đúng là hành vi mà chỉ nội bộ gây ra được, trừ anh, các nhân viên khác đều có bằng chứng ngoại phạm. Tuy nhiên, nếu muốn ăn cắp, anh phải qua mặt rất nhiều người. Thế mà cảnh sát chẳng thèm quan tâm tới điểm vô lý này, cứ gào vào mặt anh ‘Mày ăn cắp tiê đúng không’, ‘Khôn hèn thì mau nhận tội’ đại loại thế. Nếu về sau không lòi ra là thằng con đần độn của ông chủ mới là thủ phạm, anh đã phải mang tội danh này rồi.”

“Em có nghe.”

“Hiểu ý anh muốn nói chưa?”

Rồi, Taisuke lẩm bẫm.

Thay đồ xong, Koichi vỗ vai em trai, “Đừng lo. Mọi sự đang diễn ra thuận lợi. Anh sẽ đi nghe ngóng thêm tình hình từ ông chú cảnh sát Kashiwabara cho mày.”

“Em không lo. Chỉ có đi đâu, chúng ta buộc phải đi đường vòng thế này sao? Đến giờ mà còn bàn ra thì hơi kì, nhưng...”

Koichi thở dài, ngồi xuống chiếc giường bên cạnh, “Anh đã nói biết bao nhiêu lần rồi. Chỉ bảo lão ta giống người đàn ông mười bốn năm trước, và hương vị cơm bò băm giống nhau, thì chưa đủ để cảnh sát vào cuộc giúp chúng ta. Dù có vào, cũng không đảm bảo tìm ra bằng chứng xác định

Masayuki là hung thủ. Nhiệm khả năng họ chỉ đi điều tra qua loa rồi thông báo không phát hiện được gì.”

“Cảnh sát đâu phải lũ ngốc, họ sẽ tìm ra ít nhiều chứ nhỉ? Ví như chuyện bố mình và Masayuki quen nhau ở chỗ ghi độ...”

“Thì sao?” Koichi nghiêng đầu nhìn em mình. “Mày nghĩ thế là đủ để bắt lão à?”

“Cả những ngu ồn khác nữa, họ sẽ đi điều tra sâu hơn. Dù gì cảnh sát vẫn là chuyên gia trong lĩnh vực này. Biết đâu họ phát hiện ra bằng chứng mà anh hai không tìm được.”

“Nếu họ không phát hiện được gì thì sao? Mày định ng ồi im, cắn móng tay nhìn cảnh sát để Masayuki thoát thân chỉ vì thiếu bằng chứng à?”

“Thì lúc ấy triển khai vụ công thức nấu ăn cũng được mà?”

Koichi cau mày, “Mày chẳng hiểu gì cả. Ban đầu đi điều tra không tìm thấy, về sau bằng chứng lại xuất hiện ần ần, cảnh sát không nghi ngờ mới lạ. Tất nhiên, người họ nghi ngờ chính là chúng ta đây.”

Không phản bác được, Taisuke vùng vằng cúi đầu. Koichi nhìn em, nói tiếp.

“Từ lúc quyết định ngụy tạo bằng chứng, tao đã xác định đến phút cuối chúng ta mới gặp cảnh sát. Nhất là vai diễn của mày, mày sẽ ra sân khấu sau cùng để ‘nhận diện hung thủ’. Lúc này Masayuki đã bị bắt, mày phải nhìn và xác nhận lão chính là người đàn ông mày nhìn thấy mười bốn năm trước. Từ giờ tới lúc đó, mày phải tỏ ra không biết gì về Masayuki và tất nhiên, chưa từng nghi ngờ gì lão. Lúc này tuyệt đối không được để đám Kashiwabara nhận thấy bằng chứng khả nghi có liên quan đến chúng ta.”

Bị khí thế của Koichi áp đảo, Taisuke chỉ biết cúi gầm mặt ủ rũ. Cậu khẽ gật đầu, “Em biết rồi. Không phải em có ý kiến gì với cách làm của anh. Em chỉ hơi lo khi để Shi bước vào con đường nguy hiểm thôi.”

“Anh khác gì mày, nhưng phải đánh cược một phen. Shi cũng bảo cứ tin ở nó mà.”

“Ừm... vâng.”

“Đừng nghĩ nhiều. Còn một chút nữa thôi, cố gắng lên!” Koichi lại đặt tay lên vai em, động viên cậu.

Ra khỏi chung cư, Koichi đổi tàu liên tục để đi đến ga Tokyo. Năm lấy vòng kéo, Koichi vừa nhìn nhả nhìn đồng quảng cáo treo trong tàu, vừa nhớ lại cuộc nói chuyện với Taisuke.

Đúng là cách làm của anh hơi vòng vèo. Một người hành động cảm tính như Taisuke tất nhiên sẽ cảm thấy kế hoạch này lằng lằng, chậm chạp.

Koichi hồi tưởng lại cái đêm lên vào tầng hai Good Soft. Hai anh em dạo quanh để tạo vết tích trộm cắp trong cửa hàng. Tiếp theo, họ lên chiếc kei-car đã đánh cắp để đến Yokosuka. Taisuke là người trộm xe. Trước đây, cậu từng làm ở xưởng sửa chữa ô tô, và thường tuyên bố mình có thể xoay một chiếc xe cũ trong vòng năm phút.

Chỉ đến khi mỗi người một thuyền ra khơi, họ mới biết thế nào là sợ. Bình thường, sóng ở đây tương đối êm dịu, thế mà đêm đó lại cực kỳ dữ dội. Chưa kể để tránh bị chú ý, cả hai chỉ dám bật đèn pha nhỏ xíu trên mũ bảo hộ. Nếu đi một mình, chắc Koichi đã bỏ cuộc giữa chừng. May có hai anh em, trò chuyện động viên nhau cho bớt sợ mới ra tới nơi.

Sau khi lật úp một thuyền, họ quay vào bờ bằng thuyền còn lại, đi bộ đến gần ga Yokosuka Chuo, đợi rạng sáng thì bắt tàu về Tokyo. Lên tàu, cả hai ngủ say như chết.

Mọi thứ đều toát ra cảm giác đi thăng bằng trên dây, đi được đến lúc này, chính Koichi cũng phải công nhận họ đã tiến hành rất tốt. Anh không muốn Taisuke phải mạo hiểm, đồng thời lại muốn kế hoạch thành công bằng bất cứ giá nào.

Koichi nhắc tới vấn đề nhận diện hung thủ với Taisuke, là bắt nguần từ suy nghĩ cố gắng để đến phút cuối các em mới phải xuất hiện trước mặt cảnh sát. Khi phiên xử lần đầu tiên khai và họ phải ra tòa làm chứng, chắc sẽ khó tránh chạm trán Togami Yukinari. Đột nhiên người tự xưng nhà buôn đá quý và cô gái có tên Takamine Saori lại xuất hiện với tư cách gia quyến nạn nhân, nhất định anh ta sẽ làm ồn ã lên. Nếu không cẩn thận, hành vi lừa đảo bấy nay của họ sẽ có nguy cơ bại lộ.

Koichi tự nhủ, dù thế nào cũng bảo vệ Taisuke và Shizuna.

Lúc Koichi đến quán cà phê, Kashiwabara và Hagimura đã ngồi chờ sẵn bên bàn nhỏ. Nhìn thấy Koichi, hai người cùng nở nụ cười.

“Xin lỗi vì gọi lúc cháu bận nhé.” Kashiwabara nói. “Cháu uống gì không?”

“Không cần đâu, cháu mới uống cà phê xong. Chuyện gì thế chú?”

Hai đi đầu tra viên nhìn nhau. Hagimura lên tiếng.

“Là một người kinh doanh quán cơm Tây, bố cậu có liên hệ gì với đồng nghiệp trong ngành không?”

“Ý anh là những người kinh doanh cửa hàng ăn uống khác à?”

“Ý tôi là những người kinh doanh quán cơm Tây giống bố cậu.”

“Quán cơm Tây... Để em nhớ xem.” Koichi vờ nghiêng đầu trầm tư. “Em từng nghe bố chê quán xá này nọ, chỉ không rõ họ có quen biết gì nhau không.”

“Chê như thế nào?”

“Đại loại là ‘Dở ỏi mà bán giá trên trời’, hay ‘Chỉ đem cái mẽ bên ngoài ra che đậy cái sơ sài bên trong’... Xin lỗi, em không nhớ rõ lắm.

“Bố cậu có nhắc đến quán nào tên là Togami-tei không?”

Tim Koichi nảy mạnh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cuối cùng cảnh sát đã biết đến sự tồn tại của Togami Masayuki! Dù vậy, Koichi vẫn tỏ ra bình thản, lắc đầu.

“Togami-tei... Em chưa nghe bao giờ.”

Hagimura không khỏi thất vọng, đồng thời lại nghĩ cũng phải thôi. Đã mười bốn năm trôi qua, hồi ấy Koichi mới học tiểu học, biết rõ các mối quan hệ xã hội của bố mới lạ.

“Vậy là cậu nghe nhắc đến quán cơm Tây khác thông qua những lời chê bai... Nếu nhớ ra địa chỉ quán ăn, người từng làm việc ở đó, hay bất cứ điều gì thì cho chúng tôi biết. Chuyện lật vật cở nào cũng được.”

Koichi khoanh tay, đăm chiêu suy nghĩ, bất chợt nhìn lại Hagimura với vẻ khó hiểu, “Chuyện này liên quan gì tới vụ án? Hung thủ là người trong nghề à?”

Hagimura vội xua tay phủ nhận, “Vẫn chưa phải lúc để kết luận bất cứ điều gì. Có thể có phương diện liên quan đến người trong nghề thôi, cho nên chúng tôi mới hỏi.”

“Các chú phát hiện ra manh mối mới rồi sao?” Koichi nhìn qua nhìn lại giữa Hagimura và Kashiwabara. “Cho cháu biết được không?”

Quả là câu hỏi khó với những người làm điếu tra. Hagimura rất muốn chia sẻ vệt tiền độ cho gia quyền nạn nhân, lại không dám chắc gia quyền có đi đây đi đó kể lẽ hay không. Chẳng may truy vấn thông tiếp cận sẵn tin thì rầy rà, chưa kể còn phải đề phòng tình huống gia quyền suy đoán kẻ tình nghi và xử sự mất kiểm soát.

“Nếu vậy...” Koichi nói tiếp. “Hôm trước, chú cho cháu xem một chiếc đồng hồ vàng nhỉ? Đồng hồ có dòng chữ *Chúc mừng Ariake mở cửa lại*. Đồng hồ đem lại manh mối gì sao?”

Hagimura vẫn đang cân nhắc xem nên giải thích thế nào, Kashiwabara đã lên tiếng.

“Ừm. Chúng tôi phát hiện ra là chiếc đồng hồ bị đánh cắp ở một nơi kia. Vấn đề là tại sao nó lại ở đó. Trong lúc điếu tra những người liên quan, chúng tôi tìm thấy một quán cơm Tây. Tuy nhiên, vẫn chưa xác định được sự liên quan giữa quán cơm này với án mạng. Có khi chẳng liên quan gì. Chúng tôi mới đang tò mò thôi, tạm thời vẫn chưa phải lúc giải thích ngọn ngành với cháu.”

Ngồi một bên làm thánh giả, Hagimura thực sự nể phục Kashiwabara vì lời giải thích quá khôn khéo. Che giấu cốt lõi mà vẫn miêu tả được quá trình điếu tra liên quan đến đồng hồ.

Sau một hồi cau mày trăn ngâm, Koichi dịu nét mặt, nhìn Hagimura, “Ban nãy anh hỏi em đã nghe bố nhắc đến cái tên Togami-tei bao giờ chưa. Giờ mọi người đang điếu tra quán ăn này ạ?”

Hagimura đành gật đầu, “Như anh Kashiwabara vừa nói, chưa kết luận được, có khi người ta chẳng liên quan gì. Cậu đừng suy diễn linh tinh. Cứ tin ở chúng tôi và chờ phá án thôi.”

Koichi liền cười gượng, “Em không định cầm đèn chạy trước ô tô đâu. Em chỉ nghĩ, nếu biết mục đích câu hỏi, em sẽ suy nghĩ nghiêm túc hơn chẳng.”

“Vậy à?” Hagimura đáp.

“Ừm... Lúc nãy nói tới đâu rồi nhỉ... À phải, đến đoạn bố em nhận xét về các quán cơm Tây khác.” Koichi chống cằm, bặm môi, xem chừng đang cố lục lại ký ức thời thơ ấu.

“Ví như đặc trưng của quán, bố cậu có nói gì không?” Hagimura hỏi.

“Đặc trưng ấy ạ?”

“Kinh doanh dịch vụ nào đó khác lạ chẳng hạn.”

Koichi bật cười đến rung cả vai, “Quán cơm thì kinh doanh dịch vụ gì khác lạ được?”

“Thế mới nói là ví dụ.”

“Nhắc tới dịch vụ thì...” Koichi lấy lại vẻ nghiêm túc. “Hình như có lần bố nhắc tới một quán nhận giao đồ ăn.”

“Giao đồ ăn?”

“Nhà em không giao, vì không đủ nhân lực. Nghe nói, bố em từng gọi đồ ăn giao tận nơi ở một chỗ ông hay lui tới. Bố bảo cơm bò băm của họ dở tệ. Bố phàn nàn ghê lắm.”

Nghe đến đây, Hagimura thẫn thờ không phải Togami-tei rồi. Cơm bò băm của Togami-tei rất nổi tiếng. Hơn nữa kinh doanh phát đạt, rảnh rang đâu mà giao đồ ăn.

“Bố cháu hay lui tới chỗ nào?” Kashiwabara hỏi.

“Sao ạ?”

“Cháu vừa nói ở một chỗ ông hay lui tới. Bạn rợn quán xá nên để gì ra ngoài được nhỉ?”

“Vâng, nhưng Chủ nhật nghỉ bán mà ạ.” Nói đến đây, như nhận ra đi đâu, Koichi khẽ há miệng.

“Sao thế?” Hagimura hỏi.

Koichi nín thở, cắn môi ngập ngừng.

Hagimura hỏi dồn “Có chuyện gì à?”

Koichi mới ngẩng đầu lên, “Chỗ chơi đua ngựa... Em nghĩ bố đi cá cược.”

“À... ghi độ à.”

Koichi gật đầu, “Em vốn không biết đây là nơi làm ăn bất chính. Em chỉ nghĩ bố nhắc đến chuyện giao đồ ăn là sau lúc đi chơi đua ngựa vè.”

Hagimura gật gù. Nếu là ghi độ, anh không quan tâm. Từ bốn năm trước họ đã làm rõ bằng ghi độ không liên quan đến vụ Ariake. Nhưng khi nhìn qua Kashiwabara, Hagimura khựng lại. Ánh mắt ông dõ vào anh quá nghiêm túc, như muốn truy vấn đạt thông điệp gì.

“Sao anh?” Hagimura hỏi.

“Không sao. Koichi đang bận, hôm nay chúng ta dừng ở đây thôi. Cứ để Koichi thông thả suy nghĩ về quán cơm Tây đi.”

“A... Em hiểu.” Hagimura đoán được suy nghĩ của Kashiwabara. Ông đã phát hiện ra điểm quan trọng, nhưng không muốn nói trước mặt Koichi.

“Hôm nay đủ rồi. Cảm ơn cậu nhé.” Hagimura nói với Koichi.

“Đủ rồi ạ?” Koichi khá lúng túng vì câu chuyện tự dưng ngắt ngang.

“Có gì chúng tôi sẽ liên lạc lại. Hôm nay tới đây thôi, cảm ơn cậu.”

Koichi gật đầu, đáp vâng và đứng lên.

“Đã liên lạc với em trai chưa?” Kashiwabara hỏi. “Hình như cậu ta tên Taisuke nhỉ? Cháu có bảo mấy đứa không hề liên lạc với nhau. Cả địa chỉ số điện thoại cũng không biết luôn à?”

Tỏ ra tổn thương như bị chọc vào nỗi đau, Koichi gãi tai, “Nếu muốn thì không phải không có cách...”

“Nhờ cháu liên lạc với em nhé? Có thể sẽ cần cậu ta hợp tác đi đầu tra đấy.”

“Đã mười bốn năm trôi qua, chắc nó quên mặt hung thủ rồi.”

“Nhờ cháu xác nhận việc ấy luôn.”

Koichi chớp mắt, thoáng tỏ ra bối rối, cuối cùng chỉ đáp, “Vâng. Cháu sẽ gọi thử xem. Chắc nó chưa đổi số điện thoại đâu.”

“Ừm, liên lạc đi, như thế cũng tốt cho mấy đứa.”

Koichi nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút, rồi nói xin phép và ra khỏi quán.

“Sao cậu ta không gặp em trai nhỉ?” Chờ Koichi đi khuất, Hagimura tò mò hỏi.

“Nghe đâu sau khi cậu em rời cô nhi viện, hai anh em từng sống cùng nhau. Rồi cậu em không chịu làm ăn nghiêm chỉnh nên cậu anh nổi điên, dẫn đến xích mích. Cụ thể thì tôi không rõ lắm.”

“Cô em gái thì sao?”

“Vốn dĩ trong hộ khẩu đã không phải em ruột rồi, nên cậu ta không rõ tình hình cô em sau khi rời cô nhi viện.”

“Vậy à?”

Hình ảnh ấu thơ của ba anh em bỗng hiện v ề trong tâm trí Hagimura. Cô bé ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra, cậu con thứ sốc nặng nên không nói được, cậu con lớn cố kìm nước mắt vì không muốn các em thấy mình yếu đuối... Cứ nghĩ đến mất mát to lớn của ba anh em, Hagimura lại nổi lên quyết tâm không để vụ án chìm vào quên lãng, không để vụ án kết thúc vì một lý do ngớ ngẩn như hết thời hiệu.

“Gác lại chuyện đó đi, vừa r ồi cậu có nghĩ ra gì không?” Kashiwabara hỏi.

“Vụ ghi độ ạ? Không h ề.. Anh phát hiện ra đi ều gì à?”

“Băng ghi độ làm ăn ở Sakuragicho, không phải sao?”

“Sakuragicho... Em không nhớ tên, hình như là quán nhậu nhỉ? Sakuragicho... gần cửa hàng băng đĩa luôn.”

“Xác minh thử xem.” Kashiwabara đứng bật dậy.

Taisuke đến nhà Shizuna đúng lúc cô đang đứng trước gương và ướm thử bộ đ ầm màu xanh đậm lên người.

“Làm gì đấy?”

“Em đang lựa đ ồ để mặc hôm đến nhà Togami. Anh thấy đóng bộ vest hay váy thì ổn hơn?”

“Cái nào chẳng ổn. Chốt ngày r ồi à?”

“Em đang đợi anh ấy liên lạc lại. Nhanh cũng phải cuối tu ần sau.”

Taisuke thấy lẩn cấn khi nghe Shizuna gọi Yukinari là *anh ấy*, mà cũng không rõ lẩn cấn ở đâu.

“Anh hai nhắn em cố gắng nhanh lên. Lúc nãy Kashiwabara gọi, và anh hai đang đi gặp ông ta. Anh hai đoán là cảnh sát để mắt đến Togami-tei r ồi đấy.”

“Vây phải nhanh lên thôi.” Shizuna quăng bộ đ ầm đang c ần lên giường, so sánh với bộ vest đã trải sẵn ở đây. Cuối cùng, cô ng ồi bệt xuống sàn.

“Đến nhà Togami, hoàn thành vụ công thức nấu ăn là vai trò của em chấm dứt nhỉ?”

“Chính xác. Anh hai bảo, sau đó cứ giao cho cảnh sát. Mọi chuyện sẽ tiến triển đúng kế hoạch thôi. Anh hai quá đỉnh!”

Shizuna không đáp mà cứ nhìn chằm chằm hai bộ trang phục trên giường. Cuối cùng, cô thở dài, nhún vai, “Em cứ như con ngốc ấy. Suy cho cùng, chỉ gặp lần này nữa thôi, rồi con nhỏ Takamine Saori sẽ bốc hơi. Đã vậy, mặc cái gì chẳng được, nhỉ? Đâu cần thả thính Yukinari nữa.”

“Chỉ lo ăn mặc phản cảm quá có khi bị tống cổ ra ngoài, chứ trang phục bình thường thì có sao đâu.”

“Thật.” Shizuna thu dọn quần áo trên giường đem đi cất.

“Nhân tiện, tao mang tài liệu đến đây.” Taisuke đặt túi giấy vẫn cầm trên tay xuống.

“Tài liệu gì?”

“Về Canada, và những vấn đề liên quan đến du học. Takamine Saori sẽ đi du học Canada còn gì? Không tìm hiểu kỹ dễ toang lắm.” Nói đoạn, Taisuke nở nụ cười nham hiểm.

“Hừm... Không sao đâu.”

“Cái gì mà không sao?”

“Là không cần ấy. Cứ yên tâm, sẽ ứng phó được thôi.”

“Ăn nói kiêu gì đấy hả? Người ta đã cất công mang đến tận nơi cho lại còn... Hơn nữa, nhà họ sẽ hỏi han tình hình du học. Trả lời linh tinh hay nói năng sơ hở là bị nghi ngờ ngay. Không được gây nghi ngờ, kế hoạch mới thành công.”

“Biết rồi!” Shizuna đáp gọn. “Đã bảo sẽ ứng phó được mà! Chỉ gặp Yukinari một lần này thôi, mai sau không gặp lại nữa, sơ hở sao được.”

Thái độ hung dữ của cô khiến Taisuke lặng người. Ngay lập tức, Shizuna hạ giọng lầm bầm.

“Xin lỗi. Đến phút cuối cũng không được chủ quan, đúng không? Xin lỗi anh. Em sẽ tìm hiểu đàng hoàng, anh cứ để đó đi. Với lại, chốt được ngày đến nhà Togami em sẽ báo ngay.”

Taisuke chỉ “Ừ” một tiếng rồi xoay người đi ra cửa. Cậu về đến căn hộ ở Monzennakacho thì đã thấy Koichi ở nhà. Anh nhìn Taisuke và giơ tay ra dấu OK.

“Hoàn hảo! Cảnh sát nhắm vào Togami-tei rồi.” Giọng anh phấn khởi.
“Mặc dù Masayuki chưa bị coi là nghi phạm ngay, nhưng với ngân quỹ tư liệu, chắc chắn họ phải nghiêm túc đi điều tra. Nếu mọi sự thuận lợi, hi vọng họ sẽ tìm thấy bằng chứng mà chúng ta không tìm được.”

“Thế thì tốt!”

Thái độ không mấy hào hứng của Taisuke khiến Koichi hơi bất mãn,
“Lại gì nữa? Mày vẫn còn ý kiến về cách làm của anh à?”

“Không phải. Ban nãy em đến chỗ Shi nhắc với nó là kế hoạch của anh tiến triển tốt, giục nó đẩy nhanh vụ công thức nấu ăn.”

“Rồi sao? Shi nói gì?”

Taisuke lắc đầu, “Chẳng nói gì cả. Chỉ bảo nó sẽ làm tốt nhiệm vụ, đừng lo.”

“Chứ mắc mớ gì mặt mày ỉu xìu vậy? Trục trặc ở đâu à?”

Taisuke bối rối. Cậu không biết có nên kể với Koichi đi đâu cậu vừa nhận ra hay không, chỉ biết mình không thể tự giải quyết ổn thỏa.

“Này!” Koichi bắt đầu nỏi cáu.

“Con nhỏ Shi...” Taisuke nhìn vào mắt anh trai. “Nó phải lòng người ta rồi.”

“Hả?” Koichi cau mày. “Mày nói gì cơ?”

“Nó phải lòng Togami Yukinari rồi. Không phải đóng kịch, nó thích người ta thật rồi.”

Trước khi Koichi vào đề, mặt Shizuna đã cứng đờ. Chắc là do có linh cảm từ khi bị anh trai gọi sang.

Không quan co rào đón, Koichi hỏi thẳng đi đâu muốn biết. Shizuna mở to mắt như thể bị đâm vào chỗ hiểm. Koichi không bỏ qua một biểu cảm nào của cô, ngõ ngàng có, luống cuống có... Tuy nhiên Shizuna đã mau chóng khóa lấp bằng điệu cười ngạc nhiên.

“Anh nói gì cơ? Em không hiểu. Các anh đang đùa à?”

Shizuna ng ẩ trên giường, nhìn qua nhìn lại giữa hai anh. Taisuke khoanh tay đứng dựa vào tường.

“Anh đang hỏi em đấy, Shi. Trả lời thành thật đi.” Koichi nói.

Shizuna thở mạnh ra, “Lấy đâu ra! Anh Tai nói gì với anh à?” Cô ngó Taisuke lom lom. Thấy cậu im lặng, tin là mình đoán đúng, cô li ền được đà nhăn nhó lên án. “Đúng là ban nãy em hơi bực, nhưng em đã xin lỗi r ồi, vậy mà anh lại đi nói linh tinh với anh Ko, anh không thấy mình nhỏ mọn à?”

“Mày tưởng tao tự ái nên đi kể với anh hai?”

“Không phải chắc?”

Taisuke lắc đầu, “Tao kể, chỉ vì tao nghĩ c ần phải cho anh hai biết.”

“Rằng em thực sự phải lòng Yukinari? Khùng vừa thôi!” Shizuna ngoảnh mặt sang một bên.

Koichi nhìn cô, từ tốn cất tiếng, “Shi, cảm xúc của em rất quan trọng đối với bọn anh. Việc chúng ta đang làm không phải trò trẻ con. Đi sai một bước, người bị bắt từ Masayuki sẽ biến thành chúng ta. Vụ công thức nấu ăn giao cho em lại là điểm cốt yếu của kế hoạch này, Takamine Saori đóng vai trò cực kì thiết yếu. Nói cách khác, mọi việc đều phụ thuộc vào em.

Nếu em có tình cảm với Yukinari thì gay go đấy. Dù sao đi nữa, em cứ nói thật.”

Shizuna lắc đầu, nhìn Koichi, nét mặt cô dịu đi, “Không đời nào! Hấn là con trai của kẻ đã giết bố mẹ chúng ta. Làm sao em thích được? Không có chuyện đó!”

Koichi nhìn cô, “Kế hoạch mà suôn sẻ, Masayuki sẽ bị bắt, việc kinh doanh của Togami-tei không tránh khỏi lao đao, có khi còn sập cả chuỗi. Tồn thất của Yukinari là tất yếu. Quán mới không thể khai trương, bản thân lại rơi vào cảnh co vòi rút cổ, trốn tránh ánh mắt người đời. Dù hấn không làm gì sai, kết cục vẫn rất bi đát. Như thế cũng không sao chứ?”

“Có sao đâu! Con của kẻ giết người thì chịu thôi.”

“Em không đau lòng à?”

Shizuna trợn mắt vì câu hỏi của Koichi, “Sao em phải đau lòng? Em muốn trả thù cơ mà. Yukinari lớn lên nhờ tiền Masayuki kiếm được, còn đi học đại học nữa. Hấn gặp quả báo là đi tù tất nhiên.

Giọng cô mỗi lúc một gay gắt, làm Koichi phải giơ tay ngăn lại.

“Be bé cái mồm. Hàng xóm nghe thấy bây giờ!”

“Tại các anh nói năng linh tinh chứ bộ...” Shizuna cắn môi.

Koichi lắc lư thân mình trên ghế, mắt vẫn nhìn cô chằm chằm. Cuối cùng, anh dừng lại và thở hắt ra.

“Anh hiểu rồi. Bọn anh tin em. Dù là chuyện nhỏ nhặt đi nữa, anh vẫn muốn chúng ta thẳng thắn với nhau, nên mới hỏi vậy thôi.”

“Khùng ghê, tự xưng nghi ngờ em.” Shizuna cúi đầu lầm bầm.

“Không phải nghi ngờ, chỉ hỏi cho chắc thôi. Chuyện này kết thúc tại đây nhé. Xin lỗi vì gọi em đến gấp như vậy.”

“Xong rồi à?”

“Xong rồi. Phía Yukinari, mọi việc trông cậy vào em đấy.”

“Ừm.” Shizuna gật đầu, đứng lên khỏi giường.

Shizuna về rồi, Taisuke liền nhìn Koichi với vẻ nghi hoặc, “Anh tin lời nó à?” Thấy Koichi lặng thinh, cậu bực bội gãi đầu, “Anh phải tin vào mắt nhìn người của em. Em hiểu rõ nó nhất mà. Anh biết đấy, thời gian em ở

cùng nó nhiều hơn anh, em đã xem nó đóng kịch bao nhiêu lần rồi nên mới nói. Em không nhầm đâu, anh phải tin em!”

Koichi chống tay lên thành ghế, đỡ lấy má, uể oải đáp, “Có ai nói không tin mày đâu.”

“Ế? Nhưng...”

“Anh cũng hiểu nó mà. Mày nói đúng. Đây là lần đầu tiên nó phản ứng dữ dội như thế vì đàn ông.”

“Anh hai...”

“Giờ không đổi hướng được nữa, căng rồi đây.” Koichi thôi đỡ má, đưa tay lên bưng trán.

Yukinari vừa dứt lời, Kimiko liếc nhìn khó chịu ra mặt. Nhìn mẹ cau có, Yukinari thẫn thán, biết ngay mà.

“Con nói rồi, cô ấy đã giúp con rất nhiều. Cho xem nhà mình một chút thì có sao.”

“Thì không sao, chỉ trơ trên thôi.”

“Trơ trên đâu mẹ? Bình thường mà.”

“Tới nhà, mình lại phải thết đãi...”

Yukinari lắc đầu bó tay, “Cô ấy nói không cần bận tâm đón tiếp. Cô ấy chỉ xem một vòng rồi về ngay.”

“Cũng phải mời tách trà chứ!”

“Con tự mang trà ra được. Con có nhờ mẹ đâu.”

Yukinari đứng ở cửa nhà bếp, nhìn mẹ đang rửa chén và nói với giọng điệu hơi gay gắt.

“Chuyện gì mà ầm ĩ thế?” Cửa phòng khách mở ra, Masayuki bước vào sau khi thay đồ xong.

Kimiko đi ra khỏi bếp, “Yukinari bảo sẽ dẫn con gái về nhà.”

“Hả?” Masayuki ngạc nhiên, “Con gái nhà ai?”

“Không phải ai xa lạ. Bố biết cô ấy mà. Cô Takamine Saori đấy.”

“Cô bé đến làm gì?”

Yukinari kể cho bố nghe Takamine Saori định đi du học, nên muốn tham khảo nhà ở mang lối kiến trúc giao thoa Tây Nhật.

“Có thể thôi mà ảm ỉ cả lên?” Masayuki nói.

“Con cũng nghĩ thế, nhưng mẹ không đồng ý.”

“Không phải mẹ không đồng ý.”

Yukinari toan hỏi “Chứ ý mẹ là sao?” thì điện thoại đổ chuông. Kimiko nghe máy.

Yukinari thở dài, ngồi xuống sofa phòng khách.

“Trước đây con đã nhắc đến một chuyện lạ lùng nhỉ? Rằng Saori từng ăn cơm bò băm có hương vị giống của nhà mình.” Masayuki hỏi.

Không ngờ bố lại tự đề cập đến chuyện này, Yukinari ngờ ngác đáp, “Đúng vậy. Cô ấy không nhớ tên quán ăn, chỉ nhớ chủ quán mang họ Yazaki. Bố có chút ấn tượng nào không?”

“Yazaki... Chưa hề nghe nói.” Masayuki nghiêng đầu suy nghĩ, trông không có vẻ gì là giả vờ.

Đúng lúc này Kimiko quay lại với vẻ mặt hết sức nghiêm trọng, tay vẫn cầm ống nghe.

“Cảnh sát muốn nói chuyện với anh.” Bà nhìn Masayuki.

Masayuki thoáng lộ vẻ căng thẳng. Yukinari cũng nín thở, chẳng lẽ có sự cố ở chi nhánh nào?

“Cảnh sát ở đâu?”

“Tỉnh Kanagawa.”

“Kanagawa?” Masayuki nghi hoặc đón lấy ống nghe.

Yukinari ngồi bên cạnh, dõi theo cuộc điện đàm của bố mình. Hình như bên kia nói sẽ ghé qua ngay bây giờ, vì lẽ gì thì họ chưa cho biết.

Sau khi đáp tôi sẽ chờ, Masayuki cúp máy, nhìn con trai, “Là sao đây nhỉ?”

“Quán chính trực trực gì chẳng?” Yukinari đoán.

“Thế thì người ở quán phải báo cho mình trước chứ.”

Yukinari nghĩ cũng phải, nên im lặng.

Khoảng ba mươi phút sau, chuông cửa vang lên. Hai viên cảnh sát theo Kimiko vào phòng khách. Một người gần bốn mươi, thân hình rắn rỏi, và một người hơn năm mươi, thân hình khá gầy, đôi mắt sắc bén. Người lớn tuổi hơn tự xưng Kashiwabara, thuộc Phòng Cảnh sát Yokosuka. Người trẻ tuổi hơn là Hagimura thì phải, tay cầm túi giấy.

“Mẹ con tôi ở lại cùng bố có được không ạ?” Yukinari hỏi.

“Tất nhiên là được. Tiện thể, có việc cần xác nhận với cả nhà luôn.” Kashiwabara mỉm cười.

Yukinari ngẩng đầu cạnh Masayuki, đối diện hai cảnh sát. Kimiko đi pha trà.

“Trước tiên, có vài thứ đề nghị mọi người xem qua.” Kashiwabara mở lời.

Hagimura lục túi giấy lấy một hộp vuông đựng trong túi nhựa, để lên bàn. Hộp cũ kĩ, han gỉ loang lổ.

“Đây là cái gì?” Masayuki rướn người tới.

“Các vị có nhận ra vật này không?”

Masayuki cau mày suy nghĩ.

Kashiwabara nhìn sang Yukinari.

“Còn cậu? Cậu đã từng thấy nó ở đâu chưa?”

Đoạn ông gọi vọng vào nhà bếp. “Mời chị xem qua luôn hộ.”

Yukinari chăm chú nhìn cái hộp trong túi nhựa, “Giống hộp kẹo quá nhỉ?”

“Ừ, nó là sản phẩm của gần hai mươi năm trước, giờ không bán nữa.”

Kimiko mang trà ra, vừa đặt trà xuống trước mặt từng người vừa nhìn cái hộp trên bàn, “Cái này làm sao ạ?”

Kashiwabara không trả lời bà, mà nhìn Masayuki, “Trước đây, gia đình mình sống ở Sakuragicho đúng không?”

“Vâng, hơn mười năm trước.” Masayuki đáp.

“Sau khi chuyển đến đây, gia đình mình có về lại nhà cũ không? Có vào trong không?”

“Không, tôi chỉ đi ngang qua chứ không vào.”

Kashiwabara nhìn sang Yukinari.

Anh đáp, “Tôi cũng thế,” tuyệt nhiên không hiểu mục đích của đám cảnh sát là gì.

“Hừm. Thật ra, hộp kẹo này nằm trong ngôi nhà đó.”

Yukinari vẫn không hiểu. Masayuki cũng thế, ông thắc mắc nhìn lại cảnh sát.

“Ngôi nhà đó giờ là cửa hàng băng đĩa.” Kashiwabara nói. “Gần đây, trộm đột nhập cửa hàng, cuỗm chiếc hộp đi. Kì lạ là, hàng băng đĩa lại bảo chưa từng nhìn thấy nó. Sau khi đi điều tra, chúng tôi phát hiện ra nó được cất trên nóc tủ âm tường. Vì muốn hỏi thăm người cư ngụ cũ xem thế nào, nên chúng tôi đến đây.”

“Nóc tủ? Chỗ nào ạ?” Masayuki hỏi.

“Tủ âm tường tầng hai. Ngay cạnh chỗ ván trần nhấc lên được ấy.”

Masayuki lắc đầu, “Không có chút ấn tượng nào. Tôi chưa từng mở trần tủ... Con giấu à?” Ông hỏi Yukinari.

“Con không biết gì cả.”

Masayuki gật đầu, “Chắc có nhầm lẫn. Không liên quan đến gia đình tôi.”

“Vậy gia đình xem giúp mấy thứ trong hộp nhé.”

Kashiwabara dứt lời, Hagimura lại lục túi giấy lấy đồ. Lần này cũng đựng trong túi nhựa, nhưng không chỉ một cái. Ví, son, hộp phấn trang điểm, đồng hồ. Tất cả đều rất cũ kĩ.

Người đưa tay ra đầu tiên là Kimiko. Bà cầm túi chứa thỏi son và hộp phấn lên, nhìn thật kĩ rồi trả chúng lại trên bàn, lắc đầu, “Không phải của tôi. Tôi chưa dùng loại này bao giờ.”

“Ví và đồng hồ thì sao?” Kashiwabara nhìn qua nhìn lại giữa Masayuki và Yukinari.

Yukinari đang lẩm bẩm không biết, Masayuki bỗng vươn tay ra lấy túi nhựa đựng đồng hồ. Ông nhìn nó chòng chọc, bộ dạng đăm chiêu.

“Anh nhận ra nó?” Mắt hai cảnh sát sáng rực lên.

“À không...” Masayuki lắc đầu, trả túi nhựa lại bàn. “Chưa từng trông thấy.”

“Chiếc đồng hồ rất ý nghĩa.” Kashiwabara nói. “Quà của mấy người bạn chí cốt tặng cho ông chủ một quán ăn nhân dịp mở cửa lại sau thời gian tu sửa. Đó là quán cơm Tây, tên Ariake. Anh biết quán này không?”

Yukinari giật thót vì cụm từ *quán cơm Tây*, anh quay sang nhìn bố.

Tuy nhiên, Masayuki vẫn giữ vẻ mặt lạnh tanh. Ông chớp chớp mắt rồi nhẹ nhàng đáp, “Không, tôi không biết.”

Từ đầu đến giờ, Hagimura tập trung quan sát biểu hiện của Masayuki mà không nhận thấy bất kì thay đổi rõ ràng nào, thậm chí ông ta không hề xao động khi cái tên Ariake vang lên. Kinh nghiệm mách bảo Hagimura, con người đạt đến độ tuổi nhất định, đặc biệt là ở địa vị hơn người như Togami Masayuki thì không dễ gì bộc lộ cảm xúc, ngay cả khi bị sốc. Anh chỉ thấy khó hiểu ở chỗ Masayuki không mấy may mắn phản ứng trước cụm từ *quán cơm Tây*. Cậu con trai tỏ ra giật mình, như vậy mới tự nhiên.

Ngoài ra, Hagimura còn chú ý đến việc Masayuki nhặt lấy chiếc đồng hồ và ngắm soi rất kĩ. Tất nhiên, phàm là đàn ông đứng tuổi, gặp cả đồng hồ vật như thế thường sẽ để mắt đến đồng hồ đầu tiên, ví dụ điển hình là ông chủ Good Soft. Giống như bà vợ Masayuki ở đây chú ý ngay tới hộp phấn trang điểm và thỏi son vậy.

“Hồi quán ăn Togami-tei đầu tiên còn ở Sakuragicho, gần đây có một quán nhậu tên Sunrise. Anh nhớ chứ?” Kashiwabara hỏi. Trước khi đến đây, hai người đã thống nhất với nhau rằng hôm nay ông sẽ dẫn dắt câu chuyện.

“Sunrise à? Để nghĩ xem... Tôi nhớ loanh quanh có vài quán, nhưng tên thì...” Masayuki đáp, vẻ mặt không thay đổi.

“Nghe nói nhà mình từng nhận giao đồ ăn tận nơi?”

Masayuki gật đầu, “Vâng. Một thời gian ngắn.”

“Sunrise là một trong các địa điểm anh từng giao đồ ăn. Khách thời đó kể như thế. Họ nói, hễ đói bụng là lại gọi đồ ở Togami-tei. Giao đồ ăn cho quán nhậu cũng ít thấy, nên tôi nghĩ anh sẽ còn ấn tượng.”

Masayuki khoanh tay, cúi đầu trầm ngâm. Kimiko bỗng xen vào. “Có quán này thật!” Bà nhìn sang chồng. “Toàn gọi đồ vào giờ tào lao không. 2 giờ sáng Chủ nhật chẳng hạn. Gọi nhiều nên cũng chấp nhận được, lung tung đủ món, em nhớ hồi đó chúng ta mệt với họ lắm.”

Tỏ ra đồng ý với những gì vợ nói, Masayuki gật đầu, “Tôi cũng vừa nhớ ra.”

“Tôi nhớ trong tên quán có chữ *Sun*. Vì lần nào tôi cũng là người nhận điện.”

Có vẻ đúng rồi, Hagimura liếc sang Kashiwabara.

“Anh có nhớ khách quán nhậu không?” Kashiwabara bắt đầu chất vấn.

“Khách quán nhậu? Ừm... Chà...” Masayuki cười khở. “Chúng tôi chỉ giao đồ ăn tới cửa quán nên không biết khách nào ở trong cả.”

“Trong số khách quán nhậu, có người cũng kinh doanh quán cơm Tây. Tên quán là Ariake.”

Yukinari khẽ “À” lên, đưa mắt nhìn chiếc đồng hồ trong túi nhựa, “Chủ chiếc đồng hồ?”

“Đúng. Họ của ông ta cũng là Ariake. Có khi nào anh quen biết ông ta không?”

Masayuki lắc đầu, “Tôi không nhớ. Tôi nói rồi, tôi không tiếp xúc trực tiếp với khách quán nhậu. Giờ tôi mới biết trong đó có người cùng nghề. Cả chiếc đồng hồ, tôi cũng chưa từng nhìn thấy.”

“Anh đã dứt khoát đến thế thì đúng là không biết rồi.” Kashiwabara từ tốn nói, tạm thời không còn gì để hỏi thêm.

“Xin lỗi, vụ gì đây ạ?” Yukinari thắc mắc. “Hình như khá xưa cũ, mục đích là gì?”

Hagimura im lặng. Kashiwabara mỉm cười.

“Đúng như cậu nói. Chúng tôi đang đi điều tra một vụ án xảy ra lâu rồi, đến giờ vẫn chưa có lời giải, đồ vật trong hộp kẹo này có thể là manh mối quan trọng, chúng tôi muốn tìm xem ai đã giấu nó lên nóc tủ.”

“Vụ gì vậy ạ?” Yukinari hỏi.

“Chúng tôi không thể tiết lộ. Nhưng nếu mọi người chia sẻ được chút ấn tượng nào về những món đồ này thì lại khác.”

Yukinari tỏ ra bất mãn, nhìn sang bố.

“Nhà chúng tôi không liên quan.” Masayuki đi kèm tĩnh nói. “Tôi không biết tại sao những thứ này lại ở trên nóc tủ trong ngôi nhà kia, ít nhất thì,

không phải do chúng tôi đề lên.” Câu trả lời rõ ràng, ánh mắt không né tránh.

Kashiwabara đáp, “Chúng tôi hiểu rồi. Xin lỗi vì đã quấy rầy gia đình lúc đêm hôm. Hãy nhớ ra bất cứ đi đâu gì, xin báo cho chúng tôi biết. Đây là danh thiếp của tôi, gọi đến cơ quan cũng được, mà gọi thẳng vào máy tôi cũng được.” Nói đoạn, ông đặt danh thiếp lên bàn.

Ra khỏi nhà Togami, Hagimura vừa đi vừa hỏi, “Anh thấy sao?”

“Chưa đủ cơ sở để khẳng định.” Kashiwabara cau mặt. “Ông ta cần đồng hồ lên đầu tiên, đúng không?”

“Đúng. Nên em thấy đáng ngờ.”

“Trái lại chứ?”

“Là sao?”

“Tôi nghĩ, nếu có ấn tượng thì sẽ không vươn tay ra với lấy nó như thế đâu. Giả sử ông ta là hung thủ vụ Ariake, và chiếc đồng hồ bị cướp đi trong đêm án mạng, thì hiện tại ông ta phải do dự khi chạm vào nó chứ?”

“Anh nghĩ Masayuki vô tội?”

“Tôi không chắc. Vì Ariake Yukihiro xuất hiện ở địa điểm ông ta giao đồ ăn, tôi không nghĩ đây là trùng hợp.”

“Em cũng nghĩ thế.”

Khi Koichi kể rằng có quán cơm Tây giao đồ ăn tới chỗ ghi độ, Hagimura và Kashiwabara đã đoán ngay là Togami-tei. Họ tìm đến một số người từng lui tới Sunrise. Ai cũng tỏ ra khó chịu, chắc vì đều không muốn nhớ lại thời ấy, nhưng không khó để hỏi ra quán cơm Tây họ từng gọi đồ ăn. Trừ vài người nói đã quên hoặc không hề biết tên, số còn lại đều có chung câu trả lời: Togami-tei. Tuy nhiên, kí ức của họ chỉ đến ngưỡng ấy. Không một ai nhớ hình dáng người giao đồ ăn, đừng nói đến việc tiếp xúc giữa người ta và Ariake Yukihiro.

Tóm lại, sau khi xác định có mối liên hệ giữa Yukihiro và Masayuki, hai đi đầu tra viên bắt tay vào tìm hiểu, cho nên tối nay, họ đến nhà Togami.

“Chỉ hiềm, tôi thấy lạ lắm.” Kashiwabara nói.

“Lạ chỗ nào?”

“Tại sao lại giấu hộp kẹo lên nóc tủ? Nếu sợ nó gây hậu hoạn thì ném quách đi là xong. Nếu có lý do phải giữ lại, tại sao cứ để mãi ở đấy?”

“Có lẽ cũng định một lúc nào đấy sẽ xử lý, v ềsau quên mất? Nghe ngớ ngẩn quá nhỉ?”

“Đúng, ngớ ngẩn lắm. Nhìn Masayuki tôi mới nghĩ đến điếm ấy. Trông ông ta không giống loại người hành động bất cần đâu.”

Hagimura im lặng. Cảm nhận của anh giống với Kashiwabara, nên không có lời nào để phản bác.

“Ôi, giờ báo cáo lên trên thế nào mới đau đầu đây này.” Kashiwabara gãi gãi mái tóc hoa râm.

Họ hẹn gặp ở một quán cà phê nằm cách đường Aoyama không xa. Nội thất phần lớn là gỗ, mang lại cảm giác ấm áp dù ánh sáng có ảm đạm. Shizuna mới đến đây lần đầu, nhưng cô nghĩ Yukinari sẽ thích bầu không khí này. Các bàn sắp xếp so le để khách khỏi bối rối vì phải nhìn thẳng vào nhau. Cô nhớ lại lời Yukinari kể v ềTogami-tei ở Sakuragicho, rằng trong quán có nhiều cột nên khách thấy tự nhiên hơn. Shizuna tin rằng, tâm lý luôn đặt mình vào vị trí người khác của Yukinari là xuất phát từ bản tính anh chứ không phải cố ý rèn luyện mà ra.

Thật khác thường, hôm nay Yukinari đến trễ gần mười phút so với giờ hẹn. Anh chạy lại với vẻ mặt áy náy, “Xin lỗi, tôi đang tìm hiểu một chuyện, không ngờ lại mất thời gian đến thế.”

“Không sao ạ. Anh đừng áy náy. Mà anh tìm hiểu v ềcác món ăn à?”

“Không phải món ăn, mà là...”

Đúng lúc này, phục vụ tiến đến nên Yukinari ngừng kể để gọi cà phê đá. Một lát nữa họ sẽ đến Togami-tei ở Azabu Juban. Cuối cùng cơm b ồb ảm mới đã đáp ứng được tiêu chuẩn của Yukinari nên anh muốn Shizuna ăn thử.

“À, cô nói là từng sống ở Yokosuka nhỉ?”

Câu hỏi làm tim Shizuna đập thình thịch, cô mỉm cười mà lòng thẫn thẫn cảnh giác.

“Tôi có nói vậy ư?”

“Cô kể về bạn cô cho tôi nghe còn gì. Yazaki Shizuna, con gái ông chủ quán cơm Tây ấy. Quán nhà cô ấy ở Yokosuka đúng không? Thành ra tôi nghĩ bấy giờ cô cũng sống ở Yokosuka.”

Nghe Yukinari gọi tên mình, Shizuna thấy tim đập mạnh hơn, nhưng cảm giác này không hề khó chịu.

“Vì công việc của bố, nên lúc nhỏ tôi từng ở Yokosuka.”

“Vậy ư? Tôi sinh ra và lớn lên ở Yokohama, chưa đến Yokosuka bao giờ. Mà chuyện đó sao cũng được, vấn đề là... cô thực sự không nhớ tên quán cơm Tây nhà bạn cô à?”

Câu hỏi làm Shizuna căng thẳng. Tại sao Yukinari lại muốn đào sâu vụ tên tuổi? Cô tự nhắc nhở phải thận trọng, “Xin lỗi anh. Chuyện lâu quá rồi, nên... Mà quán ăn đó thì sao?”

“Không có gì. Thật ra, tôi bảo đang tìm hiểu một chuyện, chính là về một quán cơm Tây từng ở Yokosuka, vợ chồng ông chủ đều thiệt mạng trong một vụ án. Bạn cô cũng mất bố mẹ đúng không? Tôi thấy hai ca có nhiều điểm tương đồng, nên chỉ muốn hỏi tên quán ăn thôi.”

Shizuna lập tức khó thở như có đá đè trên ngực, phải cố sức lắm mới duy trì được nụ cười trên môi, “Quán cơm Tây anh đang tìm hiểu tên là gì?”

“Ariake. Có phải tên quán nhà bạn cô không?”

Shizuna choáng cả người, nhưng không dám để lộ sự hoang mang. Khẽ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, cô lắc đầu, “Không phải. Tôi nhớ là... tên kiểu phương Tây thì phải...”

“Thế à? Chắc là trùng hợp thôi. Hơn nữa, chủ quán Ariake cũng mang họ Ariake luôn, rõ là không phải rồi.”

“Ở Yokosuka có nhiều quán cơm Tây mà.” Shizuna nhắc cốc trà lên, cố giữ bình tĩnh cho tay khỏi run. Theo như Koichi thì cảnh sát đang để mắt đến Togami-tei, thậm chí đã tiếp xúc với Masayuki. Nếu không, làm sao Yukinari lại đi tìm hiểu về Ariake. Tình hình đang đi dần lên cao trào, cô phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ quan trọng các anh giao cho. Nghĩa là

Takamine Saori phải biến mất, không được gặp Togami Yukinari lần nào nữa. Mỗi lần nghĩ đến đây, cô lại thấy lòng đau âm ỉ. Tất nhiên, cô nhận thức rõ đi ều này.

“À quên, chuyện lần trước tôi đã nói với bố mẹ, bố mẹ bảo cô cứ tới đi, đừng ngại.”

Trong khoảnh khắc, Shizuna không hiểu Yukinari đề cập chuyện gì. Nhớ ra việc đến thăm nhà Togami, cô lập tức ng ỡ thẳng dậy như bị một cái xiên xuyên qua.

“Chắc bố mẹ anh nghĩ tôi thật trơ trẽn, đúng không?”

“Không đâu. Bố mẹ chỉ bảo không thể tiếp đón một cách n ồng nhiệt thôi.” Yukinari nói với vẻ tinh quái.

Cảm xúc phức tạp bao trùm lấy Shizuna. Cô phấn chấn vì có cơ hội hoàn thành nhiệm vụ, bứt rứt vì thời khắc cuối cùng đang đến gần, đ ồng thời cũng râm ran vui sướng vì được đến nhà anh.

“Mình đi thôi nhỉ?” Yukinari c ần biên lai đứng dậy. Nhìn Yukinari đi đến quầy thanh toán, Shizuna nhớ lại giây phút Koichi và Taisuke chắt vấn mình. Câu hỏi của Koichi rất thẳng thắn: “Em phải lòng Yukinari r ồi, đúng không?”

Dù không cùng huyết thống, thì quả nhiên vẫn là anh trai. Chính Shizuna cũng mới nhận ra tình cảm của mình gần đây thôi. Mà không, có lẽ cô đã nhận ra từ trước, chỉ cố lảng tránh hiện thực mà thôi. Shizuna định đánh trống lảng, nhưng rõ ràng không thuyết phục được hai anh. Có lẽ bây giờ họ vẫn lo lắng không biết Shi tiếp tục mắc kẹt trong lưới tình, hay sẽ bóp chết tình cảm của mình để thực hiện kế hoạch?

Shizuna không thể phản bội lòng tin của các anh. Từ khi còn nhỏ, họ đã bàn tính một ngày kia sẽ trả thù cho bố mẹ. Cô không thể phá vỡ sự gắn kết vững chắc chỉ vì một cơn cảm nắng nhất thời.

*Người đàn ông này... Vừa nhìn Yukinari, Shizuna vừa tự cảnh cáo.
Người đàn ông này là con trai của kẻ đã giết chết bố mẹ mình.*

Ra khỏi quán cà phê, Yukinari vẫy một chiếc taxi. Anh mời Takamine Saori vào xe trước rồi theo vào sau. Nơi họ đến là Azabu Juban.

“Tò mò quá, không biết cơm bò bằm của quán ăn mới thế nào?” Taxi vừa lăn bánh, Saori hỏi ngay.

“Cô cứ ăn thử sẽ biết. Tôi rất tự tin về nó.”

“Một người như tôi ăn thử cũng không rút ra nhận xét đáng kể nào, nên tôi không nghĩ sẽ có giá trị tham khảo với anh đâu.”

Yukinari mỉm cười lắc đầu, “Cô chỉ cần cho tôi biết cảm nghĩ kiểu ‘Thật may vì được ăn thử’ hay ‘Biết vậy đừng ăn cho rồi’ là đủ. Dù sao cô cứ thẳng thắn giúp. Khen xã giao chỉ càng khiến tôi khó xử.”

“Sao tôi thấy trách nhiệm của mình nặng nề quá.”

“Đừng áp lực, cứ tự nhiên thôi.”

Shizuna gật đầu đáp lại, lấy lại vẻ mặt nghiêm túc rồi quay nhìn cảnh vật bên ngoài. Trông cô có phần tự lự.

Yukinari nhận thấy cô gái này hôm nay hơi kì lạ. Thái độ cứng nhắc, cảm giác cũng khó gần hơn mọi khi. Thoạt tiên không đến nỗi, từ lúc Yukinari nhắc đến quán cơm Tây Ariake mới thành ra thế. Đáng lẽ anh không nên đả động tới cái chết của vợ chồng chủ quán. Chắc chi tiết này khiến Saori nhớ lại hoàn cảnh nhà bạn thân. Anh hối hận, vì nếu đúng thì anh thật vô ý vô tứ quá.

Sở dĩ Yukinari tìm hiểu về Ariake là do chuyến ghé thăm của hai cảnh sát hôm trước. Anh bút rứt vì họ từ chối cho biết mục đích đi điều tra. Cảnh sát bảo tìm thấy hộp kẹo ở ngôi nhà Sakuragicho, thế thì làm sao? Hộp kẹo đựng đồng hồ của chủ quán Ariake, có gì quan trọng chứ? Để làm rõ khúc mắc, Yukinari tiến hành tìm hiểu về Ariake. Anh lên mạng nhập các từ khóa *Ariake* và *quán cơm Tây*, và ngay lập tức tìm được tin tức về sự việc mười bốn năm trước.

Đọc nội dung, Yukinari không thốt nên lời. Không ngờ lại là một vụ án dã man, giết người cướp của. Giờ thì anh đã hiểu tại sao cảnh sát lại để tâm đến hộp kẹo, đúng hơn là đến chiếc đồng hồ vàng như vậy. Họ ngờ rằng hộp kẹo bị đánh cắp khỏi hiện trường gây án. Nói cách khác, cảnh sát suy luận rằng hung thủ giấu cái hộp lên nóc tủ?

Suy luận ấy có thể hợp lý đối với cảnh sát, nhưng Yukinari cho rằng thật sai lầm khi đánh dấu hỏi vào Masayuki. Ông không có động cơ tấn công một quán cơm Tây ở Yokosuka. Và hơn hết, ông không phải loại người có thể gây ra chuyện tày đình như vậy. Trước sau gì nghi ngờ cũng được giải tỏa, Yukinari chỉ không chịu nổi cảm giác bố mình bị coi là kẻ xấu, dù chỉ trong giây lát.

“Anh... không sao chứ?”

Thấy Yukinari chìm vào suy tư, Saori không khỏi lo lắng.

“A, xin lỗi cô.” Anh nở nụ cười. “Tôi chỉ đang băn khoăn một chuyện thôi.”

“Có vẻ nan giải nhỉ?”

“Sao cô nghĩ thế?”

“Mặt anh thể hiện rõ mà. Chân mày nhăn hết cả lại...”

“Á!” Yukinari đưa tay sờ trán. “Xin lỗi. Nhìn tôi cau có lắm à? Chuyện tôi băn khoăn cũng không đến nỗi nan giải.”

“Sắp khai trương quán ăn nên anh có nhiều chuyện phải lo tính. Vậy mà tôi còn xin xem nhà, gây khó xử cho anh. Thực sự rất xin lỗi. Anh cứ nói thẳng ra nếu thấy phiền nhé.”

Yukinari vội xua tay, “Không phiền. Ban nãy tôi nói rồi mà. Bố mẹ đã bằng lòng, cô đừng nghĩ nhiều quá.”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

Nhìn Saori yên tâm mỉm cười, Yukinari tự mắng mình đang làm cái gì thế không biết, đã nhận thấy cô có biểu hiện khác thường, lại chỉ biết quan tâm bản thân. Không biết còn được ở bên cô bao nhiêu lần, sao nữ chảnh mắng khi gặp nhau.

Đúng rồi, mai này chắc không gặp nhau được nữa...

Yukinari nhận ra mình đã bị Saori thu hút. Tất nhiên ban đầu anh không có ý đồ gì. Đơn thuần là muốn nghe đánh giá của một cô khách trẻ. Hiện tại đã khác. Anh mong gặp cô nên viện ra đủ mọi cớ. Buổi hẹn ném thử cơm bò băm hôm nay cũng thế. Động cơ sâu xa là gặp cô, để cô thưởng thức món ăn tâm đắc của anh chứ không phải để nghe nhận xét.

Saori sắp ra nước ngoài. Yukinari rất muốn giữ cô lại, nhưng không có tư cách gì để hành động như thế nên đành thôi.

“Sao hả anh?” Saori quay sang hỏi. Chắc tại Yukinari cứ nhìn chăm chăm vào gương mặt trông nghiêng của cô.

“Không, không có gì.” Yukinari lật đật nhìn thẳng ra trước. Đúng lúc này taxi chở họ dừng lại ở ngã tư.

Nhìn đèn đỏ, Hisanobu Takayama ngáp dài. Anh đang trên đường đi làm về lái chiếc Volkswagen Beetle mua hai năm trước, thân xe màu vàng tươi nổi bật rất hợp với sở thích của anh.

Takayama làm cho một công ty sản xuất máy chơi game, hằng ngày phải ở lại văn phòng đến tận khuya để hoàn thành phần mềm sắp được bán ra thị trường. Cuối cùng cũng hoàn thành, và sau một thời gian dài, hôm nay anh mới được về sớm.

Tuy nhiên anh vẫn không mấy hào hứng, về sớm không có nghĩa là thời gian hạnh phúc tăng thêm. Anh sẽ mua cơm hộp trong cửa hàng tiện lợi, vừa ăn một mình vừa xem chương trình anime đã ghi lại sẵn, y như thường lệ.

Ngáp thêm một cái, Takayama há miệng và tình cờ nhìn sang trái. Thành linh anh giật mình nín thở, mắt tròn tròn, quên cả ngậm miệng vào.

Trong chiếc taxi dừng bên cạnh là Minamida Shiho.

Takayama thẩn rủa mình lú lẫn, định nhìn lại cho rõ thì taxi chạy vèo đi. Đèn tín hiệu đã chuyển sang màu xanh. Hàng xe phía sau bấm còi thúc giục. Takayama vội mở máy, vừa nghĩ thật vô lý vừa đuổi theo chiếc taxi. Anh tìm cách chạy song song nhưng không được. Cô gái đáng ngờ ngẩng ở băng ghế sau, bên phải. Cô để kiểu tóc khác Shiho, tóc cô dài, mà tóc Shiho ngắn, nhưng gương mặt anh vừa nhìn thoáng qua kia dứt khoát là Shiho. Tuy cảm giác khác, anh vẫn cho rằng không có chuyện người giống người. Vì suy cho cùng, đến tận bây giờ anh cũng chưa hề quên Shiho, hề rảnh anh lại nghĩ tới cô.

Mỗi lần hồi tưởng lúc Shiro rời đi, Takayama lại đau lòng. Anh định thứ Năm ra sân bay Narita tiễn cô, thế mà thứ Tư đã nhận email với nội dung *Em lên máy bay đi New York bây giờ đây*, lý do là sợ cả hai sẽ đau lòng nếu gặp nhau trước chia ly.

Kể từ đó, Shiho bật vô âm tín. Không một cuộc gọi đường dài, không một lá thư. Shiho đang ở đâu, làm gì, Takayama không hay biết. Tất nhiên, anh chẳng có cách nào để chủ động liên lạc với cô. Dù tự nhủ đành thôi quên lãng, anh vẫn ôm niền thương nhớ khôn nguôi. Một trong những lý do khiến dự án lớn này kéo dài là vì anh thường mất tập trung.

Thế mà Shiho anh hằng mong nhớ vẫn ở đây, ở ngay Tokyo.

Không tin được. Lẽ ra cô ấy phải đang ở Mỹ để theo đuổi ước mơ chứ, đang vừa làm trợ lý cho nhà thiết kế vừa trải qua những ngày tháng học việc chứ. Không lý nào lại xuất hiện ở đây.

Takayama tự nhủ mình nhìn nhầm, nhưng vẫn mãi miết đuổi theo chiếc taxi. Anh không thể vờ chường nào còn chưa nhìn kỹ mặt cô hành khách kia, để xác nhận cô không phải Minamida Shiho. Thật ra thì, vờ cũng được thôi, đổi lại từ nay trở đi anh sẽ trần trọc hằng đêm.

Thỉnh thoảng xe khác cứ chen vào giữa, Takayama chật vật mãi mới tiếp cận được chiếc taxi một lần, đúng lúc cô gái lại quay sang bên kia làm anh không sao thấy được mặt. Cứ thế, anh lái xe đến Azabu Juban lúc nào không hay.

Tới một ngã tư đông nghịt thì đèn đỏ. Taxi đỗ lại chờ, cách Takayama bốn xe.

Takayama đang tự hỏi không biết họ định đi đâu, thì thấy cửa sau taxi bật mở. Người đàn ông chui ra, cô gái theo sau. Có lẽ vì thấy đằng trước ách tắc nên họ xuống luôn cho nhanh.

Takayama ráo riết nhìn cô gái. Hai người đi thẳng, không ngoái đầu lại. Nhìn từ đằng sau, vóc dáng cô gái giống hệt Shiho. Hai người rẽ ở ngã tư, biến khỏi tầm mắt Takayama. Sắp mất dấu rồi, anh nôn nóng.

Cuối cùng xe trước cũng nhúc nhích, Takayama cố gắng chuyển làn đường, nhưng hướng rẽ của hai người kia là đường một chi cầu, ô tô không thể đi vào. Không còn cách nào khác, Takayama đành rẽ ở ngã tư tiếp theo, phố xá nơi đây rắc rối hơn anh tưởng, không biết phải rẽ ở đâu, rẽ hướng nào mới ra được con đường lúc nãy.

Takayama tìm đại một chỗ dừng và lao ra khỏi xe. Anh cảm thấy giờ mà không tìm được cô, về sau cũng không còn cơ hội gặp lại. Takayama chạy khắp con đường mà hai người kia vừa rẽ vào, tuyệt nhiên không thấy bóng dáng họ đâu. Anh ôm đầu nhìn ánh đèn hắt ra từ các nhà hàng và quán ăn

san sát. Có lẽ cô gái đang ở đâu đó trong các chỗ ăn uống này. Và cô là một người hoàn toàn khác, chỉ giống Shiho mà thôi. Tuy nhiên, nếu đúng là Shiho thì...

Dù biết mình đang mò kim đáy bể, Takayama vẫn không dứt khoát rời đi được. Anh âm thầm hi vọng, cứ đi loanh quanh thì sẽ gặp cô ở đâu đó.

Rốt cuộc, sau hơn ba mươi phút lang thang vô vẩn, Takayama đành trở lại xe, thấy con Beetle bị dán giấy phạt, lỗi dừng đỗ không đúng nơi quy định.

Vừa bước qua cánh cửa kính, Hagimura bỗng hơi bối rối, vì một cô gái trong bộ vest chỉnh tề tiến đến, cười tươi rói đón anh.

“Kính chào quý khách. Xin hỏi anh có đặt bàn trước không?”

“Tôi không đến để dùng bữa. Tôi đến gặp ông Togami Masayuki.”

Cô gái à lên võ lễ, và gật đầu, “Anh Hagimura đúng không ạ?”

“Đúng. Ông ấy hẹn tôi lúc 9 giờ.”

“Tôi hiểu rồi. Tôi sẽ đi báo ngay. Mời anh đợi ở đây một lát.”

Cô gái chỉ một bộ bàn ghế nhỏ. Chắc là nơi cho khách ngồi đợi trong trường hợp hết chỗ. Quán ăn nổi tiếng có khác.

Hagimura ngồi xuống, đưa mắt nhìn quanh. Nội thất mang hơi hướm hoài cổ nước ngoài, nhưng tường trát vữa rõ ràng là phong cách Nhật Bản. Dường như quán ăn muốn thể hiện niềm tự hào rằng đồ ăn phương Tây là một phần trong văn hóa ẩm thực Nhật Bản.

Khoảng một tiếng trước, Hagimura gọi điện cho Masayuki, đề nghị gặp mặt vì có chuyện cần hỏi. Anh nói muốn mời ông ta tới Sở Cảnh sát một chuyến, và bảo mình sẽ đến đón. Masayuki không thắc mắc nhiều, chỉ đáp sẽ đợi ở quán chính Togami-tei lúc 9 giờ, giọng rất bình thản.

Chẳng mấy chốc Masayuki xuất hiện, áo khoác nâu ngoài sơ-mi trắng, không đeo cà-vạt.

“Xin lỗi đã để cậu đợi lâu.”

“Không sao. Tôi mới phải xin lỗi vì làm phiền anh trong giờ làm việc.”

Xe đã đợi sẵn ngoài quán, cố nhiên không phải xe cảnh sát. Người cần lái là Kashiwabara. Khi Hagimura và Masayuki đi ra, ông lập tức xuống xe, cúi mình, “Hôm trước đã quấy quả anh rồi.”

“Không sao. Vẫn còn chuyện gì à?” Masayuki nhìn qua nhìn lại hai người.

“Vâng. Có chuyện chúng tôi muốn nhờ anh xác nhận.” Kashiwabara nói.

“Chuyện gì nhỉ?”

“Chuyện gì thì để đến nơi rồi từ từ nói.” Dứt lời, Kashiwabara trở vào xe. Hagimura mời Masayuki ngồi ghế sau, còn mình ngồi ghế phụ lái. Họ sắp xếp như vậy vì không muốn ông ta có cảm giác bị coi là kẻ tình nghi. Quán chính Togami-tei cách Sở chưa đầy mười phút lái xe. Tới nơi, họ đưa Masayuki vào phòng họp nhỏ đã chuẩn bị sẵn.

“Lần đầu tiên tôi đến một nơi thế này đây.” Masayuki đảo mắt nhìn quanh căn phòng chán ngắt với bốn bức tường trắng toát.

“Anh muốn uống gì?” Hagimura hỏi.

“Không cần đâu. Tóm lại, các anh muốn hỏi gì?”

Masayuki thúc giục vào đề, Kashiwabara liền nhìn sang Hagimura, khẽ gật đầu. Hagimura liền nhắc túi giấy vẫn để trong góc phòng lên bàn, lấy ra hộp kẹo lần trước.

“Còn vấn đề gì với nó nữa?” Giọng Masayuki ẩn chứa chút khó chịu.

“Hôm trước tôi đã hỏi anh có nhận ra nó hay không.” Kashiwabara nói. “Anh bảo không. Liệu anh có muốn thay đổi câu trả lời không?”

“Không. Tôi chưa thấy nó bao giờ. Thế thì sao?”

Kashiwabara chồm người tới trước, “Anh Togami Masayuki, anh nói thật đi. Thực sự anh không nhận ra?”

“Tôi không nhận ra.” Masayuki lắc đầu. “Tại sao các anh lại nghi ngờ tôi?”

“Chúng tôi không muốn nghi ngờ, nhưng có bằng chứng cho thấy anh từng chạm vào nó.”

“Bằng chứng?”

“Chúng tôi tìm thấy dấu vân tay của anh trên chiếc đồng hồ trong hộp kẹo. Mà không phải...” Kashiwabara tự phẩy tay trước mặt mình. “Diễn đạt như thế không phù hợp lắm. Đúng hơn là, dấu vân tay trên túi nhựa đựng đồng hồ, hoàn toàn khớp với dấu vân tay trên đồng hồ.”

“Dấu vân tay trên túi nhựa?” Mặt Masayuki cứng đờ, nhưng dáng ng ỡ vẫn vững vàng, lưng thẳng tắp.

“Còn nhớ lúc anh xem chiếc đ ồng hồ đựng trong túi nhựa không? Túi nhựa là cách chúng tôi hạn chế mọi sự tiếp xúc trực tiếp với vật chứng. Lúc đến nhà anh, cậu Hagimura đây đeo găng tay. Túi nhựa mới tinh, không có dấu vân tay của ai cả. Chúng tôi đều thấy anh c ần nó lên xem. Cho nên, nhiều khả năng dấu vân tay trên túi nhựa là của anh. Tất nhiên có thể nhầm lẫn, nên chúng tôi c ần kiểm tra. lát nữa chúng tôi xin phép lấy dấu vân tay của anh một cách chính thức, được không ạ?” Kashiwabara nói một hơi, r ỡ nhìn chăm chăm vào mặt Masayuki như thể muốn thăm dò phản ứng.

Masayuki bặm chặt môi nhìn hộp kẹo, phản ứng duy nhất là chớp mắt hai l ần. Một lúc sau, ông lên tiếng, “Không thể từ chối việc lấy dấu vân tay được nhỉ?”

“Anh có lý do đặc biệt nào không?”

Không không, Masayuki lắc đ ầu qu ậy qu ậy, “Tôi chỉ hỏi vậy thôi. Thắc mắc quá! Tại sao đang yên đang lành lại xảy ra chuyện này chứ.”

“Chúng tôi không thể bỏ qua việc dấu vân tay của anh xuất hiện trên đ ồng hồ” Kashiwabara nói. “Nó mâu thuẫn với lời anh hôm trước.”

“Kể cả thế, tôi vẫn chỉ có một câu trả lời. Tôi không biết hộp kẹo lẫn đ ồng hồ.”

“Thế anh giải thích ra sao về dấu vân tay?”

“Tôi không giải thích được. Có dấu vân tay của tôi, tức là tôi đã chạm vào nó, còn cụ thể là ở đâu, khi nào, thì tôi chịu. Câu trả lời chính xác nhất là, tôi không nhớ.” Masayuki nói nhanh hơn, nhưng không hề tỏ ra bất an.

Ng ỡ một bên nghe, Hagimura th ần cảm thán. Nếu ông ta đang diễn thì thật đáng gờm.

“Vấn đề là, chúng tôi tìm thấy nó trên nóc tủ. Chúng tôi nghĩ, anh không thể không nhớ một khi đã cất công đặt nó lên đấy.” Kashiwabara hơi rụt c ằm và nhìn lên.

“Nên mới nói tôi không phải người đặt nó ở đấy.” Masayuki dứt khoát. “Các anh cũng tìm thấy dấu vân tay của tôi trên hộp kẹo à?”

“Không, chuyện này...”

“Thấy chưa?!” Nhìn chằm chằm hộp kẹo, Masayuki nói tiếp. “Về chiếc đồng hồ, có lẽ tôi đã chạm vào nó ở đâu đó, còn hộp kẹo do người khác giấu... Nghĩ như vậy hết sức bình thường mà?”

Hagimura lại cảm thán, tâm lý vững ghê! Quả thật, bọn họ vẫn chưa thể lý giải được tại sao không tìm thấy dấu vân tay trên hộp kẹo.

Kashiwabara lấy từ túi trong áo vest ra tấm ảnh và để xuống trước mặt Masayuki. Trong hình là vợ chồng Ariake quá cố, hình như ảnh chụp khi họ đi dự lễ cưới ai đó. Yukihiro mặc lễ phục, còn Toko mặc kimono tay ngắn. Sau án mạng, Hagimura từng photocopy tấm ảnh để cặm đi hỏi thăm khắp nơi.

“Anh có nhận ra người trong ảnh không?” Kashiwabara hỏi.

Masayuki lấy kính ở túi áo ra đeo rồi mới đưa tay cặm ảnh Hagimura nhận ra, mắt ông ta nheo lại một thoáng như thể nhìn vật gì chói lắm.

“Người nào cơ?”

“Người nào cũng được. Họ là vợ chồng. Tấm ảnh này chụp chừng mười bốn mười lăm năm trước.”

Săm soi tằm mười giây, Masayuki lắc đầu gỡ kính xuống, “Xin lỗi các anh, tôi không biết họ.”

“Người đàn ông là chủ chiếc đồng hồ.” Kashiwabara nói. “Anh từng chạm vào chiếc đồng hồ mà bảo không biết chủ của nó?”

“Bởi ban nãy mới nói, tôi còn không nhớ là mình đã chạm vào nó.”

Không một dấu hiệu chợt dạ nào xuất hiện trên mặt Masayuki. Hagimura đang chờ xem ông ta dao động, thấy thế không khỏi chưng hửng. Kashiwabara thở dài, nhìn sang Hagimura dò hỏi. Nghĩ một lúc, Hagimura nói.

“Trong thời gian mở quán ăn ở Sakuragicho, anh có từng đến Yokosuka không?”

“Yokosuka à? Có, tằm hai ba lần.”

“Anh đi làm gì?”

“Tôi nhớ không phải chuyện quan trọng. Đơn giản chỉ lái xe chạy lòng vòng thôi.”

“Lần cuối anh đến Yokosuka là khi nào?”

“Khi nào nhỉ...” Masayuki khoanh tay, cau mày nghĩ. “Lúc con tôi còn học tiểu học, nên là khoảng hai mươi năm trước.”

“Anh không có người quen nào ở đó sao?”

“Không.” Masayuki lắc đầu.

Hagimura nhìn Kashiwabara và gật đầu, ngụ ý mình không còn gì để hỏi nữa. Kashiwabara mỉm cười với Masayuki.

“Cảm ơn sự hợp tác của anh. Nếu anh nhớ ra đi đâu gì về những việc đã được hỏi hôm nay, nhờ anh liên lạc ngay với chúng tôi nhé.”

“Được thôi, dù tôi nghĩ là sẽ không có đâu...” Masayuki ngập ngừng nhìn hai đi đầu tra viên. “Tôi có đi đâu muốn hỏi.”

Kashiwabara bằng lòng ngay, “Anh hỏi đi.”

“Nghe nói ngôi nhà ở Sakuragicho bị đột nhập, và hộp kẹo là do kẻ trộm lấy xuống từ nóc tủ.” Masayuki liếc hộp kẹo trên bàn. “Các anh đã bắt được kẻ trộm chưa?”

Hagimura và Kashiwabara nhìn nhau.

“Vẫn chưa. Làm sao?” Kashiwabara hỏi.

Masayuki tỏ ra bất ngờ, hást cằm nhìn hai người, “Chưa bắt được... Tại sao nó lại ở đây?”

“À,” Kashiwabara giơ một tay lên. “Chiếc hộp được tìm thấy cùng vài món đồ ăn trộm khác trên một chiếc xe bị đánh cắp và bỏ lại.”

“Các món đồ ăn trộm kia cũng giấu trên nóc tủ hay sao?”

“Không phải. Chúng nằm chỗ khác.”

“Thế thì tại sao các anh lại khẳng định chỉ có chiếc hộp này nằm trên nóc tủ?”

“Vì có dấu vết chứng minh đi đầu đó. Chúng tôi không thể nói chi tiết hơn với anh.”

Masayuki xem chừng không phục câu trả lời của Kashiwabara cho lắm. Ông ta khoanh tay cúi đầu.

“Có đi đâu gì khiến anh không hài lòng sao?” Hagimura hỏi.

“Không có gì, tôi chỉ đang suy nghĩ rất cuộc nó được để ở đó từ khi nào thôi.”

“Anh muốn biết từ khi nào à?”

“Ừm, hẳn là sau khi tôi chạm vào đờng h ồ.” Masayuki nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng gục gặc đầu buông xuôi. “Mà thôi. Giờ lấy dấu vân tay đúng không?”

“Để tôi gọi cậu phụ trách.” Hagimura đứng dậy.

Lấy dấu vân tay xong, Kashiwabara lái xe đưa Masayuki về quán như lúc đến. Hagimura quay lại Sở để báo cáo với đội trưởng Isobe.

“Ông ta bảo là không nhớ, hẳn rồi...” Isobe nói vừa với giọng cay đắng, vừa tỏ ra mọi chuyện đúng như dự đoán.

“Bản thân chúng ta không nắm rõ lộ trình của đờng h ồ, nên khi ông ta nói không nhớ đã từng chạm vào nó ở đâu, khi nào, chúng ta không còn cách gì để truy cứu thêm.”

“Tôi đã trao đổi với bên trên, họ bảo chỉ dựa vào chiếc đờng h ồ mà đánh dấu hỏi vào Masayuki thì rất mạo hiểm. Đ ồ đặc của nạn nhân xuất hiện ở nhà ông ta từng ở thì đúng là đáng ngờ, nhưng chưa đủ để trở thành bằng chứng. Nếu thích, ông ta bịa ra lý do nào mà chẳng được.”

“Công nhận. Em chính là muốn chờ nghe lý do nào này.”

“Song ông ta lại một mực nói không nhớ, đành chịu thôi. Không biết ông ta đã tính toán hết rồi mới trả lời như thế hay không nhớ gì thật nhỉ...” Isobe đan hai bàn tay đang để trên bàn vào nhau. “Ấn tượng của cậu thế nào?”

“Khó nói lắm. Trông không giống nói dối, nhưng ở người này toát ra phong thái rất đặc biệt, có thể đã lung lạc được em cũng nên.”

“Còn bản vẽ phác họa chân dung mà nhỉ? Masayuki có giống bản vẽ không?”

“Giống, mà cũng không giống. Mười bốn năm trôi qua rồi.”

“Qua chừng đó thời gian, dù là cùng một người, diện mạo cũng sẽ thay đổi. Chắc không mấy ai nhìn hình tôi mười bốn năm trước mà nhận ra tôi ngay đâu.” Isobe thở dài, vuốt nhúm tóc thừa thớt ra đằng sau. “Bản phác họa kia được vẽ theo lời khai của con trai nạn nhân nhỉ?”

“Cậu con thứ đã bắt gặp người đàn ông có vẻ là hung thủ. Hay chúng ta thử cho nhận diện xem sao?”

“Ừ. Tạm thời nhờ cậu lên kế hoạch giúp tôi trước. Không phải vội đâu. Cậu ta chỉ nhìn lướt qua khi còn bé, giả sử có khai rằng Masayuki giống

người cậu ta từng bắt gặp, khả năng lời khai trở thành bằng chứng vẫn rất thấp. Ngược lại, nếu cậu ta bảo không giống, cũng không thể trở thành lý do để chúng ta rời mắt khỏi Masayuki. Chỉ cho nhận diện trong trường hợp cuộc đi điều tra chứng minh được Masayuki liên quan đến vụ án.”

“Xem như bằng chứng củng cố thôi sếp nhỉ?”

“Chuẩn. Nếu để gia quyến nạn nhân vướng vào cuộc đi điều tra ở giai đoạn này thì không hay. Gia quyến thường có khuynh hướng quy chụp nghi can là thủ phạm. Như vậy còn đỡ, lỡ họ để lộ thông tin cho giới truyề thông thì rắc rối to.”

“Em sẽ báo lại cho cảnh sát Yokosuka luôn.”

“Ừ, nhờ cậu. Nhân tiện, các cậu đã lấy dấu vân tay của Masayuki rồi đúng không?”

“Lấy rồi ạ. Ngày mai em sẽ đưa đi đối chiếu.”

Có vô số dấu vân tay thu thập được trong nhà ở và quán ăn Ariake, cũng chính là hiện trường vụ án. Những tư liệu này vẫn còn lưu giữ. Ngày mai cảnh sát sẽ kiểm tra xem có dấu vân tay của Masayuki trong số đó hay không. Có thể hung thủ đeo găng tay lúc gây án, nhưng ngay từ đầu nhóm đi điều tra đã nhận định không phải lần đầu hẳn đến Ariake. Nếu tìm thấy dù chỉ một dấu vân tay của Masayuki thôi, cảnh sát cũng có căn cứ để bác bỏ lời khai không biết Ariake của ông ta.

“Chúng ta cần đi điều tra về Masayuki thời điểm mười bốn năm trước. Bất kể vì lý do gì, người ta khó mà đi cướp và giết một kẻ mới chỉ giáp mặt ở chỗ ghi độ. Phải có mối liên hệ giữa Masayuki với nạn nhân”

“Em đã bắt tay vào đi điều tra rồi.”

“Chắc chúng ta sẽ cần thêm nhân lực. Để tôi trao đổi với cấp trên, xin vài người hỗ trợ. Tuy nhiên, phải hết sức cẩn trọng trong quá trình đi điều tra, kéo gây ảnh hưởng đến tình hình kinh doanh của Togami-tei thì phiền phức lắm.”

“Em sẽ cẩn thận.”

“Lúc nào cũng phải cẩn thận, đừng hấp tấp. Tôi làm nghề này bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ gặp chuyện bắt được hung thủ ngay trước khi thời hiệu kết thúc.”

“Em sẽ ghi nhớ.” Hagimura đáp.

Ra khỏi văn phòng, anh đi về hướng ga Kannai, để đến quán rượu gần đây chứ không phải vào ga. Anh và Kashiwabara hẹn nhau ở đây. Vừa bước vào quán đã trông thấy Kashiwabara ngồi cong lưng chỗ quầy bar, bên cạnh là cốc trà ô long. Ông đang chăm chú xem cái gì đó. Hagimura nhón chân nhìn qua vai đàn anh thì thấy là ảnh chụp một cậu bé tầm tuổi tiểu học. Hagimura biết, cậu bé ấy là con trai Kashiwabara.

“Xin lỗi để anh đợi lâu.”

Hagimura lên tiếng. Kashiwabara giật mình ngồi thẳng dậy, đút vội tấm ảnh vào túi.

“Cậu tới trễ hơn tôi nghĩ đấy.”

“Có nhiều việc cần bàn với đội trưởng quá.”

Nghe Hagimura kể về cuộc trao đổi với Isobe, Kashiwabara cười khò.

“Ừm. Phải cẩn thận không được hấp tấp à...”

“Có thể anh nghĩ các sếp dè dặt vì đối tượng là chủ cả chuỗi quán cơm Tây, nhưng chắc họ chỉ muốn thận trọng, tránh bắt nhầm, nhất là khi hình ảnh cảnh sát tình đang được cải thiện nhờ tỉ lệ phát hiện tội phạm cao. Bên anh thế nào? Tình hình Masayuki sao rồi?”

“Vẫn không hề nao núng. Có đoán được lúc về đến nơi, Masayuki nói gì với tôi không? Ông ta bảo ‘Lần sau, mời mọi người đến thưởng thức cơm bò bằm, niềm tự hào của tôi nhé’ cơ đấy.”

“Không giống làm bộ làm tịch nhỉ?”

“Không, thật lòng luôn. Có khi nào chúng ta nhầm chẳng!”

“Nhầm? Ý anh là Masayuki không phải hung thủ?”

Tay cầm cốc trà ô long, Kashiwabara gật đầu, “Chẳng có bằng chứng nào cho thấy chiếc đồng hồ kia bị lấy cắp vào đêm xảy ra án mạng. Nhớ đâu Ariake Yukihiro đã vứt đồng hồ đi từ trước, nó lưu lạc thế nào lại qua tay Masayuki, về sau có người bỏ nó vào hộp kẹo, giấu lên nóc tủ. Bản thân người giấu lại quên bống mất.”

“Người giấu là ai?”

“Mấy trò kiểu này, chỉ lũ trẻ nghịch ngợm thôi chứ ai.”

“A! Cậu con trai à?”

“Mười mấy năm trước, cậu ta đang học tiểu học. Sự thật chắc là thế đấy.” Sau khi nhận xét bằng giọng đều đều, Kashiwabara nghiêng đầu suy ngẫm. “Có khi chúng ta đã quá hấp tấp rồi.”

Taisuke cho xe van rẽ phải tại đường Showa và tấp vào vỉa hè. Shizuna kiểm tra lại lớp trang điểm, thả chiếc gương cầm tay vào lại chiếc túi xách hiệu Prada, bất giác thở hắt ra.

“Ở đây là được à?” Taisuke hỏi.

“Ừ, cảm ơn anh.”

Quán cà phê cô định đến còn cách đây cả trăm mét, nhưng nhờ để Yukinari thấy mình bước xuống từ chiếc xe này thì khó mà giải thích. Shizuna vươn tay ra ghế sau, chộp lấy chiếc túi giấy đựng thịt bò om tương mua ở một quán lâu đời chuyên món thịt nằm cách chung cư cô ở năm phút đi bộ. Yukinari có lần đã tấp tểch khen món này.

“Còn quên gì không?”

Nghe Taisuke hỏi, Shizuna cười gượng, vỗ vỗ túi, “Quên thế nào được! Có mỗi một thứ phải mang thôi mà.”

“Không dính dấu vân tay đâu nhỉ? Anh hai đã nhắc là giấy cũng lưu lại dấu vân tay đấy.”

“Em biết mà. Từ lúc anh Ko đưa, em chưa sờ vào nó bằng tay không lần nào.”

“Lúc hành động cũng phải cẩn thận nhé.”

“Em đeo găng, anh yên tâm đi.”

“Đeo găng? Làm thế có lộ liễu quá không?”

“Em nghĩ ra lý do kín kẽ rồi. Hơn nữa, chính anh Ko đã bảo để người ta hơi lấy làm lạ cũng không sao. Tóm lại, trước khi hành động, bắt buộc phải đeo găng tay vào.”

Nghe nói là ý của Koichi, Taisuke mới yên tâm. Cậu gật đầu. “Mẫu chốt là phải tìm được vị trí thích hợp nữa. Anh hai đã nghĩ ra mấy chỗ, vấn đề là nhà Yukinari có giống không cơ.”

“Cho nên mới cần vào xem. Em sẽ tìm cách. Cơ hội chỉ có một. Nhất định em sẽ không để các anh thất vọng đâu.”

“Tao rất muốn nói mày đừng cố quá, khổ nổi...” Taisuke nhăn nhó gãi tai gãi đầu. “Giờ chỉ trông cậy vào mày thôi.”

“Ừm, cứ tin ở em.”

“Tao sẽ đợi ở bên hông nhà Yukinari. Phải sạc pin điện thoại đầy đủ nghe chưa. Cơ bản tao sẽ không liên lạc gì đâu, nhưng luôn sẵn sàng để nghe máy. Trục trặc gì phải báo ngay cho tao. Hễ muốn mày gọi, tao sẽ nhá máy rồi tắt liền.”

“Em biết. Đầu phải lần đầu tiên. Thôi, em đi đây.” Shizuna mở cửa bên ghế phụ lái.

Taisuke bỗng gọi, “Shi!” Shizuna ngoái đầu lại, Taisuke ngắc ngứ một hồi mới hỏi được, “Hôm nay là lần cuối mày gặp Togami Yukinari thật chứ?”

Shizuna nhìn Taisuke chằm chằm, cảm thấy mặt mình cứng ngắc lại. Cô biết phản ứng của mình đang rất gay gắt, nhưng đã quá muộn để làm dịu ánh mắt.

“Ý anh là gì?” Ngay cả giọng điệu cũng trở nên sắc lẹm.

“Không có gì...” Taisuke ấp úng né tránh ánh mắt cô.

“Lần trước em đã bảo đừng đoán mò mà. Sao anh còn lục vấn? Nhảm nhí”

“Mày dứt khoát được thì tốt rồi.” Vẫn quay mặt đi, Taisuke đáp. “Tao hỏi cho biết thôi.”

“Vớ va vớ vẩn! Em sắp ra trận, đừng làm em mất hứng.”

“Hiểu rồi. Tao xin lỗi.”

“Em đi đây.”

“Ừ.” Taisuke quay lại nhìn em gái, “Cố lên!”

Shizuna hơi sững sờ. Bởi ánh mắt Taisuke nhìn cô tràn ngập dịu dàng và quan tâm. Không nghĩ ra lời nào để đáp, cô chỉ gật đầu, ra khỏi xe và đóng cửa.

Taisuke khẽ giơ tay chào tạm biệt rồi lái xe đi. Nhìn xe khuất dần, Shizuna cắn môi. *Đã cố chôn chặt, còn đi đào lên...* Cô hít một hơi thật sâu

và cất bước. Cuối cùng ngày này cũng tới, ngày cô đến nhà Yukinari. Cô tự nhủ bản thân phải tỉnh táo. Cho tới giờ, cô đã lừa gạt không biết bao nhiêu đàn ông, nguyên tắc khắc cốt ghi tâm là tuyệt đối không được mất tập trung, phải nhập vai trước cả khi gặp đối tượng.

Shizuna tự nhắc nhở, mình là Takamine Saori. Có lẽ sau hôm nay, cô không còn cơ hội dùng cái tên này nữa. Sau hôm nay, người con gái mang tên Takamine Saori sẽ biến khỏi cõi đời.

Shizuna và Yukinari hẹn gặp nhau tại quán cà phê ở Ginza 2-Chome, vẫn là nơi họ gặp hai lần trước. Vừa bước vào quán, cô đã nhìn thấy Yukinari. Anh mặc áo khoác nâu đơn giản, tươi cười ngay khi nhận ra cô đến.

Gọi đồ uống xong, Shizuna ng ẩ xuống, “Hình như tôi để anh phải đợi. Xin lỗi nhé.”

Yukinari nhìn đồng hồ đeo tay, lắc đầu, “Còn năm phút nữa mới tới giờ hẹn. Tại tôi đến sớm quá thôi. Không hiểu sao tôi cứ sốt ruột không yên, nên nghỉ làm sớm luôn.”

“Xin lỗi vì gây ảnh hưởng đến công việc của anh.”

“Không đâu. Tại tôi mong ngóng hôm nay quá thôi. Tóm lại cô đừng bận tâm.”

“Anh nói thế tôi thấy dễ chịu hơn rồi.”

Shizuna cầm cốc trà chanh phục vụ vừa mang ra, nhấp một ngụm để cố trấn tĩnh. Mới ng ẩ đối diện nhau mà trống ngực cô đã đập dồn, khuôn mặt tươi cười vô tư của anh làm lòng cô rối bời.

“À, cảm ơn cô chuyện hôm trước nhé. Nhóm đầu bếp rất vui khi biết cô khen ngợi món ăn họ làm đấy.”

Yukinari nói, chắc là muốn nhắc lại hôm hai người đến quán ăn ở Azabu Juban để Shizuna nếm thử cơm bò băm nấu theo công thức mới. Cơm bò băm mới cực kì xuất sắc vì làm nổi bật hương vị của nguyên liệu mà vẫn giữ được phong cách nguyên bản. Shizuna nhận xét, “Chân thành mà nói, rất ngon, tôi rất ấn tượng.” Cô không khen lấy lệ, quả thật cơm hôm đó đủ sức sánh vai cơm bò băm của Ariake. “Tôi chỉ là tay mơ nên anh đừng đánh giá cao quá. Tôi cũng từng nói, anh cứ nghe cho biết thôi, đừng để tâm.”

Yukinari đột nhiên nghiêm túc đến lạ, anh lắc đầu, “Không đâu. Nhờ cô thử trước quả là lựa chọn sáng suốt. Tôi đã nhờ vài người thử, chỉ mình cô nhận ra mục tiêu chúng tôi theo đuổi. Quả nhiên, cô có sự quan tâm đặc biệt dành cho cơm bò băm.”

“Không hẳn là quan tâm...”

Shizuna sụp mắt xuống. Yukinari nhớ lại hôm cô hoảng loạn vì ăn cơm bò băm. Anh bỗng thảng thốt, chẳng lẽ mình lại khiến cô ấy chạnh lòng nữa ư?

“Xin lỗi cô, hình như tôi lại nói linh tinh. Xin lỗi! Tôi vô ý quá...”

Nhìn Yukinari, Shizuna bất giác bật cười, “Không sao. Từ lâu tôi đã nhận ra, anh rất hay lo lắng thái quá. Cứ nghĩ cho người khác mãi, anh không thấy mệt à?”

“Vậy ư? Tôi toàn bị người ta bảo ù lì...” Yukinari xoa xoa cổ.

Chỉ khi liên quan đến tâm lý phụ nữ thôi... Shizuna toan trêu, nghĩ sao kìm lại. “Nói ra thì có vẻ khệnh khạng, nhưng người làm ăn thực sự nên trơ tráo một chút.”

“Cô yên tâm đi, tôi khá trơ tráo đấy. Bằng chứng là tôi cứ viện hết cớ này đến cớ khác để hẹn gặp cô.” Nói đoạn, Yukinari bật cười. Anh cầm biên lai trên bàn lên và bảo, “Chúng ta đi thôi.”

Khẽ vâng một tiếng, Shizuna đứng lên theo.

Ra khỏi quán cà phê, Yukinari vẫy taxi. Như mọi lần, Shizuna ngồi vào trước, Yukinari theo sau và bảo tài xế đưa đến Meguro. Shizuna nhìn khuôn mặt trông nghiêm của Yukinari lúc anh chỉ đường cho tài xế, cố nén xuống cơn bồn chồn cuộn lên trong lòng. Cô quả quyết nghĩ, dù sau này không còn cơ hội ngồi chung taxi với anh nữa, mình vẫn sẽ ổn thôi. Nhưng càng dần ép bản thân, cô càng thấy bút rút khó tả, đành phải tự nhắc nhở như niệm chú, người này là con trai kẻ đã giết bố mẹ. Tiếc rằng câu thần chú chẳng có chút tác dụng nào. Một Shizuna khác trong cô thì thầm, không hề liên quan, đâu phải anh ấy giết, anh ấy luôn thấu hiểu nỗi đau của người khác mà...

Đúng lúc này Yukinari quay sang nhìn Shizuna, mở to mắt đầy ngạc nhiên và nở nụ cười, “Cô sao thế?”

“Không, không có gì.” Shizuna nhìn đi chỗ khác. “Hôm nay bố mẹ anh có nhà không?”

“Có mẹ tôi thôi. Tôi đã dặn mẹ cứ để chúng ta tự nhiên, nên cô yên tâm.”

“Anh đưa cô gái nào về nhà bao giờ chưa?”

“Đây là lần đầu tiên, thành ra mẹ mới để tâm quá mức, dù tôi đã giải thích rằng giữa chúng ta không phải kiểu quan hệ đó đâu, cô chỉ muốn xem kết cấu ngôi nhà mà thôi.” Nói về cuối, giọng anh chùng xuống.

Shizuna gật đầu, đưa mắt nhìn ra cửa sổ và hơi khựng lại khi thấy một chiếc xe van giống hệt xe Taisuke, chỉ khác là hông xe ghi tên một công ty lạ hoắc.

Shizuna nghĩ, bây giờ mà mình đang trên đường đến thăm nhà bạn trai thật thì hồi hộp nhường nào? Tâm trạng thấp thỏm, không biết mình có hòa hợp được với mẹ anh trong lần gặp đầu tiên hay không. Lúc này cô cũng thấp thỏm, nhưng là do không biết liệu mình có hoàn thành nhiệm vụ các anh giao cho hay không. Còn bà mẹ thì sao cũng được. Nghĩ tới việc chia cắt với Yukinari, tim cô thất lại.

“Vụ du học của cô đến đâu rồi?” Yukinari hỏi.

Shizuna quay sang với nụ cười trên môi, “Hôm trước tôi đã bàn bạc với bố mẹ. Họ bảo muốn đi thì nên đi sớm.”

“Sao nữa?” Ánh mắt Yukinari rất nghiêm túc.

“Có thể tháng sau tôi xuất ngoại. Nhà người bạn tôi sẽ trợ cũng bảo tôi qua mau mau.”

“Không ngờ lại gấp gáp thế. Mà bố mẹ cô nói đúng, muốn đi thì nên đi sớm, sẽ học được nhiều hơn.” Yukinari vừa nói vừa cười, hiển nhiên nụ cười rất gượng gạo.

“Thú thật tôi lo lắng. Có quá nhiều việc phải làm. Tôi còn định đi học một lớp tiếng Anh giao tiếp cấp tốc.”

“Nghe mà quay cu ồng! Cố lên nhé.”

Shizuna gật đầu đáp vâng, và lại nhìn ra cửa sổ.

Thế là dọn đường xong. Từ ngày mai, dù Yukinari có liên lạc và bảo muốn gặp, cô cũng đã sẵn lý do bận để từ chối. Một người biết nghĩ cho người khác như Yukinari, bị từ chối một lần là không liên lạc lần nữa đâu. Sang tháng, cô sẽ hủy hợp đồng mạng viễn thông, trước đó thì nhắn tin báo

với Yukinari là sắp bay sang Canada. Anh sẽ từ bỏ thôi. Sau này, khi cô gái khác xuất hiện, có lẽ anh chẳng còn nhớ tới cái tên Takamine Saori nữa.

Ồn rồi! Cô th âm nhủ.

“A...” Yukinari bỗng lại lên tiếng, “Cô biết địa chỉ bên Canada chưa?”

“Địa chỉ ạ?”

“Ừm, địa chỉ cô định lưu trú dạng homestay ấy. Nếu cô cho địa chỉ, tôi sẽ viết thư...”

Shizuna lúng túng, không ngờ Yukinari lại nhiệt tình đến vậy, dù trước giờ những người đàn ông bị cô lừa cũng từng hỏi thăm về địa chỉ cô sẽ đến.

“Xin lỗi anh, tôi chưa biết địa chỉ cụ thể.”

“Vậy hẹn lần sau nhé.”

“Vâng.”

“Vớỉ cả...” Yukinari liếm môi. “Liệu cô có thể dành chút thời gian gặp tôi trước khi sang Canada không? Có một chuyện tôi phải nói với cô bằng bất cứ giá nào.”

Tỏ tình... Trực giác Shizuna kêu lên. Ánh nhìn chân thành của Yukinari làm cô chói mắt.

Cô khẽ đáp, “Vâng, được thôi.”

“May quá!” Yukinari tựa mình ra ghế, thở phào nhẹ nhõm như vừa hoàn thành một việc trọng đại.

Tim đập loạn xạ làm Shizuna khó thở. Đã bao lần cô nhận thấy mình sắp được đàn ông tỏ tình. Lần nào cô cũng đắc thắng, riêng lần này lại khác. Hôm nay cô chỉ thấy tâm tư rối bời.

Nói thật, Shizuna rất muốn nghe lời tỏ tình của Yukinari, đồng thời lại sợ nghe xong mình khó lòng quên anh được.

“Sắp đến rồi.” Yukinari lên tiếng.

Shizuna sững sốt nhìn về phía trước. Taxi đã chạy vào một khu nhà ở khá yên tĩnh.

Ngốc vừa thôi! Cô tự mắng. *Làm gì có chuyện người đàn ông này sẽ tỏ tình với mày cơ chứ?! Bởi vì chẳng bao lâu nữa, anh ta sẽ trở thành con trai kẻ giết người. Và chính mày gài cái bẫy đó...*

Ngược nhìn ngôi nhà, Shizuna thẫn cảm thán, cụm từ *biệt thự* được sinh ra là để chỉ những kiến trúc như thế này đây! Nhìn chính diện thì không hình dung nổi nhà lớn cỡ nào, ước lượng theo bề rộng mặt tiền, diện tích phải trên 330 m². Mái ngói đúng phong cách Nhật Bản, bên trên lại là ống khói bằng gạch mang hơi hướm phương Tây.

“Lần đầu tiên tôi thấy một ngôi nhà có ống khói đấy.” Shizuna thật thà phát biểu cảm nghĩ.

“Có lò sưởi trong phòng khách luôn.” Yukinari bình thản đáp. “Bố tôi thích lò sưởi nên khi sửa nhà vẫn để lại, giờ không dùng nữa, nên ống khói cũng chỉ để làm cảnh thôi.”

Yukinari bấm chuông cổng. Một giọng nữ nhẹ nhàng vọng qua loa, “Ai đấy?”

“Con đưa cô Takamine Saori về đến rồi đây.”

Giọng phụ nữ mềm mại đáp “Ừ”. Nghe cách bà trả lời cũng thấy họ sống rất sung túc, thanh thoi.

Qua cổng là tới lối đi phủ hoa cỏ xanh tươi rực rỡ. Có một cầu thang nhỏ, bên trên có mái hiên. Shizuna thực sự sửng sốt vì cửa trước quá đồi cao rộng.

“Vì người Đức rất to con, nghe đồn cửa không to cỡ này thì họ không yên tâm.” Yukinari cười nói khi mở cửa. “Mời cô vào.”

Shizuna đáp “Tôi xin phép,” và tiến vào.

Ở tiền sảnh rộng ngang phòng trẻ em ở các nhà bình thường, một phụ nữ bé nhỏ đứng đợi. Bà mặc áo len màu tím nhạt, cổ đeo sợi dây chuyền mảnh, đôi má bầu bĩnh, vóc dáng lại thon gọn, đuôi mắt có nếp nhăn nhưng làn da rõ ràng được chăm sóc tốt.

Shizuna khẽ cúi đầu chào, thẫn cảm thán bà có khuôn mặt của người nổi tiếng. Trên taxi, Yukinari đã cho cô biết mẹ anh tên là Kimiko.

“Chào cô, cháu là Takamine Saori. Cháu rất cảm ơn và cũng rất xin lỗi vì đã làm phiền gia đình.”

“Không có gì. Cháu cứ xem thoải mái. Chỉ hiên nhà cửa chưa được lau chùi cẩn thận, có gì mong cháu bỏ qua cho.”

“Hôm qua mẹ vội vàng tổng vệ sinh rồi cơ mà, mẹ vẫn ngại à?”

Kimiko trừng mắt với đứa con trai đang cả gan trêu mình, “Tiết lộ chuyện hậu trường là phạm quy nhé. Con xoay xử sao cho cô ấy đừng nhìn trúng mấy chỗ chưa lau chùi đi. Mà tạm gác lại chuyện đó, cháu vào nhà đã nào. Uống trà nhé? Thằng này nó không tinh tế lắm đâu, cháu mà đi tham quan nhà ngay là đừng mong có lúc ngồi nghỉ ngơi nữa.”

Lời lẽ hết mực dịu dàng. Qua câu chữ của Kimiko, Shizuna không nghe ra chút khó chịu nào. Chắc hẳn bà đang thầm nghĩ cô đúng là mặt dày mà dạn khi đòi dẫn xác đến đây, và cũng tức lộn ruột vì con trai không thể dứt khoát từ chối. Việc bà không thể hiện ra mặt cho Shizuna thấy một điếu, bà không đơn giản là vợ một đại gia. Togami-tei giờ rất phát đạt, Kimiko vẫn cư xử như mười mấy năm trước, thời quán còn vắng khách. Nói cách khác, bà vẫn giữ được tác phong tiếp đón ân cần.

Sau khi cởi giày và bước lên nhà, Shizuna mới sực nhớ thứ mình cần theo.

“Dạ, món này bán gần chỗ cháu, nghe nói nhà mình thích nên cháu mang một ít đến...” Cô đưa túi giấy ra.

“Ôi, cháu không cần khách sáo đâu.” Nhận lấy túi giấy với vẻ mặt khó xử, Kimiko nhìn vào và cười tươi rói. “Trời ạ! Yukinari nói cả chuyện này với cháu à. Con phải lựa chuyện mà nói chứ.”

“Có sao đâu mẹ.” Yukinari cũng bật cười.

“Mất công cháu rồi. Cứ tự nhiên nhé! Nào, mời cháu đi hướng này.”

Nhìn Kimiko quay vào nhà, Shizuna bỗng nghĩ đến từ *mẹ chồng*. Giả sử sống cùng bà dưới một mái nhà, không biết hai bên có hòa thuận chẳng? Trước mặt vợ của con trai mình, vẻ dịu dàng này liệu có thay đổi?

Đột nhiên, Kimiko dừng bước và ngoái lại như nhớ ra điếu gì.

“À quên, bố con về rồi đấy.” Bà nói với Yukinari.

Shizuna hơi khựng lại. Bố Yukinari... là Masayuki.

“Hả? Sao bố lại về?”

“Mẹ không biết. Nghe bố con bảo bên quán ăn không có chuyện gì. Chắc bố tò mò nên về xem thế nào. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên con trai đưa một cô gái về nhà mà.” Những lời sau của bà đang nhắm đến Shizuna.

“Tò mò dễ sợ.” Yukinari nhăn nhó. “Xin lỗi cô. Không ngại chứ?”

“Tôi không sao ạ.”

“Mẹ nghĩ ông ấy chỉ muốn chào một tiếng thôi.” Nói đoạn, Kimiko lại rảo bước.

Lần này, Shizuna nhìn người phụ nữ đi phía trước, cảm xúc khác hẳn ban nãy. Cô tự mắng vì đã ảo tưởng bà là mẹ chồng mình. Giờ không phải lúc nghĩ vớ vẩn.

Kimiko dừng bước và mở cánh cửa bên cạnh. “Hai đứa nó về này anh ơi.” Bà nói vọng vào phòng, rồi lại nhìn Shizuna, “Mời cháu vào.”

Shizuna cúi đầu tiến vào. Giữa phòng có bàn lớn, quanh bàn là sofa bọc da. Masayuki đang đứng cạnh ghế, khoác áo cardigan xám.

“Tôi là Masayuki. Cảm ơn cháu vì chuyện hôm trước nhé.”

“Dạ, không có gì.” Shizuna lại cúi đầu.

Lần trước Shizuna gặp Yukinari tại Togami-tei Hiroo, lúc về cô đã giúp mặt Masayuki. Bây giờ, bố con Yukinari chỉ là mối sẵn để ba anh em lừa đảo. Ngay sau đó, Taisuke nhìn thấy Masayuki và làm ấm lên rằng ông ta chính là người đàn ông cậu bắt gặp vào đêm án mạng.

Yukinari dẫn Shizuna đến sofa ba chỗ, rồi ngồi xuống cạnh cô.

“Nghe nói cháu sắp đi du học Canada?” Masayuki ngồi ở phía đối diện, gật gù khi Shizuna đáp vâng. “Kinh nghiệm ở nước ngoài sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc đời cháu, và không phải lúc nào cũng theo chiều hướng tốt. Thế mới khó.”

“Kìa bố!” Yukinari cau mày. “Bố đừng làm người ta nhụt chí chứ.”

“Bố không có ý đó.” Masayuki lại nhìn Shizuna, mỉm cười. “Hi vọng chuyến du học sẽ có ích cho cháu.”

“Cảm ơn chú.” Shizuna cúi đầu đáp.

Vừa lúc Kimiko mang trà đến, hương thảo mộc phảng phất tỏa khắp phòng. Shizuna đưa cốc lên miệng, mắt liếc Masayuki. Ông ta đang vươn tay lấy bánh quy.

Người này đã giết bố mẹ...

Phong thái đường hoàng, vẻ mặt trí thức... không một dấu hiệu nào cho thấy ông ta thuộc loại ra tay giết người. Nhưng bản thân đã quen sống bằng nghề lừa lọc, Shizuna hiểu rất rõ không thể đánh giá con người chỉ

qua bên ngoài. Thậm chí cô còn cho rằng, bên ngoài càng đường hoàng, bên trong càng xấu xa. Ác mộng mười bốn năm trước rục rịch sống dậy, Shizuna phải cố kìm nén, vì Koichi đã dặn, “Chẳng may gặp Masayuki, cần tránh nghĩ tới án mạng năm xưa. Bằng không em sẽ mất bình tĩnh, muốn báo thù ngay tại chỗ. Cho nên dứt khoát phải kìm chế, phải nhẫn nại. Rồi chúng ta sẽ đáp trả gấp ngàn lần. Giờ em chỉ tập trung vào nhiệm vụ cần làm thôi, kéo kế hoạch vỡ lở đây.”

Koichi nói đúng. Lúc này đây, nỗi đối diện thôi đã đủ khiến cô bưng bưng cảm hận, chỉ muốn hét lên thật to. Shizuna sụp mắt xuống, dặn lòng không được nhìn Masayuki nữa.

“Nhân đây, tôi muốn nói lời cảm ơn cháu, vì đã giúp đỡ Yukinari rất nhiều trong việc chuẩn bị cho quán ăn mới.”

“Cháu có làm được gì đâu ạ...” Vẫn cúi mặt, Shizuna lắc đầu quây quây.

“Thật ra, hôm trước con đã nhờ cô ấy ăn thử cơm bò băm ở Azabu Juban.” Yukinari nói.

“Ồ! Kết quả thế nào?”

“Cô ấy khen hương vị các nguyên liệu phát huy rất tốt. Cô ấy hiểu được mục đích của con, nên con rất yên tâm.”

“Ra là thế. Cháu không khen xã giao đấy chứ?”

“Dạ, không. Cháu chỉ nói đúng suy nghĩ thôi.”

“Vậy thì tốt quá. Tôi cũng cho là nó có thể cạnh tranh với người ta. Mà Saori này...”

Nghe gọi, Shizuna không thể không ngẩng lên. Cô cố thở đầu trở lại, ngẩng thẳng lưng rồi nhìn Masayuki, “Vâng?”

“Yukinari kể là cháu từng ăn cơm bò băm ở một quán có hương vị giống hệt cơm bò băm nguyên bản nhà chúng tôi?”

Mặt cứng đờ, tim đập loạn xạ, thân trên đang ngẩng thẳng cũng muốn chao đảo, Shizuna cố nặn nụ cười, “Lúc ấy cháu còn bé, không chắc có giống thật không nữa.”

“Quán ở Yokosuka nhỉ, cháu có nhớ địa chỉ hay tên quán không?”

“Con hỏi rồi, cô ấy bảo không nhớ.” Ngồi bên cạnh Shizuna, Yukinari đáp thay.

Shizuna gật đầu, “Vâng.”

“Cháu còn ấn tượng gì khác không? Ví như, ngoài cơm bò băm còn món gì ngon ấy?”

“Ngoài cơm bò băm ạ?”

“Sao bố lại hỏi chuyện này chứ?!” Yukinari phản đối. “Lúc trước bố tỏ ra không quan tâm, thế mà giờ...”

“Đâu có. Bố thấy khá hứng thú, nhưng thôi, xin lỗi vì lảng nhãng hỏi mãi.”

“Hôm nay cô ấy đến để xem nhà mình, có phải để vấn đáp đâu.”

“Ừ nhỉ?” Masayuki gật gù, nhìn Shizuna. “Xin lỗi nếu lỡ làm cháu không vui.”

“Dạ, không sao.” Shizuna mỉm cười. “Lúc đó cháu còn nhỏ quá nên không nhớ rõ. Cả việc cháu bảo hương vị cơm bò băm giống nhau, có thể chỉ là ảo giác. Cháu mới phải xin lỗi vì ăn nói dễ gây hiểu nhầm.”

“Nhớ được hương vị một món ăn đâu phải đơn giản.” Kimiko ng ẩ ngoài cùng, nãy giờ vẫn im lặng nghe mọi người trò chuyện, đến đây xen vào nhằm làm dịu bầu không khí.

Masayuki xua tay, “Không đâu. Kí ức về hương vị từng nếm khi còn nhỏ thường chính xác bất ngờ đấy. Cho nên người ta mới thích canh miso và cơm nắm mẹ làm đến thế chứ. Nếu cháu nhớ ra đi đâu gì, cứ nói với Yukinari nhé. Biết đâu có cái để tham khảo.” Nói xong, ông ta đứng lên. “Được rồi, cháu cứ tự nhiên tham quan đi, dù nhà không lớn lắm. Tôi xin phép.”

Masayuki đã đi khỏi mà Shizuna còn chưa thôi phấp phỏng, không hiểu tại sao tự dưng ông ta lại hỏi chuyện này.

“Mẹ có món quà muốn tặng Saori.” Kimiko nói với Yukinari, giọng phấn khởi.

“Gì vậy mẹ?”

“Đây.” Bà chìa cho Shizuna một chiếc hộp vuông in logo Chanel.

Shizuna thoáng nhìn là biết thứ gì.

“Nước hoa mẹ mua hồi đi Paris năm ngoái đây mà?”

“Ừ, nó đó. Về nhà mới thấy không hợp với mẹ lắm. Mùi quá nồng và quá trẻ so với mẹ.”

“Nói chung là nước hoa không dùng được chứ gì?” Yukinari cười nhăn nhó.

“Là nước hoa mua nhầm. Khi gặp Saori, mẹ nghĩ là hợp. Cháu nhận cho cô vui nhé?” Kimiko mở nắp hộp, đưa lọ nước hoa bên trong cho Shizuna.

“Quà đất thế này, cháu...” Shizuna đón lấy, liếc Yukinari.

“Cô giữ cũng không dùng đến, lãng phí lắm. Nhưng cô thích sưu tầm nước hoa nên cũng không ép cháu đâu. Cháu thử mùi xem có thích không.”

Shizuna xịt một ít lên cổ tay trái, xát nhẹ cổ tay phải vào rốn đưa lên gần mũi. Hương cam quýt ngọt ngào, đúng là mùi chỉ dành cho các cô gái trẻ.

“Thơm quá!” Cô buột miệng cảm thán.

“Đấy! Cháu nhận nhé?”

“Có được không ạ?”

“Được mà! Thú thật trước khi gặp cháu, cô không có ý định này đâu. Cô cứ nghĩ con gái kiêu gì mà lại muốn xem nhà người ta. Gặp cháu rốn, cô thấy rất vui, không nghĩ cháu lại dễ mến đến thế. Mắt nhìn phụ nữ của Yukinari cũng khá lắm!”

“Mẹ nói linh tinh gì vậy.” Yukinari nhăn nhó.

“Nên là, nếu cháu thích thì đừng ngại.”

“Cháu cảm ơn cô. Vậy cháu xin phép nhận. Cháu sẽ dùng cẩn thận.”
Nắm chặt lọ nước hoa trong tay, Shizuna cúi đầu, nói lời cảm ơn từ tận đáy lòng. Cô thực sự xúc động, thậm chí còn phải gắng ngăn mình trào nước mắt. Sao lại thế này? Kimiko cư xử rất chân thành, khiến trái tim cô không khỏi dao động.

“Con định dẫn cô ấy đi xem từ đâu?” Kimiko hỏi Yukinari.

“Có lẽ là từ phòng nghỉ cho khách. Con nghĩ phòng đó có giá trị tham khảo nhất. Tiếp theo là phòng sách, và phòng sưởi nắng.”

“Khi nào xong, gọi mẹ nhé.”

“Vâng ạ. Chúng ta bắt đầu chứ?”

Shizuna đáp lại một cách yếu ớt, “Vâng.”

Phòng nghỉ cho khách nằm ngay bên cạnh tiệp sảnh. Vừa đặt chân vào, Shizuna đã hiểu tại sao Yukinari bảo phòng này có giá trị tham khảo nhất. Kết cấu của nó rất kì lạ.

Thẳng từ cửa vào là bộ sofa, sát tường là bàn trang điểm thiết kế đơn giản. Sàn gỗ. Vào sâu trong là khoảng sàn giạt cấp lên chừng vài chục phân, rộng khoảng 5 m², trải ba chiếc chiếu cói.

“Vốn dĩ lát gỗ hết, nghe nói ở đây từng kê giường. Vấn đề là người Nhật đi đâu cũng thích có chỗ duỗi chân, lại rất ưa chiếu. Vì thế, bố tôi bảo thử kiểu này xem sao.”

Yukinari ngẩng ghé vào chỗ giạt cấp, đưa tay sờ mặt chiếu như để cảm nhận tiếp xúc.

Shizuna cũng ngẩng xuống bên cạnh, “Giao thoa Tây ta đây nhỉ?”

“Tôi thấy ý tưởng khá hay. Nhờ nó mà tôi đã có cái nhìn khác về bố mình, không hổ danh là một người kinh doanh cơm Tây nhiều năm. Bởi vì, bản thân món ăn phương Tây ở Nhật cũng là sự giao thoa giữa ẩm thực Nhật Bản và ẩm thực phương Tây.” Yukinari thu chân lên chỗ giạt cấp, ngẩng xếp bằng cạnh một vài dụng cụ uống trà. “Dưới sàn kia là đồ nội thất cổ điển mang phong cách Anh quốc, còn ở đây đặt vài món đồ đặc trưng Nhật Bản. Tiếp tục là ý tưởng của bố tôi.”

Shizuna chuyển sang ngẩng quỳ bên cạnh Yukinari, “Cốc cũng do bố anh chọn sao?”

“Vâng. Tác phẩm của một thợ gốm khá nổi tiếng đấy.”

“Cho tôi xem thử nhé?”

“Cô thích đồ gốm à?”

“Tôi không am hiểu đồ gốm lắm, nhưng lại rất thích chiêm ngưỡng. Vì lâu lâu rảnh, tôi từng học một chút về trà đạo.”

“Ồ. Với một người như cô thì hoàn toàn có khả năng này. Cô học Omotesenke à?”

“Tôi học Urasenke ạ. Trường phái đánh trà sứ bọt lên ấy.” Shizuna mỉm cười kéo túi xách lại, lấy đôi găng trắng và xỏ vào.

Yukinari hoảng hốt xua tay, “Không cần, cần bằng tay không cũng được.”

“Thế này tôi yên tâm hơn. Tôi sợ cứ chú ý để không dính dấu vân tay mà tuột tay làm vỡ đồ thì khó xử lắm.” Nói đoạn, Shizuna vươn tay cầm cốc trà lên xem. Tất nhiên, cô không biết gì về đồ gốm hay trà đạo, cô chỉ từng đọc sách để đi lừa đàn ông thôi. Cô muốn đàn hoàng mang găng tay mà không sợ Yukinari nghi ngờ nên mới viện cớ xem cốc uống trà.

“Tôi rất muốn gặp bố mẹ Saori một lần cho biết.”

Shizuna ngạc nhiên ngẩng lên nhìn anh, “Tại sao ạ?”

“Tôi không có ý gì đâu. Tôi chỉ tò mò, không biết họ làm cách nào nuôi dưỡng được một cô gái như cô. Trên đời này có ai tinh tế như cô đâu. Nhất là, theo như tôi thấy, cô không hề làm màu, hành động cử chỉ luôn hết sức tự nhiên. Thật đáng ngưỡng mộ.”

“Anh quá khen. Làm tôi xấu hổ, suýt nữa tuột tay.” Shizuna đặt cốc về chỗ cũ.

“Tôi thật lòng đấy.”

“Anh đừng nói vậy.” Shizuna lùi lại chiếu ngời, vẫn mang găng tay, tóm lấy túi xách. “Tiếp theo anh cho tôi xem phòng nào ạ?”

“A, chúng ta sang phòng sưởi nắng nhé.” Yukinari đứng lên.

Shizuna đi theo Yukinari, tâm trí chìm đắm trong suy tư phức tạp. Cô nghĩ, người này thật không có mắt nhìn người. Anh ta tin sái cổ lời nguy hiểm về việc mang găng tay, và tự tạo một Takamine Saori theo ý mình. Anh ta cho rằng từng hành động, cử chỉ của cô đều hết sức tự nhiên mới buồn cười chứ! Trong khi cô vẫn luôn lo sợ, liệu vở kịch mình đang diễn có lỗi quá không?

Mặt khác, cô rất vui vì được anh khen. *Dù thân phận này là giả, nhưng ít ra, hiện tại anh đang để ý đến mình...* Mới nghĩ thế mà tim cô đã loạn nhịp.

Lúc nhận lọ nước hoa của Kimiko, cô cũng có cảm giác tương tự. Hôm nay là lần đầu, đồng thời là lần cuối họ gặp nhau, nên cô cho rằng bà đánh giá mình ra sao đều không thành vấn đề. Thế mà nghe Kimiko nói “Gặp cháu, cô thấy rất vui,” Shizuna vẫn xúc động từ tận đáy lòng, và cực kì thấm thía cái cảm giác mẹ ruột của Togami Yukinari đã tặng quà cho mình.

Tuy nhiên, cô buộc phải phản bội họ. Dù là việc cần làm, cô vẫn rất đau lòng.

Phòng sưởi nắng nằm kế bên phòng nghỉ cho khách, chỉ cách một cánh cửa trượt. Kéo cửa ra là không gian rộng hơn 80 m². Ba mặt phòng đều trở cửa sổ lớn, có cả cửa ra vườn.

“Nghe nói trước đây chỗ này từng là phòng vẽ.” Yukinari nói. “Chủ cũ đam mê hội họa, thích vẽ dưới ánh sáng tự nhiên, nên mới thiết kế một căn phòng ngập nắng thế này.”

Tận hưởng ánh nắng từ hướng Tây Nam rọi xuống sàn nhà, Shizuna khẽ thốt, “Ấm quá!” Ở đây hầu như không bày biện đồ nội thất gì, góc trong có cầu thang, bên trên là căn gác rộng khoảng 3 m².

“Cô nghĩ trên đó có gì?” Dõi theo hướng nhìn của Shizuna, Yukinari hỏi với đôi mắt lấp lánh.

“Tôi không biết. Không phải gác lửng sao?”

“Chúng ta lên xem thử nhé.” Yukinari sải bước đến chỗ cầu thang. Khi đặt chân lên bậc thang đầu tiên, anh ngoái lại. “Cô lại đây đi, đừng ngại.”

Shizuna thoáng do dự rồi làm theo. Đứng trên bậc thang, Yukinari chìa tay cho anh. Shizuna liền đưa bàn tay trái vẫn xỏ găng ra, vừa bước lên cầu thang vừa cảm nhận hơi ấm của Yukinari lan sang mình qua lớp găng. Trên gác lửng là bàn nhỏ và kính viễn vọng. Shizuna ngược nhìn trần nhà và võ lẽ. Ngay bên cạnh là cửa sổ trần khá lớn.

“Từ đây có thể nhìn khá bao quát bầu trời đêm.” Yukinari nói.

“Anh thích ngắm sao ạ?”

“Do ảnh hưởng của bố tôi đấy. Bố có đam mê với thiên văn học lâu rồi, từ nhỏ tôi đã thường được bố dẫn đi xem. Chỗ này cũng do bố thiết kế. Gần đây không thấy bố ngắm sao nữa, có thể vì tuổi tác mà bố sợ leo thang.” Nói đoạn, anh nhìn Shizuna và nghiêng đầu thắc mắc. “Chiêm tinh học khá thịnh hành với các cô gái, còn thiên văn học thì các cô không hứng thú lắm nhỉ?”

Yukinari nhắc đến sao làm một kỉ niệm trời dậy trong Shizuna. Cô buột miệng, “Trước đây, tôi từng đi ngắm mưa sao băng Sư Tử đấy.”

Yukinari ngạc nhiên, “Vậ ư?”

“H ồi tôi học cấp hai cơ. Trước đó rất lâu, tôi còn đi xem mưa sao băng Anh Tiên nữa.”

Yukinari ngưỡnng mộ nhìn cô, lắc đầu, “Nói chuyện với cô nhi ều bất ngờ thật. Thiên văn mà cô còn hiểu biết như vậy, thật không tưởng tượng nổi.”

“Đâu có, tôi không biết gì về thiên văn cả. Chẳng qua, bạn rủ nên tôi đi xem cùng.”

“Thật thú vị! Cô có thấy sao băng không?”

“Tiếc là hôm ấy trời mưa. Mấy năm sau, chúng tôi lại cùng đi ngắm mưa sao băng Sư Tử.”

Thật ra, lần đầu tiên đi ngắm sao băng, Shizuna đã ngủ thiếp đi trước khi trời mưa. Lúc thức giấc thì thấy mình đang ở một nơi lạ hoắc, sau đó biết tin bố mẹ bị sát hại. Chuyện đã qua nghĩ lại như ác mộng, Shizuna lắc đầu thật mạnh, cố xua mảnh kí ức này ra khỏi đầu. Giờ không phải lúc nghĩ tới những chuyện vô nghĩa.

Không nhận ra sự khỗ sở của cô, Yukinari ngưỡnng nhìn cửa sổ tr ần, mỉm cười, “H ồi nhỏ tôi cũng hay xem sao băng lắm. Vào ngày đạt cực đại, tôi thức đến nửa đêm, một tay cầm máy tính để tính số sao băng, một tay ghi lại kết quả vào sổ. Nói mới nhớ, gần đây không còn xem nữa. Phải rồi, mùa hè sang năm chúng ta cùng đi xem sao băng nhé?” Vui vẻ đề nghị xong anh mới giật mình nhớ ra, “A, làm sao cùng xem được nữa.”

Shizuna mỉm cười, gật đầu. Cô nhận thấy vẻ mặt mình đang rất buồn. Cô buồn thực sự, không hề diễn.

“Cô đi Canada thì sẽ có nhi ều cơ hội ngắm sao lắm.” Yukinari lại nở nụ cười. “Chúng ta xuống thôi. Cẩn thận dưới chân nhé.”

Xuống hết thang, Yukinari li ền nói muốn cho cô xem phòng sách, “Trước đây là phòng cho người giúp việc. Chủ cũ từng thuê người giúp việc ăn ở tại nhà. Gia đình tôi không cần phòng như vậy, nên đã sửa thành phòng sách.”

Hai người quay lại ti ền sảnh, băng qua phòng khách, đi tới cuối hành lang rộng, bên trái có một cánh cửa. Yukinari mở cửa, một hành lang hẹp hiện ra.

“Cánh cửa này trước đây là tường, từ trong nhà không thể đi thẳng sang phòng người giúp việc, nhưng khi làm phòng đọc sách thì để thế sẽ bất tiện

lắm.”

Bên phải hành lang hẹp là cửa trượt. Yukinari mở cửa, bật đèn. Vừa đặt chân vào phòng, Shizuna đã mở to mắt. Phòng chỉ chừng 15 m², tường cũng chính là giá sách, sách vở tài liệu ken dày ở từng ngăn, hầu như không có khe hở. Shizuna ngạc nhiên bật thốt, “Oa, mặt tường sửa thành giá sách hết ả?”

“Không phải đâu.” Yukinari đáp. “Hệ giá này có từ trước rồi, là chỗ người giúp việc cất đồ dùng sinh hoạt và quần áo. Giống tủ tường bây giờ ấy. Chúng tôi chỉ can thiệp chút ít để làm giá sách thôi. Vì là tủ nên độ nông sâu không đồng nhất, dùng thử lại thấy rất tiện. Bố và tôi đều thích.”

Shizuna gật gù tiến vào, lướt mắt nhìn khắp phòng, ý định càng được củng cố, “Nhiều sách thật, nhất là sách nấu ăn.”

“Số ít là của tôi, còn đa số do bố tôi sưu tầm từ thời trẻ. Có lẽ toàn bộ sách liên quan đến nấu ăn trên đời đều nằm ở đây đây. Sưu tập nhiều vậy thôi, chứ tôi không biết khi nào mới nấu hết.” Yukinari cười méo xệch.

Rời khỏi phòng sách, Yukinari đưa Shizuna đi xem phòng tắm và bồn rửa mặt, nhiệt tình giải thích cách cải tạo thiết kế phương Tây sao cho phù hợp với lối sinh hoạt của người Nhật. Tuy nhiên Shizuna chỉ nghe câu được câu chăng, vì cô còn bận tìm thời cơ.

Họ vừa quay ra hành lang thì thấy Kimiko xuất hiện từ phía đối diện.

“Vẫn chưa xong hả?” Bà hỏi.

“Không ạ, hòm hòm rồi.”

“Vậy, mình đi uống trà nhé? Saori chắc mệt rồi.”

“Cũng phải. Chúng ta đi thôi.” Yukinari nhìn Shizuna.

“Xin lỗi, tôi xin phép dùng nhờ nhà vệ sinh một lúc được không ạ?”

“À, tất nhiên. Cô biết nhà vệ sinh ở đâu chưa?”

“Tôi biết rồi. Anh với cô cứ ra trước đi ạ.” Yukinari gật đầu, cùng Kimiko đi qua hành lang.

Đợi mẹ con họ khuất dạng, Shizuna mới quay gót, mở cánh cửa bên cạnh, im lìm luồn vào hành lang hẹp, lại mở cánh cửa trượt sang phòng sách. Cô mở túi, cẩn thận thò tay vẫn đeo găng lấy cuốn sổ đựng trong bao nhựa, mắt liếc giá sách. Ban này cô đã xác định sẽ giấu ở ngăn thấp nhất,

vì cho rằng dưới chân sẽ khó bị để ý. Dưới này có một cuốn sách khá dày, nhan đề *Các món ăn gia đình trên thế giới*. Shizuna nhét cuốn sổ vào bên cạnh, cố đẩy thật sâu để ở ngoài nhìn qua không thấy nó nữa.

Xong xuôi, Shizuna nhanh chóng rời phòng sách, vừa ra hành lang thì đụng phải Yukinari.

“Ồ, sao cô lại...?”

“Ngại quá, tôi đi lạc.”

Yukinari bật cười ha ha, “Tôi biết ngay mà. Nhà vệ sinh bên này cơ.”

Shizuna đi theo Yukinari, vội vàng nhét bao nhựa lấp ló vào túi xách.

Sau khi uống trà Nhật ở phòng khách, Kimiko nhiệt tình mời mọc, “Đằng nào cũng đến đây rồi, cháu ở lại ăn tối luôn nhé?” Shizuna từ chối. Yukinari tiễn cô ra cổng, taxi anh gọi cho cô đã chờ sẵn bên ngoài.

“Xin lỗi cô nhé, mẹ toàn nói mấy chuyện làm cô khó xử...”

“Không sao đâu ạ. Tôi mới là người làm phiền gia đình mà. Giá tôi không bận việc khác thì tốt biết bao.”

“Xem chừng mẹ thích cô lắm. Nếu được, trước khi đi Canada, mời cô lại đến chơi nhé?”

Nhìn ánh mắt chân thành của Yukinari, Shizuna khẽ gật đầu.

“Tôi sẽ liên lạc lại sau.” Anh nói.

Shizuna đáp vâng, và bước lên xe. Cho tài xế biết điểm đến xong, cô cúi đầu chào Yukinari, và để tránh tự dằn vặt vì nhìn anh, xe lăn bánh cô mới ngẩng mặt lên, rồi lấy điện thoại gọi cho Taisuke.

“Sao rồi?” Đầu dây bên kia lập tức bắt máy, giọng Taisuke lo lắng vang lên.

“Rất thuận lợi. Có một phòng sách nên em giấu vào đó. Suôn sẻ.”

Tiếng thở phào nhẹ nhõm vọng sang, “Vậy là ổn rồi. Mọi việc đã xong.”

“Ừ, xong. Tất cả kết thúc.”

“Phải uống mừng thôi. V`ề ngay nhé!”

“Ừm.” Shizuna tắt máy, hít một hơi thật sâu và nhắm mắt lại.

Koichi thở phào khi nghe Taisuke báo tin. Cuốn sổ đã lọt được vào phòng sách nhà Togami. Mọi sự tiến triển thật hoàn hảo.

“Không hổ là Shi, nó làm rất tốt! Em cứ lo nó sẽ do dự vì Yukinari cơ, nhưng nó đã vượt qua được. Giờ em đi đón nó rồi về ngay. Đã lâu ba anh em không uống với nhau, hôm nay phải làm vài ly chúc mừng chứ nhỉ?” Giọng Taisuke đầy hào hứng.

Koichi dặn em đi đường cẩn thận, rồi tắt máy, ngoảnh tay ở bàn máy tính. Giờ phải làm cách nào để cảnh sát phát hiện ra cuốn sổ. Đó là di vật của bố, là cuốn sổ ghi công thức nấu ăn Koichi mang theo khi rời khỏi ngôi nhà sinh ra và lớn lên. Trong sổ có cả cách nấu cơm bò băm độc nhất vô nhị, với hương vị đã hằn sâu vào kí ức Taisuke và Shizuna.

Koichi cho rằng, nếu thấy nó, cảnh sát nhất định sẽ bắt Masayuki. Tất nhiên, Masayuki sẽ phủ nhận, khẳng khái chối là không nhớ gì, nhưng ông ta sẽ rơi vào thế bất lợi thôi. Còn việc chứng minh cuốn sổ kia là do Ariake Yukihiro viết thì rất đơn giản, chỉ cần nấu cơm bò băm theo công thức trong sổ là sẽ làm sáng tỏ một điếu, nó giống hệt món ăn nổi tiếng của Togami-tei.

Cảnh sát sẽ truy cứu xem Masayuki lấy cuốn sổ bằng cách nào. Tất nhiên Masayuki không trả lời được, vì ông ta không biết. Nhưng cảnh sát sẽ không tin, và đưa ra kết luận hợp lý nhất, rằng ông ta đã trộm đi từ hiện trường vụ án. Dấu vân tay trên đồng hồ vàng sẽ củng cố thêm cho kết luận này. Masayuki sẽ sững sờ thối chí, bị bắt mà không hiểu tại sao tội ác che giấu suốt mười bốn năm trời tự dưng lại bại lộ. Có thể ông ta nhận ra mình bị gài bẫy, nhưng không làm gì được nữa.

Tuy thế, rất ít khả năng Masayuki tự thú. Dù bằng chứng sờ sờ mà ông ta một mực phủ nhận, viện kiểm sát vẫn không thể khởi tố. Mọi việc còn lại, đành trông cậy vào cảnh sát, Koichi tự nhủ. *Chúng tôi đã dọn đường đến tận đây rồi, mong các ông tìm cho ra vật chứng.* Khuôn mặt Kashiwabara bất thần hiện lên trong đầu anh.

Đúng lúc này, điện thoại để trước mặt bỗng đổ chuông. Koichi nhìn màn hình và giật mình. Không ngờ Kashiwabara gọi đến thật. Koichi nhấn nút nhận, “Alo.”

“Koichi à? Tôi là Kashiwabara.”

“Cháu biết à. Có tiến triển gì mới hả chú?” Theo dòng suy nghĩ này giờ, Koichi buột miệng hỏi.

“Tôi có chuyện muốn nói đây. Giờ cháu ở nhà không?”

“Dạ có.”

“Gặp nhau chút nhé? Cỡ mười phút thôi.”

“Dạ được. Gặp ở đâu?”

“Tôi qua chỗ cháu. Tôi đang ở gần đó.”

“Gì cơ?” Koichi thấy rõ mồ hôi lạnh túa ra.

“Tôi có chút việc ở khu lân cận. Giờ ở ngay cạnh chung cư nhà cháu. Căn hộ của cháu số 305 phải không nhỉ?”

Koichi đứng bật dậy, ngó qua cửa sổ. Không thấy bóng dáng Kashiwabara dưới đường, “Nhà cửa cháu bừa bộn, bẩn lắm chú ơi...”

Kashiwabara khẽ cười, “Chú cháu với nhau, ngại gì! Hay cháu không thích cho cảnh sát vào nhà?”

“Không phải. Vậy chú đợi một lát.”

Cúp máy xong, Koichi gọi ngay cho Taisuke nhưng cậu không nhận điện. Cuộc gọi chuyển đến hộp thư thoại. Koichi toan để lại lời nhắn thì chuông cửa vang lên. Sau đó là tiếng gõ cửa, giọng Kashiwabara vọng vào, “Koichi ơi!”

Koichi giật mình. Nào phải ở cạnh chung cư, Kawashibara ở sát căn hộ của anh luôn. Không còn thời gian để liên lạc với hai đứa em, Koichi mở tủ quần áo, ném lên giường chiếc túi Prada đã chuẩn bị sẵn cho những trường hợp thế này. Mỹ phẩm và phụ kiện bên trong tràn ra ngoài. Tiếp theo, anh mở tủ giày ở cửa, lấy đôi xăng đan nữ ra, và cất đôi giày thể thao của Taisuke vào.

Lại một tiếng gõ cửa, “Koichi ơi!”

Koichi bật công tắc giấu phía sau tủ giày rồi mới mở cửa. Kashiwabara xuất hiện trong chiếc áo khoác nâu nhạt, khẽ giơ tay chào, “Hê! Xin lỗi cháu vì đến hơi đột ngột.”

“Không sao à. Nhưng mà nhà cháu thực sự rất bừa bộn đấy.”

“Đừng lo! Tôi có đến để kiểm tra nếp sống của cháu đâu.” Kashiwabara bước vào và lập tức nhìn thấy đôi xăng đan. Ông không nói gì, nhưng vào hẳn trong nhà, thấy hai chiếc giường, ông liền hỏi, “Không phải cháu sống một mình sao?”

“Không phải cháu sống thử hay gì đâu.” Koichi nói. “Thỉnh thoảng cô bạn ghé qua ngủ nhờ thôi.”

“Vậy mà cháu mua thêm giường à?”

“Từ trước đã có sẵn hai giường rồi ạ. Ban đầu cháu thuê căn này cùng thằng bạn thân. Hai thằng đều lương bèo nên không tự gánh được tiền nhà.”

“Thằng bạn giờ ở đâu?”

“Nó lấy vợ nên chuyển ra ngoài rồi. Nó mua giường đôi, để giường này lại đây.” Koichi vừa nói vừa nhét đồng mỹ phẩm cùng phụ kiện vào lại trong túi Prada. “Nhà hơi nhỏ, chú cứ ngủ ở đâu đó đi ạ.”

Kashiwabara nhìn quanh rồi quyết định ngồi cạnh chiếc bàn thấp, “Sao cháu không cưới cô bạn đi?”

Koichi cười gượng, lắc đầu, “Bọn cháu đâu chưa tính đến cưới hỏi.”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“23... À không, hình như 24. Bọn cháu quen biết mới non nửa năm.” Koichi lấy chai trà ô long trong tủ lạnh, rót ra hai cốc.

“Nửa năm thì chưa tính tới cưới hỏi cũng phải.” Kashiwabara chú ý nhìn quanh như rà soát.

Trong nhà không còn thứ gì cho thấy Taisuke cũng sống ở đây. Anh em Koichi đã thống nhất như thế từ khi bắt đầu theo nghề lừa đảo. Giả sử Taisuke bị cảnh sát truy lùng, Koichi chỉ việc chối rằng mình không liên lạc với em trai, không biết tung tích nó ở đâu là xong. Koichi không muốn cho cảnh sát biết mình ở cùng em trai và vẫn thường xuyên gặp em gái. Anh giấu nhẹm ngay cả với Kashiwabara. Từ trước đến nay, anh vẫn không muốn để hai đứa em tiếp xúc với cảnh sát.

“Chú bảo có chuyện muốn nói?” Koichi đặt cốc trà ô long xuống trước mặt ông.

Kashiwabara cảm ơn và nhấp một ngụm, “Sau hôm đó, cháu đã gặp em trai chưa?”

Koichi thẫn thán, biết ngay mà, “Cháu liên lạc rồi, nó chưa phản hồi.”

“Cậu ấy sống tốt không nhỉ...”

Koichi trăn ngâm, “Nó lông bông lắm, nên cháu không nghĩ nó chịu làm việc chăm chỉ đâu. Vì chuyện này mà cháu mắng nó, xong nó cắt đứt liên lạc với cháu luôn. Có khi nó đang nghĩ, gặp nhau lại phải nghe càu nhàu ấy chứ.”

“Từ nhỏ cháu đã thành người giám hộ các em rồi còn gì.” Kashiwabara nói với giọng ngậm ngùi.

“Cần lời khai làm chứng của nó hả chú?” Koichi hỏi.

“Có thể sẽ cần. Vẫn chưa kết luận được gì.”

“Hôm trước chú bảo đi điều tra đã có chút tiến triển. Tiến triển thế nào ạ?”

Kashiwabara nhăn mặt, khẽ “Ừ” một tiếng, “Sự thật là đã thu thập được khá khá manh mối, và dựa vào đấy mà tiến hành đi điều tra, nhưng mãi vẫn không tìm ra bằng chứng quyết định. Dù sao cũng đã mười bốn năm trôi qua rồi.”

“Tìm được đối tượng tình nghi rồi ạ?”

Kashiwabara khó nhọc gật đầu, “Vẫn ở mức độ tình nghi thôi. Chúng tôi chưa lặn ra mối liên hệ giữa người này với bố các cháu. Nói thẳng ra là đang lâm vào thế bí.”

“Nếu có đối tượng tình nghi, sao các chú không khám nhà hắn?”

“Khám nhà?” Ánh mắt Kashiwabara trở nên nghiêm túc. “Tại sao?”

“Nhỡ đâu hắn đang giấu một thứ gì liên quan đến án mạng, tìm ra nó là mọi việc sáng tỏ, không phải sao?”

Nghe Koichi nói, Kashiwabara nhìn anh chăm chăm bằng ánh mắt sắc lẹm. Nhưng rất nhanh, ánh mắt ông dịu lại, miệng nhếch lên. “Ngay sau án mạng thì may ra, chứ đến giờ này, tôi nghĩ hung thủ không còn giữ thứ gì có thể trở thành bằng chứng kết tội hắn đâu. Hắn xử lý nó từ lâu rồi ấy chứ.”

“Nhỡ không thể xử lý thì sao? Ví như một vật rất giá trị đối với hung thủ.”

“Giá trị? Ý cháu là một thứ đắt tiền?”

“Không hẳn... Chẳng phải đối với mỗi người, giá trị của một vật sẽ khác nhau sao ạ. Có trường hợp, với người này chỉ là rác rưởi, với người khác lại hết sức quan trọng. Cháu nghĩ, có khả năng hung thủ đã trộm đi một thứ na ná như thế.”

Kashiwabara vẫn lưỡng lự. Ông hừm một tiếng thật dài và nghiêng đầu suy ngẫm.

Koichi nôn nóng. Việc đi đầu tra lại có nguy cơ đình trệ, cảnh sát sẽ đưa ra lý do không nắm được bằng chứng xác đáng nên không thể hành động tích cực hơn. Koichi khịt mũi thật mạnh, rồi nói, “Lần trước gặp nhau, chú hỏi cháu có biết quán cơm Tây Togami-tei không nhỉ?”

Kashiwabara ngẩng đầu lên, “Cháu nhớ ra gì à?”

“Không phải. Chỉ là, cháu tò mò nên đã tự tìm hiểu.”

“Cháu thôi ngay nhé! Chúng tôi đã nói chưa đủ bằng chứng kết luận quán ăn này liên quan đến án mạng, cứ giao việc đi đầu tra cho cảnh sát rồi mà.” Giọng Kashiwabara như khiển trách Koichi làm việc thừa thãi.

“Cháu không làm gì ghê gớm cả. Chỉ lên mạng tìm hiểu, đến ăn thử xem nó thế nào thôi.”

Nghe Koichi giải thích, Kashiwabara vẫn không thôi bất mãn, “Đề được gì chứ! Hễ cần cháu giúp đỡ, tôi sẽ báo. Đừng đi quá giới hạn.”

“Cháu biết mà. Cháu không định cản trở công tác đi đầu tra, nhưng cháu muốn nói với chú về ấn tượng khi ăn ở Togami-tei.”

“Ấn tượng gì?” Ánh mắt Kashiwabara đầy ngờ vực. “Cháu phát hiện ra đi đầu gì à?”

“Cháu đã ăn thử cơm bò băm ở quán chính bên Yokohama. Và cháu thấy hương vị giống lắm.”

“Giống cái gì?”

“Giống hương vị nhà cháu, giống cơm bò băm bố cháu từng nấu. Không phải giống hoàn toàn, cháu nghĩ nó đã được đi đầu chỉnh chút ít.” Koichi không nói dối, anh đã đến Togami-tei ăn thử, dù thực tế là hương vị ở quán chính vẫn mang hương vị nguyên bản của Ariake, chưa hề đi đầu chỉnh.

“Ý cháu là, quán nhà cháu và Togami-tei liên quan với nhau, thông qua cơm bò băm?” Kashiwabara hỏi.

“Đúng thế. Mà cũng có thể là tại cháu cả nghĩ quá.”

“Hừm... cơm bò băm à..” Kashiwabara nhìn vắn vơ lên không trung.

Koichi chực nói, biết đâu trong nhà Masayuki đang giấu công thức của Ariake. Nhưng tất nhiên, anh phải tìm lại.

Taisuke đón Shizuna ngay cạnh ga Tokyo, sau đó lái xe van về chung cư ở Monzennakacho. Shizuna ngồi ở ghế phụ lái, im lặng nhìn ra cửa sổ.

“Gì mà mặt mày ủ rũ vậy?! Nếu đã hoàn thành kế hoạch, mày phải vui vẻ lên chứ.” Taisuke nói trong lúc lái xe.

“Em chỉ hơi mệt thôi. Trà trộn vào hang ổ kẻ địch thì mệt là tất nhiên mà.” Shizuna uể oải đáp.

“Cũng đúng. Tao chỉ lo mày còn vướng mắc trong lòng.”

“Vướng mắc gì. Em nói rồi, tất cả đã kết thúc.”

Taisuke âm ừ, không nghĩ ra lời nào để xoa đi bầu không khí gượng gạo này. Quả nhiên Shizuna đang rất khổ sở. Taisuke hiểu tâm trạng cô. Không còn cơ hội gặp lại người mình thích, chưa kể phải gài bẫy đồ tội cho gia đình người ta, ai mà vui nổi.

Đậu xe ở bãi rồi, Taisuke và Shizuna cùng vào chung cư, lên cầu thang đến tầng ba. Shizuna im lìm suốt dọc đường, nhưng vừa dừng lại trước căn 305, cô vội giữ tay Taisuke đúng lúc cậu lấy chìa khóa trong túi định tra vào ổ.

Taisuke toan hỏi “Mày làm gì vậy,” liền thấy Shizuna lắc đầu với mình, đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng, tay còn lại chỉ lên phía trên cửa.

Taisuke ngược nhìn và sửng sốt. Đèn cảnh báo cỡ hạt gạo đang bật sáng. Cậu nín thở nhìn lại Shizuna. Hai anh em khẽ gật đầu với nhau rồi rón rén quay ra.

“Thú vị đấy.” Kashiwabara nói với vẻ trầm ngâm. “Con trai đầu bếp có khác. Mắt nhìn thật tinh tường... À, phải nói là lưỡi nếm thật tinh tường

mới đúng. Hương vị cơm bò băm giống nhau à...” Lờ lễ bốn cột, ánh mắt lại hết sức nghiêm túc.

“Điều này có giúp được gì cho công tác đi điều tra không chú?” Koichi hỏi.

“Nói sao nhỉ, hương vị thì hơi mang tính chủ quan, nên...”

“Hương vị được quyết định bởi cách chọn nguyên liệu và quy trình chế biến. Nếu hương vị giống nhau, cháu nghĩ phải có mối liên hệ ở đây. Cùng một món, hương vị ở mỗi quán lại một khác, vì người ta đều có bí quyết riêng, phần quan trọng nhất luôn được giữ bí mật tuyệt đối. Cháu nghĩ phần này phải giống nhau thì hương vị mới giống nhau.” Koichi tự ý thức được mình đang quá đà, nhưng anh bắt buộc phải gợi ý cho Kashiwabara bằng mọi giá.

Kashiwabara khoanh tay, chậm rãi gật đầu, “Hiểu rồi. Tôi tạm thời ghi nhận. Có thể sẽ cần tới.”

Vẻ lưỡng lự của ông cảnh sát khiến Koichi điên tiết, nhưng đào sâu hơn nữa sẽ rất nguy hiểm.

“Tuy nhiên... Nói ra thì bằng giọng nước lạnh vào ý kiến của cháu, hiên nổi tôi thực sự băn khoăn, không biết cuộc đi điều tra hiện tại có đi đúng hướng hay không.”

Koichi cau mày, “Ý chú là sao ạ?”

“Tôi nói là đã tìm thấy manh mối. Suốt mười bốn năm ròng, cảnh sát không phát hiện ra bất kì thứ gì dính dáng đến vụ án, vậy mà gần đây bằng chứng lại liên tiếp xuất hiện một cách hết sức tình cờ. Chúng tôi mừng rỡ mở lại hồ sơ. Vấn đề là trong quá trình đi điều tra, tôi lại ngờ ngợ, liệu các bằng chứng có thực sự đáng tin?”

Koichi cười gượng lắc đầu, biết rõ cơ mặt mình đang căng cứng, “Chú nói gì lạ vậy! Toàn bộ bằng chứng đều do cảnh sát tìm thấy mà? Chẳng lẽ bất ngờ xuất hiện nhân chứng mới?”

“Đúng là cảnh sát tìm thấy. Cháu biết Hagimura nhỉ? Có thứ còn do chính cậu ấy tìm được.”

“Chú đang nghi ngờ độ tin cậy của những bằng chứng do chính mình phát hiện? Thật vô lý.”

“Cháu nói đúng. Nhưng nếu nghi ngờ chính quá trình tìm ra bằng chứng thì sao? Tôi cho rằng, nhiều khả năng cảnh sát đang bị dốt mũi.”

Kashiwabara nói rất thản nhiên, Koichi lại đỏ m òhôi, người nóng hết cả lên, “Ai dẫn dắt cơ?”

“Tôi không biết. Có thể là người liên quan đến vụ án, có thể đơn giản là một kẻ phá hoại cho vui. Dù sao cũng không thể loại bỏ khả năng này.” Kashiwabara nhìn chằm chằm vào mắt Koichi.

Cảm nhận được ánh mắt muốn soi thấu nội tâm mình, Koichi rất muốn ngoảnh mặt đi, có đi ầu giờ mà làm thế là mất cả chì lẫn chài. Anh cố gắng kìm lại. “Tại sao chú nghĩ thế? Căn cứ vào đâu, có lý do chính đáng nào không ạ?”

“Căn cứ vào đâu à... Nói thật là khá mơ h ò. Tôi chỉ dựa vào kinh nghiệm và trực giác thôi. Nói ra thì thiếu sức thuyết phục, nhưng manh mối thì nhau xuất hiện ngay trước khi hết thời hiệu tố tụng, tôi thấy đáng ngờ lắm.”

Đúng là không thuyết phục! Koichi vẫn cố gắng giữ tự chủ để khỏi lộ ra biểu hiện bất thường.

“Bên cạnh đó, xét cho cùng, chúng ta cần vật chứng” Kashiwabara nói. “Các bằng chứng tìm thấy cho tới giờ, bất kể là thật hay giả, đều chưa đủ để xin lệnh bắt ai. Phải có bằng chứng mấu chốt kia. Tính ra, ngay cả lời khai của em cháu cũng không thể trở thành yếu tố quyết định.”

Koichi ngạc nhiên mở to mắt, “Tại sao? Em cháu từng bắt gặp hung thủ, vậy mà lời khai của nó lại không được xem là bằng chứng?”

“Tại lâu quá rồi. Nếu kẻ tình nghi chống chế rằng người giống người, chúng tôi cũng bó tay. Muốn kết tội ai đều phải có vật chứng khách quan, cụ thể.” Kashiwabara liếc đồng hồ đeo tay và đứng dậy. “Xin lỗi vì làm phiền vào lúc cháu bận. Hôm nay cô bạn cháu không tới à?”

“À, chắc là không ạ.”

“Tiếc quá. Tôi đã hi vọng ngày chờ một lúc thì sẽ gặp cô ấy, vậy mà...” Ra cửa, mang giày xong, Kashiwabara ngoái lại nhìn Koichi. “Không nên ràng buộc mãi với thảm kịch quá khứ. Tôi biết mình nói gì cũng vô ích, nhưng cháu còn trẻ, vẫn nên nghĩ về tương lai.”

“Chú nói đúng.” Koichi đáp. “Chú nói gì đi nữa, cháu vẫn không làm được. Phải giải quyết xong xuôi, cháu mới có thể nghĩ tới tương lai.”

Kashiwabara thở dài cười gượng, “Đành chịu, biết sao giờ.”

“Việc đi điều tra nhờ cả vào chú.” Koichi cúi đầu kính cẩn.

Tiền Kashiwabara vờ xong, Koichi nằm xuống giường, nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi. *Nhiều khả năng cảnh sát đang bị dấn mũi...* Koichi chưa từng ngờ rằng sẽ có người suy nghĩ như thế. Anh chỉ đơn giản nhận định, hãy tìm được bằng chứng liên quan đến vụ án, dù là gì đi nữa, cảnh sát sẽ dốc lòng đi điều tra.

Kashiwabara chưa có căn cứ rõ ràng mà đã nhìn thấu bản chất sự việc, chỉ bằng kinh nghiệm và trực giác. Đúng là lão làng, không thể xem thường.

Ông đang nghi Koichi là kẻ dẫn dụ cảnh sát chăng? Cho nên hôm nay ông mới đích thân đến tận nơi để kiểm tra phản ứng của anh. Chắc chắn ông không thu được bằng chứng xác thực nào. Koichi tự tin mình không hề để lộ sơ hở. Vấn đề bây giờ là chỉ có Kashiwabara nghi ngờ các bằng chứng thu được, hay người khác cũng vậy? Nếu chỉ huy cuộc đi điều tra cũng đồng ý với Kashiwabara, tức là kế hoạch của Koichi đang dần phá sản. Chưa kể mối quan tâm của nhóm đi điều tra sẽ chia về hướng kẻ nào và ở đâu đã cố tình can thiệp, quấy rối công việc của cảnh sát.

Lời nói của Kashiwabara lúc rời đi lại vang vọng bên tai Koichi. Phải chăng sau khi nhìn thấu tất cả, ông đang ngầm khuyên anh đừng hành động vô ích nữa! Càng nghĩ càng thấy bị dấn vào đường cùng, Koichi ôm đầu, trần trọc trở mình. Lúc này có tiếng mở khóa. Koichi giật mình ngồi dậy.

Cửa từ từ mở ra, Taisuke thò đầu nhìn vào, khẽ hỏi, “Em vào được chứ?”

“Ừ,” Koichi xuống khỏi giường, “Hai đứa nhìn thấy đèn cảnh báo hả?”

“Suýt chút nữa em mở cửa rồi. May mà Shi phát hiện kịp.”

Shizuna đi vào ngay sau Taisuke. Cô vẫn ăn bận như lúc ra khỏi nhà Yukinari.

“Kashiwabara đến.” Koichi kê.

“Rồi sao?” Taisuke bất an.

“Ông ấy hỏi anh liên lạc được với mày chưa. Anh bảo vẫn chưa.”

“Còn gì nữa? Ông ấy có nói gì về tình hình đi điều tra không?”

“Nói là đến giờ vẫn chưa tìm được bằng chứng mang tính quyết định. Cần phải có vật chứng.”

“Vậy thì ngon! Nãy em báo qua điện thoại rồi đấy, Shi đã hoàn thành nhiệm vụ. Kế hoạch công thức nấu ăn thành công.”

Koichi gật đầu, nhìn Shizuna, “Shi giỏi lắm! Vất vả cho em quá!”

“Vất vả gì!” Shizuna nhún vai. “Cũng không khó khăn hơn mấy vụ trước. Chỉ cần tìm cơ hội gài sỏ vào. Dễ hơn nhiều so với đi lừa tiền ấy chứ.”

Koichi đau lòng khi nhìn Shizuna cố tỏ ra mạnh mẽ. Hôm nay cô trang điểm nhã nhặn hơn mọi khi, vẻ mặt không tươi tắn như thường lệ.

“Giờ chỉ chờ cảnh sát đến soát nhà nữa thôi.” Trái với Shizuna, Taisuke rất phấn khởi. “Đến giờ, mọi chuyện vẫn diễn biến theo kế hoạch của anh hai”

Koichi cố nặn ra một nụ cười, “Ừ.” Anh không thể tỏ ra bất an trước mặt hai đứa em.

Đang định cầm cốc bia tươi thì thấy Kashiwabara xuất hiện ở cửa quán, Hagimura vội giơ tay lên ra hiệu.

Kashiwabara chào hỏi và ngửa xuống đối diện, cầm khăn vải ướt lau mặt và tay, rồi gọi một cốc bia tươi.

“Hôm nay anh đi đâu à?” Hagimura hỏi.

“Tôi lên Tokyo, dọn dẹp một vụ lông gà vỏ tỏi đáng xấu hổ thôi. Cũng không thể chăm chăm mãi vào một vụ sắp hết thời hiệu.”

Bia của Kashiwabara được mang ra. Hai người im lặng chạm cốc.

“Bên cậu thế nào? Có tiến triển gì không?” Kashiwabara hỏi.

Hagimura chỉ biết nhăn nhó, “Nói thật là không. Em đang lợi ngược về thời Masayuki còn kinh doanh ở Sakuragicho để đi đầu tra các mối quan hệ của ông ta, nhưng không tìm thấy giao điểm nào với nhà Ariake. Em tìm hiểu từ phía nhà Ariake, cũng không thấy dính dáng gì đến Masayuki. Hoàn toàn đi vào ngõ cụt.”

“Mối liên kết giữa hai bên, chỉ có ghi độ kia thôi à.”

Hagimura gật đầu, “Trước hết, có thể khẳng định một đi đầu, Togami Masayuki và Ariake Yukihiro đã gặp nhau tại quán nhậu Sunrise. Sau khi quen biết, giữa hai người hẳn là có trao đổi gì đó. Em nghĩ vẫn còn lưu lại dấu vết, nhưng đã mười bốn năm trôi qua rồi...”

Kashiwabara vươn tay lấy một trái đậu nành Nhật, không cho vào miệng mà mân mê trên tay, “Còn dấu vân tay? Việc đối chiếu dấu vân tay của Masayuki với dấu vân tay thu được từ hiện trường sao rồi?”

Câu trả lời của Hagimura vẫn không khá khẩm hơn. Anh cầm cốc bia lên, lắc đầu, “Bên giám định đã cố hết sức, nhưng không phát hiện ra dấu vân tay trùng khớp. Rất có khả năng Masayuki chỉ đến Ariake vào ngày thực hiện hành vi phạm tội. Vì ông ta mang găng tay lúc hành động.”

“Đáng tiếc! Isobe nói sao?” Kashiwabara nhắc tới cấp trên của Hagimura.

“Anh ấy bảo cứ thế này thì không đi tiếp được. Hiện tại quá ít cơ sở để khiến ông ta tự thú.”

Kashiwabara bỏ trái đậu nành Nhật vào miệng, uống một ngụm bia, thở dài, “Vẫn chưa vớt được thi thể lên nữa.”

“Thi thể nào?”

“Thi thể tên trộm đã lên vào cửa hàng DVD ấy. Hẳn chèo thuyền ra biển, và biến mất tăm.”

“À, đúng rồi. Vẫn chưa có tin báo vớt được. Biển mênh mông rộng lớn vậy mà.”

“Hẳn chết mất xác ngoài biển... Hay vốn dĩ không có người nào như thế?”

“Anh nói sao?” Hagimura thắc mắc. “Quả nhiên là ngụy tạo hiện trường à?”

“Không, không sao.”

“Giả sử tên trộm dàn dựng hiện trường giả, còn thật ra hẳn vẫn sống, thì cũng không giúp ích gì thêm cho chúng ta. Thậm chí hẳn còn không biết những thứ bị đánh cắp có ý nghĩa thế nào mà.”

“Tôi muốn gặp hẳn xem sao.” Kashiwabara nói. “Không có tin tức gì về người được nhắc đến trong di thư à?”

“Đi thử tìm được bên bờ biển á? Chẳng có gì hết. Chưa nghe ai bảo là xác định được thân phận người đó.”

“Vậy à?” Kashiwabara khẽ gật đầu.

Hagimura không hiểu, tại sao lúc này Kashiwabara lại quan tâm đến tên trộm kia thế. Nhờ những thứ tên trộm lấy ra, cảnh sát mới liên tiếp làm rõ nhiều sự thật mới, và tới được chỗ Masayuki. Nhưng bản thân tên trộm có liên quan đến vụ Ariake đâu.

“Phía anh thì sao? Có thu hoạch gì không?”

Kashiwabara lắc đầu ngay, “Tôi nói rồi, quay như chong chóng với mấy chuyện vụn vặt. Làm gì có thời gian tự do đi đâu tra.”

“Vậy à?”

“Mấy vụ con con cứ xảy ra liên tiếp, tôi đành bó tay. Tất nhiên, chỉ thị của cấp trên là phải ưu tiên những vụ có khả năng giải quyết. Trưởng phòng làm như không hề liên quan đến những vụ t ồn động từ xa xưa, còn bảo hết thời hiệu cũng không phải trách nhiệm của mình.”

Kashiwabara kể lể như thế rất khó khăn vì không được cấp trên thấu hiểu, nhưng Hagimura lại thấy chính Kashiwabara mới đang mất dần nhiệt huyết với vụ án, ngay cuộc hẹn hôm nay cũng do Hagimura đề xuất.

“Mà cậu ăn gì ở đó vậy?” Kashiwabara hỏi.

“Ở đâu cơ?”

“Togami-tei. Gần chỗ cậu làm mà?”

“À, em chưa ăn ở đó bao giờ.”

“Vậy à.”

“Sao ạ?”

“Không có gì. Tôi chỉ đang nghĩ, đi thử một lần cũng hay. Ông ta tự hào với cơm bò băm thế cơ mà.”

“Ừm. Em sẽ đi với anh, khi nào cũng được.”

Kashiwabara gật đầu, uống cạn cốc bia, gọi phục vụ lại, bảo lấy thêm cốc nữa và một suất sashimi.

Nhìn ông, Hagimura cảm giác rõ ràng ông có điểm khác xưa.

Shizuna vừa mở mắt thì nghe chuông điện thoại reo, nói đúng hơn là, cô choàng tỉnh vì tiếng điện thoại. Nằm im trên giường, cô đắm hồi hận, biết vậy đã tắt ngu ờn! Hoặc ít nhất cũng chuyển về chế độ im lặng.

Điện thoại vẫn tiếp tục reo. Shizuna kéo chăn trùm lên đầu để khỏi phải nghe âm thanh phiền phức ấy.

Sau khi chắc chắn chuông điện thoại đã ngừng, Shizuna mới thò đầu khỏi chăn, đầu vẫn nặng trĩu. Tối nào cô cũng uống rượu vang tới khuya, không nặng đầu mới lạ.

Shizuna lồm cồm bò khỏi giường, nhặt chiếc điện thoại rơi chỏng chơ trên sàn và kiểm tra danh sách gọi nhớ. Nhận ra là Yukinari gọi, cô thấy nhói lòng, nhưng bên cạnh đó là cảm giác ấm áp như có ngọn lửa đang bập bùng cháy. Bốn hôm trước, ở nhà Yukinari về, Shizuna đã nhắn tin cảm ơn, Yukinari phản hồi ngay lập tức. Anh hỏi cô khi nào gặp lại. Shizuna trả lời là để xem kế hoạch rồi sẽ liên lạc sau. Tối qua Yukinari lại nhắn tin, nội dung tích cực hiếm thấy so với con người anh lâu nay. Anh bảo rất muốn gặp, mong cô cố gắng sắp xếp thời gian. Shizuna chỉ trả lời đơn giản, *Vâng, tôi hiểu rồi.*

Tiếp đó là cuộc gọi này. Có lẽ anh nghĩ nhắn tin mãi không đi tới đâu.

Trước khi đưa Shizuna đến nhà chơi, Yukinari từng nói rất muốn gặp mặt trước khi cô bay đi Canada. Shizuna có linh cảm anh định tỏ tình với mình. Tất nhiên, cô cũng muốn gặp anh, muốn nghe anh thổ lộ, nhưng cô hiểu, nghe rồi rất khó buông tay.

Shizuna quăng điện thoại lên giường, lê từng bước nặng nhọc về phía tủ lạnh. Trên tủ lạnh là ba vỏ chai vang rỗng. Ngoài ra, còn sáu lon bia rỗng nằm lăn lóc dưới sàn. Cô mở tủ lạnh lấy chai nước, đưa lên miệng tu ừng ực. Uống xong cô thở dài thật mạnh, nhìn lại phòng ốc. Sàn bừa bộn vỏ bao snack cùng quần áo cởi ra vứt lung tung. Cô nhớ lại, đã lâu rồi không

dọn dẹp nơi này. Nhưng không vì thế mà cô định dọn dẹp. Đừng nói dọn, giờ thay đồ thôi cô còn thấy phiền phức.

Không có động lực làm gì cả, Shizuna lên về giường. Vừa ngã đầu xuống gối, chuông lại réo vang. Cô vươn tay lấy điện thoại. Vẫn là Yukinari. Thật hiếm có! Một Yukinari rất ngại làm phiền người khác mà lại dai dẳng gọi cho cô. Chắc anh phải quyết đoán lắm mới nhấn nút gọi. Cô như nhìn thấy dáng vẻ anh căng thẳng áp điện thoại lên tai.

Shizuna nhấn nút nhận cuộc gọi và cố gắng nói “Alo” bằng giọng tươi tắn hết mức có thể.

“Tôi Yukinari đây. Cuối cùng cô cũng nghe máy rồi, may quá!”

“Cảm ơn anh chuyện hôm trước. Tôi đã được mở mang tầm mắt rất nhiều.”

“Ừm... Bây giờ nói chuyện có tiện không?”

“Vâng, một lúc thôi thì không sao ạ. Mà có chuyện gì thế?”

“Thật ra, như đã nhắn tin, tôi có chuyện rất gấp muốn nói với cô. Tôi biết cô đang bận, nhưng dành chút thời gian gặp tôi được không? Ba mươi phút, à không, mười lăm phút cũng được. Cần thì tôi đến chỗ cô.” Giọng Yukinari đầy bế tắc, như thể anh đã biết họ sẽ không còn cơ gặp lại nhau nữa.

Có lẽ anh muốn thổ lộ nỗi lòng với Takamine Saori trước khi cô đi du học, bằng bất cứ giá nào. Nghĩ tới cảm giác của anh, Shizuna thấy tim mình thất lại.

“Có được không?” Mãi mà không nghe trả lời, Yukinari hỏi dồn.

Shizuna khẽ hít một hơi, “Xin lỗi anh, giờ có nhiều việc phải làm quá... Khi nào sắp xếp ổn thỏa, nhất định tôi sẽ liên lạc với anh.”

“Thực sự không tốn thời gian mà. Giờ cô đang ở đâu? Nếu cô đồng ý, tôi đến chỗ cô luôn.”

“Xin lỗi, hôm nay tôi phải tham gia buổi giới thiệu về chương trình du học, cũng sắp bắt đầu rồi...”

“Khi nào chương trình kết thúc?”

“Tôi không biết nữa. Giờ tôi phải vào hội trường.”

“Vậy tôi sẽ gọi lại sau. Có thời gian cô gọi cho tôi ngay nhé.”

“Tôi biết rồi. Tôi xin phép.”

Shizuna tắt máy, áp chặt điện thoại vào ngực, mắt nhắm nghiền. Một lúc sau, cô lắc đầu, lại vứt điện thoại sang một bên. Người mà Yukinari thích là Takamine Saori thuộc tầng lớp thượng lưu, chứ không phải Shizuna cô út lớn lên ở cô nhi viện, mới học hết cấp ba. Nếu biết lai lịch của cô, Yukinari sẽ ngoảnh mặt đi luôn chứ đừng nói tới tỏ tình. Có khi anh còn nổi giận mắng cô là kẻ lừa đảo nữa kia... Nghĩ đến đây, Shizuna bật cười cay đắng. Bị mắng lừa đảo là tất nhiên. Sự thật đúng như vậy mà.

Shizuna bước xuống giường, vươn vai duỗi tay.

Một tiếng sau, cô đã có mặt ở Roppongi. Chẳng vì mục đích gì đặc biệt, cô chỉ nghĩ, ra phố đi dạo một chút có khi khuây khỏa hơn.

Thực tế không như dự tính. Bình thường cứ dạo qua các cửa hàng là đủ để vực dậy tinh thần, thế mà hôm nay, đã nhìn vào những sản phẩm hàng hiệu mới nhất, Shizuna vẫn không có cảm giác gì. Xem bao nhiêu trang phục cũng không thấy muốn mua.

Shizuna tiếp tục bước đi một cách vô định, tâm trí miên man với suy nghĩ rồi cuộc mình là ai. Cuộc sống không mục tiêu, không ước mơ. Lừa gạt hết người đàn ông này đến người đàn ông khác chỉ để mưu sinh qua ngày. Kết quả, khi người cô thực sự thích xuất hiện, tình cảm ấy lại không đi đến đâu. Dù cô lừa Yukinari không phải vì tiền...

Một ngã tư lớn xuất hiện trước mặt. Shizuna ngỡ ngàng nhận ra mình đã đi một đoạn đường khá dài. Cô nhìn quanh và lại đau đớn. Khu vực này là Azabu Juban. Shizuna tự mắng mình thật ngu ngốc. Cô đã cố không nghĩ tới Yukinari, nhưng đôi chân lại đưa cô đến đây.

Shizuna thở dài, đi đến cửa vào ga tàu điện ngầm, nấn ná cũng chẳng ích gì. Đến đầu cầu thang xuống ga, cô dừng lại, nhìn con phố đã cùng Yukinari đi qua rất nhiều lần. Chuyện chỉ mới đây thôi, mà sao hoài niệm thế.

Shizuna xoay gót, tự nhủ qua xem lần cuối quán ăn Yukinari sắp khai trương, rồi về ngay.

Cô bước chầm chậm trên con đường một chiều chật hẹp, tâm trí miên man với kỉ niệm. Có lẽ sau hôm nay không đến đây nữa, ít nhất cũng phải tránh xa nơi này một thời gian.

Quán ăn càng lúc càng gần. Còn cách chừng hai chục mét, bước chân cô chậm hẳn. Mặc dù không phải cô đến để gặp Yukinari, vậy mà tim đập mỗi lúc một nhanh. Shizuna nhớ lại lần đầu tới đây. Bước lên theo những bậc thang uốn lượn ở mặt tiền tòa nhà, là sẽ tới Togami-tei chi nhánh Azabu Juban, quán ăn ấp ủ bao ước mơ và hoài bão của Yukinari. Shizuna vẫn nhớ, khi anh tâm sự về dự định dành cho quán ăn, mắt anh ngời lên hăm hở như thiếu niên và rần rỏi như thủy thủ ra khơi.

Shizuna cúi đầu ủ rũ. Từ nay sẽ không được nghe anh hào hứng kể chuyện nữa.

Nhẹ nhõm rồi! Cô nghĩ.

Shizuna toan xoay người đi, thì một đôi tay từ đằng sau nắm lấy vai cô. Shizuna giật mình quay phắt lại, suýt nữa hét toáng lên. Không phải người lạ, cô chưa quên gương mặt xanh xao này, chỉ là, đã quên tên anh ta.

Người đàn ông mở to mắt, nhìn chằm chằm vào mặt cô một lúc mới thốt lên, “Đúng là Shiho rồi.”

Âm điệu *Shiho* như có tác dụng dẫn dắt, tên người đàn ông mau chóng nổi lên trong tâm trí Shizuna. Hisanobu Takayama. Giờ thì cô lại lâm vào cảnh lúng túng, không sao nhớ nổi mình chia tay Takayama kiểu gì. Suy nghĩ xoáy sâu lúc này chỉ là, chạm mặt nhau là xui rồi!

“Sao lại thế? Tại sao em ở đây? Không phải em đã đi New York rồi ư?”

Nghe hỏi, Shizuna bỗng nhớ ra rất nhiều đi đâu. Đúng rồi, Minamida Shiho là một nhà thiết kế, đã bay đi New York tu nghiệp.

“Xin lỗi anh. Xảy ra nhiều chuyện quá, rốt cuộc em không đi New York được.” Shizuna vừa nói vừa lùi, định tìm cơ hội bỏ chạy. Anh ta không phải vận động viên thể thao, cô nghĩ mình có thể thoát thân nếu chạy hết sức.

“Vậy tại sao không báo cho anh biết? Em biết anh nhớ nhưng mong chờ em thế nào không? Trong khi em vẫn ở đây. Nghe nực cười chưa?”

“Thế anh... sao lại ở đây?”

“Anh từng nhìn thấy một cô gái rất giống em ở khu này, từ đó anh cứ tìm em mãi. Hễ rảnh anh lại đi lòng vòng ở đây. Anh gần như đã bỏ cuộc, cuối cùng lòng thành lại được đền đáp.”

Takayama chộp lấy cổ tay Shizuna, lực nắm mạnh một cách đáng sợ.

“Đợi đã... Buông em ra!”

“Không! Anh sẽ không buông cho tới khi em giải thích rõ ràng. Tại sao em không liên lạc với anh?” Takayama hét to tới mức xung quanh đều chấn động, ánh mắt lóe lên tia sáng khác lạ. Ánh mắt của một người đang đánh mất chính mình.

“Anh kia! Anh đang làm gì vậy?” Một giọng nói vang lên đằng sau.

Giọng nói này làm Shizuna càng thêm tuyệt vọng. Không cần ngoái lại nhìn cũng biết người đó là ai. Anh đang tiến lại gần.

“Hành động thô bạo với phụ nữ thì không khen ngợi được rồi.” Yukinari đến bên, túm lấy cánh tay Takayama và giật ra khỏi tay Shizuna.

“Gì chứ?” Takayama nhìn Yukinari bằng ánh mắt bối rối. “Ồ, mày là thằng đi cùng cô ấy hôm trước đây mà?!”

Yukinari hơi ngậy ra, nhưng mau chóng trấn tĩnh, gạt đầu, “Tôi gặp cô ấy vài lần rồi. Còn anh là ai? Sao lại cư xử thô lỗ thế?”

“Tôi không làm gì thô lỗ cả! Cô ấy là bạn gái tao. Cô ấy bảo đã ra nước ngoài, giờ lại xuất hiện ở đây, nên tao đang hỏi cô ấy tại sao thôi. Không liên quan đến mày nên đừng chõ mũi vào.”

Nghe Takayama gào thét, Shizuna chỉ biết cúi gằm mặt. Yukinari chắc là đang không hiểu đầu của tai nheo ra sao. Cô không nghĩ được lời nào để xoa dịu Takayama, đồng thời qua mặt Yukinari.

“Người này có phải bạn trai cô không?” Yukinari hỏi. Vẫn cúi gằm mặt, Shizuna im lặng lắc đầu.

“Shiho!” Takayama hét lên.

“Shiho?” Yukinari thì thầm đầy ngờ vực, nhưng anh không chất vấn Shizuna về cái tên lạ hoắc này, mà chỉ nói với Takayama. “Còn anh, anh coi cô ấy là bạn gái đúng không?”

“Tất nhiên. Bọn tao từng bàn với nhau về chuyện tương lai nữa kìa.”

“Hiểu rồi.” Yukinari gạt đầu. “Vậy tôi thương lượng với anh luôn cho nhanh. Chứ hỏi cô ấy mãi cũng không đi đến đâu.”

“Thương lượng chuyện gì?”

“Chuyện trả nợ. Thật ra, hôm nay tôi gọi cô ấy tới đây để bàn chuyện này. Nếu anh đứng ra gánh thay số nợ, tôi cũng không ý kiến.”

“Nợ? Bao nhiêu?” Takayama hỏi Shizuna.

Shizuna không thốt nên lời. Cô không hiểu Yukinari đang nói gì.

“Khoảng 20 triệu yên.” Yukinari thản nhiên đáp. “Nếu anh đừng ý gánh thay số nợ, giờ chúng ta đến văn phòng tôi làm hợp đồng luôn. Bằng không, thì đi về như một thằng đàn ông, trong khi vẫn còn lành lặn.” Lần đầu tiên Shizuna nghe Yukinari nói bằng chất giọng trầm thấp cứng rắn như vậy.

Ngay lập tức, Takayama nhìn Shizuna bằng vẻ mặt sợ hãi như không tin vào tai mình. “Thật à?”

Shizuna im lặng gật đầu.

“Sao có thể...” Giọng Takayama đầy thất vọng.

“Thế nào? Có đi không? Nói rõ ràng xem!”

Takayama đứng như trời trờng. Shizuna cảm thấy anh muốn bỏ chạy lẩn r ấi.

“Xin lỗi anh. Chuyện đã đến nước này, hôm nay anh cứ về đi. Em sẽ liên lạc sau.”

Takayama hết nhìn Shizuna lại nhìn Yukinari, khẽ “Ừm” một tiếng.

“Anh đợi liên lạc của em.” Nói xong, anh quay lưng bước đi.

Nhìn theo cho đến khi Takayama lên taxi đi khỏi, Yukinari mới thở phào một hơi, “May mà có tác dụng. Nhìn phản ứng của cô, tôi nghĩ cần đuổi anh ta đi, nên mới diễn màn kịch vụng về đó. Tôi không làm sai chứ?”

“Cảm ơn anh rất nhiều. Thật ra, người lúc nãy là một kẻ đeo bám, tôi đã rất khổ sở vì anh ta.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Mà sao cô lại ở đây?”

“A... Tình cờ thôi ạ. Tôi có việc ở gần đây nên muốn xem tình hình quán ăn.”

“Cảm ơn cô. Thật may vì gặp được cô. Nào, chúng ta đi uống trà hay gì đó đi.”

Shizuna theo Yukinari vào quán. Nội thất cơ bản đã hoàn thiện. Hai người ngồi đối diện nhau ở chiếc bàn bên cửa sổ.

“Lúc nãy tôi hơi giật mình đấy. Anh mà lại dọa dẫm người ta như thế, thật không tưởng tượng nổi.”

Yukinari cười ngượng, “Làm nghề buôn bán phải tiếp xúc với đủ loại người. Nhiêu khi bịa ra vài chuyện bịp bợm cũng quan trọng lắm.”

Phục vụ mang trà ra. Trông dáng vẻ thì thấy đồng phục đã được đưa vào sử dụng và công tác đào tạo cũng đã được triển khai.

“Dem cặp xách của tôi lại đây.” Yukinari bảo phục vụ, rồi nhìn Shizuna. “Tôi xin lỗi vì cứ gọi điện làm phiền cô mãi, nhưng có chuyện, nên tôi phải gặp cô cho bằng được.”

“Không có gì, tôi mới phải xin lỗi anh.” Shizuna cúi đầu.

Lúc phục vụ mang cặp xách đi vào. Yukinari nhận lấy chiếc cặp, đặt lên đùi, “Có thứ này tôi muốn cho cô xem.”

Shizuna khựng lại một chút, đưa mắt nhìn Yukinari, bụng bảo dạ, chẳng lẽ là nhẫn?

Nhưng thứ Yukinari lấy ra khỏi cặp là một thứ cô không ngờ tới: sổ ghi công thức.

“Cô hãy trả lời thành thật cho tôi biết!” Yukinari đặt cuốn sổ lên bàn, và nhìn Shizuna bằng ánh mắt hết sức nghiêm túc. “Rốt cuộc, cô là ai?”

Đầu óc trắng xóa đi trong khoảnh khắc, Shizuna không sao nắm bắt được tình huống đang diễn ra, cũng không tìm được từ ngữ nào để đối đáp. Cô không hiểu tại sao Yukinari lại có cuốn sổ này.

“Đây là cái gì vậy ạ?” Cuối cùng, cô hỏi một cách khó khăn, ý thức được là diễn xuất đầy lúng túng của mình đã bại lộ.

“Tôi cũng muốn hỏi câu đó đấy. Rốt cuộc, đây là cái gì?” Yukinari hỏi một cách nhẹ nhàng, nhưng Shizuna biết, anh đang cố gắng kiềm chế cơn giận và nổi nghi ngờ.

Cô cúi mặt, khẽ lắc đầu, “Tôi... không biết.” *Có khi nào mình sẽ bị anh ấy mắng té tát không?* Qua cuộc nói chuyện với Takayama, anh đã hé lộ một mặt khác mà cô chưa hề biết đến.

Tuy nhiên, thái độ của Yukinari không thay đổi, “Xin cô đấy, hãy nói sự thật đi. Chính cô giấu nó mà.”

Shizuna ngược lên nhìn Yukinari. Cô muốn biết về mặt anh thế nào khi hỏi câu này.

Khóe môi nhếch lên như nở nụ cười nhẹ, đôi mắt lại chất chứa cô đơn. Shizuna nhận ra, anh không nổi giận, mà đang tổn thương. Cô lại cúi gằm

mặt xuống.

“Tối hôm trước, tôi vào phòng sách để tìm đồ” Yukinari bắt đầu nói. “Vừa rút cuốn *Các món ăn gia đình trên thế giới* ra, tôi phát hiện nó ở ngay bên cạnh. Vì chưa trông thấy bao giờ, tôi bèn mở xem, và bất ngờ quá. Bên trong chép chi chít công thức các món phương Tây. Nét chữ lại không phải của bố. Và điểm khiến tôi bất ngờ nhất, chính là mùi hương tỏa ra từ cuốn sổ.”

Shizuna ngẩng lên. *Mùi hương gì cơ?*

“Cô ngửi thử xem, dù mùi đã bay bớt khá nhiều rồi.” Yukinari chìa cuốn sổ ra.

Shizuna đón lấy và đưa lên gần mũi, lúc này mới hiểu ý anh.

“Cô nhận ra rồi đúng không? Mùi nước hoa Chanel mà mẹ đã nài ép cô nhận. Cô xịt ra cổ tay trái và chà cổ tay phải vào. Sau đó, cô đeo găng, nhưng mùi vẫn bám sang cuốn sổ.”

Shizuna im lặng để lại sổ lên bàn, muốn chối mà không nghĩ ra được lý lẽ nào. Cô nhớ mình có nhận nước hoa, nhưng tới giờ vẫn không nhớ mình đã xức ra tay.

“Cô nói đi! Tại sao lại giấu sổ ở đó?” Yukinari tiếp tục gặng hỏi.

Hai tay Shizuna đặt trên gối, nắm chặt. Lòng bàn tay đầy mồ hôi. *Anh Ko, anh Tai, em phải làm sao bây giờ...* Khuôn mặt Koichi và Taisuke hiện lên trong tâm trí cô. Cả ba anh em đã chịu biết bao khổ cực để tiến hành kế hoạch một cách tỉ mỉ, và mọi nỗ lực đang đổ xuống sông xuống biển.

“Cô Saori... À không...” Yukinari ngừng lại. “Có lẽ đây chỉ là tên giả? Người đàn ông lúc nãy gọi cô là Shiho thì phải. Shiho là tên thật của cô à?”

Shizuna không trả lời được. Nếu nói không phải, cô cần giải thích lý do tại sao dùng cả tên giả với Takayama.

“Hay cô mang họ Ariake?”

Trước câu hỏi của Yukinari, Shizuna bất giác mở to mắt.

Yukinari lật cuốn sổ trên bàn ra, “Cô xem, ở đây có ghi món croquette Ariake, rồi cơm Ariake, hải sản chiên xù Ariake... Phải chăng quán ăn tên Ariake? Nhắc đến Ariake, tôi lại nhớ ra... Trước đây tôi từng kể cho cô nghe là đang tìm hiểu quán cơm Tây có cái tên này. Tôi tò mò về họ bởi vì gần đây cảnh sát đã đến nhà tôi, hỏi han bố tôi vài câu rất kì quặc. Trong

các câu hỏi, có câu là bố có biết quán Ariake không. Tôi đã tìm đọc các bài báo cũ. Mười bốn năm trước, ở Ariake từng xảy ra vụ án giết người cướp của. Có lẽ cảnh sát đến nhà tôi để đi điều tra vụ này. Hình như họ nghi ngờ bố tôi, dù chưa rõ là tại sao.”

Yukinari nói một thôi một h ấ, r ấ với tay lấy cốc trà, uống một ngụm, l ầm b ầm, “Trà ngon bao nhiêu đi nữa thì nguội r ấ cũng chẳng ra gì.”

Shizuna vẫn nhìn chăm chăm mặt bàn. Tình hình hiện tại không cách nào đánh trống lảng được. Sau khi phát hiện ra cuốn sổ, có lẽ Yukinari cân nhắc rất nhiều r ấ mới quyết định liên lạc với cô. Giờ đã hiểu tại sao anh ráo riết gọi điện như vậy, cô tự nguyện rửa vì từng ảo tưởng rằng anh định tố tình.

“Cô ngẩng mặt lên đi, Shiho.” Yukinari nói.

Shizuna cắn chặt răng. *Không phải, tên tôi không phải Shiho...*

“Cô từng kể với tôi chuyện lúc nhỏ, cô từng ăn cơm bò băm có hương vị giống hệt của nhà tôi. Cô ăn tại quán nhà bạn, r ấ bố mẹ người bạn đó mất, và quán ăn đóng cửa. Tên bạn cô hình như là Yazaki Shizuna. Đúng không?”

Shizuna giật thót khi tên mình đột nhiên vang lên.

“Vì hai quán ăn đều ở Yokosuka, và đều mất bố mẹ, nên tôi đã hỏi cô tên quán ăn có phải Ariake không. Cô bảo không. Bây giờ tôi cũng nghĩ là không, vì họ của ông chủ Ariake là Ariake. Giờ cô lại giấu cuốn sổ này trong nhà tôi...” Yukinari chỉ cuốn sổ trước mặt Shizuna. “Thành ra những lời cô nói lúc trước không thể tin được nữa. Hơn nữa, công thức cơm bò băm ghi ở đây giống hệt cơm bò băm nguyên bản của Togami-tei. Chúng tôi dùng loại nước tương khá đặc biệt, thế mà nhãn hiệu nước tương đó lại ghi rành rành trong này. Tôi hiểu tại sao cô khóc khi ăn cơm bò băm nhà tôi. Quán nhà bạn cô quả nhiên là Ariake, đúng không? Cả cái tên Yazaki Shizuna cũng là tên giả mà cô nghĩ ra?”

Shizuna nín thở, ngẩng mặt lên. Cô nhìn thẳng vào Yukinari và lắc đầu, “Không phải. Không phải tên giả.”

“Thật ư?”

“Thật. Riêng đi ầu này, anh phải tin tôi.”

“Chỉ riêng đi ầu này?”

Trước ánh mắt soi mói của Yukinari, Shizuna lại cúi đầu, và nghe tiếng anh thở dài.

“Cô thật kì lạ. Tôi nói đủ thứ về cuốn sổ thì cô im thin thít, vậy mà lại nhạy cảm đến thế khi thấy tên bạn mình bị nghi ngờ là giả. Tóm lại là sao?”

Shizuna cắn môi. Cô muốn nói, *tóm lại, chỉ có cái tên Yazaki Shizuna là thật...*

“Cô Shiho.” Yukinari tiếp tục tấn công. “Cô giải thích đi, tại sao lại giấu cuốn sổ này vào nhà tôi? Mà không, cô hãy giải thích tại sao lại có nó trước đã. Cô có quan hệ thế nào với quán ăn Ariake? Xin cô hãy nói thật cho tôi biết, Shiho!”

Không chịu nổi nữa, Shizuna lắc đầu thật mạnh và hét lên, “Không phải!” Cô nhìn chăm chăm Yukinari đang giạt mình đến mức ngửa người ra sau. “Tên tôi không phải Shiho! Anh đừng gọi tôi bằng cái tên đó!”

Phục vụ quán nghe tiếng hét nên chạy vào, Yukinari giơ tay ngăn lại, “Cần gì tôi sẽ gọi. Còn không thì cứ mặc kệ chúng tôi nói chuyện.”

Phục vụ gật đầu, lùi vào nhà bếp. Đợi cậu ta đi khuất rồi, Yukinari mới nhìn Shizuna, “Người đàn ông lúc nãy gọi cô là Shiho...”

“Tôi dùng tên giả với anh ta.”

“Thế à... Vậy tên thật của cô là gì?”

Do dự và cam chịu, Shizuna đã định cứ khẳng khẳng mình là Takamine Saori, nhưng cô biết sẽ bại lộ ngay. Không muốn nói dối thêm nữa, cuối cùng cô đáp, “Là Yazaki... Shizuna.”

“Gì cơ?” Yukinari trợn tròn mắt. “Không phải đó là tên bạn cô sao?”

Shizuna kéo túi xách lại, lấy ví ra, đặt thẻ bảo hiểm y tế lên bàn.

“Trời ạ!” Nhìn thẻ bảo hiểm, Yukinari khẽ kêu lên. Chừng như vỡ lẽ, anh nói, “A, tôi hiểu rồi! Cô là Yazaki Shizuna, còn bạn cô là Ariake, đúng không?”

Shizuna chớp chớp mắt, không ngờ Yukinari lại hiểu nhầm theo hướng này. Nhưng cũng hợp lý thôi.

Ra vậy. Yukinari gật gù, “Từ giờ tôi sẽ gọi cô là Shizuna, được chứ?”

Shizuna khẽ gật đầu.

Yukinari hít một hơi, “Tôi đã hiểu tại sao cô lại có cuốn sổ rồi. Có lẽ cô lấy ở nhà người bạn Ariake kia. Nhưng vì có gì cô giấu nó vào phòng sách nhà tôi? Cô giải thích đi.”

Shizuna im lặng. Làm sao giải thích được chứ.

“Cô Shizuna!” Giọng Yukinari dần mất kiên nhẫn. “Dù thật lòng không muốn, nhưng nếu cô không chịu nói, tôi chỉ còn một cách thôi.”

Shizuna ngẩng mặt lên, Yukinari tiếp tục.

“Tôi sẽ giao cuốn sổ cho cảnh sát. Chắc chắn họ sẽ thay tôi hỏi ra sự thật từ cô. Nhưng tôi thực sự không muốn làm như thế. Dù là chuyện gì, tôi cũng không bất ngờ đâu, cho nên cô hãy nói đi. Xin cô đấy!” Anh cúi đầu thật thấp.

Shizuna cảm nhận rõ bức tường trong lòng mình đang dần sụp đổ như lâu đài cát. Tận sâu trong tâm khảm, cô run rẩy vì thái độ quân tử hết mực của Yukinari. Anh không hề trách móc cô, cũng không cả giận mất khôn, dù biết mình bị lừa.

Shizuna hé miệng đáp, “Có người nhờ tôi làm thế.”

Yukinari ngẩng đầu lên. “Nhờ? Ai nhờ cô?” Vừa dứt lời, anh lại vỡ lẽ. “Là người mang họ Ariake kia, đúng không? Tại sao người ta lại nhờ cô việc này?”

“Tôi không biết chi tiết, nhưng Ariake bảo, hung thủ án mạng Ariake chính là bố anh, Togami Masayuki.”

“Trời đất! Làm sao có thể...”

“Ariake đã nhìn thấy mặt hung thủ. Anh ta khẳng định là Togami Masayuki, không sai vào đâu được. Hơn nữa, hương vị cơm bò băm còn giống nhau như đúc. Chính tôi cũng không nghĩ có sự trùng hợp ngẫu nhiên ở đây.”

“Cô cũng nghĩ bố tôi là hung thủ?”

“Xin lỗi anh... Tôi không cho là ông ta không liên quan.”

“Tôi không yêu cầu cô xin lỗi.” Yukinari nhăn mặt khổ sở.

“Ariake bảo, khi cảnh sát tiến hành đi điều tra, cuốn sổ sẽ trở thành bằng chứng mang tính quyết định, nên mới có ý định giấu nó vào nhà anh.”

“Cảnh sát đang nghi ngờ bố tôi. Giờ mà trong nhà tôi xuất hiện cuốn sổ này, có thể họ sẽ tin.” Nhíu mày một lúc như nhận ra đi ầu gì, Yukinari nói. “Mãi gần đây cảnh sát mới tới nhà tôi. Ariake tiết lộ thông tin gì cho họ ư?”

Shizuna lắc đầu, “Tôi không biết nhiều như thế đâu.”

Yukinari vò tóc như cố giữ cho bản thân khỏi nổi điên. Anh nhắc chiếc cặp bên cạnh lên, lấy một tờ giấy ra, đặt lên bàn. Trên tờ giấy chi chít chữ in. Shizuna cứng đờ người khi nhận ra đây là bản tin về vụ án mười bốn năm trước. Có lẽ anh tìm thấy nó trên mạng.

“Báo viết, hai vợ chồng bị giết lúc nửa đêm, trong lúc các con ra ngoài. Thì ra bạn cô nằm trong số mấy đứa trẻ này.”

Shizuna lướt qua bài báo. Nội dung chỉ nhắc tới *các con* mà không nêu rõ tên, cũng không đề cập tới việc hai vợ chồng sống thử chứ chưa kết hôn. Chắc lúc phát hành bài báo, tòa soạn chưa nắm được thông tin này.

“Dù không liên quan, nhưng trẻ con ra ngoài nửa đêm làm gì nhỉ?” Yukinari lẩm bẩm như độc thoại.

“Đi xem sao băng.” Shizuna nói.

“Sao băng?”

“Mưa sao băng Anh Tiên.”

Yukinari chưa hiểu ý cô ngay, cho đến khi nhớ ra một chuyện, “Lúc ở nhà tôi, cô nói rằng từng đi ngắm sao băng Anh Tiên với bạn nhỉ? Thì ra là con nhà Ariake.” Thấy Shizuna gật đầu, anh ngược nhìn tr ầu nhà. “Tôi đã hiểu vì sao cô hết lòng giúp đỡ người bạn mang họ Ariake này rồi. Ở một khía cạnh nào đó, cô cũng là người trong cuộc.”

“Những đi ầu tôi nói được, chỉ đến như thế thôi. Ngoài ra, tôi không biết gì nữa.”

“Mặc dù không tự nguyện, cô cũng đã kể cho tôi khá nhiều.”

“Anh sẽ báo cảnh sát ư?”

“Không, giờ tôi chưa nghĩ tới chuyện đó. Tôi muốn sắp xếp lại suy nghĩ đã. Còn cuốn sổ, cho tôi mượn được không?”

“Anh cứ tự nhiên.”

Yukinari cất lại sổ vào cặp. Vẫn để cặp trên đầu gối, anh nhìn Shizuna. “Cô tiếp cận tôi vì mục đích này? Vậy mà tôi không nhận ra.” Yukinari cười chua chát. “Cả vụ du học cũng là nói dối?”

“Xin lỗi anh!” Shizuna cúi đầu.

“Tôi định bụng sẽ đưa cái này cho cô nếu tất cả chỉ là hiểu nhầm. Giờ chắc thôi rồi.” Yukinari lấy trong cặp ra một tập giấy.

Nhìn tiêu đề, Shizuna nghe lòng ngực nóng ran. Tiêu đề là *Các món ăn gia đình của người Canada*.

“Tôi vào phòng sách chính là để soạn cái này. Kết quả lại thành ra... thật châm chọc làm sao.” Yukinari buồn bã nhét lại tập giấy vào cặp.

Taisuke rụt rè nhìn Koichi. Anh trai im lặng ngồi trước máy tính như thường lệ, nhưng vòng trán nhăn lại thấy rõ. Shizuna ngồi quỳ trên sàn, cúi đầu ủ rũ như đang thú tội và chờ bị trừng phạt.

“Em thực sự xin lỗi.” Cô nói bằng giọng khàn khàn. Cô đã lặp đi lặp lại câu này không biết bao nhiêu lần. “Vì sự thất bại của em, mà kế hoạch các anh cất công tiến hành bấy lâu đã đổ sông đổ bể. Em không biết phải xin lỗi thế nào nữa. Bản thân em còn nổi giận với chính mình...”

Koichi vẫn im lặng. Đôi chân bắt chéo rung bần bật cho thấy anh đang cố kiềm chế lửa giận.

Taisuke muốn nói gì đó với Shizuna, nhưng lại không biết có nên an ủi cô một cách dễ dàng như vậy hay không. Tình hình lần này thực sự nghiêm trọng.

“Anh hai, giờ tính sao?” Không chịu nổi sự im lặng nữa, Taisuke cất tiếng. “Yukinari phát hiện ra cuốn sổ, tức là toàn bộ kế hoạch đã phá sản. Giờ không phải lúc nghĩ ngợi lung tung.”

Koichi ngừng rung chân, đưa mắt nhìn Taisuke, “Ý mày là sao?”

“Em sẽ đến nói chuyện với cảnh sát và khai rằng người em nhìn thấy vào đêm án mạng chính là Masayuki. Cả chuyện hương vị cơm bò băm giống hệt bò băm Ariake.”

Koichi khoanh tay, nghiêng đầu, “Mày nghĩ nói vậy thì cảnh sát sẽ bắt Masayuki à?”

“Dù chưa đủ bằng chứng, nhưng mà...”

“Mày nghĩ vì sao anh phải hi sinh cả kỉ vật của bố mẹ để nguy tạo bằng chứng chứ? Cảnh sát đang rất thận trọng. Nếu không tìm thấy bằng chứng xác thực hơn, họ sẽ không có động thái gì đâu. Gương mặt, hay hương vị giống hệt đầu không đủ sức thuyết phục. Đừng bắt anh phải nói nhiều nữa.” Koichi nói một tràng.

“Cho nên, kế hoạch công thức nấu ăn chính là con át chủ bài.” Shizuna ừ rừ lên tiếng. “Nếu dẫn dắt để cảnh sát tìm thấy nó, chắc chắn Masayuki đã sa lưới...”

“Chuyện đã rồi, tiệc nuôi cũng vô dụng. Giờ chúng ta phải nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào. Mà trước hết, cần phán đoán được hành động của Togami Yukinari.” Koichi đến đứng bên cửa thôi.”

“Hắn sẽ giao sổ cho cảnh sát, không phải sao!” Taisuke nói.

“Thế á...” Shizuna lẩm bẫm.

“Shi nói rồi còn gì. Rằng hắn sẽ giao sổ cho cảnh sát đấy thôi.”

“Nếu em không trả lời câu hỏi thì anh ta mới báo cảnh sát. Lúc ấy, anh ta cũng nói là thực sự không muốn. Khi ra về anh ta còn bảo bây giờ chưa nghĩ tới chuyện đó...”

“Lời hắn nói có tin được không?”

“Em nghĩ là... có.” Shizuna đáp rất khẽ, nhưng không hề có ý nhượng bộ.

Taisuke thần nghĩ, *nhỏ này thích Yukinari thật rồi.*

Nhưng Koichi lại lên tiếng, “Anh cũng nghĩ như Shi. Yukinari sẽ không nói với cảnh sát đâu. Ít nhất là bây giờ.”

Taisuke tỏ ra khá bất ngờ, “Tại sao?”

“Vì có nói cũng không được gì.” Koichi nói chắc như đinh đóng cột. “Yukinari biết bố mình đang bị cảnh sát nghi ngờ. Tất nhiên, hắn muốn tin tưởng bố mình, song muốn tin và thật lòng tin là hai chuyện khác nhau. Hắn sẽ cầu mong hung thủ không phải bố mình, nhưng không dám khẳng định. Nếu cuốn sổ ghi công thức có thể chứng minh bố vô tội, chắc hắn sẽ không do dự mà giao nộp cho cảnh sát. Tiếc là không phải. Trong sổ có ghi

món ăn giống hệt của Togami-tei. Sự thật này tuyệt đối không có lợi cho một người muốn tin bố mình vô tội, vì không thể phủ nhận việc nó chỉ ra mối quan hệ giữa Togami với Ariake.”

“Vậy anh nghĩ Yukinari sẽ hành động thế nào?”

“Trước mắt, anh nghĩ hẳn sẽ tìm câu trả lời từ bố mình cho nhanh.”

“Liệu Masayuki có thú thật không?”

“Anh nghĩ là không. Dù là với con trai ruột đi nữa, không dễ gì lão nhận mình đã giết người. Yukinari không phải kẻ ngốc, ắt biết đi đâu này. Nhưng hẳn vẫn sẽ hỏi, dù lão kia nói dối, hẳn vẫn có thể nhìn ra thông qua cách nói chuyện.”

“Một cậu ấm non choẹt như thằng đó có nhìn ra được không?”

Shizuna lập tức phản ứng, “Anh ấy không phải cậu ấm non choẹt như các anh tưởng đâu. Nếu không, chúng ta đã không khốn đốn thế này.”

“Shi nói đúng.” Koichi đồng ý. “Tuy chưa gặp mặt, anh vẫn cho Yukinari là người có đầu óc. Càng khôn khéo lại càng thận trọng. Dù tự tin là sẽ nhìn thấu lời nói dối của bố mình, có lẽ hẳn sẽ tính đến cả trường hợp không thể nhìn ra, nên hoàn toàn có khả năng hẳn tránh hỏi trực tiếp.”

“Không hỏi trực tiếp thì hỏi thế nào?” Taisuke nói.

“Nếu là ai khác chắc sẽ chọn cách tạm quan sát tình hình, Yukinari thì không.”

“Ý anh là sao?”

Im lặng một lúc, Koichi nhìn xuống Taisuke, “Điện thoại dự phòng để đâu rồi?”

“Điện thoại dự phòng á? Em đang cầm đây.”

Koichi chìa tay phải ra, “Đưa anh giữ cho.”

Taisuke lục túi đeo hông để cạnh đấy, lấy điện thoại dự phòng, đây là điện thoại sử dụng khi lừa đảo. Cậu đưa điện thoại cho Koichi, thắc mắc, “Anh định lấy làm gì?”

Koichi siết chặt điện thoại trong tay, “Có thể cầm dùng.”

Yukinari ng ồi bên bàn, trước mặt là cuốn sổ. Anh rời mắt khỏi nó, ngẩng mặt lên, lấy tay day mắt, thở dài một hơi và ngả người ra ghế. Giữ nguyên tư thế, anh lại nhìn cuốn sổ.

Trên trang vở đang mở là cách làm nước xốt bò cho món thịt chiên xù. Tất cả đều viết tay bằng bút chì, kèm theo vài hình minh họa không đẹp mắt cho lắm. Một vài chỗ diễn đạt hơi khó hiểu, nhưng toàn bộ quy trình được ghi chép cẩn thận, không bỏ sót một bước nào. Người ghi chép không đơn thuần chỉ viết lại với mục đích ghi nhớ, mà để truy ền cho người kế thừa.

Càng đọc kĩ nội dung, Yukinari càng lạnh người, sớn gai ốc. Không riêng gì cơm bò băm, hầu hết các công thức trong sổ đều cực kì giống Togami-tei. Thế mà tới gần đây, Yukinari vẫn luôn tin tưởng chỉ Togami-tei mới có những món này. Giờ thì anh không cho rằng Togami-tei, nói cách khác là Masayuki, không liên quan đến quán cơm Tây Ariake nữa. Một bên đã tham khảo công thức của bên kia. Ariake biến mất mười bốn năm trước. Sau án mạng nhà họ, Masayuki mới sáng tạo ra món cơm bò băm đặc sản. Nếu kết luận các món ăn này xuất phát từ Togami-tei thì thật hoang đường.

Yukinari đưa tay lấy chai nước suối, mở nắp tu ừng ực. Tối nay anh vẫn chưa ăn gì cả. Không muốn ăn. Vậy mà lại khát vô cùng. Anh hồi tưởng cuộc nói chuyện với Yazaki Shizuna. Cuộc nói chuyện ấy đã trở thành kí ức tồi tệ nhất đời anh, cho dù mới vài ngày trước, anh còn nghĩ đến việc tỏ tình với cô. Shizuna mền anh chỉ là giả vờ, nhằm thực hiện lời nhờ vả của người nhà Ariake là giấu sổ công thức vào nhà anh thôi. Tất nhiên sau khi giấu sổ, cô sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa, viện cớ phải đi du học Canada.

Động cơ của hành vi này mới thực sự khiến Yukinari choáng váng. Con cái nạn nhân tin rằng hung thủ vụ Ariake là Masayuki. Anh nhớ lại lúc cảnh sát đến nhà mình, họ đã đưa ra hộp kẹo cũ và chiếc đồng hồ vàng khắc chữ *Ariake*. Yukinari không có ấn tượng gì với các món đồ ấy, Masayuki cũng thế. V ềsau cảnh sát không liên lạc nữa, anh cứ tưởng mọi việc đã ổn.

Bố mình giết người cướp của? Không thể nào!

Thật khó chấp nhận... Nhưng cuốn sổ này, phải giải thích sao đây? Gia quyến nạn nhân còn làm chứng là đã bắt gặp hung thủ nữa. Chưa kể một vương mắc khác trong lòng Yukinari, đó là quán ăn Azabu Juban định đưa

cơm bò băm nguyên bản vào làm món chủ đạo, ban đầu Masayuki không nói gì, đến khi Yukinari kể rằng Yazaki Shizuna (bấy giờ là Takamine Saori) cho biết từng ăn cơm bò băm có hương vị giống hệt, ông mới vội vàng phản đối. Chẳng phải là sợ người ta nhận ra hương vị của Ariake hay sao?

Đau đầu quá! Yukinari đóng sỗ lại, đưa tay day day thái dương.

Đúng lúc này có tiếng bước chân đi lên cầu thang, băng qua phòng Yukinari và dừng lại ở phòng bên cạnh. Tiếp theo là tiếng mở khóa. Khi phải ra ngoài, Masayuki luôn khóa cửa phòng riêng.

Sau tiếng mở đóng cửa, không gian lại tịch mịch như ban đầu.

Tâm trí Yukinari dao động kịch liệt. Anh tự nhủ, thay vì tự dấn vật, cứ hỏi thẳng Masayuki có phải hơn không. Ví dụ cho ông xem cuốn sổ, và hỏi chuyện này là sao? Mặt khác anh rất bất an. không biết mình có thể tin câu trả lời của Masayuki hay không. Có lẽ ông sẽ phủ nhận mối liên hệ với vụ Ariake. Nếu thế, gạn hỏi là vô nghĩa. Xử lý không khéo lại gây bất hòa, khiến cha con từ nay xa cách.

Yukinari đứng lên khỏi ghế, đi đi lại lại như con gấu trong vườn bách thú rồi ngã vật ra giường, vò đầu bứt tai. Anh vẫn tin bố mình, đồng thời không cho rằng Yazaki Shizuna vu khống. Phải bức thiết lắm mới cả gan đột nhập nhà người ta để giấu vật chứng như thế.

Yukinari ngược nhìn giá sách trên tường. Trên đó không chỉ có sách thường đọc, mà còn có sách anh sưu tầm từ bé. Anh rời giường, đến chỗ giá sách và giơ tay lấy xuống một tập tài liệu dày cộm. Tiêu đề viết tay bằng bút màu: *Nhật kí quan sát các vì sao*.

Mưa sao băng Anh Tiên...

Mười bốn năm trước anh đang đam mê thiên văn. Nếu là trận mưa sao băng nổi tiếng, dứt khoát là anh có xem. Yukinari mở tập tài liệu ra, kiểm tra lại các ghi chép cũ. Ngày tháng xảy ra án mạng Ariake đã khắc sâu vào tâm trí anh. Theo ghi chép, quả nhiên hôm ấy trùng với ngày mưa sao băng Anh Tiên đạt cực đại. Đúng như Shizuna nói, hôm ấy trời mưa. Vì thế, dù đã dùng kính viễn vọng, Yukinari cũng chỉ quan sát được sáu ngôi sao băng.

Tuy nhiên, vấn đề không nằm ở đây.

Hồi anh còn nhỏ, mỗi khi có sự kiện đặc biệt như quan sát mưa sao băng, Masayuki đều ở bên cạnh anh. Thật ra anh hứng thú với thiên văn là do ảnh hưởng từ ông. Lần nào anh cũng ghi rõ số sao băng mà hai bố con quan sát được, riêng đêm án mạng Ariake, cột Masayuki lại bỏ trống.

Kí ức thời cấp hai bỗng chốc sống dậy. Đêm có mưa sao băng Anh Tiên, chỉ mình anh dùng kính viễn vọng, vì bố ra ngoài tới tận khuya. Đã háo hức chờ mong đến thế, mà thực tế lại phũ phàng hơn anh tưởng. Trời đổ mưa.

Không thể nhớ được. Thời điểm Yazaki Shizuna nhắc tới, chính là đêm hôm đó.

Yukinari đánh rơi tập tài liệu, nhưng chẳng còn lòng dạ nào nhặt lên. Chân mềm oặt, anh ngã bệt xuống.

Đêm hôm đó, Masayuki không ở nhà. Anh không biết ông đi đâu. Nói cách khác, ông không có bằng chứng ngoại phạm để chứng minh bản thân không liên quan đến án mạng nhà Ariake.

Hơn nữa, chỉ mình Yukinari biết đi đâu này.

Taisuke chậm chạp đóng đờ vào va-li.

Koichi nhìn xuống em trai, “Cẩn thận đừng để quên món gì. Thời gian tới mày không được quay lại đây đâu.”

“Em có nhất thiết phải chuyển ra ngoài không? Nếu cảnh sát đến, cứ nói từng ở chung là xong mà? Có gì xấu đâu.”

“Mày nghĩ lại những chuyện đã xảy ra xem. Giờ đâu thể chắc chắn đi đâu gì.”

Koichi vừa dứt lời, điện thoại trên bàn reo inh ỏi. Anh trợn tròn mắt. Bình thường không ai gọi vào số này cả. Đây là điện thoại dự phòng.

Taisuke cũng giật mình, vẻ mặt căng thẳng, “Tại sao nó lại...”

Koichi cần điện thoại lên. Trên màn hình là cái tên nằm trong dự đoán của anh. Anh nhận điện, khẽ nói, “Alo!”

“Alo.” Đầu dây kia nói. “Xin hỏi, có phải anh Kasugai không?”

Koichi hít sâu một hơi, “Vâng, anh là...?”

Bên kia im lặng một lúc mới tiếp tục, “Giọng anh hôm nay khác lần trước chúng ta gặp quá. Anh không phải Kasugai nhân viên công ty Cortesia Japan đúng không?”

“Tôi đúng là Kasugai. Xin lỗi, anh là ai?”

“Tôi là Yukinari, Togami Yukinari.”

Koichi đứng đọc sách trong tiệm sách lớn ở ngay cạnh ga Tokyo, nhưng sự chú ý của anh lại dồn cả vào cửa tiệm.

Togami Yukinari xuất hiện sớm hơn giờ hẹn năm phút, mình mặc áo khoác nâu. Anh đi vào tiệm, lên thang cầu thang chính. Phía trên là gác lửng, thiết kế thành góc thưởng trà.

Koichi quan sát xung quanh, sau khi chắc chắn không có cảnh sát mới theo cầu thang khác đi lên để thăm dò tình hình trên gác thưởng trà. Một nửa số bàn đã có khách. Yukinari ngồi ở trong cùng, mắt nhìn chằm chằm về phía cửa tiệm.

Koichi quay xuống tầng 1, rồi lên lại gác bằng cầu thang chính, cố gắng không nhìn về phía Yukinari, anh chọn chiếc bàn gần đầu cầu thang và ngồi xuống, thấy cô phục vụ đến thì gọi coca.

Yukinari nhìn đồng hồ đeo tay, cốc cà phê đá trước mặt vẫn chưa với chút nào.

Koichi lại quan sát xung quanh. Xem ra tất cả đều là khách bình thường. Tất nhiên không loại trừ khả năng cảnh sát cải trang, mà có thì cũng đành chịu. Chẳng qua muốn tránh chạm trán Kashiwabara và Hagimura nên anh mới hành động cẩn thận đến mức này.

Phục vụ mang coca ra, Koichi liền đứng dậy. “Xin lỗi, tôi không biết bạn mình đến trước rồi.” Dứt lời, anh đi sang bàn Yukinari.

Yukinari lộ vẻ bối rối, mắt trở ra, vội vàng đứng lên.

“Anh cứ ngồi đi.” Koichi mỉm cười, ngồi xuống đối diện Yukinari.

Phục vụ đặt coca và biên lai lên bàn.

Yukinari thở dài thườn thượt, “Anh cẩn thận thật đấy. Biết tôi đến rồi mà còn cố tình ngồi đằng xa để quan sát tình hình.”

“Tại tôi thiếu lòng tin vào người khác đấy. Coi như một loại kĩ năng sống đi! Đối với một kẻ phải sống mà không thể tin tưởng ai, thì tất nhiên nên cẩn thận đường đi nước bước.”

Ánh mắt Yukinari trở nên nghiêm túc, “Anh không có bố mẹ sao?”

“Đúng”

“Anh là...” Yukinari nhìn chằm chằm vào Koichi. “Ariake?”

Koichi thẳng thắn nhìn lại, âm thầm suy tính.

Cú điện của Yukinari là một tiếng trước. Anh ta bảo muốn gặp vì có chuyện cần nói về Yazaki Shizuna, cũng nhận ra người nghe máy không phải Kasugai ở Cortesia Japan, nhưng không gạ hỏi gì. Anh ta quen Shizuna là do sắp đặt, tất nhiên Kasugai cũng chỉ là nhân vật hư cấu. Chắc hẳn anh ta đã đoán ra có người đằng sau giật dây.

Koichi quyết định cứ đi gặp rồi tùy theo trực giác sẽ quyết định xem có nên tiết lộ lai lịch mình hay không.

“Đúng. Tôi đã nghe Shizuna nói lại. Vụ cuốn sổ không thuận lợi lắm, đáng tiếc quá!”

“Thật là sấm rền giữa trời xanh. Tôi không nghĩ đằng sau cuộc gặp của chúng tôi lại có cả một kế hoạch. Thấy tôi mù quáng vô tri đâm đầu vào cô ấy, chắc anh buồn cười lắm nhỉ?”

“Xin lỗi, chúng tôi không rảnh đến thế, chúng tôi chỉ cố tìm cách vạch trần tội ác của lão Masayuki thôi.”

“Cách anh tìm sao lại phiền phức như vậy? Nếu thấy bố tôi giống hung thủ, anh chỉ cần báo cảnh sát là xong mà?”

“Giống suông thì cảnh sát chẳng can thiệp đâu.”

“Cho nên anh mới thu xếp để giấu vật chứng vào nhà tôi? Lại thật đấy. Trong lúc các anh thực hiện kế hoạch, cảnh sát có đến gặp bố tôi vài lần, còn mang theo một chiếc đồng hồ cũ nữa. Liệu có liên quan...”

“Anh nghĩ nhiều quá. Chúng tôi vô can. Cảnh sát cũng cho tôi xem đồng hồ rồi, tôi hoàn toàn không biết gì về nó, gần đây mới hay tin cảnh sát đang để mắt đến lão Masayuki. Nếu anh biết cơ duyên nào khiến họ nghi ngờ bố anh thì cho tôi biết với. Bất kể là cơ duyên nào cũng có lợi cho chúng tôi. Nếu cảnh sát khám nhà và phát hiện ra cuốn sổ thì còn gì bằng.”

Yukinari nhìn Koichi bằng ánh mắt hết sức nghiêm túc, như cố nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Koichi, “Anh dựa vào cơm bô bằm để khẳng định bố tôi là hung thủ?”

“Tất nhiên rồi. Hương vị không phải thứ dễ dàng trùng hợp tình cờ. Tôi chỉ suy luận được là một bên ăn cấp bí quyết của bên kia. Và bên ăn cấp là ai, chắc anh không cần tôi nói trắng ra đâu nhỉ?”

Yukinari nhăn nhó đầy khổ sở, “Tôi biết, bố tôi tạo ra nó sau.”

“Vậy anh hiểu được tâm trạng của tôi chứ?”

Yukinari cúi đầu, đưa tay lấy cốc cà phê đá, không uống mà lại ngẩng đầu lên, “Tiếp theo đây, anh định thế nào? Kế hoạch để cảnh sát tìm thấy vật chứng thất bại rồi còn gì.”

“Tại chúng tôi lòng vòng quá thôi. Lần tới chúng tôi sẽ dốc sức cho một kế hoạch trực diện hơn. Cảnh sát đang nghi ngờ lão Masayuki rồi. Nếu chúng tôi hợp tác tích cực với bọn họ, tôi tin chính nghĩa sẽ thắng.” Tuy không thích từ *chính nghĩa* lắm, nhưng Koichi buộc phải mạnh dạn dùng đến.

“Các anh làm gì có bằng chứng?” Yukinari nhìn Koichi bằng ánh mắt dò xét.

Koichi cầm cốc, tu coca ừng ực, đá tan làm vị coca nhạt toẹt, “Hiện tại tôi chưa có bằng chứng thuyết phục, đó là sự thật. May thay, chúng tôi còn con át chủ bài.”

“Át chủ bài?”

“Anh biết không, hung thủ đã để quên đồ tại hiện trường. Mà không hẳn là quên, ông ta cố tình không mang về đây. Vì có dấu hiệu cho thấy hung thủ cố tình xóa dấu vân tay. Hung thủ cho rằng chỉ cần không lưu lại dấu vân tay thì sẽ không sa lưới. Tuy nhiên, điểu này chỉ đúng với khoa học kỹ thuật thời đó. Tới giờ, cảnh sát vẫn chưa nhớ ra món đồ bị bỏ lại hiện trường. Thời thế đã thay đổi, kỹ thuật giám định phát triển nhảy vọt, không cần phải căn cứ vào mỗi dấu vân tay nữa.”

“Không cần mỗi dấu vân tay... Ý anh là giám định DNA?”

Koichi gật đầu thật mạnh, “Hẳn anh biết, giám định DNA cần đến tóc và máu, nhưng công nghệ mới nhất còn tuyệt vời hơn nữa. Mồ hôi, bựa rãnh, thậm chí cả dãi tiết ra từ ngón tay cũng có thể đem đi giám định. Nói

cách khác, dù cho dấu vân tay bị xóa sạch, chỉ cần một trong các mục kia còn dính lại, người ta sẽ truy lùng được thủ phạm thôi.”

Vì đã luyện tập suốt trên quãng đường đến đây, Koichi nói năng rất trôi chảy.

Món đồ bỏ quên anh muốn nói, chính là cái ô nhựa ở cửa hậu Ariake vào đêm án mạng. Rất có khả năng nó thuộc sở hữu của hung thủ, không hiểu sao lại không thể trở thành manh mối đi đầu tra. Koichi không rõ cảnh sát đã làm gì với cái ô, và có định tiến hành theo hướng anh vừa đề cập không. Dù sao đi nữa, anh vẫn cho rằng phải tung ra quân bài mạnh để đối đầu với Yukinari. Nếu anh không còn vũ khí gì nữa, có khi Yukinari lại chạy ngay đi báo cảnh sát về hành vi của Shizuna. Khi ấy, mũi dùi cảnh sát không những không chĩa vào Masayuki, mà sẽ quay sang anh em anh.

“Chắc anh không định cho tôi biết món đồ bỏ quên kia là gì đâu nhỉ?” Yukinari hỏi.

“Tất nhiên. Ai ngu đến độ tiết lộ át chủ bài cho địch.”

Koichi cảm thấy trò lừa của mình đã thành công. Chỉ cần Yukinari bất an là anh đạt mục tiêu. Có lẽ Yukinari sẽ kể lại chuyện hôm nay cho Masayuki, chẳng sao cả. Bản thân Masayuki hẳn cũng nhận ra mình đã bỏ quên ô ở hiện trường, và đang hoảng sợ. Nếu vì hoảng sợ mà ông ta manh động, anh em anh sẽ tạo được bước đột phá.

Sau một lúc nhú mày trầm tư, Yukinari ngẩng mặt lên như đã hạ quyết tâm, “Anh có định thử lại lần nữa không?”

“Gì cơ?” Koichi bối rối. “Thử cái gì?”

“Gài bẫy. Các anh giấu sỏ, và thất bại. Tôi đang hỏi các anh có muốn thử lại lần nữa không.”

Koichi bật cười rung cả vai, “Tôi đã tò mò không biết anh sẽ nói gì. Tất nhiên chúng tôi vẫn muốn. Chúng tôi đang cố gắng chứng minh tội ác của lão Masayuki bố anh.”

“Nên tôi mới đề nghị anh thử lại lần nữa. Lần này tôi sẽ giúp. Nếu bố tôi thực sự là hung thủ, nhất định sẽ thành công.”

Koichi nhú mày, nhìn chằm chằm vào Yukinari, “Anh nói nghiêm túc đấy à?”

“Chuyện này đem ra đùa được hả?”

“Nghe chừng không phải anh muốn gài bẫy tôi. Nhưng tại sao chứ?”

“Quá rõ ràng rồi. Tôi muốn biết chân tướng.” Cuối cùng Yukinari cũng càm cọt cà phê đá lên.

Lúc Koichi về đến chung cư, không chỉ Taisuke, mà cả Shizuna cũng đang đợi anh.

“Anh đã dặn hai đứa tạm thời đừng đến đây cơ mà. Ai biết Kashiwabara sẽ ghé qua lúc nào. Chúng ta bị bắt gặp ở cùng nhau thì phiền to.” Koichi nhìn Shizuna.

“Em gọi nó tới đây.” Taisuke nói. “Anh vừa đi gặp Yukinari về cơ mà. Chúng ta phải cho Shi biết tình hình chứ.”

“Sao rồi anh?” Shizuna nhìn anh với ánh mắt lo lắng.

“Đúng là bước ngoặt anh mà không lường được.”

Koichi kể cho hai em nghe về đề nghị của Yukinari. Nghe xong, Shizuna trầm tư, còn Taisuke thì vắn vẹo trên giường.

“Rồi anh hai tính sao?”

“Ừ, anh cũng hơi bối rồi, nhưng anh quyết định phối hợp với Yukinari.”

“Liệu có ổn không? Hắn không chơi đâm dao sau lưng đấy chứ? Với hắn ta, hành động này sẽ phanh phui tội giết người của ông bố. Có lý nào hắn lại trở thành đồng minh của chúng ta?”

“Không phải hắn sẽ trở thành đồng minh của chúng ta. Hắn chỉ muốn làm rõ chân tướng, kết thúc mọi việc theo cách của mình thôi.”

“Có người suy nghĩ kiểu ấy sao?” Taisuke nhăn nhó, nghiêng đầu thắc mắc.

“Nếu là Yukinari thì hoàn toàn có thể.” Shizuna nói đoạn, ngẩng mặt lên nhìn Koichi. “Vì anh ấy là người như vậy mà.”

Koichi gật gù, “Đúng ra anh không nên nói đi đâu này.” Anh nhìn Shizuna. “Nhưng anh hiểu sơ sơ lý do mà phải lòng hắn rồi.”

“Đã bảo em không phải lòng anh ta mà...” Shizuna vừa lẩm bẫm vừa sờ móng chân mình.

Yukinari khẽ hít sâu một hơi. Sau khi sắp xếp lại câu chữ trong đầu, anh giơ tay lên gõ cửa.

Từ bên trong vọng ra âm thanh trầm thấp, “Vào đi.”

Yukinari xoay tay nắm cửa.

Masayuki đang ngồi bên bàn, gỡ kính lão xuống, xoay ghế lại, “Sao thế?”

“Con có chuyện quan trọng muốn nói.”

“Về quán ăn ở Azabu Juban hả?”

“Không ạ. Về bố.” Yukinari ngồi xuống sofa đơn, “Hôm nay, trong lúc bố đi vắng, cảnh sát Kanagawa đã đến nhà mình.”

Mặt Masayuki tối sầm lại, “Lại nữa? Họ nói gì?”

“Nghe hơi kì lạ... Họ xin được kiểm tra DNA của bố.”

“DNA? Để làm gì?”

“Họ đang đi điều tra một vụ giết người cướp của xảy ra mười bốn năm trước. Nghe nói sắp hết thời hiệu tố tụng nên họ không quan tâm đến hình thức nữa, mà muốn tiến hành giám định DNA tất cả các đối tượng tình nghi. May thay mẹ đã về quê. Chuyện này không thể để mẹ biết.”

“Muốn giám định thì phải biết DNA của hung thủ chứ...”

“Nghe nói hung thủ đã bỏ quên một thứ tại hiện trường. Thời đó chỉ giám định DNA từ lông, tóc và máu, nhưng với khoa học kĩ thuật hiện tại, chỉ cần là mồ hôi, bựa răng, hay dầu trên da tay cũng giám định được.”

“Vậy à...”

Nhìn ánh mắt Masayuki vẫn dõng ra không trung vô định, Yukinari có linh tính chẳng lành. Anh chưa từng thấy bố mình tỏ ra bất an thế này bao giờ.

“Con không muốn họ lằng nhằng thêm, nên đã tự quyết định đưa bàn chải đánh răng và dao cạo râu của bố cho họ. Cần có biên bản của chính chủ nữa, con bèn thay mặt kí luôn. Không sao chứ ạ?”

Masayuki chớp mắt mấy cái rồi khẽ gật đầu, “Ừm. Cũng được. Cảnh sát còn nói gì nữa không?”

“Hết ạ. Chắc xong xuôi cả rồi. Thật may vì con đã quyết định đúng đắn.”

“Ừ, chuyện anh muốn nói chỉ có vậy thôi à?”

“Chỉ có vậy thôi.” Yukinari đứng lên. “Xin lỗi đã quấy rầy lúc bố làm việc. Chúc bố ngủ ngon.”

Yukinari đi ra khỏi phòng, vẫn kịp nghe bố mình “Ừm” một tiếng.

Sau khi tra bản đồ trên điện thoại và nhìn biển chỉ dẫn trên cột điện, Koichi dừng lại, “Có lẽ là đường này. Rẽ ở góc kia sẽ trông thấy nhà Yukinari.”

“Sao em cứ căng thẳng kiểu gì ấy.” Taisuke liếm môi.

“Chẳng giống mày chút nào. Có phải lần đầu tiên mày đóng kịch đâu.”

“Lần này khác với đi lừa bọn thanh niên mà. Với cả những lần ấy còn Shi đóng vai chính nữa.”

“Sợ gì chứ! Mày làm được!”

“Được không trời! Mà thôi, phải thử mới biết.” Taisuke chỉnh lại cà-vạt.

Cả hai anh em đều mặc bộ vest tử tế.

Koichi quan sát Taisuke rồi thở dài, “Phải nói anh phục mày thật đấy. Vai gì cũng chơi. Dù vẫn là bộ đồ ờ ờ đóng giả nhân viên ngân hàng, nhưng lại toát ra khí chất của một đi ầu tra viên.”

“Có lẽ tại em thiếu cá tính nên mới dễ nhập vai.” Taisuke chỉnh lại mắt kính. Tất nhiên là kính không độ.

“Anh lại nghĩ không đơn giản vậy đâu.” Hai anh em đang dừng chân bên quán cà phê, bóng phản chiếu vào cửa kính. Koichi soi mình và ngoẹo đầu. “Ngược lại, anh thấy anh đáng lo.”

Koichi không đeo cà-vạt. Taisuke bảo như vậy nhìn ra dáng đi ầu tra viên hơn.

“Anh đừng trưng bộ mặt đáng sợ thế chứ.” Taisuke nói.

“Đi ầu tra viên thường có đôi mắt sắc bén mà.”

“Mấy ông đứng tuổi thì không sao, nhưng thanh niên mà bày ra vẻ mặt này chỉ thấy bậm trợn thôi. Anh nhìn đám diễn viên trẻ vào vai cảnh sát trên phim, trông toàn như đầu gấu ấy. Đừng làm lỗ quá.”

“Khó ghê. Phần diễn xuất đành trông cậy vào may.” Koichi nhìn đồng hồ đeo tay rồi siết chặt điện thoại. “Tới giờ rồi. Tao gọi điện đây.”

“Masayuki có nhà không nhỉ?”

“Chắc có! Hôm nay Togami-tei nghỉ, chắc Yukinari đang giữ chân lão ở nhà.”

“Chỉ mong Yukinari không phản bội chúng ta.” Đôi mắt Taisuke lộ vẻ bất an.

“Đã tới đây rồi, đừng nói như vậy. Phải hạ quyết tâm thôi.” Koichi bấm điện thoại.

Điện thoại reo vang khi kim đồng hồ treo tường chỉ 1 giờ 10 phút trưa. Đúng thỏa thuận. Yukinari nhìn sang bố. Masayuki đang đọc báo trên sofa. Kimiko đi xem kịch cùng bạn, phải tối mới về. Không phải ngẫu nhiên mà bà đi chơi đúng hôm nay, chính Yukinari đã tặng vé cho mẹ, dĩ nhiên là do không muốn bà phải chứng kiến những gì sắp xảy ra.

Yukinari nghe máy, “Alo, Togami Yukinari xin nghe.”

“Ariake đây.” Bên kia nói. “Tôi ở gần nhà anh rồi. Bố anh có nhà không?”

“Bố tôi ạ? Vâng, đang ở nhà, có chuyện gì ạ?” Yukinari vừa trả lời vừa ngoảnh ra nhìn bố. Masayuki cũng ngẩng mặt lên khỏi tờ báo.

“Tiến hành kế hoạch nhé? Vài phút nữa chúng tôi đến nơi.”

“Bây giờ ạ? Chắc là được thôi, nhưng có chuyện gì ạ?”

“Tôi đi cùng một người nữa. Lần đầu anh gặp Yazaki Shizuna, cô ấy đi cùng một người có tên Kasugai, Kasugai nhân viên công ty Cortesia Japan ấy, nhớ không? Cậu ta đi cùng tôi, cũng đóng giả cảnh sát, nên anh đừng tỏ ra bất ngờ. Tất nhiên, tôi nói hết trình tự kế hoạch cho cậu ta rồi.”

“Tôi hiểu. Thế viên cảnh sát đó tên là...?”

“Tạm thời cứ lấy tên Kusanagi đi. Kusanagi thành viên nhóm SMAP ấy. Còn tôi là Kaga. Kaga trong tên nữ diễn viên Kaga Mariko. Cả hai là đi đầu tra viên thuộc Sở Cảnh sát tỉnh Kanagawa. Tôi chuẩn bị danh thiếp đây rồi,

có cả thẻ ngành nữa nhưng trông hơi lộ liễu, dễ bị phát hiện nên nếu có thể, chúng tôi không muốn lấy ra.”

“Tôi hiểu. Vậy hẹn anh mười phút nữa.” Yukinari cúp máy.

“Cảnh sát gọi à?” Masayuki hỏi ngay.

“Vâng. Họ nói sắp tới nhà mình vì có việc quan trọng liên quan đến chuyện hôm trước.”

“Kết quả giám định DNA hả?”

“Con nghĩ vậy. Họ bảo để đến nơi sẽ nói cụ thể.”

“Ừm...” Masayuki gập tờ báo lại với vẻ mặt trầm tư.

Đúng mười phút sau, chuông cửa reo lên.

“Tôi là Kusanagi, thuộc Sở Cảnh sát Kanagawa. Xin lỗi vì đến đột ngột quá.” Khi bước vào cửa, Taisuke tự giới thiệu và chìa danh thiếp ra.

“Có mất nhiều thời gian không ạ?” Yukinari hỏi.

“Cái đó còn tùy nội dung trao đổi. Chúng tôi có thể gặp ông Togami Masayuki không?”

“Được, mời các anh theo tôi.”

Cùng Taisuke đi qua đoạn hành lang dài, Koichi thẫn thờ cảm thán, diễn xuất thẫn thờ sần quá! Dù không có mặt Masayuki, Yukinari vẫn giữ được thái độ thản nhiên đúng mực khi thấy Taisuke. Rõ ràng anh ta quyết tâm muốn làm cho cái bẫy này thật hoàn hảo.

Masayuki ngồi ở sofa, mặc cardigan màu nâu nhạt.

Chào hỏi xong, Koichi và Taisuke ngồi xuống đối diện Masayuki. Yukinari ngồi cạnh bố mình.

“Chắc anh đây đã kể lại với ông rồi, chúng tôi đang đi đầu tra một vụ giết người cướp của mười bốn năm trước ở Yokosuka. Phía cảnh sát đã thu thập được một số manh mối, chúng tôi phụ trách đi đầu tra về món đồ được cho là của hung thủ bỏ quên tại hiện trường, cụ thể là tiến hành phân tích DNA thu được ở món đồ ấy. Kỹ thuật này mười bốn năm trước chưa xuất hiện.”

Taisuke không những nói năng trôi chảy, mà còn tự nhiên hơn mọi khi. Koichi nghĩ chắc sẽ không bị nghi ngờ gì đâu.

“Các cậu còn giám định cả DNA của tôi nữa nhỉ?” Masayuki nói.

“Đúng ra phải có biên bản xác nhận của chính chủ, nhưng anh đây đã chủ động kí thay cho ông. Nhờ anh ấy mà việc giám định được tiến hành nhanh chóng.” Taisuke nhìn sang Yukinari, cúi đầu nói. “Cảm ơn anh.”

“Thế đã có kết quả giám định chưa?” Masayuki nhìn Taisuke bằng ánh mắt hết sức nghiêm túc.

Koichi cảm nhận được, ông ta đang nôn nóng. Chắc chắn sau khi nghe Yukinari kể về việc giám định DNA, Masayuki đã lo lắng tới mất ăn mất ngủ, và giờ ông ta sốt ruột về kết quả. Koichi tự tin là kế hoạch sẽ thành công mỹ mãn.

“Có rồi.” Taisuke nhìn thẳng vào Masayuki. “Kết quả cho thấy, tỉ lệ trùng khớp tới 99,9%, con số thỏa mãn yêu cầu tố tụng trước tòa.”

Koichi nhận ra cơ mặt Masayuki giật giật.

Yukinari bật dậy, “Chuyện quái gì vậy! Chắc chắn có nhàn lẩn ở đây.”

“Chúng tôi đã giám định rất thận trọng để không xảy ra sai sót. Chúng tôi có mang kết quả đến đây, anh muốn xem không?” Taisuke nói với giọng cực kì bình tĩnh.

“Tôi không cần xem mấy thứ nhảm nhí đó!” Yukinari nhìn xuống bố mình. “Bố, chúng ta gọi Nakahara đi. Chuyện này thật vô lý!”

Theo tiết lộ trước đó của Yukinari, Nakahara là luật sư quen biết của nhà Togami.

“Đợi đã. Anh bình tĩnh lại đi.” Masayuki nói, rồi cúi đầu như suy nghĩ.

Koichi nhìn Yukinari. Mắt họ giao nhau, về mặt Yukinari cho thấy anh chưa xác định được bố mình có phải hung thủ hay không.

“Ông Togami Masayuki!” Taisuke gọi. “Kết quả giám định chứng minh ông đã chạm vào tay cằm của món đồ bỏ quên kia. Tiếp theo, chúng tôi cần làm rõ ông đã chạm vào nó khi nào và ở đâu. Mời ông đi cùng chúng tôi.”

“Khoan đã! Có dấu vết chạm vào tay cằm, không có nghĩa món đồ là do bố tôi để lại hiện trường, đúng không?” Yukinari nói với vẻ hung dữ khủng khiếp. “Có thể bố tôi nhàn lẩn nên chạm vào đồ của người khác. Hoặc

ngược lại, có thể hung thủ ăn trộm đồ của bố tôi. Chưa đủ để trở thành bằng chứng kết tội!”

“Tất nhiên, tôi không kết tội ông ấy. Tôi chỉ nói, chúng tôi đã chứng minh được ông ấy từng chạm vào nó.” Taisuke nhẹ nhàng đáp.

Yukinari nhìn Masayuki.

“Đúng là hũ đó bố rất thích một thứ. Nó nhẹ và dễ cầm, nhưng lại bị người ta lấy trộm mất. Có thể kẻ đánh cắp nó đã gây ra án mạng.”

“Bị lấy trộm? Cái gì bị lấy trộm vậy?” Taisuke hỏi Masayuki.

“Không, chắc không phải đâu.” Masayuki lắc đầu.

“Hãy cho chúng tôi biết nó là cái gì, phòng có nhàn lẩn.”

“Bố cho họ biết đi.”

“Con im nào. Cái ô đó thì liên quan gì! Để yên bố suy nghĩ xem!”

Nghe đến đây, Koichi nhận ra mặt Yukinari trắng bệch đi, đầu ử rũ gục xuống. Trái lại, Koichi thấy máu mình sôi lên, người nóng ran. Anh nhìn sang bên, mặt Taisuke cũng đỏ bừng.

“Bố!” Vẫn cúi đầu, Yukinari hỏi, “Sao bố biết là cái ô?”

Masayuki nhìn con trai với vẻ nghi hoặc, “Gì cơ?”

Yukinari ngẩng lên, mặt anh trắng bệch nhưng vành mắt ửng đỏ, “Năm giờ có ai nói món đồ bỏ quên là cái ô đâu. Làm sao bố biết?”

Masayuki không hiểu ý con ngay, mất một lát mới nhận ra, ông ta mở to mắt nhìn hai anh em Koichi.

“Giấu đầu hở đuôi rồi nhé, ông Masayuki!” Koichi nói. “Tôi nghe rất rõ. Con trai ông cũng có thể làm chứng cho chúng tôi. Ông không còn đường thoát đâu.”

Masayuki nhìn Yukinari, “Chuyện này là sao?”

Yukinari khổ sở lắc đầu, “Họ không phải cảnh sát. Họ là con trai vợ chồng Ariake bị sát hại năm xưa.”

“Con nhà Ariake...” Masayuki nhăn mặt.

“Chắc bố đang muốn hỏi tại sao con lại làm thế, con sẽ nói sau. Trước mắt, con chỉ muốn nói với bố một điếu duy nhất. Bố hãy đầu thú đi. Đầu thú, và chuộc tội.” Giọng Yukinari nghẹn ngào.

“Ông Masayuki!” Koichi nói. “Chúng tôi có một thỏa thuận. Nếu chúng mình được là ông đã phạm tội, con trai ông sẽ khuyên ông đi đâu thú. Đổi lại, chúng tôi sẽ không nói gì với cảnh sát về diễn biến hôm nay. Ông đâu thú là do tự nguyện. Như vậy sẽ có lợi hơn khi ra tòa nhỉ?”

“Mọi chuyện kết thúc rồi.” Taisuke gỡ kính xuống. “Tôi đã nhìn thấy mặt ông vào đêm án mạng. Suốt mười bốn năm, tôi chưa từng quên.”

Masayuki nhú mày, môi mím chặt thành một đường thẳng. Vết mồ hôi chảy dài từ thái dương.

“Bố,” Yukinari gọi. “Con xin bố! Ít nhất, đừng để con phải nhìn thấy bố trong bộ dạng đáng xấu hổ!”

Masayuki buông một tiếng thở dài, đưa mắt nhìn anh em Koichi, “Thì ra là con anh ta.”

“Chính ông đã giết bố mẹ tôi, đúng không?” Koichi hỏi.

Masayuki không đáp, mà quay sang nhìn con trai mình, “Hai cảnh sát lần trước đến đây... cảnh sát Kanagawa ấy, hình như tên là Hagimura với Kashiwabara nhỉ? Mình còn giữ danh thiếp của họ không?”

“Con nghĩ vẫn còn.” Yukinari đứng lên, mở ngăn kéo tủ phòng khách, lấy danh thiếp và đặt xuống trước mặt Masayuki. “Đây ạ.”

Masayuki cầm lên, so sánh với danh thiếp anh em Koichi đưa lúc mới đến.

“Làm giống như đúc.” Nói đoạn, ông ta khẽ cười.

Koichi nghĩ, phải chăng đây là nụ cười cay đắng của người đã quyết định sẽ thú nhận tất cả?

Masayuki cầm điện thoại, nhìn danh thiếp Hagimura và bấm số, “Alo... Xin hỏi, có phải cậu Hagimura không? Xin lỗi đã quấy rầy lúc cậu bận. Tôi là Togami Masayuki.” Ông ta nói bằng giọng hết sức bình tĩnh. “Bây giờ có tiện không?... Vâng, thật ra tôi có chuyện quan trọng cần nói. Cậu đến nhà tôi luôn nhé?”

Koichi phát hoảng, không ngờ Masayuki lại gọi thẳng cho Hagimura, “Cụ thể tôi sẽ giải thích khi gặp mặt... Vâng, vậy hẹn cậu lát nữa... Vâng, cảm ơn cậu.” Cúp máy rồi, Masayuki nói với Koichi. “Tạm một tiếng nữa họ sẽ tới.”

“Nếu ông định đâu thú thì chúng tôi sẽ tạm lánh đi.”

“Không cần, các cậu cứ ở lại. Hơn nữa, không phải tôi đầu thú.”

“Hả?” Koichi nhận thấy mình đang nghe nhầm. “Ông vừa nói gì?”

“Các cậu nghe đây.” Masayuki ngăn Yukinari lại, một lần nữa nhìn về phía hai anh em. “Bị nghi ngờ cũng khó trách, nhưng tôi cần nói cho rõ ràng. Kẻ giết bố mẹ các cậu không phải tôi!”

“Ông bảo sao!?”

“Ông đừng có mà giỡn mặt!” Taisuke bật dậy. “Ông không nghe tôi nói sao? Tôi bảo tôi thấy mặt ông đấy! Đừng có giả điếc!” Trông Taisuke như thể sắp nhảy bổ vào Masayuki. Koichi phải đưa tay giữ em lại.

“Ý ông là sao?” Anh hỏi Masayuki.

“Người mà cậu bắt gặp đúng là tôi.” Masayuki ngược nhìn Taisuke. “Tôi thừa nhận, đêm hôm đó, tôi đã đến nhà các cậu, quán Ariake.”

“... Nhưng ông không giết người?” Koichi hỏi.

“Tôi không giết người. Hung thủ không phải tôi.” Masayuki khẽ đáp. “Thời điểm tôi đến, thảm kịch đã xảy ra. Bố mẹ các cậu bị giết cả rồi.”

“Sao ông dám nói dối trắng trợn như vậy...” Koichi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn trừng trừng vào Masayuki.

“Tôi không nói dối. Nếu các cậu chịu bình tĩnh lắng nghe, tôi sẽ kể ngọn ngành. Bằng không, đành phải chờ cảnh sát tới.”

Koichi và Taisuke hai mặt nhìn nhau. Taisuke cắn uất thở hồng hộc. Koichi đành vỗ vai em, bảo cậu ngồi xuống.

“Được, chúng tôi nghe đây.” Koichi nói với Masayuki.

Nếu cảnh sát tới, đừng nói bản thân Koichi, mà ngay cả việc Taisuke có mặt tại đây cũng rất không hay. Tình hình đã thế này, không thể cứ vậy mà đứng lên đi về được. Anh quyết định phó mặc cho số phận.

“Yukinari!” Masayuki gọi. “Anh vào phòng bố, mở ngăn kéo bàn dưới cùng, đem cuốn sổ trong cái bọc màu đen ra đây. Nhớ là không được mở xem đâu đấy.”

“Bọc màu đen... Vâng.” Yukinari ra khỏi phòng.

Masayuki lại nhìn anh em Koichi và Taisuke, “Sao các cậu biết về tôi?”

“Nghe cảnh sát nói.” Koichi đáp. “Họ hỏi tôi có ấn tượng nào với quán ăn có tên Togami-tei không. Tuy họ không nói cụ thể, nhưng xét thấy có thể

liên quan đến vụ án, nên hai anh em đã đến quán ăn ở Kannai. Và chúng tôi đã xác nhận diện mạo ông.”

“Ra vậy! Lạ thật đấy. Ở quán ăn đó, tôi hầu như không ra đằng trước.” Masayuki nghiêng đầu hoài nghi. “Tôi còn muốn hỏi mối quan hệ của các cậu với Yukinari, mà chuyện này để sau cũng được, tuy rằng tôi đoán có liên quan đến cô Saori kia.”

Xem chừng ông ta nghi ngờ Shi từ lâu rồi.

Thấy Koichi im lặng, Masayuki gật gù tỏ vẻ đã hiểu, “Các cậu ăn ở nhà tôi rồi?”

“Chúng tôi đã ăn cơm bò băm.” Koichi nói. “Tuy có đi đầu chĩnh, nhưng rõ ràng là hương vị của bố tôi.”

Về mặt Masayuki dịu lại, ông gật đầu, “Bố các cậu là một đầu bếp tài ba. Anh ta rất sáng tạo, táo bạo, cực kì tinh tế trong việc đi đầu chĩnh hương vị. Đáng tiếc, ngoài nấu nướng, anh ta còn đam mê nhiều thứ khác. Nếu anh ta không máu cờ bạc, phát đạt và nổi tiếng bây giờ sẽ là Ariake, chứ không phải Togami-tei.”

“Ý ông là sao?”

Koichi dứt lời đúng lúc Yukinari quay lại, tay cầm cuốn sổ.

Masayuki nhận lấy sổ và nói, “Đúng như nhìn nhận của các cậu, hương vị nhà tôi phát triển trên nền tảng công thức Ariake.”

“Tức là, ông không thừa nhận mình giết người, nhưng thừa nhận đánh cắp công thức?”

“Không hề, tôi không đánh cắp. Tôi mua lại.”

“Tôi mua thứ này, với giá 500 nghìn yên.” Masayuki giở sổ, đặt trước mặt Koichi.

Koichi đưa mắt nhìn và nín thở. Trong sổ dán đầy các bản photocopy, mà nội dung thì, anh rõ hơn ai hết.

Yukinari cũng nhòai người nhìn vào, “Sổ ghi công thức đây mà!”

“Anh thấy bản gốc rồi hả?” Masayuki hỏi con trai với vẻ bất ngờ.

“Hai người họ cho con xem. Có thật là bố mua nó không?”

“Thật!” Masayuki nhìn sang hai anh em Koichi. “Lúc ấy, Yukihiro nghiện cờ bạc ghê lắm. Chúng tôi gặp nhau lần đầu chính là ở một nơi như

vậy. Nói đúng hơn, tôi giao đồ ăn tới đó và gặp anh ta.”

Koichi hiểu, ông ta đang nhắc tới quán ghi độ.

“Tôi giao đồ tới và xảy ra tranh cãi nhỏ nhỏ với Yukihiro. Anh ta mĩa mai tôi rằng bán đồ ăn dở khiếp mà không biết xấu hổ. Hỏi ra mới biết anh ta cũng là đầu bếp món Tây. Bây giờ tôi tự tin vào tay nghề của mình lắm nên đã vặn lại, ‘Món anh nấu thì sao?’ Hôm sau tôi tới chỗ anh ta, tức quán Ariake.”

Masayuki nhìn xa xăm như đang hồi tưởng chuyện xưa, đoạn lác đầu.

“Khi ăn món anh ta nấu, tôi bị sốc. Nó phá vỡ mọi khái niệm về món ăn phương Tây mà tôi vẫn nhận định. Rốt cuộc, tôi đã hiểu tại sao quán mình không được ưa chuộng. Tôi nhận ra, đây mới chính là hương vị khiến người ta nhớ mãi. Tôi cố suy nghĩ xem làm cách nào để tạo ra hương vị như vậy, nhưng không tìm được câu trả lời. Vì thế, tôi đành muối mặt học hỏi Yukihiro. Tất nhiên, đời nào anh ta chỉ dẫn, anh ta bảo tự nghĩ đi.”

“Thế tại sao công thức này lại...” Koichi thắc mắc.

“Trở về quán, tôi lao đầu vào nghiên cứu. Tôi tự hỏi liệu có cách nào để tạo ra hương vị độc đáo ấy hay không. Thử hết mọi cách vẫn không tái tạo được. Giữa lúc tôi đang bàng hoàng vì sự bất lực của mình thì Yukihiro gọi đến, hỏi có muốn mua lại công thức không.”

“Bố tôi đề nghị á?”

“Vì anh ta cần tiền. Anh ta không kể cụ thể, nhưng tôi biết. Nghe đồn anh ta cò bạc đến nỗi mắc nợ khá nhiều và sắp đến hạn trả. Con số 500 nghìn yên là do anh ta đưa ra, chắc là con số còn thiếu sau khi xoay xở khắp nơi.”

“Và bố quyết định mua luôn?” Yukinari hỏi.

Nhấn mặt một cách khổ sở, Masayuki gật đầu.

“Đây là chuyện đáng xấu hổ đối với một đầu bếp, nhưng tôi chấp nhận. Tôi lập tức rút tiền trong tài khoản ngân hàng và gửi đảm bảo cho Yukihiro. Tôi sợ chần chừ sẽ có kẻ khác nằng tay trên. Hôm sau, Yukihiro gọi tới, bảo đã photocopy sẵn công thức, tôi đến mà lấy. Tôi tranh thủ đến ngay, tuy nhiên còn vướng việc trong quán nên tới nơi thì đã khá muộn. Theo lời dặn của Yukihiro, tôi băng qua mặt tiền quán để vòng ra cửa hậu.”

Nói tới đây, Masayuki tạm ngừng, hít một hơi thật sâu.

“Có một người đang đứng ở đây. Tôi không thấy mặt, nhưng vóc dáng không giống Yukihiro. Lúc tôi trông thấy cửa hậu cũng là lúc người đó đi vào trong.”

Koichi chầm người tới trước, “Ông bảo sao cơ?”

“Tôi không muốn chạm mặt người khác, nên quyết định ẩn mình chờ đợi. Tôi đoán người kia cũng là đầu bếp đến mua công thức của Yukihiro. Nếu đúng là thế thì Yukihiro đã lừa tôi.” Masayuki cười nhạt, nói tiếp với vẻ nghiêm túc. “Khoảng mười phút sau, cửa hậu lại mở, người kia đi ra và tức tốc tháo chạy. Đợi hẩn khuất dạng, tôi mới mở cửa và cất tiếng gọi. Không ai trả lời, tôi đành tự đi vào. Khi kéo cửa trượt phòng khách, tôi đã suýt hét lên.”

Koichi nhớ lại cảnh tượng từng chứng kiến mười bốn năm trước. Masayuki có suýt hét lên cũng là bình thường.

“Ý nghĩ duy nhất của tôi lúc ấy là, không thể ở lại đây. Tôi toan chạy thì phát hiện tập giấy photocopy trên giá. Chính là bản sao công thức. Tôi chớp lấy và phóng ra cửa hậu.” Masayuki quay nhìn Taisuke. “Có lẽ đó là lúc cậu bắt gặp tôi. Vì đang sợ phát khiếp, tôi không nhận ra có đứa trẻ ở đó.”

“Dối trá!” Taisuke yếu ớt nói. “Ông dối trá!”

“Nghe rất khó tin, nhưng tất cả là sự thật.” Masayuki thở dài. “Dựa vào công thức mua được, tôi bắt đầu bán cơm bò bằm Ariake tại quán nhà. Nó được mọi người ưa chuộng, và Togami-tei trở nên phát đạt. Tuy nhiên tôi không tự hào chút nào khi được đánh giá cao nhờ sự gian lận, và luôn tự dằn vặt bản thân vì quá khứ mờ ám này. Tôi muốn nhanh chóng thoát khỏi công thức Ariake. Tiếc thay, hương vị Ariake ngày càng mang lại tên tuổi cho Togami-tei, toan tính của tôi thành luẩn quẩn.”

Masayuki đặt hai tay lên đầu gối, cúi mình thật thấp, “Thực sự không biết phải xin lỗi các cậu thế nào, các cậu đã phải trải qua bao nhiêu chuyện chỉ vì thái độ ích kỉ bo bo giữ mình của tôi. Tôi xin lỗi!”

Taisuke đứng phắt dậy, “Chuyện đó sao cũng được. Cả chuyện ông ăn cắp công thức, tôi cũng không quan tâm. Nhưng còn giết người? Ông mau thú nhận!”

“Bình tĩnh nào, Taisuke.”

“Anh tin lời lão ta hả?! Rõ ràng là bịa láo!”

“Tình hình thế này, mà nổi nóng thì giải quyết được gì? Chân tướng sẽ rõ ràng nhanh thôi. Cố nhẫn nhịn một chút.” Koichi nhìn Masayuki. “Ông bảo chúng tôi tin câu chuyện này? Có gì chứng minh những đi ầu ông nói là sự thật?”

“Đợi nhóm Hagimura tới, tôi sẽ cho mọi người xem.” Masayuki gật đầu.

Nhìn ánh mắt Masayuki, Koichi cảm thấy niềm tin trong mình lung lay. Câu chuyện rất hợp lý. Ít nhất, tại đây, anh không nghĩ Masayuki bịa đặt. Koichi nhớ lại là người ta từng trông thấy mẹ mình vào thư viện trước hôm án mạng. Toko rất hiếm khi đến thư viện. Nhưng nếu mục đích của bà là đi lấy bản photocopy công thức thì câu chuyện trở nên hoàn toàn logic.

Nếu có người đến trước Masayuki thật, thì đó là ai? Koichi không có một chút ấn tượng nào.

Chuông cửa vang lên. Tất cả ngừng mặt.

Yukinari rời khỏi ghế. Koichi vẫn im lặng nhìn chăm chăm vào ông chủ nhà. Masayuki nhắm mắt lại.

Một lát sau, Yukinari quay vào phòng khách. Theo sau anh là Hagimura, và Kashiwabara.

“Cảm ơn anh vì chuyện hôm trước...” Gật đầu chào Masayuki xong, Hagimura ngạc nhiên khi nhận ra Koichi, tiếp đó nhìn sang Taisuke, vẻ mặt sửng sốt. “Cậu là Taisuke?”

Taisuke cúi đầu, không biết nên làm thế nào.

“Liên lạc được với em trai rồi à?” Kashiwabara nhìn Koichi. “Vâng, cuối cùng nó cũng chịu trả lời cháu. Chú đã dặn việc đi ầu tra cứ để cảnh sát lo, nhưng cháu vẫn không yên lòng, nên hai anh em đã đến Togami-tei. Lúc nhìn thấy mặt người này, em cháu khẳng định ông ta là hung thủ. Cho nên hôm nay bọn cháu mới trà trộn vào đây.”

“Trà trộn vào?” Hagimura nhíu mày ngờ vực.

“Hai cậu này đã trao đổi trước với con tôi. Vì bận tâm về việc cảnh sát đến nhà, con tôi mời hai cậu ấy đến để làm rõ mọi chuyện. Và tôi đã bộc bạch tất cả những gì mình biết. Thật xin lỗi vì đột nhiên gọi các cậu đến.” Masayuki khéo léo giải thích, giấu nhẹm chuyện anh em Koichi đóng giả cảnh sát định gài bẫy mình.

“Anh biết chân tướng vụ Ariake sao?” Hagimura thắc mắc.

“Không hẳn. Tôi không biết hung thủ, nhưng tôi đã che giấu một việc quan trọng.”

Masayuki kể lại quá trình lấy được công thức nấu ăn. Hagimura bắt đầu ghi chép trong khi vẫn đứng. Về mặt anh hết ngạc nhiên lại lúng túng.

Cuối cùng, Kashiwabara cất tiếng, “Nghe hợp lý lắm, tuy nhiên, xin lỗi anh vì phải nói đi đâu này, mười bốn năm là một thời gian dài, muốn nghĩ ra một câu chuyện logic không khó. Anh có thể chứng minh đi đâu mình nói là thật không?”

“Tôi nghĩ là có thể. Ít nhất tôi sẽ chứng minh được mình không phải hung thủ.”

Masayuki nhìn Hagimura, giọng cực kì bình tĩnh. “Tại hiện trường có một cái ô nhựa trong suốt, được cho là do hung thủ bỏ quên, đúng không?”

Hagimura mở to mắt, nhìn về phía Koichi, “Cảnh sát chưa công khai chi tiết cái ô. Cậu nói à?”

“Không phải. Ông ta biết trước khi em nói cơ, vì thế em đã chắc mẫm ông ta là hung thủ, nhưng...” Koichi lí nhí.

“Làm sao anh biết?” Hagimura hỏi Masayuki.

“Đơn giản thôi. Vì cái ô là của tôi. Đêm án mạng, tôi che ô đến Ariake mà.”

“Và anh quên cầm về?”

“Không phải tôi quên cầm về?”

Hagimura hất cằm, “Là sao?”

“Đợi một lát. Có thứ này tôi muốn cho mọi người xem” Masayuki đứng lên.

Koichi khoanh tay im lặng. Anh quyết định tạm thời nghe hết xem sao. Bên cạnh anh, Taisuke cúi đầu, không nói lời nào.

“Thật đáng kinh ngạc!” Hagimura lầm bầm, nhưng trong tình cảnh hiện tại, tiếng lầm bầm đó nghe to khủng khiếp. Kashiwabara đắm chiêu suy nghĩ với vẻ mặt đáng sợ.

Tiếng bước chân vang lên, Masayuki quay lại, tay cầm một vật thon dài như cây gậy, bọc trong chiếc khăn gói đồ.

“Cái gì vậy?” Hagimura hỏi.

“Cậu mở ra xem đi.” Masayuki đưa cho Hagimura.

Hagimura tháo lớp khăn bọc, Koichi bỗng “A” một tiếng. Bên trong là cái ô nhựa bọc túi nhựa.

“Đêm hôm đó, tôi c ần ô ra khỏi Ariake đang hoàng.” Nói đoạn, Masayuki nhìn Taisuke. “Xem chừng cậu không chú ý đến điểm này, cũng tại c ần ô không bung thì cũng khó nhận thấy.”

“Lúc nãy anh nói cái ô nằm lại hiện trường là của anh cơ mà...” Hagimura nói.

“Do tôi c ần nh ần.”

“Nh ần?”

“Lúc vào nhà, tôi cắm ô vào cái xô ở cửa, lúc bỏ chạy lại c ần nh ần ô khác. Khi nhận ra, tôi đã cách Ariake khá xa rồi. Bây giờ tôi sức nhớ, người đến Ariake trước tôi c ần ô lúc vào, lúc ra lại tay không.”

Hagimura trợn mắt nhìn cái ô trên tay, “Tức là, cái ô này là của hung thủ...”

“Đúng vậy.” Masayuki gật đầu. “Đáng lẽ tôi nên trình diện sớm hơn, nhưng tôi không làm được. Tôi không đủ can đảm. Tuy nhiên, tôi ý thức được sớm muộn gì cảnh sát cũng sẽ tìm đến. Trên cái ô hẳn là còn lưu dấu vân tay, nên tôi bảo quản rất kỹ, khi c ần có thể tự thanh minh. Tôi bỏ nó vào túi nhựa để khỏi phai dấu vân tay hung thủ. Thế nhưng, cảnh sát lại không đến. Mười bốn năm qua, không một dấu hiệu nào cho thấy họ sẽ đến. Cuối cùng, lúc các cậu đến, lại cho tôi xem chiếc đ ồng hồ vàng và hộp kẹo cũ, những thứ tôi chưa thấy bao giờ. Các cậu bảo có dấu vân tay của tôi, tôi chỉ biết ôm mối nghi ngờ. Tôi đã muốn trao đổi về cái ô, song nghĩ lại, quyết định tạm thời án binh bất động, xem xét tình hình trước đã.”

Koichi câm nín. Anh không nghĩ Masayuki dựng chuyện. Nếu cho rằng ông ta bịa đặt, cả cái ô cũng được chuẩn bị sẵn để chạy tội, thì có phần vô lý.

“Các cậu thử đi ều tra cái ô này đi.” Masayuki nói với Hagimura. “Lúc nhận ra mình c ần nh ần, tôi đã hà hơi lên cán, và thấy dấu vân tay hiện ra rất rõ. Tôi khẳng định dấu vân tay đó không phải của tôi, vì tôi chỉ c ần phần tán nhựa, chứ không c ần vào cán ô. Tôi nghĩ nó là dấu vân tay của hung thủ.”

Hagimura nhìn chằm chằm vào cái ô với vẻ mặt đáng sợ, rồi đưa mắt nhìn Masayuki và chậm rãi lắc đầu, “Không thể nào, vậy thì vô lý quá.”

Koichi kinh hãi ngẩng phắt lên.

Hagimura nói với Masayuki, “Có mâu thuẫn trong câu chuyện của anh. Anh đang nói dối!”

Masayuki hơi ngạc nhiên, “Mâu thuẫn chỗ nào?”

Hagimura hít một hơi thật sâu, tiếp tục, “Anh kể mà không tự cảm thấy vô lý sao? Đúng như anh nói, chúng tôi đã đi điều tra triệt để về cái ô bị bỏ quên, nhưng lại không lần ra anh. Anh có biết tại sao không?”

“Tôi vẫn lấy làm thắc mắc, tôi cứ nghĩ là tại tên mình không xuất hiện trong vòng quan hệ của Yukihiro, chắc anh ta không cho ai biết là có quen tôi. Gần đây các cậu lại yêu cầu lấy dấu vân tay của tôi, bảo là để đối chiếu với dấu vân tay tìm thấy trên đồng hồ, đối với tôi, chuyện đó không thành vấn đề. Nói thật, tôi nhận thức được, nếu dấu vân tay các cậu lấy khớp với dấu vân tay trên cái ô, có thể tôi sẽ gặp rắc rối. Nhưng tình huống đó không xảy ra. Tôi vẫn luôn thắc mắc, không hiểu tại sao nữa.”

Trong lúc nghe Masayuki nói, Koichi cũng nhìn ra điểm vô lý mà Hagimura ám chỉ. Công nhận, câu chuyện Masayuki kể có điểm không ăn khớp với thực tế. Tuy nhiên anh vẫn cảm thấy ông ta không nói dối. Nếu ông ta là thủ phạm, không lý nào lại không nhận ra điểm mâu thuẫn này.

“Anh Masayuki, những điều anh kể đều đúng sự thật chứ?” Hagimura nhấn mạnh.

“Đều đúng sự thật. Không một câu giả dối.” Masayuki quả quyết.

“Vậy thì cực kỳ vô lý! Anh bảo cái ô ở hiện trường là của anh. Anh bảo anh tự ý thức được dấu vân tay sẽ được tìm thấy. Vấn đề là, chúng tôi không hề tìm thấy dấu vân tay. Nó đã bị chùi sạch.”

Nghe Hagimura nói, Koichi gật đầu thật mạnh, vì đã từng nghe thông tin này.

“Không đời nào!” Masayuki sừng sốt ra mặt. “Tôi cần nhàn cái ô về nhà. Nếu rảnh rồi tới mức ngửi chùi dấu vân tay, tôi đã chẳng nhàn.”

“Vậy tại sao không còn dấu vân tay nào cả?”

“Tôi không biết. Tôi không tài nào trả lời được. Tôi chỉ nói sự thật.”

“Tôi muốn xác nhận lại lần nữa, cái ô này thực sự không phải của anh chứ?” Hagimura hỏi. “Bởi vì nếu cái ô bị bỏ lại ở hiện trường là của hung thủ, và hung thủ đến Ariake trước anh đã chùi dấu vân tay, thì câu chuyện mới logic.”

Masayuki lắc đầu, “Tôi biết mình lấy nhầm ô nên mới bảo quản cẩn thận suốt mười bốn năm. Ô nhựa rất phổ biến, nhưng tôi khẳng định cái ô này không phải của tôi. Ô của tôi là loại nút bấm, còn cái này dùng miếng dán nhám. Đây chính là điểm khiến tôi nhận ra mình nhầm.”

Masayuki nói thật, Koichi nghĩ, cũng không có lý do gì để ông ta phải nói dối. Tại sao lại có mâu thuẫn?

Koichi nhìn chăm chăm vào cái ô trên bàn. Đúng như Masayuki nói, loại ô này rất phổ biến, ở đâu cũng có thể bắt gặp. Tán ô trong suốt, cán làm bằng nhựa trắng. Trên cán có vài vết xước nhỏ. Koichi nhìn các vết xước, một ấn tượng chợt nảy ra, khuấy động cả miên kí ức cũ kĩ tưởng đã ngủ sâu.

“Cậu không sao chứ?” Hagimura hỏi.

Koichi không trả lời ngay. Giả thuyết đang nghĩ tới khiến anh sốc nặng, khiến anh muốn phủ nhận. Giả thuyết này thật khó nuốt trôi nhưng cực kì hợp lý, khiến cho mọi nghi vấn hay bí ẩn đầu trở nên rõ ràng.

“Anh sao vậy, anh hai?” Taisuke lo lắng hỏi.

“Không có gì.” Koichi cúi đầu. Anh sợ phải ngẩng mặt lên. Anh cố kiềm chế để người đừng run rẩy.

Hagimura khẽ rên rỉ rồi nói với Kashiwabara, “Tạm thời chỉ còn cách mang cái ô về thôi anh nhỉ?”

“Ừm.” Kashiwabara khẽ gật đầu. “Cuộc đi điều tra lại quay về vạch xuất phát.”

“Vẫn còn hồ sơ dấu vân tay mười bốn năm trước. Sẽ nhờ bên giám định đối chiếu. Chúng tôi xin phép thu giữ cái ô nhé?”

Masayuki đáp, “Cậu cứ mang đi đi.”

Hai cảnh sát vội vàng rời khỏi. Yukinari tiễn họ ra tận cửa. Koichi vẫn cúi gục đầu.

“Anh hai...” Taisuke yếu ớt lên tiếng. “Em chẳng hiểu gì cả. Rốt cuộc ai mới là hung thủ?”

Koichi ngẩng đầu lên, nhìn em trai và hỏi, “Mày tự về một mình được chứ?”

“Gì cơ?”

“Mày về trước đi.” Koichi đứng lên, cúi chào Masayuki và ra khỏi phòng. Đúng lúc Yukinari từ cửa quay vào.

“Sao vậy?” Yukinari tròn mắt.

“Xin lỗi, tôi sẽ giải thích sau.” Koichi lách qua Yukinari, đi đến cửa, xỏ giày và lao ra khỏi biệt thự. Ra tới đường, anh dừng lại ngó nghiêng, trông thấy hai người đàn ông thì đuổi theo.

Chắc là nghe thấy tiếng chân, Hagimura và Kashiwaba cùng dừng bước, quay lại nhìn.

“Sao vậy?” Hagimura hỏi.

“Em có chuyện muốn hỏi ý kiến chú Kashiwabara... Về thằng em em.”

Hagimura nhíu mày nghi hoặc, “Bọn anh đang vội.”

“Em xin lỗi, một chút thời gian thôi.”

Hagimura toan nói nữa nhưng Kashiwabara ngăn lại, “Cậu về báo cáo trước đi. Tôi đi cùng cậu ấy một lát.”

“Vậy gặp lại anh sau.” Hagimura rời đi với vẻ nghi hoặc.

Kashiwabara mỉm cười nhìn Koichi, “Chúng ta vào quán cà phê nào đó? Hay vừa đi vừa nói luôn?”

“Sao cũng được.”

“Vậy vừa đi vừa nói.”

Kashiwabara tiến bước theo hướng ngược lại với Hagimura. Koichi theo sau ông. Kashiwabara vừa đi vừa gọi điện, trao đổi khe khẽ xong, ông cúp máy và nhìn Koichi.

“Cháu muốn hỏi ý kiến về chuyện gì? Taisuke làm sao?”

Không nghe Koichi đáp lại, Kashiwabara dừng bước, nhìn anh chằm chằm, “Hình như không phải chuyện liên quan đến em cháu nhỉ?”

“Có liên quan. Vì nó liên quan đến vụ án. Nhưng không phải hỏi ý kiến, mà hỏi cho rõ.” Koichi ngẩng mặt lên nhìn Kashiwabara. “Chú còn chơi golf không?”

“Chơi golf? Không, tôi bỏ rồi. Tại đau lưng, mà cũng tại không có tiền.”

“Vậy à? Hồi đó thì chú ghiền chơi golf lắm, đúng không? Hồi xảy ra án mạng ấy.”

“Ừm, tôi có chơi, không đến mức ghiền.”

“Cháu lại tưởng chú thích chơi golf lắm. Đến mức hễ có thời gian chú lại làm động tác vung gậy. Đêm án mạng, từ cửa sổ phòng mình, cháu nhìn thấy chú, đi điều tra viên đầu tiên đến hiện trường, cầm cái ô đen quất lên giả làm gậy đánh golf.”

Kashiwabara cười gượng, ngoảnh mặt sang bên, “Vậy ư...”

“Vì chú cầm ngược ô, nên thỉnh thoảng phần cán quệt xuống đất, tạo ra rất nhiều vết xước mảnh.” Hít một hơi thật sâu, Koichi nói nốt. “Giống cái ô nhựa ban nãy.”

Kashiwabara quay mặt lại nhìn Koichi, nụ cười chưa tắt nhưng mắt lóe lên ánh sáng dè dặt và nghiêm nghị, “Ý cháu là sao?”

“Cháu nghĩ kĩ rồi. Nếu lời chứng của Masayuki là thật, thì chỉ người đến sau ông ta mới xóa được dấu vân tay trên cái ô nằm lại hiện trường. Chúng cháu về nhà đúng lúc Masayuki rời đi, nên chẳng còn ai khác tiếp cận cái ô được cả, trừ một loại người.”

Kashiwabara nhìn lảng đi, nụ cười trên môi vẫn nguyên vẹn. Ông hít một hơi thật sâu, “Một loại người? Ý cháu là cảnh sát?”

“Hung thủ phạm sai lầm quá sơ đẳng. Quên ô ở hiện trường là một thiếu sót không tha thứ được, chưa kể trên đó còn dấu vân tay. Hung thủ bèn nghĩ, nhận được báo án là phải đến hiện trường trước tất cả, mau chóng xóa dấu vân tay. Vì trời vẫn mưa, hung thủ phải che ô, lần này là ô khác, màu đen. Sau khi qua mặt mấy đứa trẻ nhà nạn nhân để xóa dấu vân tay trên cái ô ở hiện trường, hắn ra khỏi nhà để chờ đồng nghiệp. Lúc này, hung thủ lại mắc một sai lầm nữa, khi để con trai nạn nhân bắt gặp mình dùng cái ô giả vờ đánh golf. Chắc hẳn không ngờ mười bốn năm sau, tội ác của mình lại bại lộ vì hành động này. Có lẽ nó đã trở thành thói quen của hắn.” Koichi nhìn Kashiwabara chằm chằm, miệng khô khốc.

Kashiwabara chần chịt quay mặt sang phía Koichi. Nụ cười trên môi đã tắt. Nét mặt không pha chút tức giận hay thù địch nào. “Sao ban nãy cháu không nói với Hagimura?”

“Vì cháu muốn tự kiểm chứng đã. Cháu muốn nghe sự thật. Chỉ hai chúng ta thôi.”

“Vậy à?” Kashiwabara thở dài, và lại cất bước.

Koichi đi theo, tâm trí hỗn loạn vì nhiều cảm xúc phức tạp.

Trong bao nhiêu người liên quan đến vụ án, đây là người anh tin tưởng nhất. Koichi luôn đinh ninh rằng Kashiwabara coi ba anh em mình như người thân, lo nghĩ cho họ hơn bất kì ai. Anh ngần ngại rửa cái thực tế phải nghi ngờ ông. Anh không thỏa nguyện chút nào dù đã tìm ra chân tướng sau bao nhiêu cố gắng. Từ tận đáy lòng, anh vẫn mong là mình nhầm.

Hai người tiếp tục bước đi, không nói năng gì. Cuối cùng, phía trước xuất hiện một cây cầu bộ hành. Kashiwabara im lìm đặt chân lên bậc thang. Koichi vẫn theo sau ông.

Đến giữa cầu bộ hành, Kashiwabara dừng lại. Ông giơ hai tay lên trời, vươn vai sảng khoái. “Không khí Tokyo ô nhiễm quá. Yokosuka vẫn hơn.”

“Chú Kashiwabara.” Koichi nói. “Chú là hung thủ, đúng không? Chú đã giết bố mẹ chúng cháu, đúng không?”

Kashiwabara dựa mình vào lan can, thọc tay vào túi trong áo vest, rút bao thuốc ra, ngậm một điếu. Ông châm thuốc bằng bật lửa dùng một lần, gió thổi mạnh nên mãi vẫn không châm được. Bật mấy lần mới châm xong, ông vừa hút vừa nhìn Koichi.

“Trước khi trả lời, tôi có một chuyện muốn hỏi.”

“Chuyện gì?”

“Chiếc đồng hồ, hộp kẹo, tên trộm đột nhập cửa hàng DVD rồi đánh cắp chiếc xe tải nhỏ và bỏ lại bên bờ biển.” Kashiwabara chỉ ngón tay đang kẹp điếu thuốc về phía Koichi. “Tất cả đều do mấy anh em cháu dàn dựng, đúng không?”

Koichi im lặng. Không phủ nhận đồng nghĩa với thừa nhận. Kashiwabara gật gù.

“Quả nhiên... Sau khi cảnh sát tỉnh lấy dấu vân tay của Masayuki, tôi đưa anh ta về lại quán ăn. Lúc ấy, tôi hỏi liệu anh ta có chạm vào thứ gì kiểu như đồng hồ không, gần đây cũng được, không phải mười bốn năm trước. Masayuki bèn nói, ở bãi đỗ xe Hiroo, anh ta từng nhặt được một thứ na ná, chỉ khác là mặt sau nó dán cái gì tựa tựa tem nhãn. Tôi đoán được

ngay là có người đang cố gài bẫy Masayuki, và mau chóng lọc ra người có động cơ. Tiếp theo, tôi nhớ lại cháu từng yêu cầu xem danh sách những người giống bức phác họa chân dung.”

Kashiwabara thông thả hút thuốc.

“Có thể Taisuke đã bắt gặp Masayuki ở đâu đó, và nhận ra anh ta chính là người đàn ông năm xưa. Cháu bèn tìm đến tôi để xác minh xem liệu cảnh sát đã đi điều tra Masayuki hay chưa, nhưng lại không lấy được danh sách như dự đoán, nên cháu mới dùng đến biện pháp này. Cháu muốn nguy tạo bằng chứng để cảnh sát nghi ngờ Masayuki.”

Koichi đứng dựa vào lan can đối diện, mặt đối mặt với Kashiwabara, “Hung thủ đích thực hẳn phải bối rối lắm nhỉ, khi liên tục xuất hiện bằng chứng chỉ ra hung thủ là một kẻ khác.”

“Khá ấn tượng đấy. Cả vụ chiếc xe bị đánh cắp, hay chiếc thuyền bị lật đều không sơ hở chút nào. Kịch bản do cháu nghĩ ra à?”

“Đúng...”

“Công nhận lần nữa, khá ấn tượng! Nhưng tôi không hiểu tại sao cháu lại chọn cách lòng vòng như thế? Chỉ cần báo cảnh sát là Taisuke đã phát hiện ra người đàn ông nó nhìn thấy trong đêm án mạng là xong mà?”

“Chúng cháu có lý do riêng. Mà căn bản là, không làm đến mức đó, chắc gì cảnh sát chịu vào cuộc.”

Kashiwabara cười khùng khục, “Đúng, cảnh sát đã phải vào cuộc. Bị dắt mũi thì đúng hơn.”

“Vậy sao? Nhưng chú thì không hề bị dắt mũi, đúng chứ? Vì chú biết Masayuki không phải hung thủ.” Cố kìm cơn kích động, Koichi nói. “Giờ chú trả lời câu hỏi lúc nãy được chưa? Kẻ đã giết bố mẹ cháu..”

Anh ngừng giữa chừng vì có tiếng chân bước lên cầu bộ hành. Chẳng mấy chốc, một phụ nữ dắt theo hai đứa con nhỏ xuất hiện trên cầu. Cả hai đều là con trai. Đứa lớn tầm mười tuổi, đang nhắc nhở đứa nhỏ đừng ham chơi, tập trung mà đi, đừng tạt ngang rẽ dọc. Người phụ nữ, chắc là mẹ chúng nó, dắt hai đứa đi qua giữa Koichi và Kashiwabara, rồi xuống cầu thang bên kia.

Kashiwabara dõi theo họ, “Giống anh em cháu hồi nhỏ ghê.”

“Cháu lớn hơn thế nhiều.”

“Có lẽ.” Kashiwabara giẫm tất điều thuốc và nhét đầu lọc vào túi quần. Sau đó, ông lại nhìn về hướng ba mẹ con nọ vừa đi qua. “Mà sao cũng được. Chú mau trả lời đi. Chú có phải hung thủ không?”

Kashiwabara nhìn Koichi, vẻ mặt hiên từ biết bao. Không hề bần chần hay mất tinh thần, ánh mắt thấu suốt như thể đã lường trước tất cả.

“Tôi biết, ngày hôm nay rồi cũng sẽ tới. Từ mười bốn năm trước, vào cái đêm gặp các cháu lần đầu, tôi đã có linh cảm, một ngày nào đó mình sẽ bị những đứa trẻ này dấn vào đường cùng.”

Đây rõ ràng là lời thú nhận. Toàn thân Koichi nóng rần rần, đáy lòng anh lại lạnh như băng.

“Tại sao vậy, chú Kashiwabara? Tại sao chú lại giết bố mẹ cháu?” Anh hỏi. Thay vì căm giận, anh chỉ thấy đau đớn. Dù tình hình đã thế này, anh vẫn gọi Kashiwabara là *chú*.

Kashiwabara thở dài thườn thượt, “Chẳng có lý do sâu xa nào cả. Chỉ tại tôi là kẻ xấu. Tôi độc ác, yếu lòng, nên mới gây ra nghiệp chướng.”

“Lý do như thế, làm sao cháu chấp nhận được?! Rốt cuộc, giết bố mẹ cháu thì có lợi gì chứ? Chú nói thật đi!” Nước mắt tràn mi, dù Koichi đã cố kìm nén.

Kashiwabara lại dựa vào lan can, nhìn Koichi chăm chăm với ánh mắt không thay đổi, “Vì tiền.”

“Vì tiền?”

“Đúng vậy, chỉ vì tiền. Tối hôm đó, bố cháu có 2 triệu yên.”

“Sao bố cháu lại có số tiền lớn như thế?”

“Tiền trả nợ ghi độ, do bố cháu xoay xỏa khắp nơi. Nợ thì hơn 5 triệu yên lận. Bố cháu không biết làm sao, nên đã trao đổi với tôi. Bình thường tôi hay nói mình có quen đám xã hội đen, nên chắc anh ta nghĩ tôi có thể giúp được. Và tôi bảo, ‘Được rồi, cứ để tôi thu xếp, anh đưa 2 triệu yên tôi giữ cho.’ Và đêm đó tôi đến lấy số tiền.”

“Nhưng chú không định thương lượng với ghi độ, mà ngay từ đầu chỉ muốn cướp số tiền, đúng không?” Koichi biết, mặt mình đang rất méo mó. “Bằng cách giết bố cháu và vợ ông ấy.”

Đến giờ vẻ mặt Kashiwabara mới hơi thay đổi. Ông nhú mày, nở một nụ cười đau khổ.

“Không hề Tôi đề nghị bố cháu cho mượn số tiền này. Bù lại, tôi sẽ khiến ghi độ bị triệt phá. Bố cháu không đồng ý, bảo là làm thế sẽ bị ghi độ trả thù. Cuối cùng, anh ta nổi điên, mắng tôi là đồ lừa đảo, chúng tôi cãi vã...” Kashiwabara lắc đầu. “Thôi, không bao biện nữa. Tôi đã đâm bố cháu. Vì tôi cần tiền bằng mọi giá. Sau đó, vì bị bắt gặp tại chỗ, tôi đâm luôn vợ anh ta.”

Từng từ bật ra như nhát dao đâm vào ngực Koichi. Không chỉ đâm, dường như nó còn đào khoét máu thịt anh từ trong ra ngoài. Qua giây phút cố gắng không để bản thân suy sụp, Koichi thấy lòng tràn đầy phần nộ. Nỗi hận thù cuộn trào từ khắp các vết nứt trên trái tim tan nát của anh.

“Không thể tha thứ! Thật khó chấp nhận! Vì tiền... Chỉ vì tiền mà ông giết bố mẹ tôi, sao lại ghê tởm đến thế!”

Koichi siết chặt nắm đấm, định nhảy xổ tới thì Kashiwabara giơ tay ngăn lại.

“Cháu đừng lại gần. Sẽ gây hiểu nhầm đấy!”

“Ông đang nói cái quái gì vậy?”

“Tôi biết, đáng lẽ tôi phải làm điếu này sớm hơn. Ngay đêm đó, hoặc vào cái ngày con trai tôi rời bỏ thế gian... Rốt cuộc, tôi sống tới tận hôm nay để làm gì nhỉ?!” Dứt lời, Kashiwabara liền xoay lưng lại, trèo qua lan can.

Koichi nín thở, cảm lạnh, bất động.

Kashiwabara nhìn Koichi, “Nhất định, đừng biến thành kẻ như tôi!” Và ông biến mất bên kia lan can.

Tiếng động khi vật nặng tiếp đất...

Tiếng phanh gấp...

Tiếng va chạm mạnh...

Tiếng la thất thanh...

Tiếng chửi rủa...

Tất cả đều lọt vào tai Koichi.

Nhưng anh vẫn đứng chết lặng. Gió tấp vào người từng hồi, lạnh cóng.

Mãi ba ngày sau khi Kashiwabara tự tử, Hagimura mới liên lạc với Koichi. Họ hẹn gặp tại sảnh chờ của một khách sạn ở Hakozaki.

“Xin lỗi vì gọi cho cậu muộn quá.” Hagimura giải thích. “Điều tra bổ sung hồ sơ vụ án cũng mất thời gian, rồi truy vấn thông báo này, rất khó xoay xở.”

“Tình hình âm ỉ thế, em cũng đoán được là các anh sẽ vất vả.”

Hung thủ giết người cướp của tự tử ngay trước khi thời hiệu kết thúc. Chưa kể hung thủ còn là thành phần nòng cốt phá án, tất nhiên truy vấn thông sẽ dậy sóng. Tuy nhiên chi tiết vụ việc vẫn chưa được công bố.

“Nghe nói Kawashibara để lại thư tự thú.” Koichi muốn xác nhận lại thông tin trên báo chí.

“Kawashibara gọi về văn phòng đúng hôm ấy, dặn lấy bì thư trong ngăn kéo dưới cùng ra, đưa cho trưởng phòng. Ông chỉ nghe máy không hiểu đầu của tai nheo thế nào nên đã gắng hỏi có chuyện gì, nhưng anh ấy cúp máy luôn.” Hagimura nhìn Koichi. “Chắc là gọi đúng lúc đi cùng cậu.”

“Em nhớ. Trước khi nói chuyện với em, Kawashibara vừa đi vừa gọi điện, không ngờ lại là chuyện này.”

“Trong bì thư là lời thú tội của anh ấy. Chắc đã viết từ khá lâu rồi. Thư có đoạn ‘Khi mọi người đọc thư này, có lẽ tôi không còn trên đời nữa,’ cho nên cũng coi như thư tuyệt mệnh.”

Nhờ lá thư mà Koichi không bị tình nghi sát hại Kashiwabara, sự vụ kết thúc ở đây. Tất nhiên, ngay sau khi ông nhảy còi, anh vẫn bị cảnh sát thẩm vấn khá lâu.

“Chúng tôi đã tìm thấy dấu vân tay của anh ấy trên cái ô lấy ở chỗ Masayuki. Vụ Ariake vậy là khép lại, ngay trước khi thời hiệu chấm dứt. Tuy nhiên, nghi phạm đã chết.”

“Anh cho em xem thư được không?”

“Tôi đã nói trên điện thoại rồi, rất tiếc, không cho xem được. Bù lại, tôi có thể giải đáp thắc mắc của cậu. Cậu muốn biết gì?”

“Em muốn biết động cơ của Kashiwabara.”

“Cậu biết rồi còn gì? Nội dung tự thú na ná như anh ấy nói với cậu thôi.”

“Em vẫn không tiêu hóa nổi lý do giết người vì tiền. Em không dám nói mình hiểu rõ con người ấy, nhưng nhìn thế nào cũng không phải loại người như vậy...” Koichi gãi tai.

Hagimura nhấp một ngụm cà phê và buông tiếng thở dài nặng nề, “Vì con trai anh ấy.”

“Gì cơ?”

“Tôi đã đến gặp vợ cũ của anh ấy để hỏi lại tình hình bấy giờ. Chẳng là, hai người có một đứa con mắc bệnh bẩm sinh, phải phẫu thuật mới khỏi, mà phẫu thuật thì cần chi phí lớn. Chị ấy đã khóc lóc với chồng cũ. Chồng cũ bảo sẽ tìm cách, và thực sự, mấy ngày sau Kashiwabara chuyển khoản 2 triệu yên.” Hagimura gật đầu nhìn Koichi. “Thông suốt chưa?”

Koichi cắn môi. Cảm giác bí bách không chịu nổi càng lúc càng phình to. Nếu lý do là nợ nần vì cờ bạc, gái gú gì đó, có khi còn dễ chịu hơn, anh đang muốn cắn thù hung thủ mà.

“Nghe bảo đứa con chết rồi.”

“Đúng. Phẫu thuật xong vẫn không qua khỏi.” Hagimura nói tiếp. “Có lẽ là quả báo.”

Koichi nhíu mày trừng mắt nhìn Hagimura, “Anh đừng nói vậy.”

Hagimura lập tức xin lỗi, có lẽ nhận ra mình hơi thiếu tế nhị. “Bản thân tôi cũng đây mà. Trong vụ Ariake, xưa nay anh ấy đi đâu tra nhiệt tình hơn ai hết, đến mức bị coi là cố chấp. Giờ nghĩ lại chỉ là xoay xở mọi cách để che giấu tội ác của mình thôi. Anh ấy muốn tìm bằng được người đàn ông mà Taisuke đã bắt gặp, muốn tìm ra trước tất cả mọi người vì cho rằng có thể người này biết gì đó. Mặt khác, anh ấy tỏ ra phản đối việc đi đầu tra cái ô nhựa, bảo rằng theo đuổi một cái ô chỉ tốn công vô ích. Hóa ra, đi đầu tra cái ô mới là mối đe dọa chí tử với anh ấy.”

“Cả việc giữ liên lạc với bọn em cũng là cùng mục đích chẳng?” Koichi nói. “Phải chẳng là do cảnh giác, sợ bọn em nhớ ra, hay phát hiện đi đâu gì.”

“Cái này thì... Tôi nghĩ anh ấy thật lòng lo lắng cho các cậu.”

“Giết bố mẹ người ta rồi quay ra lo lắng?”

“Vì muốn chuộc tội chẳng... Mà cũng không phải. Có lẽ bên trong anh ấy có hai nhân cách. Một nhân cách giết người vì con mình, một nhân cách thương cảm cho số phận những đứa con cô của người bị giết. Mà... dù

sao cũng chỉ là suy đoán bộc phát của tôi thôi.” Hagimura gãi đầu và nhìn Koichi. “Nhân tiện, trong bì thư còn một lá thư nữa, thú nhận một tội khác.”

“Tội khác? Tội gì cơ?”

“Về chiếc đồng hồ và hộp kẹo, DVD trên chiếc xe bị đánh cắp, chiếc thuyền bị lật, cả di thư tìm thấy trên bờ cát. Tất cả đều do anh ấy sắp đặt.”

Koichi nuốt nước bọt, “Không thể nào...”

“Anh ấy cho biết, muốn câu giờ để chờ thời hiệu kết thúc, nên hướng mục tiêu đi đầu tra về phía Masayuki. Vì giấy và loại mực viết trong thư này khác lá thư tự thú về vụ Ariake, nên cảnh sát nhận định anh ấy viết vào thời điểm khác, có lẽ là gần đây thôi.”

Koichi chớp mắt, uống một ngụm nước, tâm trí chìm trong nhiều cảm xúc phức tạp, “Cảnh sát định xử lý thế nào ạ?”

“Có vài điểm không thuyết phục cho lắm, nhưng có lẽ cảnh sát sẽ không có động thái gì đâu. Giờ ai cũng muốn nhanh chóng khép lại vụ Ariake cho rồi.”

Trước ánh mắt soi mói của Hagimura, Koichi cúi gằm mặt. Anh không hiểu tại sao Kashiwabara lại viết thư đó. Tuy nhiên, sự thật là anh em Koichi không hề bị nghi ngờ về hành vi ngụy tạo bằng chứng.

“Cậu còn câu hỏi nào không?” Hagimura hỏi.

“Không ạ. Giờ em không nghĩ được gì cả.”

“Ừ, tôi cũng có chuyện muốn hỏi cậu, nhưng xem chừng không phải vấn đề lớn, nên thôi, bỏ qua đi.” Hagimura cặm biên lai lên. “Tất cả kết thúc tại đây, được chứ?”

Koichi gật đầu, trong lòng vẫn không chắc chắn, liệu kết thúc như vậy có ổn không?

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Taisuke và Shizuna chỉ im lặng. Hai anh em vẫn chia nhau hai cái giường như mọi khi. Taisuke ngõ xếp bằng, Shizuna nằm dài ra.

“Chân tướng vụ án chỉ có vậy. Nói thật, tới giờ anh vẫn chưa hết bàng hoàng. Nhưng dù sao, mọi chuyện đều đã kết thúc.” Koichi nhìn xuống hai em. “Hai đứa nói gì đi chứ.”

Taisuke nhăn nhó. Shizuna cũng không động đậy.

Koichi gãi đầu, “Hai đứa lại có ý kiến gì với anh à?”

Cuối cùng Taisuke cất tiếng, “Có ý kiến gì với anh đâu.”

“Chứ sao không đứa nào nói gì hết?”

“Vì không có gì để nói. Có thể thỉnh thoảng anh vẫn gặp ông ta, nhưng nói thẳng ra, em còn chẳng nhớ ông cảnh sát nào tên là Kashiwabara nữa cơ.”

“Hay hai đứa đang cẩu vì anh thi thoảng vẫn gặp mà không nhận ra là hung thủ?”

“Đâu có! Em đã bảo không phàn nàn gì hết mà! Em chỉ đang hồi tưởng quá trình lao tâm khổ tứ vừa qua thôi. Cứ nghĩ chúng ta cảm đầu thả mồi bắt bóng, em lại chán nản, thấy mình như đờng đực vậy.”

“Làm gì có chuyện hoàn toàn không liên quan. Chúng ta đã rất cố gắng, mới khiến Masayuki nói ra chuyện này đấy thôi.”

“Nhờ có Yukinari nên Masayuki mới nói. Còn Yukinari là do phải lòng Shi, nên mới giúp chúng ta. Nếu hắn không phải lòng Shi thì đã...”

Một cái gối bay vào đầu Taisuke. Tất nhiên, người ném chiếc gối chính là Shizuna.

“Mày làm gì vậy?!”

“Anh đấy, đừng nói lung tung!”

“Tao chỉ nói sự thật chứ lung tung cái gì?! Sao mày lại nổi khùng?!”

“Thôi đi! Lắm chuyện!” Shizuna đứng dậy khỏi giường, lấy túi xách để bên cạnh rồi đi thẳng ra cửa.

“Em định đi đâu?” Koichi hỏi.

“Em về đây.”

“Em hài lòng với kết quả này rồi à?”

Shizuna ngừng xỏ giày, ngoái lại, “Bố mẹ mình bị giết hại thì sao mà hài lòng được. Nhưng chúng ta biết làm gì hơn? Đã không thay đổi được, chỉ

còn cách quên đi. Dù biết là rất khó...” Khẽ vẫy tay với vẻ mặt bức bối, cô mở cửa đi ra.

Koichi nhìn lên trần nhà, thở một hơi thật dài.

“Từ giờ chúng ta làm gì, anh hai?” Taisuke hỏi.

“Làm gì là sao?”

“Chúng ta sống tiếp thế nào? Anh có nói đây là phi vụ cuối cùng, sau này không lừa gạt ai nữa.”

Koichi gật đầu, “Dự định đó không thay đổi. Từ giờ, chúng ta sẽ ngừng cao đầu mà sống.”

“Anh hai, như vậy vẫn không ổn.”

“Có gì không ổn?”

“Khi nghe chân tướng vụ án, em đã nghĩ, Kashiwabara đã giết bố mẹ chúng ta vì tiền. Dù lão hành động vì con trai, em cũng không tha thứ được. Đứng tiền không chính đáng, nên mới không cứu được thằng con. Mưu cầu hạnh phúc bằng tiền cướp được của người khác chỉ là thứ hạnh phúc giả tạo.”

“Taisuke... Mày...”

“Em sẽ ra đầu thú, trả giá cho những lỗi lầm đã phạm, và làm lại cuộc đời. Nếu không, em sẽ áy náy đến chết.” Taisuke nở một nụ cười nhẹ nhõm. “Không sao đâu, em còn trẻ mà!”

Koichi bất giác nhăn mặt. Để đi đến quyết định này, hẳn Taisuke phải đấu tranh rất nhiều. Có lẽ cậu đã trù tính rất lâu chứ không phải suy nghĩ bộc phát. Koichi tự nguyền rủa mình vô tâm vì đã không nhận ra em trai khổ sở thế nào.

“Anh hiểu rồi. Anh sẽ đi cùng mày.”

“Không được! Mình em tự thú là đủ. Những người bị hại có biết mặt anh đâu.”

“Vấn đề không phải ở đó, mày nghĩ nói vậy anh sẽ nghe à? Mày nghĩ anh là loại người gì?”

Taisuke cắn chặt môi.

“Tuy nhiên,” Koichi nói tiếp. “Nếu cả hai cùng đi đầu thú, thì vẫn còn một vấn đề nữa.”

“Ừm.” Taisuke gật đầu. “Chúng ta phải bảo vệ Shi. Vì số phận chúng ta gắn kết với nhau.”

“Đúng vậy.” Koichi đáp.

Ngồi bên chiếc bàn trải khăn mới tinh, Yukinari cẩn thận kiểm tra lại câu cú trên thiệp mời để gửi đi trong hôm nay. Sắp đến ngày khai trương Togami-tei Azabu Juban rồi.

Sau khi chắc chắn không có sai sót nào về câu chữ, anh yên tâm thở phào. Đúng lúc này, một phục vụ cất tiếng gọi, “Quản lý ơi, anh có khách ạ, anh ấy giới thiệu là Ariake.”

Yukinari vội vàng đứng lên, “Đưa anh ấy vào.”

Ngay sau đó, Ariake Koichi trong bộ áo li len quần bước vào và gật đầu chào Yukinari.

“Hân hạnh được đón tiếp. Mời anh ngồi.” Yukinari chìa tay mời Koichi ngồi xuống ghế đối diện với mình. “Anh muốn uống gì? Cà phê? Hay trà?”

“Tôi không uống đâu. Tôi đến vì có chuyện quan trọng cần nói.” Koichi mở lời khá nghiêm nghị.

“Còn quan trọng hơn cả chuyện lần trước ư?”

“Xét về khía cạnh nào đó, có thể cho là như vậy.” Ánh mắt Koichi cũng nghiêm nghị.

“Anh đợi một lát.” Nói đoạn, Yukinari đi ra phía cửa, dặn cậu phục vụ đang quét dọn. “Tạm thời đừng để ai vào đây nhé.”

Phục vụ đáp vâng, Yukinari quay trở lại bàn.

“Từ hôm cô Shizuna kể với tôi sự thật kinh thiên động địa ấy, đến giờ tôi mới lại tiếp khách một cách bí mật thế này. Có cảm giác chuyện hôm nay cũng không hay ho cho lắm.” Điêu chỉnh lại vẻ mặt cho nghiêm túc hơn, Yukinari hỏi. “Rốt cuộc anh muốn nói gì?”

Koichi ngẩng thẳng lưng lên, “Chắc cảnh sát đã cho anh biết, Shizuna giống như em gái chúng tôi vậy. Trước hết, có một việc mà tôi phải xin lỗi.

Ban đầu nó tiếp cận anh không phải vì vụ án. Mục tiêu của chúng tôi vốn dĩ chính là anh.”

“Hả?” Yukinari há hốc miệng. “Anh nói gì cơ?”

“Chúng tôi định lừa tiền anh. Anh giàu có, nên mới thành mục tiêu của chúng tôi...” Koichi thở dài thườn thượt. “Nói nôm na, chúng tôi là những kẻ lừa đảo, hơn nữa, còn là lừa đảo chuyên nghiệp.”

“Lừa đảo...?” Yukinari thốt ra mà mắt một lúc vẫn chưa nhận thức được ý nghĩa của nó.

Trong lúc anh còn sững sờ, Koichi đã tuôn tạt kể lại những việc họ đã làm, những việc họ định làm với Yukinari. Câu chuyện giống như dòng nước chảy ra từ miệng chai, liên tục không ngừng nghỉ. Thậm chí không có cơ hội cho Yukinari ngắt lời. Tuy nhiên, đến khi có cơ hội, anh vẫn im lặng. Anh ngạc nhiên đến nỗi không thốt nên lời. Anh chỉ ngồi nghe câu chuyện khó tin này.

“Tóm lại, chúng tôi đều là tội phạm. Chúng tôi không có tư cách ngẩng cao đầu mà sống.” Kể xong, Koichi lộ vẻ khổ sở.

Yukinari siết chặt nắm tay, lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi. Anh nuốt nước bọt một cách khó khăn, hít sâu một hơi và mấp máy đôi môi khô khốc.

“Những gì anh vừa kể đều là sự thật?” Anh hỏi bằng giọng yếu ớt.

“Đúng vậy. Tôi cũng muốn nói không phải, nhưng tất cả đều là thật.” Koichi cúi gầm mặt.

Yukinari đưa tay lên trán. Cơn đau đầu âm ỉ kéo đến theo từng nhịp tim của anh.

“Trời ạ! Không tin được! Tại sao các anh...”

“Để sống. Chúng tôi đã nghĩ, với những người không nơi nương tựa, không chút quyền lực gì như mình, chúng tôi buộc phải không từ thủ đoạn nào, mới sống sót được trên thế gian này. Hơn nữa, nghe có vẻ như nguy hiểm, nhưng tôi muốn nhận trách nhiệm về mình. Trách nhiệm của một người anh. Tất nhiên, giờ tôi nhận ra mình đã mắc một sai lầm khủng khiếp. Dù với bất kỳ lý do gì, đáng lẽ tôi không được đẩy các em mình vào con đường phạm tội. Là anh cả, tôi phải có trách nhiệm ngăn cản chúng, nhưng tôi lại phạm sai lầm một cách trầm trọng.” Koichi nói một hơi như

muốn trút hết tâm tư đè nén trong lòng bấy lâu, giọng điệu gay gắt như chính sự phẫn nộ của anh đối với bản thân mình.

“Tôi hiểu anh rất ăn năn... Vấn đề là, tại sao lại đi kể với tôi?”

Koichi nhìn thẳng vào mắt Yukinari, “Chúng tôi là tội phạm. Nên tôi và em trai định ra đầu thú. Riêng Shizuna, tôi muốn cứu nó. Nó còn ít tuổi, tham gia cùng chúng tôi chỉ vì ham vui. Nhưng nếu biết hai anh em tôi tự thú, chắc chắn nó sẽ đòi đi theo.”

Yukinari chớp mắt, “Người như cô ấy thì có thể lắm.”

“Chúng tôi không thể để đi đầu này xảy ra. Tôi và em trai đã thề sẽ không dấn động đến nó, mà khai rằng mỗi phi vụ chúng tôi thuê một cô gái phối hợp với mình. Thành ra, nếu nó tự đến đồn cảnh sát thì mọi sự công cốc.”

“Anh nói thế, tôi biết thế, chứ cũng không biết mình nên làm gì...”

Koichi đứng dậy khỏi ghế, quỳ xuống dập đầu, “Bởi vậy hôm nay tôi đến đây nhờ anh, đừng để nó làm chuyện ngu ngốc. Nó đã trót phải lòng anh. Nếu anh chịu thuyết phục, chắc chắn nó sẽ nghe.”

“Cô ấy phải lòng tôi? Không có đâu.”

“Chúng tôi thân thiết bao nhiêu năm nay, không sai được. Em trai tôi cũng nghĩ vậy. Không phải tôi đề nghị anh cưới nó làm vợ hay gì cả. Chỉ mong anh đứng ra thuyết phục nó. Trăm sự nhờ anh!” Koichi liên tục dập đầu.

Yukinari lúng túng. Chưa hết bàng hoàng vì chân tướng lừa đảo của anh em nhà Ariake và Shizuna, lại bối rối vì biết Shizuna yêu mình. Giữa những dòng cảm xúc lẫn lộn, anh cố nghĩ xem mình nên làm gì bây giờ?

Nhìn Koichi vẫn dập đầu lia lịa, cuối cùng Yukinari cũng bình tĩnh hơn. Ngưỡng mộ biết bao, tuy không cùng huyết thống, họ vẫn yêu thương nhau sâu sắc và gắn kết bền chặt nhường này. Đối với Yukinari, Shizuna quý giá vô cùng. Cho nên, anh em Ariake mà cô ấy yêu thương cũng đáng quý với anh.

“Anh ngẩng mặt lên đi!” Yukinari nói.

Koichi ngẩng lên, “Xin anh hãy chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi.”

“Được thôi.” Yukinari gật đầu. “Tuy nhiên, tôi có một đi đầu kiện.”

“Đi đầu kiện gì?”

“Tôi muốn anh bán cho tôi một thứ.” Yukinari nở nụ cười.

Tiếng chuông cửa vang lên khiến Hisanobu Takayama tỉnh giấc. Anh nhìn qua mắt mèo, đoán là bưu phẩm gửi đến. Bên ngoài là thanh niên mặc bộ vest mà anh từng gặp. Không mất nhiều thời gian để nhớ tên cậu ta. Komiya Yasushi, nhân viên Ngân hàng Sankyo mà Minamida Shiho từng giới thiệu với anh.

Takayama mở cửa.

“Thật xin lỗi vì làm phiền lúc anh nghỉ ngơi.” Thanh niên cúi chào.

Phía sau anh ta còn một người đàn ông anh chưa gặp bao giờ. “Có chuyện gì hả?” Takayama hỏi một cách cảnh giác. “Anh còn nhớ trước đây anh đã kí hợp đồng trái phiếu mệnh giá đô-la Mỹ của công ty Tài chính Châu Âu chứ?”

“Tôi nhớ, nhưng mà sao?”

Yasushi cúi đầu thật thấp với thái độ áy náy, “Hiện tại, tình hình công ty Tài chính Châu Âu rất khó khăn. Cứ đà này, chiến lược trái phiếu bằng đồng đô-la Mỹ sẽ có nguy cơ phá sản.”

“Gì cơ?” Takayama bất ngờ tới mức suýt nữa thì không đứng vững. “Cậu nói chuyện ngớ ngẩn gì vậy?! Cậu đã cam đoan là không sao cơ mà?! Còn tiền của tôi?”

“Thật ngại quá! Chúng tôi xin được trả lại số tiền của quý khách. Chúng tôi có mang tiền mặt đến đây. Nếu anh đồng ý, chúng tôi xin được tiến hành thủ tục thanh lý hợp đồng ngay tại đây.”

Nhìn vào phong bì dày cộm mà Yasushi đưa, Takayama nín thở. Bên trong đây ứ tờ mười nghìn yên.

Takayama khuyu gối xuống sàn, thấm nước bọt vào đầu ngón tay và đếm. Tất cả là hai trăm tờ.

“Số tiền kí gửi của tôi chỉ có 1,5 triệu yên thôi...”

Yasushi gật đầu, “Shiho gọi điện nhờ tôi gửi chuyển 500 nghìn tiền đầu tư của cô ấy cho anh luôn. Nghe nói cô ấy từng vay tiền anh.”

“À... Đúng rồi.”

“Nếu không còn gì thắc mắc, xin anh kí và đóng dấu vào đây giúp tôi.”
Yasushi lấy giấy tờ ra.

Giấy tờ ghi toàn những con chữ khó hiểu. Takayama ngỡ ngác kí và đóng dấu theo lời Yasushi. Xong xuôi, hai nhân viên ngân hàng liền ra về với vẻ mãn nguyện.

Takayama khóa cửa, nhìn chằm chằm vào phong bì đựng tiền, cảm giác nhẹ cả người. Anh đã rất lo cho số tiền kí quỹ này, nhưng không biết cách hủy hợp đồng nên bây giờ vẫn hoang mang.

Bởi vì anh đã quyết định sẽ không liên quan gì đến Minamida Shiho nữa.

Rời khỏi chung cư của Hisanobu Takayama, Taisuke nhăn nhó, “Cuối cùng cũng được một phần tư rồi. Anh định trả hết thật đấy à?”

“Biết làm sao! Anh đã hứa với Yukinari, trước khi đầu thú sẽ trả hết cho những ai có thể.” Koichi đáp.

“Trả hết tiền thì tội cũng có biến mất đâu.”

“Mày nói đúng. Nhưng khả năng tội lừa đảo sẽ được giảm xuống ở mức độ trò đùa quái ác thôi. Thời gian ngồi tù ngắn lại vẫn hơn, hoặc giảm xuống án treo được thì càng tốt, không phải sao?”

“Ừm... Nhưng Yukinari cho chúng ta mượn số tiền lớn thế?!”

“Mượn đâu mà mượn. Tiền bán hàng đấy.”

“Bán hàng? Bán cái gì?”

“Mày sẽ biết ngay thôi. Mà anh định một lúc nào đó sẽ trả lại số tiền này. Anh ta cũng thế, một ngày nào đó sẽ cần đến hàng thật.” Nói đoạn, Koichi đưa mắt nhìn xa xăm lên bầu trời.

Trước khi kịp nhận ra, Shizuna đã thấy mình đứng tiền ngần trước quán ăn, trên tay là tấm thiệp mời. Cô được mời đến dự bữa tiệc tối mừng khai trương Togami-tei chi nhánh Azabu Juban. Trên thiệp còn có dòng chữ viết

tay với nội dung “Cô nhất định phải đến đây nhé! Tôi sẽ đợi cô bằng được.” Nét bút này chỉ có thể là của Yukinari.

Đột nhiên, cánh cửa trước mặt cô mở ra. Shizuna bất giác lùi lại, Yukinari trong bộ vest đuôi tôm xuất hiện và mỉm cười nhìn cô.

“Tôi đợi cô mãi. Cuối cùng cô cũng đến. Nào, mời cô vào.”

Yukinari đưa Shizuna đến bàn bên trong. Xung quanh toàn cột, có lần anh đã nói là thích vị trí này nhất. Trong quán không có khách nào khác. Phục vụ cũng bật tắt. Shizuna ngơ ngác nhìn quanh, Yukinari cười ngượng.

“Thiếp mời của cô ghi sớm hơn một ngày. Thật ra, ngày mai mới khai trương.”

Shizuna chớp mắt nhìn Yukinari. “Sao anh lại làm thế?”

“Tôi muốn ăn mừng cùng cô, chỉ hai chúng ta thôi.” Sau khi hùng hênh tuyên bố, Yukinari lại cúi đầu. “Xin lỗi vì đã gài bẫy cô.”

“Tôi cứ nghĩ mình không còn vai trò gì ở đây nữa...”

“Cô nghĩ thế à?”

“Không phải sao?”

“Vậy, tôi muốn hỏi, cô còn đi đâu gì cần làm với tôi không? Đối với cô, cả quãng đời sau này không gặp lại tôi nữa cũng không sao à?”

Giọng Yukinari mạnh mẽ hơn hẳn mọi khi. Bị áp đảo, Shizuna chỉ biết cúi đầu.

“Nhưng anh thì khác.” Yukinari nói. “Anh cần em! Hiện tại, và cả tương lai cũng thế.”

Từng lời của anh như dội thẳng vào góc sâu bí mật trong lòng Shizuna. Cô không thốt nên lời.

“Chúng ta gần như chưa hiểu gì về nhau. Anh nghĩ chúng ta cần chia sẻ với nhau nhiều hơn. Dù anh biết không hẳn chỉ toàn chuyện vui, nhưng tình cảm anh dành cho em nhất định không thay đổi.” Yukinari đưa ra một chiếc hộp nhỏ. Là hộp nhẫn. “Mong em đừng từ chối.”

Cảm nhận trái tim mình đang đập thành thịch trong lồng ngực, Shizuna rụt rè chìa tay. Vẫn không thốt nên lời, cô nhẹ nhàng mở nắp hộp. Chiếc nhẫn vừa hiện ra, tim cô đập còn mạnh hơn. Cô nhìn Yukinari.

“Sao anh lại có cái này...?”

“Nhiệm vụ của anh là phải tặng nó cho em mà, đúng không?” Yukinari cười dịu dàng. “Anh cũng muốn được gắn kết với mọi người bằng sợi dây của định mệnh.”

Shizuna cảm thấy một thứ gì vô hình đang nhẹ nhàng ôm lấy mình. Thật ấm áp biết bao, mềm mại biết bao, và hoài niệm biết bao... Cô không thốt nên lời, mắt ầng ậng nước.

Đây là chiếc nhẫn Koichi đã chuẩn bị để Yukinari tặng cho cô. Chính nó.



THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**



HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

